AUTORUL TRILOGIEI SECOLULUI

KEN FOLLETT

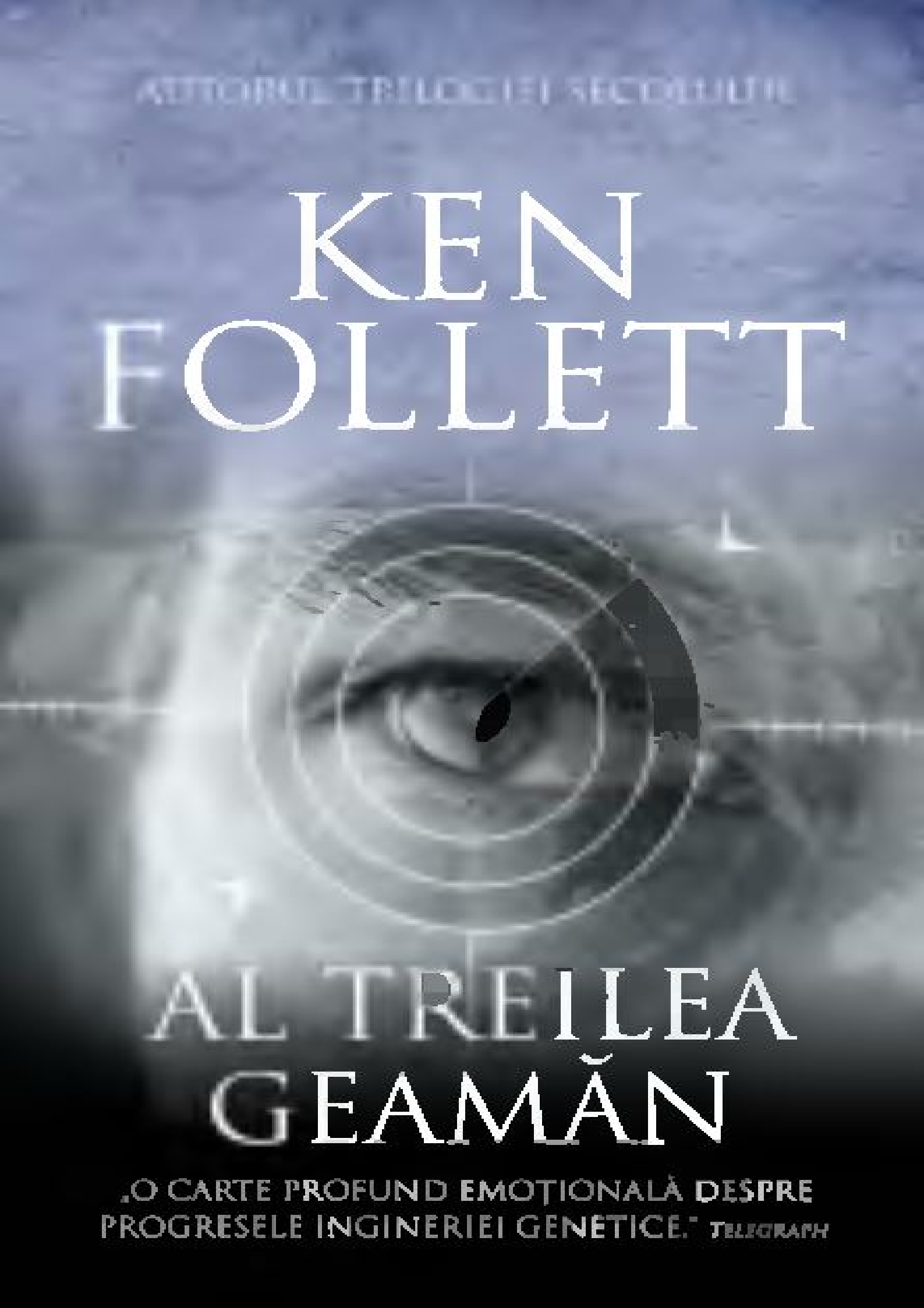

AL TREILEA GEAMĂN

„O CARTE PROFUND EMOȚIONALĂ DESPRE PROGRESELE INGINERIEI GENETICE." TELEGRAPH

Cuprins

DUMINICĂ
- 1
- 2
- 3
- 4

LUNI
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14

MARȚI
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20

MIERCURI
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28
- 29

JOI
- 30
- 31

32
33
34
35
36
37
VINERI
38
39
40
41
42
SÂMBĂTĂ
43
44
45
46
47
48
49
50
51
DUMINICĂ
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
LUNI
62
IUNIE, ANUL URMĂTOR
63
Mulțumiri

KEN FOLLETT

AL TREILEA GEAMĂN

Traducere din limba engleză BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

Titlul original: *The Third Twin*, 1996

Editura RAO, 2018

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2020

Pentru copiii mei vitregi:
Jann Turner, Kim Turner și Adam Broer,
cu dragoste

DUMINICĂ

1

Valul de căldură învăluia Baltimore ca un giulgiu. Suburbiile înverzite ale orașului erau răcorite de sutele de mii de aspersoare instalate pe pajiști, dar locuitorii stăteau în case, cu aparatele de aer condiționat date la maximum. Pe North Avenue, prostituate apatice așteptau clienți la umbră și asudau sub peruci, în vreme ce la colțuri de stradă mai mulți puștani în pantaloni scurți, lăbărțați vindeau droguri. Era sfârșit de septembrie, însă toamna părea încă departe.

Un Datsun alb ruginit, cu geamul spart al unui far lipit cu o bandă izolatoare în formă de X, trecea printr-un cartier muncitoresc plin cu albi, la nord de centrul orașului. Autovehiculul n-avea aer condiționat, iar șoferul coborâse toate geamurile. Era un bărbat chipeș, de douăzeci și doi de ani, îmbrăcat cu blugi scurți, un tricou alb curat și având pe cap o șapcă de baseball roșie, pe care scria cu litere albe cuvântul „PAZĂ”. Tapițeria din plastic a mașinii era alunecoasă din pricina transpirației, dar asta nu-l irita. Era într-o dispoziție veselă. Radioul încastrat în bord era pe frecvența postului 92Q – „Douăzeci de hituri muzicale la rând!” Pe scaunul din dreapta se afla un dosar deschis. Șoferul îi arunca din când în când o privire, încercând să memoreze o pagină cu termeni tehnici pentru un test de a doua zi. Îi era ușor să învețe, iar după câteva minute de citit memorase ușor materialele.

La un semafor, o femeie blondă într-un Porsche decapotabil opri alături. El îi zâmbi și zise:

— Superbă mașină!

Ea se uită în altă parte fără să-i răspundă, însă bărbatul avu impresia că-i zâmbește pieziș. Femeia din spatele ochelarilor imenși de soare probabil că era de două ori mai în vârstă decât el. Cele mai

multe femei de la volanul unei mașini Porsche așa erau.

— Haide să ne întrecem până la următorul semafor, propuse el.

Ea chicoti jucăuș, pe urmă băgă în viteza întâi cu o mână elegantă și fină și țâșni de pe loc ca o rachetă.

Bărbatul ridică din umeri. Doar își încercase norocul.

Conduse până la campusul împădurit al Universității Jones Falls, una dintre universitățile din cadrul Ivy League[1], mult mai bine cotată decât cea la care fusese el. În vreme ce trecea pe sub poarta impunătoare, văzu vreo zece femei alergând în echipament de jogging: pantaloni scurți strânși pe coapse, adidași Nike, tricouri asudate și bustiere. Bănui că erau componentele unei echipe de hochei pe iarbă la antrenament, iar cea arătoasă din frunte era căpitanul lor, care voia să le aducă pe celelalte într-o formă fizică adecvată pentru sezonul competițional.

Grupul viră înspre campus și în acea clipă fu invadat brusc de o imagine fantezistă atât de puternică și de înfiorătoare, încât aproape că nu mai văzu pe unde rulează cu mașina. Își imagină plin de dorință fetele acelea în vestiar – cea trupeșă se săpunea sub duș, roșcata își ștergea părut lung și arămiu, negresa îmbrăca o pereche de chiloți din dantelă albă, iar lesbiana din fruntea echipei se plimba prin vestiar goală și-și arăta mușchii –, când se petrecu ceva care le înspăimântă. Deodată, le cuprinse panica, aveau ochii măriți de groază și urlau în pragul unei isterii colective. Se apucară să alerge încoace și încolo, izbindu-se una de alta. Grăsana căzu și rămase pe podea plângând neajutorată, pe când celelalte o călcară în picioare fără să le pese, încercând disperate să se ascundă, să găsească ușa vestiarului sau să fugă de ceea ce le speria de moarte.

Trase pe marginea șoselei și băgă maneta de viteză în punctul mort. Respira greu și-și simțea inima bătând cu putere. Fusese cea mai bună viziune din câte avusese. Totuși lipsea ceva din fantezie. Oare de ce erau înfricoșate fetele? Căută răspunsul în imaginația lui fecundă și tresări când acesta i se înfățișă în gând: un incendiu. Întreg vestiarul era cuprins de flăcări, iar fetele erau îngrozite de vâlvătăile amenințătoare. Țipeau și se înecau din pricina fumului, fugind haotic, pe jumătate goale și înnebunite de spaimă.

— Doamne! șopti el, privind drept înainte și văzând scena desfășurându-se în fața ochilor ca pe un film proiectat pe parbriz.

După o vreme, se calmă. Continua să simtă o dorință puternică, dar fantezia nu-i mai era îndeajuns: se simțea ca și cum ar fi fost foarte însetat și tânjea după o bere. Își ridică poalele tricoului și-și șterse transpirația de pe față. Știa că ar fi trebuit să încerce să uite fantezia și să-și vadă mai departe de drum, însă fusese prea frumos. Putea fi foarte periculos – ar fi făcut ani de zile de pușcărie dacă ar fi fost prins –, dar riscurile nu l-au oprit niciodată să facă ceva în viață. Se luptă câteva secunde cu el însuși ca să reziste tentației, apoi se hotărî.

— Vreau asta, murmură el, pe urmă întoarse mașina și trecu pe sub marea poartă, în campus.

A mai fost acolo și înainte. Universitatea se întindea pe câteva sute de hectare de pajiști, grădini și păduri. Clădirile erau în cea mai mare parte construite din cărămidă roșie, însă câteva structuri moderne erau din beton și sticlă. Toate construcțiile erau conectate printr-o rețea de drumuri înguste, pe marginea cărora se înșirau parcări cu aparate de taxat.

Echipa de hocheiste dispăruse, dar găsi cu ușurință sala de sport: în fața clădirii joase se afla o statuie înfățișând un aruncător de disc, iar alături – o pistă de alergări. Parcă mașina în dreptul unui

aparat de taxare, însă nu plăti: nu băga niciodată bani în aparatele de taxare. Căpitanul musculos al echipei de hochei stătea pe treptele sălii de sport și discuta cu un tip îmbrăcat cu un tricou rupt. Urcă treptele în fugă, îi zâmbi șefei echipei de hochei trecând pe lângă ea și intră în clădire împingând ușa cu putere.

Holul era plin de tineri și de tinere în pantaloni scurți și cu bentițe pe cap, intrând și ieșind cu rachete în mâini și genți de sport atârnate pe umeri. Fără îndoială că duminicile se antrenau cele mai multe echipe sportive din universitate. În mijlocul holului se vedea un birou la care stătea un agent de pază și verifica legitimațiile de student ale tinerilor; în acea clipă se ivi un grup mare de alergători, care trecu pe lângă paznic. Unii dintre ei își fluturau legitimațiile, alții nu, așa că agentul de pază se mulțumi să ridice din umeri și continuă să citească din cartea pe care o ținea în mâini, *The Dead Zone – Zona moartă,* de Stephen King.

Străinul se răsuci pe călcâie și se uită la o vitrină plină cu trofee argintii, câștigate de atleții Universității Jones Falls. O clipă mai târziu, intră o întreagă echipă de fotbal de tip european, zece bărbați și o femeie solidă. Li se alătură rapid. Traversă holul ca parte a grupului și coborî împreună cu ei o scară largă până la subsol. Tinerii discutau despre meci, râzând când își aduceau aminte de un gol norocos și vociferând la adresa unui fault rămas nesancționat, așa că nu-l observară.

Mergea cu pas lejer, însă cu ochii în patru. La capătul scării se găsea un mic vestibul cu un automat cu Coca-Cola și un telefon cu fise sub o copertină din plastic. Vestiarul tinerilor se afla dincolo de vestibul. Femeia din echipă străbătu un coridor lung, îndreptându-se, probabil, către vestiarul fetelor. În vremurile în care „educația mixtă” însemna doar un cuvânt sexy, arhitectul universității prevăzuse un vestiar doar pentru

băieți, dar mai târziu a fost adăugat unul și pentru fete, separat.

Străinul ridică receptorul și se prefăcu a căuta o fisă prin buzunare. Băieții intrară pe rând în vestiar. O văzu pe fată deschizând o ușă și dispărând într-o încăpere. Ăla trebuia să fie vestiarul fetelor. Se gândi excitat că, probabil, erau toate înăuntru, dezbrăcându-se, făcând duș și ștergându-se cu prosoapele. Apropierea de ele îl făcea să se simtă și mai excitat. Își șterse fruntea cu dosul palmei. Ca să-și completeze fantezia, nu mai trebuia decât să le sperie de moarte.

Se forță să se calmeze. N-avea de gând să strice totul din grabă. Trebuia să-și ia un răgaz de câteva minute, ca să planifice lucrurile.

După ce toată lumea dispăru, porni de-a lungul coridorului pe urmele femeii.

Se vedeau trei uși, două pe fiecare latură și una în capăt. Femeia intrase pe ușa din dreapta. Străinul verifică ușa din capăt și descoperi că dădea spre o încăpere mare și prăfuită, plină cu mașinării voluminoase: boilere și filtre, destinate, probabil, bazinului interior de înot. Intră în cameră și închise ușa în urma lui. Se auzea un bâzâit electric de frecvență joasă. Își imagină o fată înnebunită de frică, îmbrăcată doar în lenjerie – un sutien și o pereche de chiloți cu model floral – și întinsă pe podea, privindu-l îngrozită în vreme ce el își desfăcea cureaua de la pantaloni. Savură imaginea câteva clipe, zâmbind pentru sine. Fata era la doar câțiva metri depărtare. Poate că în acea clipă se gândea la seara care o aștepta; poate că avea un iubit și intenționa să-l lase singur în noaptea aceea; sau poate că era o boboacă singuratică și ușor timidă, care n-avea nimic de făcut duminica seara în afară de a se uita la serialul *Columbo*; sau poate că trebuia să facă o lucrare pentru a doua zi și voia să stea toată noaptea trează, ca s-o finalizeze. „Nimic din cele de mai sus, drăguțo. E vremea coșmarului.”

A mai făcut așa ceva și înainte, deși niciodată la o asemenea anvergură. I-a plăcut mereu să înspăimânte fete, de când se știa pe lume. În liceu era foarte încântat când înghesuia câte o fată singură într-un colț și o amenința până când ea începea să plângă și să implore milă. Tocmai de aceea a fost nevoit să se mute de la o școală la alta. Uneori își dădea întâlniri cu fete doar ca să fie în rând cu alți tipi și să intre în vreun bar cu cineva la braț. Dacă ele păreau să se aștepte la așa ceva, le regula, însă povestea asta i s-a părut fără sens.

Își închipuia că toată lumea avea o fantezie: unor bărbați le plăcea să se îmbrace cu haine de femei, altora, să pună o fată îmbrăcată în costum din piele să se plimbe pe corpul lor cu cizme cu pinteni. Un individ pe care-l cunoștea credea că partea cea mai sexy a unei femei era laba piciorului: avea mereu o erecție doar stând în raionul de încălțăminte pentru femei al unui magazin universal, uitându-se la clientele care probau diverse perechi de pantofi.

Fantezia lui se axa pe frică. Îl excita o femeie care tremura de frică. Fără frică nu exista emoție.

Privind metodic în jur, observă o scară fixată de perete și ducând spre o trapă din oțel zăvorâtă pe dinăuntru. Urcă repede scara, trase de zăvor și împinse trapa în sus. Se trezi uitându-se la cauciucurile unui Chrysler New Yorker dintr-o parcare. Căutând să se orienteze, își închipui că se află în spatele clădirii. Trase trapa la loc și coborî scara.

Ieși din camera cu mașinării pentru bazinul de înot. În vreme ce străbătea coridorul, o femeie care venea din sens invers îi aruncă o privire ostilă. Pentru o clipă fu cuprins de îngrijorare: femeia l-ar fi putut întreba ce naiba căuta pe acolo, învârtindu-se pe lângă vestiarul femeilor. Iar o astfel de altercație nu intra în planurile lui. Așa ceva ar fi putut da totul peste cap. Dar femeia scrută doar șapca lui pe care era inscripționat cuvântul

„PAZĂ”, așa că-și întoarse privirile și intră în vestiar.

Străinul rânji. A cumpărat șapca de la un magazin de suvenire, cu 8,99 dolari. Însă oamenii erau obișnuiți să vadă agenți de pază în blugi pe la concertele rock, detectivi care arătau ca niște criminali până când își scoteau insignele, polițiști în aeroporturi îmbrăcați cu pulovere; deranjul era prea mare ca să iei la întrebări orice nenorocit deghizat în agent de pază.

Încercă ușa încăperii de vizavi de vestiarul femeilor. Aceasta se deschise către o magazie mică. Apăsă comutatorul și închise ușa în urma lui.

De jur împrejurul camerei era stivuit pe rafturi echipament vechi de gimnastică: mingi medicinale mari și negre, saltele părăginite din cauciuc, bâte de crichet, mănuși de box mucegăite și scaune rabatabile din lemn, crăpate. Văzu acolo un cal de sărituri cu tapițerie scorojită și cu un picior rupt. În încăpere mirosea a mucegai. De-a lungul tavanului era montată o țeavă mare argintie, care, probabil, asigura ventilația în vestiarul din cealaltă parte a coridorului.

Întinse mâna și testă șuruburile care țineau țeava atașată de ceea ce părea a fi un ventilator. Nu le putea desface cu degetele, dar avea o cheie în portbagajul mașinii. Dacă putea desprinde țeava, ventilatorul ar fi aspirat aer din interiorul magaziei în loc să aspire din exteriorul clădirii.

Așadar, își închipui cum se va derula totul: va declanșa incendiul chiar sub ventilator. Va lua o canistră cu benzină și va turna niște combustibil într-o sticlă goală de apă, pe care o va duce în magazie împreună cu niște chibrituri, un ziar, ca să aprindă focul, și cheia de deșurubat.

Focul va crește rapid în intensitate, scoțând vălătuci mari de fum. Își va lega o cârpă umedă peste nas și gură, după care va aștepta până când magazia se va umple cu fum. Pe urmă va desprinde țeava de ventilator. Fumul avea să fie

atras în țeavă și pompat direct în vestiarul fetelor. La început nimeni nu va observa. Apoi una dintre cele aflate acolo va adulmeca aerul și va întreba: „Fumează cineva pe aici?” El va deschide ușa de la magazie și va lăsa coridorul să se umple cu fum. Când fetele aveau să-și dea seama că era ceva în neregulă, vor deschide ușa vestiarului, crezând că întreaga clădire era cuprinsă de flăcări, și atunci vor intra în panică.

În acel moment, el va intra în vestiarul lor. Va vedea o mare de sutiene și ciorapi, sâni goi și funduri, și păr pubian. Unele vor ieși alergând de la duș, goale și ude, căutând cu disperare un prosop; altele vor încerca să se îmbrace cu ceva; cele mai multe se vor învârti ca bezmeticele, căutând ieșirea, pe jumătate orbite de fum. Vor auzi țipete, suspine și urlete de frică. El va continua să se prefacă agent de pază și va țipa ordine în direcția lor:

— Nu vă mai îmbrăcați! E o urgență! Ieșiți! Arde întreaga clădire! Fugiți, fugiți!

Și în această învălmășeală le va plesni peste fundurile goale, le va împinge, le va ascunde hainele și le va pipăi peste tot. Ele vor ști că se întâmpla ceva grav, însă cele mai multe vor fi prea zăpăcite ca să-și dea seama ce anume. Dacă era prezent și căpitanul acela plin de mușchi, probabil că individa ar fi avut prezența de spirit să-l provoace, dar atunci el o va lovi, pur și simplu, cu pumnii.

Plimbându-se prin jur, își va alege victima. Trebuia să fie o fată drăguță, cu un aer vulnerabil. O va lua de braț și-i va zice:

— Pe aici, te rog, sunt de la pază.

O va scoate pe coridor, pe urmă se vor îndrepta în direcția greșită, spre încăperea cu mașinării pentru bazinul de înot. Acolo, tocmai când ea avea convingerea că mergeau spre o zonă sigură, el o va pocni peste față și-i va da un pumn în burtă, după aceea o va arunca pe podeaua murdară din beton.

Se va uita la ea rostogolindu-se și apoi ridicându-se în capul oaselor. O va privi triumfător icnind după aer și gemând. Uitându-se la el îngrozită.

Atunci, el va zâmbi și-și va desface cureaua de la pantaloni.

2

— Vreau să merg acasă, rosti doamna Ferrami.

— Nu-ți face griji, mamă, te scoatem de aici mai repede decât crezi, o asigură fata ei, Jeannie.

Patty, sora mai mică a lui Jeannie, îi aruncă o privire întrebătoare: „Cum naiba crezi că vom face așa ceva?”

Bella Vista Sunset Home era singurul azil de bătrâni în care polița de asigurare de sănătate a mamei acoperea cheltuielile și arăta destul de modest. Camera includea două paturi mari de spital, două dulapuri de haine, o canapea și un televizor. Pereții erau zugrăviți în maroniu, iar podeaua era din parchet laminat, de culoare crem înspicat cu portocaliu. Fereastra avea gratii, fără draperii, și dădea înspre o benzinărie. În colțul încăperii se găsea o chiuvetă, iar toaleta se afla pe hol.

— Vreau să merg acasă, repetă Maria Ferrami.

— Dar, mamă, mereu uiți diverse lucruri și nu mai poți avea grijă de tine, spuse Patty.

— Bineînțeles că pot, să nu *îndrăznești* să-mi vorbești astfel.

Jeannie își mușcă buza. Uitându-se la epava care ajunsese mama ei, îi venea să plângă. Aceasta avea trăsături puternice: sprâncene negre, ochi negri, nasul drept, o gură largă și un obraz întins. Jeannie și Patty au moștenit-o, deși mama era scundă, iar ele erau înalte, ca tatăl lor. Toate trei erau la fel de încăpățânate, așa cum sugerau trăsăturile lor: termenul cel mai des folosit pentru a descrie femeile din familia Ferrami era „formidabile”. Însă mama n-avea să mai fie niciodată formidabilă. Suferea de Alzheimer.

Încă nu împlinise șaizeci de ani. Jeannie, în vârstă de douăzeci și nouă, și Patty, de douăzeci și șase, au sperat ca ea să se mai îngrijească singură vreo câțiva ani, dar speranța le-a fost năruită în

acea dimineață la ora cinci, când a sunat un polițist din Washington ca să le anunțe că a găsit-o pe mama lor umblând de-a lungul 18th Street într-o cămașă de noapte murdară, plângând și spunând că nu-și amintea unde locuia.

Jeannie s-a urcat în mașină și a plecat din Baltimore spre Washington. Cum era o dimineață liniștită de duminică, a ajuns după o oră. Și-a luat mama de la secția de poliție, a dus-o acasă, a spălat-o și a îmbrăcat-o, apoi a chemat-o pe Patty. Împreună, cele două surori au aranjat ca mama să fie primită la azilul Bella Vista, din orașul Columbia, între Washington și Baltimore. Mătușa lor, Rosa, și-a petrecut ultimii ani de viață acolo și a avut același tip de asigurare ca și sora ei.

— Nu-mi place locul ăsta, zise mama.

— Nici nouă, însă în acest moment nu ne permitem altceva, spuse Jeannie.

A vrut să pară logică și obiectivă, dar mai degrabă a fost aspră.

— Haide, mamă, am trăit în locuri și mai rele, replică Patty privind-o dojenitor.

Era adevărat. După ce tatăl lor a intrat la închisoare pentru a doua oară, cele două fete și mama lor au locuit într-o singură încăpere cu o plită lângă dulap și o chiuvetă pe coridor. Au fost anii în care au trăit din ajutorul social. Dar mama a fost întotdeauna o leoaică încăpățânată. Imediat ce Jeannie și Patty au început școala, a găsit o femeie mai în vârstă, de încredere, ca să aibă grijă de fetițe când veneau acasă, iar ea și-a luat o slujbă – a fost coafeză și încă se pricepea la asta, chiar dacă la modul desuet –, pe urmă toate trei s-au mutat într-un apartament cu două dormitoare din Adams-Morgan, care în vremea aceea era un cartier muncitoresc respectabil.

Mama le pregătea pâine prăjită la micul dejun și le trimitea pe Jeannie și pe Patty la școală în rochii curate, apoi se pieptăna și se machia – trebuia să arate bine lucrând la un salon de coafură – și lăsa

mereu bucătăria imaculată și un platou cu prăjiturele pentru fete când se întorceau de la școală. Duminicile făceau toate trei curățenie în apartament și spălau rufele. Mama a fost mereu atât de îndemânatică și neobosită, încât la azil celor două fete le venea extrem de greu să se uite la femeia plângăcioasă și uitucă de pe pat.

În acea clipă, mama se încruntă, ca și cum ar fi fost nedumerită de ceva, și întrebă:

— Jeannie, de ce ai un inel înfipt în nas?

Jeannie atinse inelul delicat din argint și zâmbi:

— Mamă, mi-am făcut o gaură în nară când eram o copilă. Nu-ți amintești cât de supărată ai fost? Credeam că o să mă arunci afară, pe stradă.

— Uit unele lucruri, zise mama.

— Eu chiar țin minte, interveni Patty. Am crezut că era cel mai grozav lucru pe care îl vedeam. Însă aveam unsprezece ani și tu paisprezece, iar pentru mine tot ce făceai era îndrăzneț, stilat și inteligent.

— Poate că așa și era, replică Jeannie mimând vanitatea.

— Jacheta portocalie cu siguranță că n-a fost așa, chicoti Patty.

— Oh, Doamne, jacheta aceea! Mama a ars-o în cele din urmă după ce am dormit învelită în ea într-o clădire abandonată și m-am trezit plină de purici.

— Țin minte asta, interveni mama. Purici! Unul din copiii mei!

Au trecut cincisprezece ani de atunci, dar ea continua să fie indignată.

Brusc, atmosfera deveni mai veselă. Și-au adus aminte cât de apropiate au fost ele trei. Era un moment potrivit ca tinerele să-și ia la revedere de la mama lor.

— Ar fi mai bine să plec, zise Jeannie, ridicându-se.

— Și eu, rosti Patty. Trebuie să pregătesc cina.

Însă niciuna din ele nu porni către ușă. Jeannie avea impresia că-și abandona mama, părăsind-o la

nevoie. Nimeni de acolo n-o iubea. Ar fi trebuit ca Jeannie și Patty, familia ei, s-o îngrijească, să stea cu ea, să-i gătească, să-i calce cămășile de noapte și să-i pornească televizorul pentru a urmări emisiunea favorită.

— Când o să vă văd? întrebă mama.

Jeannie ezită. Ar fi vrut să răspundă: „Mâine. Îți aduc micul dejun și stau cu tine toată ziua”. Dar așa ceva era imposibil; avea o săptămână aglomerată la locul de muncă. Se simți răvășită de un sentiment de vinovăție. „Cum pot să fiu așa de crudă?”

— Vin eu mâine și o să aduc și copiii să te vadă. O să-ți placă, se oferi Patty.

Mama n-avea însă de gând s-o lase pe Jeannie să scape așa de ușor.

— Vii și tu, Jeannie?

— Imediat ce o să pot, răspunse ea abia vorbind, luptându-se cu durerea din suflet, pe urmă se aplecă deasupra patului și o sărută. Te iubesc, mamă. Încearcă să ții minte asta.

În clipa în care ajunseră pe hol, Patty izbucni în lacrimi.

Și lui Jeannie îi venea să plângă, dar ea era sora mai mare și se obișnuise de multă vreme să-și controleze emoțiile, de când avea grijă de Patty. Își luă de după umeri sora și o conduse de-a lungul coridorului. Patty nu era o ființă slabă, însă era mai îngăduitoare decât Jeannie, mai bătăioasă și mai încăpățânată. Mama a criticat-o mereu pe Jeannie spunându-i că ar fi trebuit să semene mai mult cu Patty.

— Mi-aș dori s-o țin acasă la mine, dar nu pot, zise Patty oftând.

Jeannie încuviință. Patty era măritată cu un tâmplar pe nume Zip. Locuiau într-o căsuță tip vagon cu două dormitoare. Cel de-al doilea dormitor era împărțit de cei trei băieți ai ei. Davey avea șase ani, Mel patru și Tom doi. Nu mai era loc și pentru o bunică.

Jeannie era singură. Ca asistent universitar la Universitatea Jones Falls, sau JFU, câștiga treizeci și două de mii de dolari pe an – mai puțin decât soțul lui Patty, după cum bănuia ea – și tocmai a făcut prima ipotecă pentru a cumpăra un apartament cu două camere, pe care l-a mobilat pe credit. Una din camere era un living cu o bucătărie într-un colț, cealaltă – un dormitor cu un dulap și o baie micuță. Dacă i-ar fi dat mamei patul, ar fi trebuit să doarmă noapte de noapte pe canapea; în plus, nu era nimeni acasă ziua ca să supravegheze o femeie care suferea de Alzheimer.

— Nici eu n-o pot lua la mine, zise ea.

— Și atunci, de ce i-ai spus că o vei lua de aici? Nu putem face asta! rosti Patty mânioasă, printre lacrimi.

Ieșiră în căldura toridă.

— Mâine mă duc la bancă și iau un împrumut. O s-o ducem într-un loc mai bun și o să-i fac o asigurare mai bună, adăugă Jeannie.

— Și cum vei plăti ratele? se miră Patty, care era mai pragmatică.

— O să fiu promovată profesor asociat, apoi profesor plin și o să primesc sarcina de a scrie un manual, pe urmă o să fiu angajată de trei companii internaționale pe un post de consultant.

Patty zâmbi printre lacrimi.

— Te cred, însă te va crede și banca?

Patty a crezut întotdeauna în Jeannie. Ea n-a fost niciodată ambițioasă. A avut note sub medie la școală, s-a măritat la nouăsprezece ani și s-a apucat de crescut copii fără să pară că nutrea vreun regret. Jeannie era opusul ei. Prima din clasă și căpitan al tuturor echipelor sportive, a fost campioană la tenis și a absolvit universitatea grație unei burse sportive. Orice ar fi zis ea că intenționa să facă, Patty n-avea nicio îndoială că sora ei va reuși.

Dar Patty avea dreptate, deoarece banca nu i-ar fi acordat un nou împrumut la atât de puțin timp

după ce i-a finanțat achiziția apartamentului. Iar ea de-abia a început să lucreze ca profesor asistent. Aveau să mai treacă trei ani până când să fie luată în considerare pentru o promovare. Când ajunseră în parcare, Jeannie rosti deznădăjduită:

— Bine, atunci o să-mi vând mașina.

Își iubea mașina. Era un Mercedes 230C vechi de douăzeci de ani, un sedan roșu cu două uși și scaune din piele neagră. A cumpărat-o cu opt ani în urmă, cu cinci mii de dolari, adică premiul obținut după câștigarea competiției Mayfair Lites College Tennis Challenge. Asta s-a întâmplat înainte să ajungă la modă deținerea unui Mercedes vechi.

— Probabil că în prezent valorează dublu față de cât am plătit pe el, zise ea.

— Însă va trebui să-ți iei altă mașină, rosti Patty, la fel de nemilos de realistă.

— Ai dreptate, zise oftând Jeannie. Ei bine, pot să dau niște meditații în particular. E împotriva regulilor Universității Jones Falls, dar probabil că pot obține patruzeci de dolari pe oră predând Statistică studenților bogați care au picat examenul la alte universități. Aș putea scoate, poate, trei sute de dolari pe săptămână, ba chiar să nu plătesc taxe pentru ei dacă nu-i declar, precizează ea și-și privi sora drept în ochi. Tu ai ceva rezerve?

Patty se uită în altă parte.

— Nu știu.

— Zip câștigă mai mulți bani ca mine.

— M-ar ucide dacă ar ști că-ți spun asta, dar am putea să strângem șaptezeci și cinci sau optzeci de dolari pe săptămână, zise Patty într-un târziu. O să-l rog să ceară o mărire. Este cam timid când vine vorba de cerut, însă știu că o merită, iar șeful lui îl place.

Jeannie începea să se simtă mai încrezătoare, deși perspectiva de a-și petrece duminicile predând unor înapoiați nu era prea plăcută.

— Pentru patru sute în plus pe săptămână, o vom muta pe mama singură într-o cameră, cu

propria baie.

— Atunci, și-ar putea lua mai multe lucruri, ornamente și poate ceva mobilă din apartament.

— Haide să ne interesăm dacă știe cineva vreun astfel de loc.

— Bine, consimți Patty, căzută pe gânduri. Boala mamei e moștenită, nu? Am văzut ceva la televizor.

Jeannie încuviință.

— E vorba despre o genă defectă, AD3, responsabilă cu debutul timpuriu al bolii Alzheimer.

Jeannie își aminti că era localizată pe cromozomul 14q24.3, dar așa ceva nu însemna nimic pentru Patty.

— În concluzie, noi două vom sfârși la fel ca mama?

— Da, e o probabilitate foarte mare.

Tăcură câteva clipe. Ideea de a-ți pierde mințile era aproape prea înfiorătoare ca să mai discute pe marginea ei.

— Mă bucur că am făcut copiii de tânără, zise Patty. Vor fi destul de maturi ca să aibă singuri grijă de ei când voi fi diagnosticată cu Alzheimer.

Jeannie sesiză reproșul. Ca și mama, Patty credea că trebuia să fie ceva în neregulă cu sora ei de douăzeci și nouă de ani care n-avea copii.

— Faptul că au depistat gena defectă dă speranțe, spuse Jeannie. Asta înseamnă că până ajungem noi la vârsta mamei s-ar putea să ne facă o injecție cu o versiune modificată a propriului nostru ADN, care n-are inclusă gena fatală.

— Au menționat și asta la televizor. Tehnologie de recombinare a ADN-ului, corect?

— Corect, răspunse Jeannie zâmbind.

— Vezi, nu sunt chiar așa de idioată.

— N-am crezut niciodată că ai fi idioată.

— De fapt, ADN-ul ne face ceea ce suntem, așa că, dacă mi se schimbă ADN-ul, voi ajunge o altă persoană? întrebă Patty gânditoare.

— Nu doar ADN-ul te face ce ești. E vorba și despre mediul în care trăiești. De asta mă ocup profesional.

— Cum e cu noua slujbă?

— E foarte interesant. Asta e marea mea șansă, Patty. Mulți oameni au citit articolul pe care l-am scris despre criminalitate și despre posibilitatea ca instinctul criminal să fie înscris în genele noastre.

Publicat cu un an înainte, când Jeannie era încă la Universitatea din Minnesota, articolul a avut numele profesorului supervizor scris deasupra numelui ei, însă ea a făcut toată treaba.

— Nu mi-am dat niciodată seama dacă ai afirmat că instinctul criminal e moștenit sau nu.

— Am identificat patru trăsături moștenite care *conduc* către un comportament criminal: impulsivitate, lipsa fricii, agresiune și hiperactivitate. Dar teoria mea stipulează că anumite modalități de creștere a copiilor contracarează aceste trăsături și transformă niște oameni cu tendințe criminale în cetățeni buni.

— Și cum poți dovedi așa ceva?

— Studiind gemeni identici care au crescut în mod diferit. Gemenii identici au același ADN. Iar atunci când sunt adoptați după naștere sau despărțiți din cine știe ce motiv, cresc în mod diferit. Ca atare, caut perechi de gemeni în care unul e criminal, iar celălalt e om normal. După aceea studiez cum au fost crescuți și ce au făcut diferit părinții lor.

— Munca asta a ta chiar e importantă, zise Patty.

— Cred că da.

— *Trebuie* să aflăm de ce atât de mulți americani devin oameni răi în zilele noastre.

Jeannie încuviință. Asta era și ideea fundamentală, pe scurt.

Patty se întoarse către mașina ei, o dubiță veche Ford, având în partea din spate tot felul de lucruri viu colorate pentru copii: o tricicletă, o trotinetă

pliată, diverse rachete de tenis și mingi, un camion mare de jucărie cu o roată ruptă.

— Sărută-i pe băieți din partea mea, zise Jeannie.

— OK. Te sun mâine după ce o văd pe mama.

Jeannie scoase cheile de la mașină, ezită o clipă, apoi se duse la Patty și o îmbrățișă.

— Te iubesc, surioară, rosti ea.

— Și eu.

Jeannie se urcă în mașină și plecă.

Se simțea tulburată și neliniștită, cuprinsă de tot felul de sentimente contradictorii legate de mama ei, de Patty și de tatăl ei care lipsea. Pătrunse pe autostrada I–70 și apăsă un pic prea tare pe accelerație, șerpuind printre mașinile din trafic. Se întrebă ce mai putea face în acea zi, pe urmă își aminti că ar fi trebuit să joace o partidă de tenis la ora șase, apoi să se ducă la bere și pizza cu un grup de studenți absolvenți și tineri asistenți de la Departamentul de Psihologie al Universității Jones Falls. În primul moment vru să anuleze întregul program din acea seară. Însă n-avea chef să stea singură în casă și să bocească. Decise să joace tenis: exercițiul fizic avea să-i facă bine. După aceea se va duce la Andy's Bar, va sta o oră și ceva, apoi va pleca spre casă pentru a se culca devreme.

Dar lucrurile nu se desfășurară conform planurilor ei.

*

Adversarul de tenis era Jack Budgen, bibliotecarul-șef al universității. Pe vremuri, el a participat la Wimbledon, însă și-a păstrat forma și stăpânea arta jocului, chiar dacă avea cincizeci de ani și chelise. Jeannie n-a jucat niciodată la Wimbledon. Culmea carierei sportive a atins-o când a făcut parte din echipa olimpică de tenis a

Statelor Unite, în studenție. Dar în prezent era mai puternică și mai rapidă decât Jack.

Jucau pe unul dintre terenurile de tenis cu zgură roșie din cadrul campusului Jones Falls. Partida era echilibrată și în jurul terenului s-au strâns câțiva spectatori. Nu exista un cod anume de îmbrăcăminte, însă, din obișnuință, Jeannie juca întotdeauna în pantaloni scurți și un tricou alb. Avea părut lung și negru care, fără a fi mătăsos și drept ca al lui Patty, era ondulat și rebel, așa că și-l înghesuise sub o șapcă.

Serviciul lui Jeannie era o adevărată bombă, iar lovitura de rever cu două mâini, năucitoare. Jack nu prea avea ce face împotriva serviciului, dar după primele ghemuri s-a asigurat ca ea să nu aibă prea multe ocazii de a-și folosi reverul. El juca defensiv, conservându-și energia și lăsând-o pe Jeannie să comită erori. Ea juca prea agresiv, comițând duble greșeli la serviciu și țâșnind spre fileu prea devreme. Jeannie recunoștea în sinea ei că într-o zi normală l-ar fi putut bate lejer pe Jack; însă în acel moment nu se putea concentra și nu-i anticipa jocul. Câștigară fiecare câte un set, apoi scorul în setul trei deveni 5–4 pentru el și Jeannie se trezi la serviciu încercând să rămână în joc.

Ghemul ajunse în prelungiri, cu două egaluri, după care Jack câștigă un punct și era în avantaj. Jeannie servi în fileu, iar publicul fu decepționat. În loc de un al doilea serviciu normal, mai lent, Jeannie riscă totul și servi cu putere. Jack trimise mingea către reverul ei. Jeannie lovi mingea cu toată forța și țâșni spre fileu. Dar Jack nu era dezechilibrat, așa cum lăsase să se vadă, și ripostă cu un lob perfect, care trecu pe deasupra capului ei și ateriză pe linia de fund. Minge de meci.

Jeannie rămase locului și se uită furioasă la minge, cu mâinile în șolduri. Deși nu mai jucase serios de ani de zile, în sufletul ei continua să sălășluiască spiritul acela competitiv care o făcea

să admită cu greutate înfrângerea. Reuși să se calmeze și să zâmbească. Se răsuci pe călcâie.

— Frumoasă lovitură! rosti ea tare.

Se duse la fileu și strânse mâna lui Jack, iar dinspre spectatori se auzi un ropot generos de aplauze.

Un tânăr se apropie de ea.

— Hei, a fost un meci excelent! spuse individul, cu un zâmbet larg pe față.

Jeannie îl măsură dintr-o privire. Un mascul chipeș: înalt și atletic, cu păr blond ondulat tuns scurt și ochi albaștri frumoși. Știa că era atrăgător și se dădea la ea.

Numai că ea n-avea chef de așa ceva.

— Mulțumesc, răspunse scurt Jeannie.

Tânărul zâmbi din nou, mai relaxat și plin de încredere, cu o atitudine sugerând că cele mai multe fete erau fericite când li se adresa, indiferent dacă avea sens sau nu ceea ce le spunea.

— Știi, și eu joc puțin tenis și mă gândeam…

— Dacă joci tenis doar *puțin,* probabil că nu ești pe măsura mea, replică Jeannie, croindu-și drum pe lângă el.

— Să presupun atunci că o cină romantică, urmată de o noapte pasională, iese din discuție? îl auzi spunând în urma ei, cu un ton amuzat.

Jeannie nu se putu abține să nu zâmbească, fie și măcar din pricina insistenței lui. În plus, fusese mai brutală decât era cazul. Întoarse capul și rosti peste umăr, fără să se oprească din mers:

— Corect. Mulțumesc totuși pentru ofertă.

Părăsi terenul de tenis și se îndreptă spre vestiar. Se întrebă ce făcea mama ei în acea clipă. Probabil că luase deja cina: era șapte și jumătate seara, iar în azile masa era servită întotdeauna devreme. Probabil că se uita la televizor în hol. Poate că-și găsise o prietenă, o femeie de vârsta ei care să-i tolereze golurile de memorie și să fie interesată de pozele cu nepoții ei. Pe vremuri, mama ei a avut multe prietene – celelalte femei din salon, unele

dintre cliente, vecine, persoane pe care le cunoștea de douăzeci și cinci de ani –, dar acestora le-a fost greu să păstreze prietenia când ea nu-și mai aducea aminte cine erau.

Când trecu pe lângă terenul de hochei se întâlni cu Lisa Hoxton, prima prietenă adevărată pe care și-a făcut-o de când a ajuns la Jones Falls, cu o lună în urmă. Era tehnician la laboratorul de psihologie. Avea diplomă în Științe, însă nu dorea să urmeze cariera didactică. La fel ca Jeannie, provenea dintr-un mediu sărac și era un pic intimidată de aerul de Ivy League al universității. Se plăcuseră instantaneu.

— Un *puști* taman a încercat să mă agațe, zise Jeannie zâmbind.

— Cum arăta?

— Semăna cu Brad Pitt, doar că era mai înalt.

— I-ai spus că ai o prietenă mai apropiată de vârsta lui? întrebă Lisa, care avea douăzeci și patru de ani.

— Nu, răspunse Jeannie și privi pe după umăr, dar tânărul dispăruse. Continuă să mergi alături de mine, în cazul în care mă urmărește.

— Și ce ar fi rău în asta?

— Zău, chiar așa?

— Jeannie, tu fugi de ăia înfricoșători.

— Las-o baltă!

— Ai fi putut să-i dai numărul meu de telefon.

— Ar fi trebuit să-i dau un bilețel cu mărimea sutienului tău scris pe el, așa s-ar fi rezolvat lucrurile.

Lisa avea un piept generos. Se opri. Pentru o clipă, Jeannie crezu că mersese prea departe și o ofensase. Începu să se gândească la o scuză.

— Ce idee excelentă! o întrerupse Lisa. „Am mărimea 36D, pentru mai multe informații, sunați la numărul ăsta.” E atât de subtil!

— Sunt doar invidioasă, mi-am dorit dintotdeauna să am țâțe mari, replică Jeannie, după care chicotiră amândouă. Este adevărat totuși că

m-am rugat să am țâțe. Am fost, practic, ultima fată din clasă care a avut menstruație. Și a fost așa de stânjenitor!

— Chiar ai spus: „Doamne, te rog, fa-mi țâțele să crească” stând îngenuncheată lângă pat?

— De fapt, m-am rugat la Fecioara Maria. Mi-am închipuit că era ceva legat de fete. Și evident că n-am rostit termenul „țâțe”.

— Și cum ai spus, sâni?

— Nu, mi-am zis că nu se cuvine să spui sâni față de Maica Domnului.

— Și atunci, cum le-ai zis?

— Pectorali.

Lisa izbucni în râs.

— Nu știu de unde am auzit termenul ăsta, probabil într-o discuție între bărbați. Mi s-a părut un eufemism. N-am mai povestit nimănui asta până acum.

Lisa privi în urmă.

— Ei bine, nu văd niciun tip arătos urmărindu-ne. Cred că l-am speriat pe Brad Pitt.

— E bine. E exact genul meu de bărbat: arătos, sexy, îngâmfat și total de neîncredere.

— De unde știi că e de neîncredere? L-ai întâlnit doar douăzeci de secunde.

— Niciun bărbat nu este de încredere.

— Probabil că ai dreptate. Vii diseară la Andy’s?

— Da, pentru o oră și ceva. Trebuie să fac duș mai întâi.

Tricoul ei era ud de sudoare.

— Și eu, spuse Lisa, care era îmbrăcată cu pantaloni scurți și încălțată cu adidași. M-am antrenat alături de echipa de hochei. De ce o să stai doar o oră?

— Am avut o zi grea.

Partida de tenis îi oferise o distracție, însă în acel moment se strâmbă amintindu-și de problemele cu mama ei.

— A trebuit s-o internez pe mama la azil.

— Oh, Jeannie, îmi pare rău!

Jeannie îi relată povestea pe când intrară în sala de sport și coborâră scara până la subsol. Ajunse în vestiar, Jeannie surprinse reflexia lor în oglindă. Arătau atât de diferit, încât păreau mai degrabă desprinse dintr-un film de comedie. Lisa era de înălțime sub medie, iar Jeannie avea aproape doi metri. Lisa era blondă și cu un trup plin de curbe voluptuoase, în vreme ce Jeannie era brunetă și cu un corp musculos. Lisa avea o față drăguță, cu câțiva pistrui în zona nasului în vânt și a gurii curbate ca un arc. Cei mai mulți oameni o descriau pe Jeannie ca o apariție șocantă, iar bărbații îi spuneau uneori că era drăguță, dar nimeni n-o considerase frumoasă.

— Ce-i cu tatăl tău? întrebă Lisa în vreme ce se dezbrăcau de hainele sport îmbibate de sudoare. N-ai pomenit nimic despre el.

Jeannie oftă. Era întrebarea pe care a ajuns s-o urască, încă de fetiță; însă ea apărea invariabil mai devreme sau mai târziu. Timp de mulți ani mințise, afirmând că tatăl ei era mort sau dispărut, sau recăsătorit și plecat la muncă în Arabia Saudită. Dar în ultima vreme începuse să spună adevărul.

— Tata e în pușcărie, răspunse ea.

— Oh, Doamne. N-ar fi trebuit să întreb.

— E-n regulă. A stat la închisoare cea mai mare parte a vieții mele. E spărgător. Asta e a treia sentință.

— Cât i-au dat?

— Nu țin minte. Nu contează. Nu ne va fi de niciun ajutor când iese. N-a avut niciodată grijă de noi și nu va începe s-o facă odată eliberat.

— N-a avut niciodată o slujbă obișnuită?

— Doar atunci când avea chef să dea o lovitură. Lucra ca om de serviciu, portar, agent de pază timp de o săptămână sau două înainte de a da spargerea.

Lisa se uită la ea cu o privire vicleană.

— De-asta ești atât de interesată de genetică și de criminalitate?

— Poate.

— Probabil că nu, zise Lisa a lehamite. Oricum, urăsc psihanaliștii amatori.

Se duseră la dușuri. Jeannie stătu mai mult sub apă, ca să-și spele părul. Îi era recunoscătoare Lisei pentru prietenia ei. Lisa era la Jones Falls de mai bine de un an și a condus-o pe Jeannie peste tot atunci când a sosit și ea acolo, la începutul semestrului. Lui Jeannie îi plăcea să lucreze cu Lisa în laborator, deoarece avea încredere în ea. În plus, îi plăcea să iasă în oraș cu ea după orele de lucru, fiindcă avea impresia că-i putea destăinui ce-i trecea prin minte, fără să-i fie teamă că o șoca.

Jeannie tocmai își dădea părul cu șampon, când auzi niște zgomote ciudate. Se opri și ascultă. Păreau niște țipete de spaimă. O cuprinse îngrijorarea și începu să tremure. Brusc, se simți foarte vulnerabilă: goală, udă, undeva la subsol. Ezită, apoi își șterse rapid părul și ieși din duș ca să vadă ce se petrece.

Simți imediat mirosul de ars. Nu vedea flăcări, dar aproape de tavan se vălătuceau nori groși de fum negru și cenușiu. Fum care părea să vină din ventilatoare.

Era înspăimântată. Nu se confruntase niciodată cu un incendiu.

Câteva femei, mai calme, își înșfăcau gențile și se îndreptau spre ieșire. Altele erau cuprinse de isterie, urlând înspăimântate și alergând fără rost. Un nenorocit de agent de pază, cu o batistă legată strâns peste nas și gură, le speria și mai tare. Mergea încoace și încolo și împingea oamenii din cale, țipând tot felul de ordine.

Jeannie știa că nu putea rămâne să se îmbrace, însă nu se putea hotărî să iasă goală din clădire. Simțea frica în vene ca pe un șuvoi de apă înghețată, dar se forță să se calmeze. Își găsi dulapul. Lisa nu se vedea nicăieri. Își înșfăcă hainele, apoi își trase blugii și tricoul.

Totul dură doar câteva secunde, însă în acest scurt răstimp încăperea se golise deja de lume și se

umpluse de fum. Nu mai vedea ușa și începu să tușească. O înspăimânta ideea că nu va mai putea respira. „Știu unde e ușa și trebuie să rămân calmă”, reflectă ea. Cheile și banii se găseau în buzunarele blugilor. Își luă racheta de tenis. Ținându-și respirația, trecu rapid printre dulapuri către ieșire.

Coridorul era plin de fum. Ochii i se umplură de lacrimi și aproape că nu mai vedea nimic. În acel moment și-ar fi dorit din tot sufletul să fi ieșit goală, ca să câștige astfel câteva secunde prețioase. În tot acel ocean de fum toxic, blugii n-o prea ajutau să vadă sau să respire. Și nu mai conta că era goală dacă murea.

Își lipi o palmă tremurândă de zid, ca să păstreze direcția, și înaintă în grabă de-a lungul coridorului, continuând să-și țină respirația. Își zise că era foarte posibil să se izbească de vreo altă femeie, dar toate femeile păreau să i-o fi luat înainte. Când nu mai simți zidul, își dădu seama că ajunsese în holul mic de la intrare, deși nu vedea nimic în afara norilor de fum. Scara trebuia să fie chiar în fața ei. Traversă holul și se izbi de automatul cu Coca-Cola. Oare scara era la stânga sau la dreapta? Își spuse că la stânga. Porni într-acolo, apoi ajunse la ușa de la vestiarul bărbaților și-și dădu seama că alesese greșit.

Nu-și mai putea ține respirația. Gemând, inspiră. Trase fum în piept și tuși convulsiv. Se înapoie de-a lungul zidului, cu nările arzându-i, cu ochii plini de lacrimi, abia reușind să-și zărească palmele. Tânjea cu toată ființa după o gură de aer curat. Se ghidă după zid până la automatul cu Coca-Cola, pe care îl înconjură. Se lovi de scară când se împiedică de treapta de jos. Își lăsă racheta jos și aceasta dispăru imediat într-o mare de fum. Era o rachetă specială – câștigase Mayfair Lites Challenge cu ea –, însă o abandonă și urcă treptele scării în coate și genunchi.

Când ajunse în holul mare de la parter, fumul se subție brusc. Vedea ușa clădirii, care era deschisă. Un agent de pază stătea chiar în prag și țipa la Jeannie:

— Haide!

Tușind și înecându-se, traversă împleticit holul și ieși afară la binecuvântatul aer curat.

Rămase pe scările de la intrare vreo două sau trei minute, îndoită de mijloc, inspirând cu nesaț și tușind îngrozitor ca să scoată fumul din plămâni. Când respirația începu, în sfârșit, să-i revină la normal, auzi sirena unui vehicul de intervenție în depărtare. Se uită în jurul ei după Lisa, dar n-o văzu nicăieri.

Doar n-a rămas înăuntru? Continuând să tremure, își croi drum prin mulțime, cercetând chipurile. După ce au scăpat de pericol, multe persoane râdeau nervos. Cei mai mulți studenți erau îmbrăcați cu ce apucaseră, așa că atmosfera era de o intimitate neverosimilă. Persoanele care au reușit să-și salveze bagajele împrumutau haine celor mai puțin norocoase. Femeile goale erau recunoscătoare pentru tricourile murdare și nădușite ale prietenelor lor. Altele erau doar înfășurate în prosoape.

Lisa nu se găsea în mulțime. Din ce în ce mai îngrijorată, Jeannie se duse la agentul de pază de la ușă.

— Cred că e posibil ca prietena mea să fi rămas înăuntru, zise ea, auzindu-și propriul tremur de frică din voce.

— Nu mă duc după ea, rosti repede individul.

— Curajos bărbat, replică Jeannie.

Nu era sigură ce ar fi vrut ca el să facă, însă nu se așteptase ca individul să fie inutil.

Fața bărbatului se schimonosi de ciudă.

— E treaba lor, zise el, arătând înspre o mașină de pompieri care se apropia de clădire.

Jeannie începea să se teamă pentru viața Lisei, dar nu știa ce putea face. Se uita, nerăbdătoare și

neajutorată, cum pompierii se dădeau jos din mașină și-și puneau echipamentele de intervenție. Păreau să se miște atât de încet, încât Jeannie ar fi vrut să-i scuture bine și să urle: „Grăbiți-vă, grăbiți-vă!” Sosi o altă mașină de pompieri, pe urmă o mașină de poliție, având pe ea dungile albe și argintii ale Departamentului de Poliție din Baltimore.

În vreme ce pompierii trăgeau un furtun în clădire, un ofițer îl văzu pe agentul de pază și-l întrebă:

— De unde crezi că a început?

— Vestiarul femeilor, răspunse agentul de pază.

— Și unde e ăsta, mai exact?

— Subsol, în spate.

— Câte ieșiri există din subsol?

— Doar una, scara către holul principal de aici.

Un om de la întreținere care se afla în preajmă îl contrazise:

— Există o scară în sala echipamentelor pentru bazinul de înot care duce la o trapă de acces în spatele clădirii.

— Cred că e posibil ca prietena mea să fie încă înăuntru, îi atrase Jeannie atenția ofițerului de pompieri.

— Cum arată?

— Scundă, blondă, douăzeci și patru de ani.

— Dacă e acolo, o s-o găsim.

Preț de o clipă, Jeannie se liniști. Apoi își dădu seama că nu i se promisese că Lisa o să fie găsită în viață.

Agentul de pază care se aflase în vestiar nu se mai vedea nicăieri.

— Era un alt agent de pază acolo, jos, dar nu-l mai văd nicăieri, îi spuse Jeannie ofițerului de pompieri. Un tip înalt.

— Nu mai există alți paznici în clădire, precizează agentul de pază din hol.

— Păi, avea o șapcă pe care scria „PAZĂ” și le spunea oamenilor să evacueze clădirea.

— Nu-mi pasă ce avea scris pe șapcă…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu tonul ăsta! izbucni Jeannie. Poate că mi l-am imaginat, dar dacă nu, atunci viața lui e în pericol!

Lângă ei stătea și asculta o fată îmbrăcată cu pantaloni kaki bărbătești, suflecați.

— L-am văzut pe ciudatul ăla, zise ea. M-a pipăit peste tot.

— Păstrați-vă calmul, o să găsim pe toată lumea, spuse ofițerul de pompieri. Vă mulțumesc pentru cooperare.

Pe urmă se îndepărtă.

Jeannie se uită urât câteva clipe la agentul de pază din hol. Avea senzația că ofițerul de pompieri văzuse în ea o femeie isterică, deoarece țipase la agentul de pază. Se întoarse cu spatele, dezgustată. Ce avea să facă? Pompierii intrau în fugă în clădire, echipați cu căști și bocanci. Ea era în picioarele goale și purta un amărât de tricou. Dacă încerca să se avânte alături de pompieri, aceștia ar fi scos-o imediat de acolo. Își strânse pumnii, confuză. „Gândește, gândește! Unde ar putea fi Lisa?”

Sala de sport se găsea alături de clădirea Facultății de Psihologie „Ruth W. Acorn”, numită așa după soția unui binefăcător al instituției, însă cunoscută printre membrii facultății cu sintagma Casa de Nebuni. Oare să se fi dus Lisa acolo? Ușile erau încuiate duminica, dar probabil că ea avea o cheie. Poate că s-a refugiat înăuntru ca să găsească un halat de laborator cu care să se acopere sau să se așeze la birou și să-și revină. Decise să verifice. Orice era mai bun decât să stea pe loc și să nu facă nimic.

Străbătu gazonul până la intrarea principală în Casa de Nebuni și se uită prin ușa din sticlă. Nimeni în hol. Scoase din buzunar cardul de acces și deschise ușa. Urcă în fugă scara interioară, strigând:

— Lisa! Ești acolo?

Laboratorul era pustiu. Scaunul Lisei era băgat frumos sub birou, iar monitorul era stins. Încercă toaleta femeilor de la capătul coridorului. Nimic.

— La dracu'! exclamă ea exasperată. Unde naiba ești?

Gâfâind, se grăbi să iasă din clădire, ca să înconjoare sala de sport, în caz că Lisa se odihnea pe undeva, revenindu-și în fire. Alergă de-a lungul clădirii, trecând printr-o curte interioară plină cu tomberoane de gunoi imense. În spate se găsea o parcare mică. Zări o siluetă care mergea rapid pe o alee, îndepărtându-se. Silueta era prea înaltă ca să fie Lisa; în plus, semăna mai degrabă cu silueta unui bărbat. Jeannie își zise că poate era agentul de pază care dispăruse, dar individul se făcu nevăzut pe după colțul Sindicatului Studenților înainte de a-și da seama cu certitudine dacă era el.

Continuă să înconjoare clădirea și în capăt văzu pista de alergări, pustie. Pe urmă ajunse la intrarea în sala de sport.

Mulțimea era mai numeroasă. În plus, se vedeau mai multe mașini de pompieri și de poliție, însă nici urmă de Lisa. Începea să devină cert că Lisa încă se găsea în interiorul clădirii care ardea. Avu o presimțire sumbră și chibzui: „Nu poți permite să se întâmple așa ceva!"

Îl zări pe ofițerul de pompieri cu care discutase mai devreme. Îl prinse de braț.

— Sunt aproape sigură că Lisa Hoxton e înăuntru, zise ea impacientată. Am căutat-o peste tot.

Bărbatul se uită dur la ea și păru să decidă că era totuși o persoană de încredere. Fără a-i răspunde, comunică prin stația radio:

— Căutați o femeie tânără, caucaziană, despre care se crede că e în clădire, pe nume Lisa, repet, Lisa.

— Mulțumesc, zise Jeannie.

Ofițerul încuviință scurt și se îndepărtă.

Era bucuroasă că fusese ascultată, dar se simțea tot neliniștită. Poate că Lisa era blocată undeva înăuntru, închisă într-o toaletă sau prinsă în mijlocul flăcărilor, urlând după ajutor fără să fie auzită; sau ar fi căzut și era leșinată, înecată de fum sau zăcând inconștientă cu flăcările apropiindu-se de ea cu fiecare secundă.

Își aminti că omul de la întreținere spusese că exista o altă intrare către subsol. N-o văzuse când înconjurase în fugă sala de sport. Se hotărî să verifice din nou. Reveni în partea din spate a clădirii.

Văzu imediat trapa din oțel, în apropiere de clădire, parțial mascată de un automobil gri Chrysler New Yorker. Trapa era deschisă, sprijinită de zidul clădirii. Îngenunche la marginea găurii pătrate și se aplecă pentru a privi înăuntru.

O scară ducea către o cameră murdară, luminată de neoane. Vedea tot felul de mașini și țevi. În aer pluteau șuvoaie de fum, însă nu se zăreau nori groși; probabil că încăperea era izolată de restul subsolului. Cu toate acestea, mirosul de fum îi aducea aminte cum tușise convulsiv și se înecase în căutarea oarbă a scării. Își simți inima bătându-i mai repede din pricina amintirii.

— E cineva acolo? strigă ea.

Avu impresia că aude un sunet, dar nu fu sigură.

— Hei? strigă ea și mai tare.

Niciun răspuns.

Ezită. În mod normal, ar fi trebuit să se întoarcă în partea din față a clădirii și să găsească un pompier, însă asta ar fi durat prea mult, mai ales dacă pompierul începea să pună întrebări. Alternativa era să coboare scara și să arunce o privire.

Ideea de a intra înapoi în clădire îi înmuia genunchii. Pieptul continua s-o doară de la accesele violente de tuse provocate de fum. Dar Lisa putea fi acolo, jos, rănită și incapabilă să se

mișteș sau prinsă sub o grindă căzută peste ea, sau doar leșinată. Trebuia să verifice.

Se îmbărbătă singură și puse un picior pe scară. Își simțea genunchii slabi și aproape căzu. Ezită. După câteva clipe se simți mai puternică, așa că mai coborî o treaptă. O pală de fum i se opri în gât, făcând-o să tușească și să se oprească.

Când tusea încetă, încercă iar.

Coborî o treaptă, apoi două. „Dacă fumul mă face să tușesc, atunci o să ies din nou”, își spuse ea. Al treilea pas fu mai ușor, pe urmă coborî scara rapid, sărind de pe ultima treaptă pe podeaua din beton.

Se trezi într-o încăpere mare, plină cu pompe și filtre, probabil pentru apa din bazinul de înot. Mirosul de fum era puternic, însă putea respira normal.

O zări imediat pe Lisa, iar priveliștea o cutremură.

Zăcea pe o parte, în poziție fetală, și era goală pușcă. Se zărea o dâră a ceva ce părea sânge pe coapsă. Nu se mișca.

Pentru o clipă, Jeannie înțepeni de groază.

Încercă să-și vină în fire.

— Lisa! strigă ea.

Auzi țipătul de isterie din propria voce și inspiră adânc pentru a se calma. „Te rog, Doamne, spune-mi că n-a pățit nimic.” Traversă încăperea prin hățișul de țevi și îngenunche lângă prietena ei.

— Lisa?

Lisa deschise ochii.

— Slavă Domnului! rosti Jeannie. Credeam că ai murit.

Încet, Lisa se ridică în capul oaselor. Nu se uită la Jeannie.

Avea buzele învinețite.

— El… m-a violat, bâigui ea.

Jeannie simți că ușurarea de a o găsi în viață pe Lisa e înlocuită brusc de o senzație de oroare.

— Doamne! Aici?

Lisa încuviință.

— A spus că ăsta e drumul de ieșire.

Jeannie închise ochii. Simți durerea și umilința Lisei și avu senzația că e profanată, pângărită și murdărită. În ochi îi apărură lacrimi, pe care și le reținu cu greu. Câteva clipe se simți prea slabă și prea îngrețoșată ca să mai spună ceva.

Apoi încercă să-și vină în fire.

— Cine a fost?

— Un agent de pază.

— Cu o eșarfă pătată peste față?

— Și-a scos-o, răspunse Lisa și se întoarse cu spatele. Rânjea.

Lucrurile se potriveau. Fata în pantaloni kaki menționase că o pipăise un agent de pază. Paznicul din hol era sigur că nu se găseau alți agenți de pază în clădire.

— Nu era agent de pază, preciză Jeannie.

L-a văzut îndepărtându-se în fugă cu doar câteva minute înainte. Se simți copleșită de un val de furie la gândul că individul a comis o asemenea faptă oribilă chiar acolo, în campus, în sala de sport, unde lumea se simțea în siguranță ca să se dezbrace și să facă un duș. Povestea asta îi făcea mâinile să tremure. Ar fi vrut să se ia după individ și să-l stranguleze.

Auzi zgomote puternice: bărbați strigând, pași grei, șuvoaie de apă. Pompierii stingeau incendiul cu ajutorul furtunurilor.

— Ascultă, suntem în pericol aici, rosti ea îngrijorată. Trebuie să ieșim din clădire.

— N-am haine, zise Lisa cu glasul stins.

„Putem să murim aici!”

— Nu-ți face griji în privința hainelor, toată lumea e pe jumătate dezbrăcată afară.

Scrută rapid încăperea și zări bustiera și chiloții din mătase roșie ai Lisei aruncați pe o grămadă murdară sub un recipient. Le luă de jos.

— Îmbracă lenjeria. E murdară, însă e mai bine decât nimic.

Lisa rămase în poziție șezândă pe podea, holbându-se în gol. Jeannie era panicată. Ce avea de făcut dacă Lisa refuza să se miște? Probabil că ar fi ridicat-o de jos, dar era în stare s-o și urce pe scară?

— Haide, ridică-te! urlă ea și o apucă de mâini ca s-o ajute.

Într-un sfârșit, Lisa cutează să i se uite în ochi.

— A fost oribil.

Jeannie o îmbrățișă și o strânse tare.

— Îmi pare rău, Lisa, îmi pare atât de rău…

Fumul devenea tot mai dens, în ciuda ușii groase. O senzație de frică înlocui sentimentul de milă în sufletul ei.

— Trebuie să ieșim de aici, locul ăsta arde în întregime. Pentru numele lui Dumnezeu, pune astea pe tine!

În cele din urmă, Lisa începu să se miște. Își trase chiloții și-și puse bustiera. Jeannie o luă de mână și o duse spre scara de lângă zid, apoi o ajută să urce prima. În timp ce venea în spatele Lisei, ușa încăperii se deschise și intră un pompier, învăluit într-un nor de fum. Apa șiroia în jurul bocancilor lui. Omul păru șocat să le vadă.

— Suntem bine, ieșim pe aici, strigă Jeannie înspre el.

După care urcă mai departe scara în urma Lisei.

O clipă mai târziu, ajunseră amândouă la aer curat.

Se simți ușurată: a scos-o pe Lisa din ghearele focului, însă prietena ei avea nevoie de ajutor. Își puse un braț în jurul umerilor ei și o conduse spre partea din față a clădirii. Se vedeau mașini de pompieri și de poliție parcate pretutindeni. Cele mai multe femei din mulțime găsiseră câte ceva cu care să-și acopere goliciunea, astfel că Lisa ieșea în evidență în lenjeria ei roșie.

— Are cineva o pereche de pantaloni sau ceva de îmbrăcat? întrebă Jeannie în vreme ce își croiau loc prin mulțime.

Oamenii își oferiseră altora hainele pe care le avuseseră în plus. Jeannie i-ar fi dat Lisei propriul ei tricou, dar n-avea sutien pe dedesubt.

Într-un final, un bărbat înalt, de culoare își scoase cămașa și i-o întinse Lisei.

— O vreau înapoi după aceea, e marca Ralph Lauren, zise el. Mitchell Waterfield, Departamentul de Matematică.

— O să țin minte, rosti Jeannie cu recunoștință.

Lisa își puse cămașa. Cum era scundă, cămașa îi ajungea la genunchi.

Jeannie avea impresia că începea să capete controlul asupra situației. O duse pe Lisa către mașinile de intervenție. Trei polițiști stăteau sprijiniți de un autovehicul de teren. Jeannie i se adresă celui mai în vârstă dintre cei trei, un polițist alb și gras, cu o mustață sură.

— Femeia asta se numește Lisa Hoxton. A fost violată.

Se aștepta ca polițiștii să fie șocați de vestea că o infracțiune majoră fusese comisă, însă reacția lor fu surprinzător de calmă. Avură nevoie de câteva secunde ca să digere informația, așa că Jeannie fu pe punctul de a se răți oi la ei, dar cel cu mustață se dădu jos de pe capota mașinii și întrebă:

— Unde s-a întâmplat?

— În subsolul clădirii în flăcări, în sala mașinilor pentru bazinul de înot din spate.

— Pompierii ăia o să inunde toate probele, domnule sergent, spuse un negru tânăr, unul dintre ceilalți polițiști.

— Ai dreptate, replică polițistul mai în vârstă. Lenny, ai face bine să te duci acolo și să sigilezi locul infracțiunii.

Lenny plecă în grabă. Sergentul se întoarse către Lisa.

— Îl știți pe individul care v-a făcut asta, domnișoară Hoxton?

Lisa clătină din cap.

— E un tip înalt, alb și poartă pe cap o șapcă de baseball roșie cu cuvântul „PAZĂ” inscripționat în față, interveni Jeannie. L-am zărit în vestiarul femeilor la scurt timp după izbucnirea incendiului și apoi îndepărtându-se în fugă chiar înainte să dau de Lisa.

Polițistul intră în mașină și scoase o stație radio. Vorbi o vreme, apoi închise.

— Dacă e suficient de idiot ca să-și fi păstrat șapca pe cap, atunci poate că-l înhățăm, zise el, pe urmă se adresă celui de-al treilea polițist: McHenty, du victima la spital.

McHenty era un tânăr alb, cu ochelari.

— Vreți să stați în față sau în spate? o întrebă el pe Lisa.

Aceasta nu răspunse. Părea epuizată.

— Stai în față, sări Jeannie în ajutorul ei. Nu vrei să pari o suspectă arestată.

Pe chipul Lisei se ivi o expresie de groază.

— Nu vii cu mine? reuși ea să îngaime.

— Vin dacă vrei, răspunse Jeannie. Sau aș putea trece pe la apartament ca să-ți iau niște haine și ne vedem la spital.

Lisa se uită îngrijorată la polițist.

— Ești în siguranță, Lisa, o calmă Jeannie.

McHenty deschise portiera și Lisa urcă în mașină.

— La ce spital? îl întrebă Jeannie.

— Santa Teresa, răspunse polițistul așezându-se la volan.

— Ajung și eu în câteva minute, strigă Jeannie în urma mașinii care demară în trombă.

Alergă spre parcarea facultății, deja regretând că nu se dusese cu Lisa. Pe chipul prietenei sale apăruse o expresie de frică și groază. Evident că avea nevoie de haine curate, însă ar fi fost de preferat ca o altă femeie să stea alături de ea, s-o țină de mână și s-o liniștească. Probabil că ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie lăsată singură cu

un bărbat viril și înarmat. Pe când intra în mașină, Jeannie avu impresia că o dăduse în bară.

— Doamne, ce zi! rosti ea, ieșind cu mașina din parcare.

Locuia nu departe de campus. Apartamentul ei se găsea la ultimul etaj al unei clădiri mici de tip vagon. Parcă și intră în fugă în casă.

Se spălă în grabă pe față și pe mâini, apoi îmbrăcă niște haine curate. Se gândi câteva clipe care dintre hainele ei s-ar fi potrivit siluetei mici și plinuțe a Lisei. Scoase un tricou de polo măsură mare și niște pantaloni de trening. Cu lenjeria intimă era mai greu. Găsi o pereche de boxeri bărbătești în loc de chiloți, dar niciunul dintre sutienele ei nu era de folos. Lisa trebuia să se descurce fără. Mai puse o pereche de balerini, înghesui totul într-o geantă din pânză și ieși afară în fugă.

În vreme ce se îndrepta spre spital, i se schimbă starea sufletească. De la izbucnirea incendiului s-a concentrat pe ce avea de făcut: în acel moment începea să se simtă furioasă. Lisa era o femeie fericită și veselă, însă șocul prin care trecuse o transformase într-un zombie, prea înspăimântată ca să urce de bunăvoie într-o mașină de poliție.

Conducând de-a lungul unei artere comerciale, începu să se uite după tipul cu șapcă roșie, imaginându-și că, dacă îl va vedea, va pătrunde cu mașina pe trotuar și va da peste el. De fapt, nici măcar nu avea cum să-l recunoască. Probabil că tipul își scosese de mult șapca și eșarfa. Cu ce altceva era îmbrăcat? Își dădu seama cu surprindere că nu-și amintea. Un soi de tricou, poate, cu blugi sau, probabil, cu pantaloni scurți. Oricum, era posibil ca el să se fi schimbat deja de haine, la fel cum procedase și ea.

În fond, putea fi oricare individ alb și înalt de pe stradă: băiatul care livra pizza, îmbrăcat cu haină roșie; tipul chel care se ducea la biserică împreună cu nevasta, având cărți de cântece religioase sub

braț; bărbosul chipeș care căra o cutie pentru chitară; chiar și polițistul care vorbea cu un vagabond în fața unui magazin de băuturi. Jeannie nu putea să-și domolească furia, așa că strânse de volan până ce i se albiră încheieturile mâinilor.

Santa Teresa era un spital mare de la periferie, în nordul orașului. Își lăsă mașina în parcare și se duse către camera de gardă. Lisa era deja în pat, purta un halat de spital și se holba în gol. La un televizor cu sunetul oprit se transmitea ceremonia Premiilor Emmy: sute de celebrități de la Hollywood îmbrăcate în haine de seară beau șampanie și se felicitau reciproc. McHenty stătea lângă pat, cu carnețelul de notițe deschis pe genunchi.

Jeannie lăsă geanta jos.

— Ți-am adus haine. Ce se petrece?

Lisa rămase tăcută și inexpresivă. Jeannie își închipui că era încă în stare de șoc. Se lupta cu sentimentele proprii, încercând să le țină sub control. Dar la un moment dat trebuia să lase furia să izbucnească.

— Trebuie să notez elementele de bază ale cazului, domnișoară, vreți să ne scuzați câteva minute? zise McHenty.

— Oh, sigur, replică Jeannie cu un ton împăciuitor.

Apoi surprinse o privire din partea Lisei și ezită. Cu câteva minute înainte regretase pentru că o lăsase singură cu un bărbat. În acel moment era pe cale să repete greșeala. „Pe de altă parte, reflectă ea, poate că Lisa preferă să stau și eu.”

Instinctul i se confirmă atunci când Lisa încuviință abia perceptibil. Jeannie se așeză pe pat și luă mâna prietenei sale.

McHenty părea iritat, însă nu se opuse.

— O întrebam pe domnișoara Hoxton cum a fost atacată, spuse el. Ai țipat, Lisa?

— O dată, când m-a aruncat la podea, răspunse Lisa cu o voce joasă. Apoi a scos cuțitul.

McHenty își privea carnețelul de notițe și vorbea cu voce neutră.

— Ai încercat să i te opui?

Lisa clătină din cap.

— Mă temeam că mă va tăia.

— Așadar, n-ai opus nicio rezistență după acel prim țipăt?

Lisa clătină iar din cap și începu să plângă. Jeannie îi mângâie mâna. Ar fi vrut să-i spună lui McHenty: „Ce mama dracului ar fi trebuit să facă?” Dar păstră tăcerea. Fusese deja dură cu un băiat care arăta ca Brad Pitt, rostise o remarcă răutăcioasă la adresa țâțelor Lisei și se repezise la agentul de pază de la intrarea în sala de sport. Știa că nu se pricepea să discute cu persoane oficiale și era hotărâtă să nu și-l transforme în dușman pe acel polițist care-și făcea doar meseria.

— Înainte de a te penetra, te-a forțat să-ți desfaci picioarele? continuă McHenty.

Jeannie se strâmbă. Cu siguranță, existau polițiști femei care să pună astfel de întrebări.

— Mi-a atins coapsa cu vârful cuțitului, răspunse Lisa.

— Te-a tăiat?

— Nu.

— Deci ai deschis picioarele din proprie voință.

— Dacă un suspect scoate o armă împotriva unui polițist, în general e împușcat, nu? interveni Jeannie. Numești asta *din proprie voință*?

McHenty îi aruncă o privire furioasă.

— Vă rog să nu mai interveniți, domnișoară, zise el tăios, pe urmă se întoarse spre Lisa: Ai vreo rană pe undeva?

— Sângerez, da.

— Ca rezultat al relației sexuale forțate?

— Da.

— Unde ești rănită, mai exact?

Jeannie nu mai suporta.

— Ce-ar fi să lăsăm doctorul să stabilească asta?

Polițistul se uită la ea ca și cum ar fi fost o idioată.

— Trebuie să scriu raportul preliminar.

— Atunci, scrieți acolo că are răni interne ca urmare a violului.

— Eu conduc interviul acesta.

— Iar eu îți spun s-o lași mai moale, *mister,* replică Jeannie, abia stăpânindu-se să nu urle la el. Prietena mea este distrusă și nu cred că simte nevoia să-și descrie rănile interne față de tine când urmează să fie examinată de un doctor dintr-o clipă în alta.

McHenty părea înfuriat din cale-afară, însă continuă cu aceeași dezinvoltură:

— Am observat că porți lenjerie intimă de culoare roșie. Crezi că ar fi putut avea vreun efect asupra celor petrecute?

Lisa se uită în altă parte, cu ochii plini de lacrimi.

— Dacă aș raporta furtul Mercedesului meu roșu, m-ați întreba dacă am provocat furtul conducând o asemenea mașină atrăgătoare? îl iscodi Jeannie.

McHenty o ignoră.

— Crezi că e posibil să-l mai fi întâlnit pe infractor până acum, Lisa?

— Nu.

— Probabil că fumul te-a împiedicat să vezi limpede. Iar el purta un soi de eșarfa pe față.

— La început am fost, practic, oarbă. Dar nu prea era fum în camera în care… a comis-o. L-am văzut, zise Lisa încuviințând pentru sine. L-am văzut.

— Deci l-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou.

Lisa se cutremură înfiorată.

— Oh, da!

— Însă nu l-ai mai văzut până acum, într-un bar sau altundeva.

— Nu.

— Frecventezi baruri, Lisa?

— Desigur.

— Baruri pentru persoane singure, genul ăsta de locuiri?

— Ce *naiba* întrebare mai e și asta? răbufni Jeannie.

— Genul de întrebare pe care o pun avocații apărării, răspunse McHenty.

— Lisa nu e la tribunal – nu ea e infractoarea, ci victima!

— Erai virgină, Lisa?

Jeannie se ridică în picioare.

— Bun, ajunge! Nu cred că ar trebui să se întâmple așa ceva. N-ar trebui să întrebi astfel de lucruri intime.

— Încerc să stabilesc credibilitatea ei, ridică tonul McHenty.

— La o oră după ce a fost violată? Las-o baltă!

— Îmi fac treaba…

— Nu cred că știi care e treaba ta. Cred că nu știi inimic, McHenty.

Înainte ca el să replice, în încăpere intră un doctor, fără să bată la ușă. Era tânăr și părea plictisit și obosit.

— Aici e violul? întrebă el.

— Ea este domnișoara Lisa Hoxton, rosti Jeannie cu răceală. Da, a fost violată.

— Am nevoie de un tampon de recoltare vaginală.

Individul era lipsit de sensibilitate, însă cel puțin oferise un motiv ca să scape de McHenty. Jeannie se uită la polițist. Acesta rămase pe loc, ca și cum socotea că avea să supervizeze examenul medical.

— Înainte de a trece la treabă, doctore, n-ar trebui ca polițistul McHenty să iasă din încăpere? întrebă Jeannie.

Doctorul se opri și se uită la McHenty. Polițistul ridică din umeri și ieși.

Pe urmă, doctorul trase dintr-odată cearceaful de pe Lisa.

— Ridică rochia și deschide picioarele, ceru el.

Lisa începu să plângă.

Lui Jeannie nu-i venea să creadă. Ce naiba se întâmpla cu bărbații ăștia?

— Mă scuzați, domnule, rosti ea înspre doctor.

Acesta se uită urât la ea.

— Aveți vreo problemă?

— Puteți încerca să fiți un pic mai politicos?

Individul se înroși.

— Spitalul ăsta e plin de oameni cu diverse traume și boli fatale, explică el. Chiar acum sunt trei copii în sala de urgențe care au trecut printr-un accident de mașină și o să moară toți. Iar dumneata te plângi că nu sunt *politicos* cu o fată care s-a culcat cu bărbatul nepotrivit?

Jeannie era șocată.

— Care s-a culcat cu bărbatul nepotrivit? repetă ea.

Lisa se ridică în capul oaselor.

— Vreau acasă.

— Mi se pare o idee al naibii de bună, fu de acord Jeannie. Își desfăcu geanta, scoase hainele dinăuntru și le puse pe pat.

Doctorul rămase interzis câteva clipe. Apoi rosti furios:

— Faceți ce vreți.

După care ieși.

Jeannie și Lisa se uitară una la alta.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, zise Jeannie.

— Slavă Domnului că au plecat, spuse Lisa, dându-se jos de pe pat.

Jeannie o ajută să-și scoată halatul de spital. Lisa se îmbrăcă rapid cu hainele curate și încălță pantofii.

— Te voi însoți acasă, se oferi Jeannie.

— Vrei să dormi la mine diseară? o întrebă Lisa. Nu m-aș simți bine să fiu singură în noaptea asta.

— Sigur.

McHenty aștepta afară. Părea mai puțin încrezător. Poate că-și dădea seama că gestionase

prost interogatoriul.

— Mai am câteva întrebări.

— Noi plecăm. Lisa e prea tulburată ca să mai răspundă la vreo întrebare, îi spuse încet și cu calm Jeannie.

Polițistul părea aproape speriat.

— Trebuie s-o facă. A înaintat o plângere.

— N-am fost violată, interveni Lisa. Totul a fost o greșeală. Acum vreau doar să merg acasă.

— Îți dai seama că o acuzație falsă constituie o ilegalitate?

— Această femeie nu este o criminală, ci victima unei infracțiuni, îi replică furioasă Jeannie. Dacă șeful tău întreabă de ce a retras plângerea, spune-i că a făcut-o deoarece a fost hărțuită cu brutalitate de polițistul McHenty din cadrul Departamentului de Poliție Baltimore. Acum o voi însoți acasă. Te rog să ne scuzi.

O cuprinse de umeri pe Lisa și o conduse pe lângă polițist către ieșire.

În vreme ce treceau pe lângă el, îl auziră îngăimând:

— Dar ce am făcut?

3

Berrington Jones îi privi pe cei doi vechi prieteni.

— Nu-mi vine să cred ochilor când mă uit la noi trei, zise el. Avem cu toții aproape șaizeci de ani. Niciunul dintre noi n-a reușit să facă mai mult de câteva sute de mii de dolari pe an. Acum ni se oferă șaizeci de milioane *fiecăruia* – iar noi stăm aici și discutăm despre refuzarea ofertei!

— Nu m-am gândit niciodată la bani, spuse Preston Barck.

— Tot nu pricep, interveni senatorul Proust. Dacă dețin o treime dintr-o companie care valorează o sută optzeci de milioane de dolari, cum se face că folosesc o mașină Crown Victoria veche de trei ani?

Cei trei erau patronii unei mici firme private de biotehnologie, Genetico Inc. Preston se ocupa cu afacerile de zi cu zi; Jim era amestecat în politică, iar Berrington lucra în mediul academic. Însă achiziționarea a fost ideea lui Berrington. Pe durata unui zbor spre San Francisco l-a cunoscut pe directorul executiv al corporației farmaceutice germane Landsmann, care-i captase atenția prin lansarea unei oferte de achiziție. Așadar, trebuia să-și convingă partenerii să accepte oferta. Iar asta se dovedea mai dificil decât se așteptase.

Se aflau în camera unei case din Roland Park, o suburbie bogată a orașului Baltimore. Reședința era deținută de Universitatea Jones Falls și împrumutată unor profesori universitari invitați (din străinătate) să țină lecții sau conferințe. Berrington, care avea cursuri la Universitatea Berkeley din California și la Harvard, precum și la Jones Falls, folosea acea casă șase săptămâni pe an, cât stătea în Baltimore. În încăpere se găseau puține lucruri de-ale lui: un laptop, o fotografie a fostei soții și a fiului lor, precum și mai multe

exemplare ale celei mai noi cărți semnate de el, *To Inherit the Future: How Genetic Engineering Will Transform America – Moștenirea viitorului: Cum va transforma ingineria genetică America.* Pe ecranul unui televizor cu sunetul oprit se vedea transmisiunea ceremoniei de decernare a Premiilor Emmy.

Deși era unul dintre cei mai remarcabili oameni de știință ai generației sale, Preston, un bărbat subțirel și serios, arăta mai degrabă ca un contabil.

— Clinicile au produs deja bani, zise el.

Genetico deținea trei clinici de fertilitate specializate în fecundarea in vitro – copii concepuți în eprubetă –, o procedură devenită posibilă în urma cercetărilor de pionierat ale lui Preston din anii ’70.

— Fertilitatea este zona cu cea mai mare rată de creștere din medicina americană, continuă el. Genetico îi va permite accesul corporației Landsmann pe această piață mare și nouă. Vor să inaugurăm cinci clinici noi pe an în următorii zece ani.

Jim Proust era un bărbat chel și bronzat, cu un nas proeminent și ochelari cu dioptrii mari. Chipul cu trăsături puternice și urâte însemna o mană cerească pentru caricaturiștii care-i schițau pe politicieni. El și Berrington erau foști colegi și prieteni de douăzeci și cinci de ani.

— Cum se face că n-am văzut niciodată banii ăștia? întrebă el.

— I-am cheltuit mereu în cercetare.

Genetico avea propriile laboratoare de cercetare și oferea contracte de cercetare departamentelor de Biologie și Psihologie ale universităților. Berrington gestiona legăturile companiei cu lumea universitară.

— Nu știu de ce nu vă dați seama că asta e marea noastră șansă, rosti el pe un ton exasperat.

Jim arătă înspre televizor.

— Pornește sonorul, Berry, tu urmezi.

După ceremonia de premiere urma emisiunea *Larry King Live* și Berrington era oaspetele serii. Îl ura pe Larry King – individul era un comunist cu veleități liberale, în opinia lui –, dar emisiunea reprezenta o oportunitate de a vorbi americanilor care o urmăreau cu milioanele.

Își studie propria imagine și-i plăcu ce văzu. În realitate, era un bărbat scund, însă pe sticlă părea mai înalt. Costumul albastru marin arăta bine, cămașa azurie se potrivea cu ochii, iar cravata era de un roșu-vișiniu care nu dădea deloc rău pe ecran. Fiind un tip foarte critic, își spuse că părul argintiu nu era prea bine pieptănat, ci aproape vâlvoi: semăna mai degrabă cu un evanghelist de televiziune.

Purtând bretelele obișnuite, King era țâfnos și vorbea cu o voce gravă și provocatoare.

— Domnule profesor, ați stârnit din nou o mare controversă cu cea mai nouă carte, dar unii susțin că asta nu e știință, ci politică. Ce le răspundeți acestora?

Berrington era mulțumit să-și audă propria voce sunând blând și rezonabil în replica dată:

— Încerc să spun că deciziile politice ar trebui să se bazeze pe știință, Larry. Lăsată de una singură, natura favorizează genele bune și le elimină pe cele proaste. Politica noastră privind binele public lucrează împotriva selecției naturale. Așa ajungem să creștem o generație de americani de mâna a doua.

— Bună exprimare – o generație de americani de mâna a doua. Se poate cita, fu de părere Jim după ce sorbi o gură de scotch.

— Dacă ar fi după dumneavoastră, ce se întâmplă cu copiii săracilor? Mor de foame? întrebă pe ecran Larry King.

Chipul lui Berrington de pe ecran adoptă o expresie solemnă.

— Tatăl meu a murit în 1942, când portavionul *Wasp* a fost scufundat de un submarin japonez la

Guadalcanal. Aveam șase ani. Mama s-a chinuit să mă crească și să mă trimită la școală. Larry, *sunt* un copil al sărăciei.

Era destul de aproape de adevăr. Tatăl lui, un inginer strălucit, i-a lăsat soției un mic venit, suficient ca ea să nu fie obligată să muncească sau să se recăsătorească. L-a trimis pe Berrington la școli private scumpe, apoi la Harvard, dar *a fost* un chin.

— Arăți bine, Berry, exceptând, poate, coafura de pionier al Vestului, îl tachină Preston.

Barck, cel mai tânăr membru al grupului, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, avea păr scurt, negru, lipit de țeastă ca o șapcă.

Berrington mormăi nervos. Și el s-a gândit la asta, însă îl irita să audă același lucru din gura altcuiva. Își turnă un pic de scotch. Cei trei beau Springbank single malt.

— Filosofic vorbind, cum diferă opiniile dumneavoastră de cele, să zicem, ale naziștilor? adăugă pe ecran Larry King.

Berrington luă telecomanda și opri televizorul.

— Fac chestia asta de zece ani, rosti el. Trei cărți și un milion de talk-show-uri de rahat, ce diferență există? Niciuna.

— Ba există una, replică Preston. Ai făcut din genetică și rasă un subiect de dezbatere. Doar că ești nerăbdător.

— Nerăbdător?! exclamă Berrington irascibil. Evident că sunt nerăbdător! O să împlinesc șaizeci de ani peste două săptămâni. Îmbătrânim cu toții. Nu prea mai avem timp la dispoziție!

— Are dreptate, Preston, interveni Jim. Ții minte cum era când eram tineri? Priveam în jurul nostru și vedeam America ducându-se naibii: drepturi civile pentru negri, valuri de mexicani peste noi, cele mai bune școli pline de copiii evreilor comuniști, copiii noștri fumând marijuana și evitând recrutarea în armată. Și, Dumnezeule, câtă dreptate aveam! Uite ce s-a întâmplat de

atunci încoace! Nu ne-am imaginat nici în cele mai negre coșmaruri că drogurile vor deveni una dintre cele mai profitabile industrii americane și că o treime din toți bebelușii vor fi născuți din mame care primesc ajutor prin sistemul medical subvenționat. Și noi suntem singurii oameni care au curajul de a se confrunta cu problemele – noi și alți câțiva indivizi care gândesc la fel. Ceilalți închid ochii și speră să fie mai bine.

„Nu s-au schimbat”, chibzui Berrington. Preston era prudent și temător, iar Jim, exagerat de sigur pe sine. Îi cunoștea de atâta amar de vreme, încât le accepta înduioșat lipsurile. În plus, era obișnuit cu rolul lui de moderator care-i ghida pe nevăzute spre o cale de mijloc.

— Cum stăm cu nemții, Preston? Adu-ne și pe noi la zi, îi ceru Berrington.

— Suntem foarte aproape de o concluzie, răspunse Preston. Vor să anunțe achiziția în cadrul unei conferințe de presă de mâine într-o săptămână.

— De mâine într-o săptămână? repetă Berrington cu emoție în voce. E minunat!

Preston clătină din cap.

— Trebuie să-ți spun că încă am îndoieli.

Berrington scoase un geamăt de exasperare.

— Am trecut printr-un proces de transparență totală, adăugă Preston. Am fost nevoiți să le arătăm registrele contabile celor de la Landsmann și să le spunem totul despre ce ar putea afecta profiturile viitoare, cum ar fi debitorii care au dat faliment sau procesele aflate în așteptare.

— Să înțeleg că n-avem așa ceva? întrebă Jim.

Preston îi aruncă o privire tăioasă.

— Știm cu toții că firma asta are secrete.

În încăpere se lăsă tăcerea câteva clipe. Apoi Jim spuse:

— La naiba, afacerea aceea e îngropată în trecut.

— Și ce dacă? Dovada celor comise există și poate fi descoperită oricând.

— Însă cei de la Landsmann n-au cum să afle asta – mai ales într-o săptămână.

Preston ridică din umeri, ca și cum ar fi zis: „Cine știe?”

— Trebuie să ne asumăm acest risc, rosti Berrington cu fermitate. Injecția de capital pe care o vom primi de la Landsmann ne va permite să accelerăm programul de cercetări. Peste câțiva ani vom putea să le oferim americanilor albi și bogați care vin la clinicile noastre un copil perfect creat genetic.

— Dar ce anume va schimba asta? se miră Preston. Săracii vor continua să se înmulțească mai rapid ca bogații.

— Uiți de platforma politică a lui Jim, replică Berrington.

— O cotă unică de impozit pe venit de zece la sută și contraceptive injectabile obligatorii pentru femeile asistate social, spuse Jim.

— Gândește-te la asta, Preston, zise Berrington. Copii perfecți pentru clasele de mijloc și sterilizare pentru săraci. Am putea echilibra balanța rasială a Americii. E ceea ce am vrut mereu, încă de la început.

— Eram foarte idealiști pe atunci, opină Preston.

— Aveam dreptate! precizează Berrington.

— Da, aveam dreptate. Însă acum, la bătrânețe, încep să mă gândesc tot mai mult că omenirea se va descurca într-un fel, chiar dacă nu obțin nimic din ceea ce am plănuit atunci când aveam douăzeci și cinci de ani.

O astfel de discuție putea sabota toate strădaniile depuse.

— Dar putem obține ceea ce am plănuit inițial, îl contrazise Berrington. Suntem aproape de a finaliza treizeci de ani de muncă. Riscurile pe care ni le-am asumat la debutul proiectului, toți anii ăia

de cercetări, banii pe care i-am cheltuit – toate acestea dau roade, în sfârșit. Nu face o criză de nervi într-un asemenea moment, Preston!

— Nu stau prost cu nervii, ci doar scot în evidență problemele reale și practice, argumentă Preston. Jim își poate prezenta platforma politică, însă asta nu înseamnă că va și deveni realitate.

— Aici intervine Landsmann, zise Jim. Banii pe care-i vom obține din acțiunile în companie ne vor da ocazia să câștigăm cel mai mare premiu.

— Cum adică?

Preston părea nedumerit, dar Berrington știa ce urma, așa că zâmbi.

— Casa Albă, răspunse Jim. Am de gând să candidez pentru președinție.

4

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, Steve Logan își parcă Datsunul vechi și ruginit pe Lexington Street, în cartierul Hollins Market din Baltimore, la vest de centrul orașului. Urma să-și petreacă noaptea cu vărul lui, Ricky Menzies, care studia Medicina la Universitatea Maryland din Baltimore.

Ricky locuia într-o garsonieră dintr-o casă veche și mare, închiriată studenților, și era cel mai mare scandalagiu din câte știa Steve. Îi plăcea la nebunie să bea, să danseze și să petreacă, iar prietenii lui erau la fel. Steve a așteptat cu nerăbdare să-și petreacă seara împreună cu Ricky. Dar problema cu scandalagiii era aceea că în aceștia nu se putea avea încredere. În ultima clipă, Ricky și-a programat o întâlnire fierbinte, așa că Steve și-a petrecut seara singur.

Se dădu jos din mașină, luând cu el o geantă mică de sport cu haine curate pentru a doua zi. Noaptea era caldă. Încuie mașina și se duse spre colțul clădirii. Mai mulți tineri, patru sau cinci băieți și o fată, cu toții de culoare, stăteau în fața unui magazin cu aparate video, fumând. Steve nu era deloc nervos, deși era alb: dădea impresia că aparținea acelui loc, cu mașina lui veche și blugii jerpeliți. Și, oricum, era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât ei. În vreme ce trecea pe lângă grup, unul dintre tineri întrebă încet, însă clar:

— Vrei să cumperi niște cocaină sau niște pastile?

Steve clătină din cap fără să-și încetinească mersul.

O negresă foarte înaltă venea spre el, îmbrăcată provocator cu fustă scurtă și pantofi cu toc cui, cu părul pieptănat în coc, cu buzele rujate intens în roșu și cu pleoapele ochilor date cu fard albastru. Steve nu se putu abține să n-o privească lung.

— Bună, frumosule, zise femeia când se apropie, cu o voce profundă, masculină.

Steve își dădu seama că era bărbat. Zâmbi și merse mai departe.

Auzi tinerii din colț salutându-l pe travestit cu familiaritate:

— Hei, Dorothy!

— Bună, băieți.

O clipă mai târziu, Steve percepu un scârțâit de cauciucuri și privi în urmă. O mașină de poliție cu dungi argintii și albastre tocmai oprise în dreptul tinerilor. Câțiva dintre puști dispărură ca prin farmec pe străzile întunecate din jur; ceilalți rămaseră pe loc. Din mașină se dădură jos doi polițiști de culoare, fără să se grăbească. Steve se întoarse cu totul ca să urmărească scena. Văzându-l pe individul căruia i se spunea Dorothy, unul din polițiști scuipă pe tocul unuia din pantofii travestitului.

Steve era șocat. Gestul fusese atât de inutil și de barbar. Cu toate acestea, Dorothy nu-și încetini mersul.

— Să te ia naiba, imbecilule! mormăi tipul cu fustă.

Polițistul avea auz bun și înțelese ce zisese travestitul, așa că-l prinse de braț și-l împinse în vitrina magazinului. Dorothy se clătină pe tocurile cui.

— Să nu-mi vorbești *niciodată* așa, rahat cu ochi, șuieră polițistul.

Steve era indignat. La ce s-ar fi așteptat omul legii după ce-l scuipase pe travestit, pentru numele lui Dumnezeu? La un premiu?

În mintea lui răsună un clopoțel de alarmă. „Nu te lăsa atras în vreo luptă, Steve.”

Partenerul polițistului stătea sprijinit de mașină, urmărind scena impasibil.

— Ce s-a întâmplat, fratele meu? întrebă Dorothy cu un ton seducător. Te *tulbur* cumva?

Polițistul îl lovi cu pumnul în stomac. Individul era masiv, iar lovitura fusese dată cu toată forța. Dorothy se îndoi de mijloc, icnind după aer.

„La naiba cu toate astea, reflectă Steve, pornind către locul faptei. Dar e bine ce fac?”

Tipul cu fustă continua să stea îndoit, gemând.

— Bună seara, domnule polițist, spuse Steve.

Polițistul îl măsură cu privirea.

— Dispari, dobitocule, zise el.

— Nu, replică Steve.

— Ce ai spus?

— Am spus „nu”, domnule polițist. Lăsați omul acela în pace.

„Pleacă, Steve, prostul naibii, pleacă imediat!”

Sfidarea lui trezi spiritul de gașcă în tineri.

— Da, așa e, rosti un puști înalt și slab, cu capul ras. N-ai de ce să te iei de Dorothy, n-a încălcat nicio lege.

Polițistul îndreptă un deget agresiv către băiat.

— Continuă să-mi vorbești așa și o să vezi cum te caut de droguri.

Puștiul își plecă privirea.

— Și totuși are dreptate, îl susținu Steve. Dorothy nu încalcă nicio lege.

Polițistul veni spre Steve. „Nu-l pocni, orice s-ar întâmpla, nu-l atinge! Amintește-ți de Tip Hendricks.”

— Ești orb? îl întrebă polițistul.

— Cum adică?

— Hei, Lenny, cui îi pasă de chestia asta? interveni celălalt polițist, care părea iritat de situație. Haide să mergem!

Lenny îl ignoră și i se adresă lui Steve:

— Nu vezi? Ești singura mutră albă din tabloul ăsta. Locul tău nu e aici.

— Dar tocmai am fost martor la o infracțiune.

Polițistul se propti în fața lui, amenințător.

— Ai chef de un drum până la secție? întrebă el. Sau poate ai chef să te cari naibii de aici în clipa asta.

Steve n-avea chef de un drum până la secție. Le era așa de ușor oamenilor legii să-i bage niște cocaină în buzunare sau să-l ia la cafteală sub pretextul că s-a opus arestării. Steve urma Dreptul: dacă ar fi fost condamnat pentru vreo infracțiune, n-avea să mai profeseze niciodată avocatura. Ar fi vrut să nu fi luat atitudine. Nu merita să-și arunce întreaga carieră pe apa sâmbetei doar pentru că un polițist de patrulă hărțuia un travestit.

Doar că era *greșit* ceea ce se petrecea. Iar în acel moment doi oameni erau brutalizați, Dorothy și Steve. *Polițistul* era cel care încălca legea. Steve nu se putea decide să plece de acolo.

Dar adoptă un ton conciliant.

— Nu vreau să creez probleme, Lenny, zise el. Ce-ar fi s-o lași pe Dorothy să plece și eu uit că te-am văzut lovindu-l.

— Mă *amenințI*, tâmpitule?

„Un pumn în stomac, o lovitură de stânga și una de dreapta în figură. Una pentru eficacitate, cealaltă pentru spectacol. Polițistul ar cădea ca un cal cu piciorul rupt.”

— Am făcut doar o sugestie amicală.

Se pare că polițistul căuta necazuri. Steve nu mai vedea cum se putea evita confruntarea. Își dorea ca Dorothy să se facă încet nevăzută, câtă vreme Lenny era întors cu spatele. Însă travestitul stătea acolo, frecându-și ușor cu o mână stomacul lovit și savurând furia omului legii.

În acea clipă interveni norocul. Din mașină se auzi stația radio. Amândoi polițiștii încremeniră, ascultând. Steve nu înțelese amalgamul de cuvinte și coduri numerice, dar se dumiri când îl auzi pe partenerul lui Lenny spunând:

— Polițist în pericol. Haide să plecăm de aici.

Lenny ezită, continuând să se uite urât la Steve, care avu impresia că sesizează o urmă de ușurare în ochii polițistului. Poate că și el fusese salvat de Providență dintr-o situație dificilă. Dar în vocea lui se ghicea doar răutate.

— Să mă ții minte, îi spuse el lui Steve. Pen'că eu o să te țin minte.

Cu asta, individul sări în mașină și trânti portiera, pe urmă vehiculul demară în trombă.

Puștii izbucniră în urale și aplaudară cu putere.

— Uau! exclamă Steve recunoscător. A fost înfricoșător.

„A fost și o mare prostie. Știi cum s-ar fi putut termina. Știi cum ești tu."

În acel moment se ivi vărul lui, Ricky.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta, uitându-se după mașina de poliție care se îndepărta cu viteză.

Dorothy veni și-și puse palmele pe umerii lui Steve.

— Eroul meu, chicoti el. John Wayne.

Steve se simțea stingherit.

— Haide, fii serios.

— Când ai chef de o plimbare prin locuri sălbatice, John Wayne, vino la mine. Te duc pe gratis acolo.

— Mulțumesc…

— Te-aș săruta, însă văd că ești sfios, așa că-ți spun la revedere.

Individul își flutură unghiile date cu ojă roșie și se întoarse.

— Pa, Dorothy.

Ricky și Steve plecară în direcție opusă.

— Văd că ți-ai făcut deja prieteni prin cartier, spuse vărul.

Steve râse, mai mult de ușurare.

— Am fost cât pe aci să intru în mare belea, mărturisi el. Un polițist idiot a început să dea în tipul cu fustă, iar eu am fost suficient de idiot ca să-i cer să se oprească.

Ricky era uimit.

— Ai noroc că mai ești *aici.*

— Știu.

Ajunseră la casa lui Ricky și intrară. Locul mirosea a brânză sau, poate, a lapte stricat. Pe zidurile vopsite în verde se vedeau tot felul de

graffiti. Ocoliră pe hol câteva biciclete legate și urcară scara.

— Chestia mă înnebunește, zise Steve. De ce era nevoie ca Dorothy să fie lovită în burtă? Tipului îi place să se îmbrace cu fustă scurtă și să se machieze: cui îi pasă?

— Ai dreptate.

— Și de ce să scape Lenny cu povestea asta doar pentru că poartă uniformă de poliție? Polițiștii ar trebui să aibă standarde mai *ridicate* de comportament tocmai datorită poziției lor privilegiate.

— Nicio șansă.

— Tocmai de aceea vreau să ajung avocat. Ca să opresc astfel de tâmpenii să se mai petreacă. Ai vreun erou cu care vrei să semeni?

— Casanova, poate.

— Ralph Nader. E avocat. El e modelul meu. S-a luat de cele mai puternice corporații din America – și a câștigat!

Ricky râse și-i cuprinse umerii lui Steve, în vreme ce intrau în camera lui.

— Vărul meu cel idealist.

— Ah, la naiba!

— Vrei o cafea?

— Sigur.

Camera lui Ricky era mică și mobilată sumar. Avea un pat de o persoană, un birou părăginit, o canapea lăsată și un televizor mare. Pe un perete se vedea un poster al unei femei goale cu numele tuturor oaselor scheletului omenesc, de la osul parietal al craniului la falangele distale ale labei piciorului. Exista și un aparat de aer condiționat, dar se pare că nu funcționa.

Steve se așeză pe canapea.

— Cum a mers întâlnirea?

— N-a fost la fel de fierbinte așa cum promitea, răspunse Ricky umplând un ibric cu apă. Melissa e drăguță, însă n-aș fi ajuns acasă mai devreme dacă ar fi fost atât de înnebunită după mine pe cât am

fost lăsat să cred. Zi-mi despre tine! Ce-ai mai făcut?

— Am aruncat o privire prin campusul Jones Falls. Destul de luxos. Am cunoscut și o fată, preciză el și, amintindu-și, se însenină. Am văzut-o jucând tenis. Era teribilă – înaltă, plină de mușchi, în formă excelentă. Avea un serviciu de parcă trăgea cu o nenorocită de bazooka, jur.

— N-am auzit niciodată pe cineva să se îndrăgostească de o tipă datorită jocului ei de tenis, zise Ricky zâmbind. Arată bine?

— Are o față cu trăsături puternice, o descrise Steve. Ochi căprui-închis, sprâncene negre, bucle de păr negru și un inel delicat din argint în nara stângă.

— Nu mai spune. Cam neobișnuit, nu?

— Exact.

— Cum o cheamă?

— Nu știu, răspunse Steve și zâmbi trist. M-a dat la o parte fără să se oprească din mers. Probabil că n-o s-o mai văd niciodată.

Ricky turnă cafea în cești.

— Poate că e mai bine așa – ai o tipă cu care te vezi constant, nu?

— Ceva de genul ăsta, îngăimă Steve, care se simți un pic vinovat că fusese atât de atras de jucătoarea de tenis. O cheamă Celine. Studiem împreună.

Steve urma cursurile în Washington, D.C.

— Te culci cu ea?

— Nu.

— De ce?

— Nu mă simt în stare de un asemenea nivel de implicare.

Ricky păru surprins.

— Ăsta e un limbaj pe care nu-l folosesc. Trebuie să te simți implicat față de o tipă înainte de a o regula?

Steve era stingherit.

— Așa mă simt, înțelegi?

— Așa te-ai simțit mereu?

— Nu. Când eram în liceu, am făcut tot ce mă lăsau tipele să le fac, de parcă era un concurs sau ceva de genul ăsta. Regulam orice gagică drăguță care-și dădea chiloții jos… dar asta a fost atunci. Acum nu mai sunt un puști. Cred.

— Câți ani ai, douăzeci și doi?

— Corect.

— Eu am douăzeci și cinci, însă cred că nu sunt la fel de adult ca tine.

Steve percepu o urmă de frustrare.

— Hei, aici nu e vorba de critică, bine?

— OK, consimți Ricky, care nu părea ofensat la modul serios. Deci ce ai făcut după ce ți-a dat papucii?

— M-am dus la un bar în Charles Village și am luat două beri și un hamburger.

— Asta îmi aduce aminte de ceva – mi-e foame. Vrei să mănânci ceva?

— Ce ai?

Ricky deschise un dulap.

— Cereale Boo Berry, Rice Krispies sau Count Chocula.

— Oh, Doamne, Count Chocula sună excelent.

Ricky așeză pe masă două castroane și o cutie cu lapte, pe urmă se apucară să mănânce.

După ce terminară, își șterseră castroanele și se pregătiră de culcare. Steve se întinse pe canapea în boxeri: era prea cald pentru o pătură. Ricky se așeză pe pat.

— Și ce ai de gând să faci la Jones Falls? întrebă Ricky înainte de a adormi.

— Mi-au cerut să particip la un studiu. Trebuie să dau niște teste psihologice.

— De ce tu?

— Nu știu. Au spus că sunt un caz special și că-mi vor explica totul când voi ajunge acolo.

— Ce te-a făcut să accepți? Mi se pare că pierzi timpul.

Steve avea un motiv aparte, dar nu intenționa să i-l dezvăluie lui Ricky. Așa că-i divulgă doar o parte din adevăr:

— Din curiozitate, cred. Tu nu îți pui întrebări legate de tine? Cum ar fi „Ce fel de persoană sunt în realitate și ce vreau de la viață?”

— Vreau să ajung un chirurg șmecher și să fac un milion de dolari pe an din implanturi mamare, se destăinui Ricky. Cred că sunt un suflet simplu.

— Nu te întrebi niciodată la ce servește totul?

— Nu, Steve, nu mă întreb, răspunse Ricky râzând. Însă tu o faci. Ai fost mereu un gânditor. Chiar și atunci când eram puști obișnuiai să-ți pui întrebări despre Dumnezeu și alte aspecte dintr-astea.

Era adevărat. Steve a trecut printr-o fază religioasă a existenței în jurul vârstei de treisprezece ani. A frecventat diverse biserici, o sinagogă și o moschee și i-a întrebat foarte sincer pe mai mulți membri ai clerului despre credințele lor. Povestea asta i-a surprins enorm pe părinții lui, care erau amândoi niște agnostici.

— Oricum, ai fost mereu un pic diferit, continuă Ricky. N-am cunoscut pe nimeni altcineva care să obțină punctaje așa de mari la teste fără să muncească.

Și asta era adevărat. Steve a învățat mereu rapid și fără efort. A fost între primii în clasă, cu excepția cazurilor în care ceilalți copii îl tachinau și el comitea deliberat erori doar ca să iasă mai puțin în evidență.

Dar mai exista un motiv pentru care era curios în privința propriului profil psihologic. Ricky n-avea habar despre asta. Nimeni de la Facultatea de Drept nu știa. Doar părinții lui.

Steve aproape că a ucis pe cineva.

Avea cincisprezece ani pe atunci și era înalt și slab. Era căpitanul echipei de baschet. În acel an, echipa Hillsfield High a ajuns în semifinala campionatului orășenesc. Jucau împotriva unei

echipe formate din bătăuși de stradă nemiloși de la o școală de cartier din Washington. Unul dintre jucătorii acestei echipe, un tip pe nume Tip Hendricks, l-a faultat mereu pe parcursul partidei. Tip era un jucător bun, însă își folosea talentul ca să trișeze. Și de fiecare dată când faulta, zâmbea ca și cum ar fi spus: „Ți-am tras-o iarăși, fraiere!" Aroganța asta l-a scos din minți pe Steve, dar a fost nevoit să-și țină în frâu furia. Din această cauză, juca prost, astfel că echipa lui a pierdut, ratând șansa de a câștiga trofeul.

Ghinionul a făcut ca Steve să dea peste Tip în parcare, unde așteptau autobuzele ca să ducă echipele înapoi la școlile lor. Fatalitatea a făcut ca unul din șoferi să fie ocupat cu schimbarea unui cauciuc și să aibă trusa de scule deschisă pe asfalt.

Steve l-a ignorat pe Tip, însă acesta a aruncat chiștocul de țigară înspre Steve, iar chiștocul a aterizat pe geaca lui.

Iar acea geacă însemna mult pentru Steve. A economisit bani lucrând sâmbetele la McDonald's și își cumpărase haina cu doar o zi înainte. Era un bluzon frumos, confecționat din piele moale de culoarea untului. Din păcate, chiștocul lui Tip i-a făcut o gaură la nivelul pieptului, pe care o putea vedea oricine. Geaca era distrusă. Așa că Steve l-a pocnit pe Tip.

Acesta a răspuns cu ferocitate, lovind cu pumnii și picioarele, dar furia lui Steve era nemăsurată și abia dacă simțea loviturile. Fața lui Tip s-a umplut de sânge, când, la un moment dat, a văzut trusa de unelte a șoferului și o rangă din fier. L-a lovit pe Steve de două ori peste față cu acea rangă. Loviturile au durut enorm, astfel că furia lui Steve a devenit de necontrolat. A smuls ranga din mâinile adversarului… iar din acel moment nu-și mai amintea nimic în afara faptului că stătea peste trupul lui Tip, cu ranga însângerată în mână, și cineva spunea: „Dumnezeule, cred că e mort".

Tip n-a murit atunci, ci peste doi ani, ucis de un importator jamaican de marijuana la care avea o datorie de opt mii cinci sute de dolari. Însă Steve a vrut să-l omoare și chiar *a încercat* să-l omoare. N-avea nicio scuză valabilă: el a început bătaia și, deși Tip a ridicat ranga primul ca să lovească, el a fost cel care a folosit-o cu sălbăticie.

Steve a fost condamnat la 6 luni de închisoare, cu suspendare. După proces s-a transferat la altă școală și și-a trecut toate examenele cu brio. Deoarece era minor la vremea comiterii faptei, n-a fost înscris în cazierul judiciar, așa că a decis să urmeze Facultatea de Drept. Părinții socoteau totul ca pe un coșmar care se încheiase. Dar Steve se îndoia de asta. Știa că doar printr-un noroc chior și datorită rezistenței corpului lui Tip a scăpat de un proces de crimă. Tip Hendricks era o ființă omenească, iar Steve aproape că l-a omorât pentru o *geacă.*

Ascultând respirația liniștită a lui Ricky, rămase treaz pe canapea și se gândi: „Ce sunt eu?”

LUNI

5

— Ai cunoscut vreodată vreun bărbat cu care să vrei să te căsătorești? întrebă Lisa.

Ședeau la masă în apartamentul Lisei și beau cafea instant. Locul era drăguț, ca și Lisa: tapet cu flori, bibelouri chinezești și un urs din pluș cu un papion cu buline.

Lisa urma să-și ia liber ziua aceea, însă Jeannie era îmbrăcată de lucru, cu o fustă bleumarin și o bluză albă din bumbac. Era o zi importantă și se simțea tensionată. Primul ei subiect venea la laborator pentru teste. Oare el se va încadra în teoria ei sau nu? Până la sfârșitul după-amiezii, ea fie se va simți ușurată, fie se va apuca îndurerată să-și reevalueze ideile.

Oricum, n-avea chef să plece de acolo decât în ultima clipă. Lisa era încă foarte fragilă. Jeannie își zise că lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă era să stea și să discute cu Lisa despre bărbați și sex așa cum vorbeau mereu, ca s-o ajute să revină pe făgașul normal. Îi părea realmente rău că Lisa n-avea să fie la laborator ca s-o ajute în acea zi, dar nici nu se punea problema de așa ceva.

— Da, o dată, răspunse Jeannie. A fost un tip cu care am vrut să mă căsătoresc. Se numea Will Temple. Era antropolog. Încă e.

Jeannie îl vedea și în acea clipă în fața ochilor, un individ masiv, cu barbă blondă, îmbrăcat cu blugi și un pulover de pescar, cărându-și bicicleta cu zece viteze pe coridoarele universității.

— Ai pomenit de el și înainte, zise Lisa. Cum era?

— Minunat, oftă Jeannie. Mă făcea să râd, avea grijă de mine când nu mă simțeam bine, își călca singur cămășile și era dotat ca un armăsar.

Lisa nu zâmbi.

— Ce n-a mers?

Jeannie simțea o durere amintindu-și, chiar și după atâta vreme.

— M-a abandonat pentru Georgina Tinkerton Ross. Din familia Tinkerton Ross din Pittsburgh, explică ea.

— Ea cum era?

Ultimul lucru pe care și-l dorea Jeannie era să-și amintească de Georgina. Însă avea convingerea că episodul ăsta o făcea pe Lisa să se gândească la viol, așa că se forță să se stăpânească.

— Era perfectă, răspunse ea și nu-i plăcu sarcasmul amar pe care-l auzi în propria voce. Cu părul blond-roșcat, siluetă de amforă, un gust impecabil la pulovere din cașmir și pantofi din piele de crocodil. Fără minte, însă plină de bani.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Will și cu mine am trăit împreună un an de zile, pe când îmi dădeam doctoratul.

A fost cea mai fericită perioadă din viața ei de până atunci.

— A plecat când îmi scriam articolul în care dezbăteam teza despre legătura dintre genetică și criminalitate.

„Bună sincronizare, Will. Aș vrea să te pot urî mai tare pentru asta.”

— Apoi Berrington mi-a oferit o slujbă la Jones Falls și am acceptat-o imediat.

— Bărbații sunt niște ciudați.

— Will nu e, de fapt, un ciudat. Este un tip frumos. S-a îndrăgostit de altcineva, asta e tot. Cred că a ales prost. Dar nu eram căsătoriți. N-a încălcat nicio promisiune. Nici măcar n-a fost necredincios față de mine, poate cu o ocazie sau două înainte de a-mi mărturisi adevărul.

Jeannie își dădu seama că repeta cuvintele de justificare ale lui Will.

— În fine, nu știu, poate că, în definitiv, era și el un ciudat.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem în epoca victoriană, când un bărbat care săruta o femeie se

putea considera logodit. Cel puțin fetele știau cum stăteau.

În acel moment, perspectiva Lisei asupra relațiilor era un pic confuză, însă Jeannie nu-i spuse asta. În schimb, întrebă:

— Dar tu? Ai descoperit pe cineva cu care să vrei să te căsătorești?

— Niciodată. Pe nimeni.

— Noi două avem standarde înalte. Nu-ți face griji. Când va apărea, Domnul Perfect al tău va fi minunat.

Se auzi interfonul de la intrare, care le surprinse. Lisa sări în picioare, lovindu-se de masă. O vază din porțelan căzu pe podea și se sparse.

— La naiba! exclamă Lisa, care avea încă nervii încordați.

— Adun eu cioburile, rosti Jeannie cu un ton liniștitor. Vezi cine e la ușă.

Lisa apucă receptorul interfonului. Se încruntă și începu să studieze imaginea de pe monitor.

— E în regulă, cred, zise ea cu îndoială, după care apăsă tasta care permitea accesul în clădire.

— Cine e? întrebă Jeannie.

— O polițistă de la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală[2].

Jeannie s-a temut că va fi trimisă o persoană care s-o convingă pe Lisa să coopereze în cadrul anchetei. Era hotărâtă să împiedice așa ceva. În acel moment, Lisa n-avea nevoie de alte întrebări indiscrete.

— De ce nu i-ai zis s-o șteargă de aici?

— Poate fiindcă e o negresă, răspunse Lisa.

— Nu zău?

„Inteligentă mutare”, reflectă Jeannie, strângând cioburile de porțelan. Polițiștii știau că ea și Lisa le erau ostile. Dacă ar fi trimis un detectiv bărbat și alb, acesta n-ar fi intrat pe ușă. Așa că au trimis o femeie de culoare, știind că două fete albe de clasă mijlocie nu vor fi politicoase față de ea. Ei bine,

dacă individa va încerca s-o hărțuiască pe Lisa, Jeannie avea de gând s-o dea pe ușă afară.

Polițista se dovedi a fi o femeie scundă, de vreo patruzeci de ani. Era îmbrăcată elegant, cu o bluză crem, purta o eșarfă colorată din mătase și avea o geantă diplomat în mână.

— Sunt sergent Michelle Delaware, se prezentă femeia. Mi se spune Mish.

Jeannie se întrebă ce se afla în geantă. De obicei, detectivii cărau cu ei arme, nu hârtii.

— Sunt doctorița Jeannie Ferrami, replică ea, care-și folosea mereu titlul universitar atunci când credea că urma să se certe cu cineva. Iar ea e Lisa Hoxton.

— Domnișoară Hoxton, vreau să vă spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce ați pățit ieri, spuse polițista întrebuințând una dintre expresiile standard adresate unor victime sau familiei ori apropiaților acestora, alături de „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”. Unitatea mea are de-a face cu un viol pe zi în medie și fiecare caz în parte înseamnă o tragedie și o traumă teribilă pentru victimă. Știu că suferiți și vă înțeleg.

„Uau, se gândi Jeannie, tipa asta e altfel față de individul de ieri.”

— Încerc să las totul în urmă, rosti Lisa sfidătoare, dar lacrimile care i se iviră în colțul ochilor o trădară.

— Pot să mă așez?

— Bineînțeles.

Polițista se așeză la masa din bucătărie.

Jeannie o studie cu mare atenție.

— Atitudinea dumneavoastră pare diferită de cea a polițistului de ieri, zise ea.

Mish încuviință.

— Îmi pare, de asemenea, extrem de rău pentru modul în care a procedat McHenty și felul în care v-a tratat. La fel ca toți polițiștii de patrulă, a fost instruit în privința modului de comportare față de victimele violurilor, însă se pare că a uitat ce a fost

învățat. Mi-e rușine pentru întregul departament de poliție.

— A fost ca și cum aș fi fost violată din nou, spuse Lisa cu lacrimi în ochi.

— N-ar trebui să se mai întâmple, replică Mish, irascibilă. De aceea sunt atâtea cazuri de viol care sfârșesc într-un sertar pe care scrie „Cazuri fără fundament”. Nu e din pricină că femeile mint în privința violului, ci deoarece sistemul judiciar le tratează cu atâta brutalitate, încât ele își retrag plângerile.

— Asta o cred, interveni Jeannie.

„Trebuie să fiu prudentă, chibzui ea. Chiar dacă Mish vorbește ca o soră mai mare, este totuși polițistă.”

Mish scoase o carte de vizită din poșetă.

— Aici ai numărul unui centru cu voluntari care se ocupă de victimele violurilor și ale abuzurilor contra copiilor. Mai devreme sau mai târziu, orice victimă are nevoie de terapie.

Lisa luă cartea de vizită.

— Tot ce vreau acum e să uit întreaga poveste, precizează Lisa.

Mish consimți.

— Urmează-mi sfatul și pune cartea de vizită într-un sertar. Stările prin care treci sunt ciclice și probabil că va veni timpul când vei fi gata să primești ajutor de specialitate.

— Bine.

Jeannie decise că Mish își câștigase dreptul la un pic de curtoazie.

— Vreți o cafea? întrebă ea.

— Da.

— Atunci, o să fac niște cafea proaspătă.

Jeannie se ridică și umplu filtrul de cafea.

— Lucrați împreună? întrebă Mish.

— Da, răspunse Jeannie. Studiem gemeni.

— Gemeni?

— Le comparăm similitudinile și diferențele și încercăm să stabilim cât este moștenire și cât se

datorează mediului în care au crescut.

— Și care e rolul tău în povestea asta, Lisa?

— Treaba mea e să descopăr gemenii pe care să-i studieze oamenii de știință.

— Și cum faci asta?

— Încep cu înregistrările de la nașteri, care sunt informații publice în cele mai multe state. Gemenii reprezintă unu la sută din nașteri, prin urmare obținem o pereche de gemeni la fiecare sută de certificate de naștere pe care le analizăm. Certificatul oferă data și locul nașterii. Obținem o copie a certificatului, după aceea luăm urma gemenilor.

— Cum?

— Avem toate cărțile de telefon din America pe suport digitalizat. De asemenea, putem folosi baza de date a carnetelor de conducere și informații ale agențiilor de acordare a creditelor.

— Și găsești întotdeauna gemenii?

— Dumnezeule, nu! Rata noastră de succes depinde de vârsta lor. Depistăm cam nouăzeci la sută din gemenii cu vârste de până la zece ani și doar cincizeci la sută din gemenii de optzeci de ani. Este mai probabil ca persoanele mai în vârstă să se fi mutat de mai multe ori, să-și fi schimbat numele sau să fi murit.

Mish o privi pe Jeannie.

— După care dumneata îi studiezi.

— M-am specializat în gemeni identici care au fost crescuți separat, răspunse Jeannie. Ăștia sunt mult mai dificil de găsit.

Lăsă cafetiera pe masă și turnă o ceașcă pentru Mish. Dacă polițista avea de gând să exercite presiuni asupra Lisei, atunci nu se grăbea deloc.

Mish sorbi din cafea, apoi o întrebă pe Lisa:

— La spital, ai primit medicamente?

— Nu, n-am stat acolo prea mult.

— Ar fi trebuit să-ți dea o pilulă contraceptivă. Doar nu vrei să rămâi gravidă.

Lisa tresări.

— Cu siguranță că nu. M-am întrebat ce naiba aș face în cazul ăsta.

— Du-te la doctorul tău. Ar trebui să-ți dea pilula, dacă n-are obiecții de natură religioasă – unii doctori catolici au o problemă cu asta. În cazul ăsta, centrul de voluntari îți va recomanda o alternativă.

— E așa de bine să discut cu cineva care cunoaște toate detaliile astea, zise Lisa.

— Incendiul n-a fost accidental, adăugă Mish. L-am întrebat pe șeful pompierilor. Cineva l-a declanșat dintr-o magazie mică învecinată cu vestiarul – a deșurubat țevile de aerisire, ca să se asigure că fumul era pompat în vestiar. De fapt, violatorii nu sunt cu adevărat interesați de sex; frica este cea care-i excită. Ca atare, cred că incendiul a făcut parte din fantezia bolnavă a acestui ciudat.

Jeannie nu s-a gândit la o astfel de posibilitate.

— Am presupus că a fost doar un oportunist care a profitat de pe urma incendiului.

Mish clătină din cap.

— Violul survine, de obicei, în urma unei atitudini lipsite de principialitate: un tip descoperă că fata e prea drogată sau prea beată ca să se lupte cu el. Însă bărbații care violează femei străine sunt altfel. Ei planifică atent acțiunea. Își imaginează evenimentul, apoi se gândesc cum să-l transforme în realitate. Pot fi extrem de inteligenți. Iar asta îi face și mai înfricoșători.

— Aproape că am murit în incendiul ăla blestemat, spuse Jeannie și mai furioasă.

— E corect raționamentul meu, că nu l-ai mai văzut pe individ înainte? Că era o persoană necunoscută? o întrebă Mish pe Lisa.

— Cred că l-am văzut cu o oră mai devreme, răspunse Lisa. Când alergam alături de echipa de hochei pe iarbă, o mașină a încetinit și tipul s-a holbat la noi. Am senzația că el a fost.

— Ce fel de mașină?

— Veche. Știu asta. Albă, cu multă rugină. Poate un Datsun.

Jeannie se aștepta ca Mish să-și noteze informațiile, dar polițista continuă:

— Bănuiesc că este vorba despre un pervers lipsit de scrupule și inteligent care ar face orice ca să-și vadă fantezia devenită realitate.

— Ar trebui închis pentru tot restul vieții lui, rosti Jeannie cu amărăciune.

— Însă nu va fi. E liber. Și va repeta isprava, conchise Mish.

Jeannie era sceptică.

— Cum puteți fi sigură de asta?

— Cei mai mulți violatori sunt infractori în serie. Singura excepție este dată de acea atitudine lipsită de principialitate despre care am menționat: este posibil ca astfel de indivizi să comită o infracțiune o singură dată. Dar bărbații care violează femei străine o fac mereu și mereu – până când sunt prinși, zise Mish accentuând ultimul cuvânt și uitându-se cu subînțeles la Lisa. În maximum șapte până la zece zile, individul care te-a violat va supune altă femeie la aceeași tortură – asta dacă nu-l prindem noi mai întâi.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Lisa.

Jeannie își dădea seama încotro se îndrepta polițista. Așa cum anticipase, avea să încerce s-o convingă pe Lisa s-o ajute cu ancheta. Doar că Jeannie continua să fie hotărâtă să n-o lase pe Mish să exercite presiuni asupra Lisei. Însă îi venea greu să se opună unor lucruri precum cele rostite de polițistă până atunci.

— Avem nevoie de o mostră din ADN-ul lui, precizează Mish.

Pe fața Lisei se citea dezgustul.

— Adică din sperma lui.

— Da.

Lisa clătină din cap.

— Am făcut duș și baie. Sper din tot sufletul să nu mai fi rămas nimic din el în mine.

— Urmele rămân în corp până la șaptezeci și două de ore după act, insistă Mish, cu delicatețe. Trebuie să luăm o probă vaginală, să prelevăm o mostră de păr pubian și să facem un test de sânge.

— Doctorul de ieri de la Santa Teresa era un adevărat nemernic, interveni Jeannie.

Mish încuviință.

— Doctorilor nu le place să aibă de-a face cu victimele violurilor. Dacă trebuie să ajungă în instanță, pierd timp și bani. Însă n-ar fi trebuit să mergeți la Santa Teresa. Asta a fost una din multele greșeli ale lui McHenty. În acest oraș există trei spitale desemnate drept Centre pentru Infracțiuni de Natură Sexuală, iar Santa Teresa nu se numără printre ele.

— Și unde vrei să merg? întrebă Lisa.

— Spitalul Mercy dispune de o unitate criminalistică de examinare medicală în caz de infracțiuni de natură sexuală. Noi o numim unitatea SAFE[3].

Jeannie consimți. Mercy era spitalul mare din centrul orașului.

— Vei fi examinată de un asistent pentru cazuri de infracțiuni sexuale, care întotdeauna este o femeie, continuă Mish. Este instruită special să se ocupe de dovezi, ceea ce doctorul care te-a consultat ieri nu era – probabil că ar fi dat-o în bară oricum.

În mod cert, Mish nu nutrea un respect prea mare pentru doctori.

Își deschise geanta diplomat. Jeannie se aplecă, curioasă, în față. Înăuntru se vedea un laptop. Mish îl porni.

— Avem un program care se numește Tehnică Electronică de Identificare Facială[4]. Ne plac acronimele, glumi ea și zâmbi sec în colțul gurii. De fapt, programul a fost dezvoltat de un detectiv de la Scotland Yard. Facem un portret-robot al infractorului fără să folosim un portretist, care

lucrează pe baza indiciilor furnizate de victime sau de martori.

Polițista se uită întrebător la Lisa.

Lisa se uită la Jeannie.

— Ce crezi?

— Nu trebuie să ai impresia că ești constrânsă ori presată, o sfătui Jeannie. Gândește-te la tine. Ai dreptul la asta. Fă așa cum crezi ca să te simți confortabil.

Mish îi aruncă o privire ostilă, apoi i se adresă Lisei:

— Nu te supun niciunei presiuni. Dacă vrei să plec, plec. Dar te asigur că vreau să-l prind pe acest violator, iar pentru asta am nevoie de ajutorul tău. Fără tine, n-am nicio șansă.

Jeannie o admira. Mish dominase și controlase conversația încă de când pășise în încăpere, și o făcuse fără să exercite presiuni sau să manipuleze. Știa ce vorbea și ce voia.

— Nu știu, spuse Lisa.

— Ce-ar fi să arunci o privire pe programul ăsta de computer? Dacă te deranjează, ne oprim. Dacă nu, o să am măcar o imagine a individului pe care-l urmăresc. Apoi, când terminăm cu programul, te poți gândi dacă vrei să te duci la spital.

Lisa ezită din nou, pe urmă acceptă.

— Bine.

— Ține minte doar că poți opri totul în clipa în care te simți deranjată, interveni Jeannie.

Lisa încuviință.

— Pentru început, avem nevoie de o evaluare a chipului individului. Nu va arăta ca el, dar va însemna ceva de la care să plecăm. După aceea o să lucrăm la detalii. Vreau să te concentrezi puternic asupra feței infractorului și să-mi faci o descriere generală. Nu te grăbi.

Lisa închise ochii.

— E alb, cam de vârsta mea. Păr scurt, fără o culoare anume. Ochi albaștri, cred. Nas drept…

Mish lucra cu un mouse. Jeannie se ridică și se postă în spatele polițistei, ca să vadă ecranul. Era un program de tip Windows. În colțul din dreapta sus apărea un chip împărțit în opt secțiuni. Pe măsură ce Lisa vorbea despre trăsături, Mish dădea click pe o secțiune a feței, accesa meniul Opțiuni, pe urmă verifica elementele din meniu pe baza comentariilor Lisei: păr scurt, ochi deschiși la culoare, nas drept.

— Un soi de bărbie pătrată, fără barbă sau mustață… Cum mă descurc? întrebă Lisa.

Mish apăsă din nou pe mouse și pe ecran apăru chipul unui bărbat alb, de treizeci și ceva de ani, cu trăsături regulate, care semăna cu alte mii de bărbați. Mish întoarse laptopul pentru ca Lisa să vadă ecranul.

— Acum o să schimbăm fața puțin câte puțin. Mai întâi o să-ți arăt această față cu o serie întreagă de frunți diferite și stiluri de coafură. Trebuie doar să spui „da”, „nu” sau „poate”. Gata?

— Sigur.

Mish apăsă pe mouse. Fața de pe ecran se schimbă și fruntea căpătă brusc o tentă de calviție.

— Nu, rosti Lisa.

Mish apăsă din nou. De această dată, fața avea o linie a părului dreaptă, ca o tunsoare de modă veche din epoca Beatles.

— Nu.

Următoarea tunsoare era cu valuri.

— Parcă e ceva mai bine. Dar cred că avea cărare, spuse Lisa.

Următoarea era cu cârlionți.

— Și mai bine, zise Lisa. E mai bună decât ultima. Însă părul e prea închis la culoare.

— După ce ne vom uita la toate variantele, ne vom întoarce la cele care ți-au plăcut și le vom alege pe cele mai bune, explică Mish. Când vom avea fața cu toate trăsăturile, vom putea trece mai departe ca s-o îmbunătățim, folosind o aplicație de retușare: facem părul mai închis sau mai deschis,

mutăm elemente între ele, îmbătrânim sau întinerim întreaga față.

Jeannie era fascinată, dar programul urma să mai dureze o oră și ceva, iar ea avea lucruri de făcut.

— Trebuie să plec, rosti ea. Ești bine, Lisa?

— Sunt bine, răspunse Lisa.

„Poate că e mai bine ca Lisa să se implice în descoperirea acestui individ", se gândi Jeannie. Surprinse privirea polițistei și zări o scânteie de triumf în expresia ei. „Oare m-am înșelat când m-am arătat ostilă polițistei și protectoare față de Lisa?", se întrebă ea. Cu siguranță că Mish era mai *înțelegătoare.* Rostea cuvintele cele mai potrivite. În același timp, prioritatea ei nu era s-o ajute pe Lisa, ci să pună mâna pe infractor. Lisa continua să aibă nevoie de un prieten adevărat, care să se preocupe de persoana ei.

— Te sun, îi spuse Jeannie prietenei sale.

Lisa o îmbrățișă.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns că ai stat cu mine, zise ea.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, spuse Mish întinzându-i mâna.

Jeannie îi strânse mâna.

— Noroc, le ură ea. Sper să-l prindeți.

— Și eu sper asta, zise Mish.

6

Steve își lăsă mașina în parcarea mare pentru studenți din colțul de sud-vest al campusului Jones Falls, cu o suprafață de o sută de acri. Ceasul arăta zece fără câteva minute, iar campusul era animat de studenți îmbrăcați cu haine lejere de vară, care se îndreptau spre primul curs al acelei zile. În vreme ce traversa campusul, căută din priviri jucătoarea de tenis din ziua precedentă. Știa că șansele de a o vedea erau mici, însă nu se putea abține să nu se uite lung la orice brunetă ivită în cale, ca să vadă dacă avea un inel în nas.

Facultatea de Psihologie „Ruth W. Acorn" era o structură modernă cu patru etaje, construită din aceeași cărămidă roșie ca și celelalte clădiri mai vechi și mai tradiționale din incintă. Steve își spuse numele în holul de la intrare și agentul de pază îl îndrumă către laborator.

În următoarele trei ore fu supus la mai multe teste. I se măsură înălțimea, greutatea și i se luară amprentele. Oamenii de știință, tehnicienii și studenții îi fotografiară urechile, îi testară forța strângerii de mână și-i evaluară reflexele arătându-i poze cu victime ale incendiilor și trupuri mutilate. Răspunse la întrebări despre obiceiurile lui din timpul liber, convingerile religioase, prietenele avute și aspirațiile de carieră. Se văzu nevoit să declare dacă putea repara o sonerie defectă, dacă se considera bine-crescut, dacă și-ar bate copiii și dacă o anumită muzică îl făcea să se gândească la poze sau la schimbarea unor tipare de culoare. Dar nimeni nu-i spuse de ce fusese selectat pentru studiu.

Nu era singurul subiect al testelor. În laborator se mai găseau două fetițe și un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat cu blugi, o cămașă de blugi și încălțat cu cizme de cowboy. Pe la ora unu se strânseră cu toții într-un hol cu canapele și un

televizor, unde primiră pizza și Coca-Cola drept masă de prânz. Atunci, Steve își dădu seama că erau, de fapt, doi bărbați de vârstă mijlocie încălțați cu cizme de cowboy: erau gemeni și erau îmbrăcați la fel.

Se prezentă și află că gemenii se numeau Benny și Arnold, iar fetițele se numeau Sue și Elizabeth.

— Vă îmbrăcați mereu la fel? îi întrebă Steve pe cei doi bărbați în vreme ce mâncau.

Cei doi se uitară unul la celălalt, apoi Benny răspunse:

— Nu știu. Abia ne-am cunoscut.

— Sunteți gemeni și abia v-ați cunoscut?

— Când eram bebeluși am fost amândoi adoptați – de familii diferite.

— Și v-ați îmbrăcat la fel din întâmplare?

— Așa se pare, nu?

— Și suntem amândoi tâmplari, fumăm Camel Lights și avem câte doi copii, un băiat și o fată, adăugă Arnold.

— Ambele fete se numesc Caroline, însă pe băiatul meu îl cheamă John, iar pe băiatul lui, Richard, precizează Benny.

— Am vrut să-i spun băiatului meu John, dar nevastă-mea a insistat pentru Richard, replică Arnold.

— Uau! exclamă Steve. Totuși nu se poate să fi moștenit un gust comun pentru Camei Lights.

— Cine știe?

— Unde e fratele tău geamăn? îl întrebă pe Steve una din fetițe, Elizabeth.

— N-am geamăn, răspunse el. Asta studiază ăștia aici, gemeni?

— Da. Sue și cu mine suntem gemene dizigote, sau biviteline, adăugă mândră fetița.

Steve ridică din sprâncene. Fata părea de vreo unsprezece ani.

— Nu sunt sigur că știu cuvântul ăsta, rosti el cu ton grav. Ce înseamnă?

— Că nu suntem identice. Ni se mai spune și gemene false. Gemenii dizigoți apar din fecundarea a două ovule distincte de către doi spermatozoizi distincți. De aceea nu arătăm la fel.

Fetița făcu un semn înspre Arnold și Benny.

— Ei sunt gemeni monozigoți. Au același ADN. De aceea seamănă așa de tare.

— Pari să știi foarte multe despre asta, se arătă impresionat Steve.

— Am mai fost aici, zise fata.

Ușa se deschise în spatele lui Steve. Elizabeth ridică privirea și spuse:

— Bună ziua, doamna doctor Ferrami.

Steve se întoarse și o văzu pe jucătoarea de tenis.

Corpul musculos al doctoriței era ascuns sub un halat alb de laborator lung până la genunchi, însă femeia se deplasa ca un atlet prin încăpere. Continua să păstreze acel aer de concentrare care-l impresionase atât de mult pe terenul de tenis. Se uită fix la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor cât noroc avea.

Femeia le salută pe fetițe și se prezentă celorlalți. Când ajunse la Steve, îi scutură mâna de două ori.

— Deci tu ești Steve Logan! exclamă ea.

— Iar tu joci excelent tenis, replică el.

— Cu toate acestea, am pierdut.

Femeia luă loc pe un scaun. Părul des, brunet îi flutură lejer în jurul umerilor și Steve observă câteva fire albe în lumina strălucitoare a neoanelor din laborator. În locul inelului argintiu avea în nară un cercel masiv din aur. Machiajul îi făcea ochii negri și mai hipnotizanți.

Le mulțumi tuturor că-și dedicaseră o parte din timp cercetării științifice și-i întrebă dacă pizza fusese bună. După alte câteva platitudini, îi trimise pe cei doi cowboy și fetițele ca să-și înceapă testele de după-amiază.

Se așeză mai aproape de Steve, care avu impresia că ea era stingherită. Aproape ca și cum avea de gând să-i dea o veste proastă.

— Cred că te întrebi deja pentru ce ai venit aici.

— Am crezut că am fost ales datorită faptului că am avut mereu rezultate bune la școală.

— Nu, spuse ea. E adevărat că ai avut scoruri foarte mari la toate testele legate de intelect. De fapt, performanțele tale școlare îți subevaluează abilitățile. IQ-ul tău depășește orice scală de măsurare a abilităților cognitive. Probabil că ai fost în fruntea clasei fără să te chinui cu învățatul, am dreptate?

— Da. Dar nu de asta sunt aici?

— Nu. Proiectul nostru se referă la găsirea de similitudini și diferențe între persoane și să stabilim dacă ele se datorează moștenirii genetice.

Stânjeneala ei dispăru în vreme ce discuta cu pasiune despre subiect.

— ADN-ul este cel care decide dacă ești inteligent, agresiv, romantic, atletic? Sau mediul în care am crescut? Dacă ambele situații au o anumită influență, atunci cum interacționează?

— E o controversă veche, zise Steve, care urmase cursuri de filosofie la universitate și fusese fascinat de această temă de dezbatere. Sunt ceea ce sunt deoarece așa m-am născut? Sau sunt produsul creșterii mele și al societății în care am fost crescut? întrebă și în acel moment își aminti o expresie care sintetiza argumentul lui: „Natură sau cultură?”

Ea încuviință, iar părul i se ondulă ca valurile unui ocean. Steve se întrebă cum s-ar fi simțit la atingere.

— Însă noi încercăm să găsim răspuns la întrebare într-un mod strict științific, adăugă ea. Vezi tu, gemenii identici au aceleași gene – exact aceleași. Gemenii dizigoți nu au, dar în mod normal sunt crescuți în același tip de mediu. Studiem ambele tipuri de gemeni și le comparăm

cu gemeni care sunt crescuți separat, evaluându-le similaritățile.

Steve se întrebă în ce fel ar fi putut să fie afectat. De asemenea, se întrebă câți ani avea Jeannie. Văzând-o cum alergase pe terenul de tenis cu o zi înainte, cu părul ascuns sub o șapcă, presupusese că era de vârsta lui; însă în acel moment își dădea seama că se apropia mai mult de treizeci de ani. Asta nu schimba sentimentele lui pentru ea, deși nu mai fusese niciodată atras fizic de cineva mai în vârstă decât el.

— Dacă mediul ar fi mai important, continuă ea, gemenii crescuți împreună ar fi foarte asemănători, iar gemenii crescuți separat ar fi destul de diferiți, indiferent că sunt identici sau dizigoți. De fapt, noi descoperim exact contrariul. Gemenii identici seamănă unul cu celălalt, indiferent cine i-a crescut. Într-adevăr, gemenii identici crescuți separat sunt mai asemănători decât gemenii dizigoți crescuți împreună.

— Cum sunt Benny și Arnold?

— Exact. Ai văzut cât de mult seamănă, chiar dacă au fost crescuți în cămine diferite. Este tipic. Departamentul nostru a studiat peste o sută de gemeni identici crescuți separat. Dintre aceste două sute de subiecți, doi erau gemeni, ambii poeți publicați. Doi aveau ca profesie îngrijirea animalelor de companie – unul era instructor canin, celălalt creștea câini – și amândoi erau gemeni. Am avut doi muzicieni, un profesor de pian și un chitarist, de asemenea pereche de gemeni. Însă acestea sunt doar cele mai relevante exemple. Așa cum ai văzut mai devreme, efectuăm evaluări științifice în privința personalității, inteligenței și a unor dimensiuni fizice, iar toate acestea demonstrează adesea același tipar: gemenii identici sunt foarte asemănători, indiferent de mediul în care au crescut.

— În vreme ce Sue și Elizabeth par într-o câtva diferite.

— Corect. Cu toate acestea, au aceiași părinți, au crescut în aceeași casă, se duc la aceeași școală, au ținut aceleași diete alimentare și așa mai departe. Cred că Sue a fost tăcută pe durata prânzului, dar Elizabeth ți-a povestit întreaga ei viață.

— De fapt, mi-a explicat ce înseamnă termenul „monozigot” .

Doctorița Ferrami râse, dezvelindu-și dinții albi, iar Steve se simți ciudat de mulțumit că o amuzase.

— Însă tot nu mi-ai explicat ce caut aici, zise el.

Ea păru din nou stânjenită.

— E cam dificil. Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Brusc, el își dădu seama. Era evident, dar în același timp atât de surprinzător că nu ghicise până atunci.

— Crezi că am un frate geamăn despre care nu știu nimic? întrebă el neîncrezător.

— Nu-mi vine în minte o modalitate mai simplă de a-ți spune asta, răspunse ea cu mâhnire. Da, așa credem.

— Uau!

Steve se simțea amețit. Îi era greu să accepte acel adevăr.

— Îmi pare foarte rău.

— Cred că n-ai de ce să-ți ceri scuze.

— Ba da. În mod normal, oamenii află că sunt gemeni înainte de a ajunge la noi. Însă eu am demarat un nou program de a recruta subiecți pentru studiu și tu ești primul caz. Ba chiar faptul că nu știi de existența unui frate geamăn reprezintă o verificare excelentă a sistemului meu. N-am prevăzut totuși că e posibil să le dăm oamenilor niște vești șocante.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate, mărturisi Steve.

El se născuse atunci când părinții lui trecuseră bine de vârsta de treizeci de ani.

— Este un frate?

— Da. Sunteți identici.

— Un frate geamăn identic, murmură Steve. Dar cum s-a putut întâmpla fără știrea mea?

Ea păru șocată.

— Stai așa, îmi pot imagina, zise Steve. Am fost adoptat.

Ea încuviință.

Era o idee și mai șocantă. Exista deci posibilitatea ca mama și tatăl lui să nu-i fie părinți naturali.

— Sau poate că fratele meu geamăn a fost adoptat.

— Da.

— Sau amândoi am fost adoptați, ca Benny și Arnold.

— Sau amândoi, repetă ea cu un ton solemn.

Se uita fix la el cu ochii negri. În ciuda haosului din minte, Steve nu se putea abține să nu se gândească la cât de frumoasă era. Ar fi vrut ca ea să se uite fix la el pentru totdeauna.

— Din experiența mea, spuse ea, chiar dacă un subiect nu știe că are un frate sau o soră geamănă, știe în mod normal că a fost adoptat. Chiar și așa, aș fi bănuit că voi ați putea fi diferiți.

— Nu-mi vine să cred că mama și tata ar fi păstrat secretă adopția față de mine, zise Steve îndurerat. Nu e în firea lor.

— Povestește-mi despre părinții tăi.

Intuia că ea schimbase subiectul discuției pentru a-l ajuta să treacă mai repede peste șoc, dar n-avea nimic împotrivă. Își adună gândurile.

— Mama este excepțională. Ai auzit de ea, fiindcă se numește Lorraine Logan.

— Editorialistul inimilor singure?

— Corect. Articolele ei apar în patru sute de ziare și e autoare a șase cărți de succes despre sănătatea femeilor. E bogată și faimoasă, și merită asta.

— De ce afirmi așa ceva?

— Chiar îi pasă de oamenii care-i scriu. Răspunde la mii de scrisori. Știi, în esență, femeile vor ca ea să dea dintr-o baghetă magică și să le facă sarcinile nedorite să dispară, să le salveze copiii de droguri, să le transforme soții violenți în parteneri de viață drăguți și care să le ajute. Ea oferă mereu informația de care femeile au nevoie și le scrie că e decizia lor în privința acțiunii de urmat, să aibă încredere în instinctele proprii și să nu permită nimănui să le spună ce au de făcut. E o filosofie bună de viață.

— Și tatăl tău?

— Tata e un om obișnuit, cred. E în armată, lucrează la Pentagon și e colonel. Se ocupă cu relații publice, scrie discursuri pentru generali.

— Un adept al disciplinei?

Steve zâmbi.

— Are un simț foarte dezvoltat al datoriei. Însă nu e un om violent. A avut parte de ceva acțiune în Asia, înainte de nașterea mea, dar n-a venit cu violențele de acolo și acasă.

— Ai nevoie de disciplină?

Steve râse.

— La școală, am fost cel mai nebunatic băiat din clasă. Aveam mereu necazuri.

— Din ce cauze?

— Deoarece nu respectam regulile. Alergam pe coridor. Purtam ciorapi roșii. Mestecam gumă la ore. O sărutam pe Wendy Prasker în spatele raftului de biologie din biblioteca școlii când aveam treisprezece ani.

— De ce?

— Fiindcă era foarte drăguță.

Ea râse.

— Vreau să spun, de ce încălcai toate celelalte reguli?

Steve clătină din cap.

— Pur și simplu, nu mă puteam supune. Făceam doar ce doream. Regulile păreau idioate, iar eu mă plictiseam. M-ar fi dat afară din școală, însă

obțineam mereu note mari și eram, de obicei, căpitanul echipei sportive la câte o disciplină sau alta: fotbal, baschet, atletism. Nu mă înțeleg pe mine însumi. Sunt un soi de ciudat?

— Oricine este ciudat în felul lui.

— Cred că da. De ce porți cercel în nas?

Ea ridică din sprâncenele negre, ca pentru a spune „Eu pun întrebările aici", dar îi răspunse:

— Am trecut printr-o fază punk cam pe la paisprezece ani: păr verde, ciorapi rupți. Piercing-ul a făcut parte din ansamblu.

— Gaura s-ar închide și s-ar vindeca dacă ți-ai scoate inelul.

— Știu. Cred că-l păstrez deoarece am senzația că respectabilitatea deplină înseamnă ceva extrem de plictisitor.

Steve zâmbi. „Doamne, îmi place tipa asta, reflectă el, chiar dacă e prea bătrână pentru mine." Apoi gândurile îi reveniră la ceea ce ea îi spusese.

— Ce te face așa de sigură că am un frate geamăn?

— Am pus la punct un program de computer care caută prin arhive medicale și alte baze de date perechi de gemeni. La gemenii identici sunt similare circumvoluțiunile cerebrale, electrocardiogramele, amprentele și dinții. Am verificat o bază mare de date cu radiografii dentare a unei companii de asigurări medicale și am descoperit pe cineva ale cărui dimensiuni dentare și forme de arcade dentare sunt la fel ca ale tale.

— Nu pare relevant.

— Poate că nu, deși persoana respectivă a avut și carii în aceleași locuri în care ai avut tu.

— Și cine e?

— Se numește Dennis Pinker.

— Unde e acum?

— În Richmond, Virginia.

— Te-ai întâlnit cu el?

— Mâine plec la Richmond ca să-l cunosc. O să efectuez multe din aceleași teste și asupra lui și o

să iau o mostră de sânge ca să compar ADN-ul lui cu al tău. Atunci vom ști cu siguranță.

Steve se încruntă.

— Ai vreun domeniu anume de care ești interesată în cadrul geneticii?

— Da. Specialitatea mea este criminalitatea și dacă ea este moștenită.

Steve încuviință.

— Pricep. Ce a comis?

— Poftim?

— Ce faptă a comis Dennis Pinker?

— Nu știu la ce te referi.

— O să-l vizitezi în loc să-i ceri să vină aici, așa că în mod evident e în închisoare.

Ea se înroși, ca și cum ar fi fost prinsă cu mâța în sac. Iar cu obrajii îmbujorați arăta și mai sexy.

— Da, ai dreptate, zise ea.

— Pentru ce e închis?

Ea ezită.

— Crimă.

— Iisuse! exclamă Steve și-și luă privirea de la ea, încercând să accepte cruntul adevăr. Nu doar că am un frate geamăn identic, însă mai e și criminal! Iisuse Hristoase!

— Îmi pare rău. Am gestionat prost situația. Ești primul astfel de subiect pe care-l studiez.

— Măi să fie, am venit aici sperând să aflu ceva despre mine însumi, dar am aflat mai multe decât doream să știu.

Jeannie n-avea habar și nici nu urma să afle că el aproape omorâse un băiat pe nume Tip Hendricks.

— Ești foarte important pentru mine.

— Cum așa?

— Întrebarea care se pune este dacă instinctul criminal este moștenit. Am publicat un articol în care am arătat că un anumit gen de personalitate se moștenește – o combinație de impulsivitate, îndrăzneală, agresivitate și hiperactivitate însă transformarea în criminali a unor astfel de oameni

depinde de modul în care părinții lor se ocupă de ei. Ca să-mi demonstrez teoria, trebuie să găsesc perechi de gemeni identici, dintre care unul este criminal și celălalt un individ care respectă legea. Tu și Dennis sunteți prima mea pereche de acest gen și sunteți perfecți: el e în închisoare, iar tu, iartă-mă, pari americanul ideal. Ca să-ți spun adevărul, sunt atât de emoționată, că abia pot să stau locului.

Gândul că doctorița era prea emoționată ca să mai stea locului îl agita și pe Steve. Își luă privirea de la ea, temându-se să nu i citească în ochi dorința sexuală. Dar ceea ce i-a spus era dureros și deranjant. El avea același ADN cu un criminal. Asta ce-l făcea pe el, oare?

În spatele lui Steve se deschise ușa și Jeannie își ridică privirea.

— Bună, Berry, rosti ea. Steve, vreau să ți-l prezint pe profesorul Berrington Jones, șeful studiului legat de gemeni de aici, de la JFU.

Profesorul era un bărbat scund, de cincizeci și ceva de ani, dar arătos, cu părul argintiu pieptănat cu grijă. Purta un costum care părea scump, din tweed irlandez gri, și un papion roșu cu picățele albe. Îmbrăcămintea arăta la fel de impecabil ca și cum abia ar fi fost despachetată. Steve l-a văzut la televizor de câteva ori, vorbind despre faptul că America se ducea naibii. Nu i-au plăcut opiniile lui, însă a fost crescut ca să fie politicos, așa că se ridică și întinse mâna.

Berrington Jones tresări violent, ca și cum văzuse o stafie.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el, făcându-se alb la față.

— Berry! Ce s-a întâmplat? întrebă doctorița Ferrami.

— Am făcut eu ceva? se miră Steve.

Profesorul rămase tăcut câteva clipe. Apoi păru că-și vine în fire.

— Îmi cer scuze, nu-i nimic, rosti el, dar la fel de șocat. Doar că mi-am amintit brusc de ceva… ceva ce am uitat să fac, o greșeală îngrozitoare. Vă rog să mă scuzați, adăugă el, apoi se duse la ușă, continuând să îngaime: Scuzele mele, iertați-mă!

Pe urmă se făcu nevăzut.

Steve se uită la doctorița Ferrami.

Ea ridică din umeri și-și desfăcu brațele într-un gest de neajutorare.

— Nu pricep nimic, spuse ea nedumerită.

7

Berrington se așeză la birou, răsuflând greu.

Avea un birou de colț, dar mobilat simplu: podea din parchet laminat, pereți albi, fișiere clasice din metal, rafturi ieftine de bibliotecă. Nu era de așteptat ca personalul academic să aibă birouri luxoase. Screensaver-ul de pe ecranul computerului arăta o moleculă de ADN sub forma bine-cunoscută a dublei elice rotindu-se încet. Pe birou se găseau fotografii cu el împreună cu Geraldo Rivera, Newt Gingrich și Rush Limbaugh. Fereastra dădea înspre sala de sport și era închisă, din pricina incendiului din ziua precedentă. Dincolo de drum, doi băieți se jucau pe terenul de tenis, în ciuda căldurii de afară.

— La naiba, la naiba, la naiba! rosti el cu patos, frecându-se la ochi.

De fapt, el a convins-o pe Jeannie Ferrami să vină acolo. Articolul ei despre criminalitate a deschis noi orizonturi de cercetare prin axarea pe componente ale personalității criminalilor. Răspunsul la această chestiune era crucial pentru proiectul Genetico. Iar Berrington dorea ca ea să-și continue munca sub aripa lui. A convins conducerea universității să-i ofere o slujbă și a aranjat ca finanțarea cercetărilor ei să fie efectuată printr-o subvenție acordată proiectului Genetico.

Cu ajutorul lui, ea putea realiza lucruri remarcabile. Mai mult, deoarece provenea dintr-un mediu sărac, Jeannie era ambițioasă și munca ei promitea rezultate impresionante. Primele ei patru săptămâni petrecute la Jones Falls i-au confirmat raționamentul. Ea a trecut rapid la treabă și proiectul se desfășura cu viteză. Cei mai mulți oameni de acolo o plăceau – deși ea se putea dovedi destul de dură: o tehniciană de laborator, cu părul în coadă de cal, care a crezut că lucrul de

mântuială putea fi trecut cu vederea, a fost mustrată aspru în cea de-a doua zi de lucru.

Berrington însuși era vrăjit. Ea dădea dovadă de însușiri uluitoare, atât din punct de vedere fizic, cât și intelectual. Ca atare, el oscila între o nevoie părintească de a o încuraja și îndruma și o dorință puternică de a o seduce.

Când își mai veni în fire, îl sună pe Preston Barck, cel mai vechi prieten al lui. Se cunoscuseră la MIT[5] în anii ’60, când Berrington își dădea doctoratul în Psihologie și Preston era un tânăr și remarcabil embriolog. Amândoi erau considerați niște ciudați în acea perioadă a stilurilor de viață extravagante, cu moda tunsorilor scurte și a costumelor din tweed. În scurt timp, au descoperit că erau de acord în privința multor lucruri: jazzul modern era o porcărie, marijuana reprezenta primul pas pe drumul către heroină, iar singurul politician onest din America era Barry Goldwater. Prietenia lor s-a dovedit mai solidă decât căsătoriile lor. Berrington Jones nici măcar nu se mai gândea dacă-i plăcea de Preston Barck: acesta era, pur și simplu, acolo, așa cum era Canada.

În acel moment, Preston se găsea la sediul Genetico, un ansamblu de clădiri joase care dădeau înspre un teren de golf în Baltimore County, în nordul orașului. Secretara îi spuse că șeful ei se afla într-o întâlnire, însă Berrington îi ceru să-i facă legătura.

— Bună dimineața, Berry, ce s-a întâmplat?

— Cine mai e acolo?

— Sunt cu Lee Ho, unul dintre contabilii seniori de la Landsmann. Trecem în revistă ultimele detalii ale declarației financiare legate de Genetico.

— Scoate-l naibii de acolo!

Vocea lui Preston se estompă când îndepărtă receptorul de ureche.

— Îmi cer scuze, Lee, telefonul ăsta o să dureze o vreme. Revin la tine mai târziu.

După o scurtă pauză, Preston vorbi din nou în receptor, de această dată cu voce șoptită:

— Tocmai am dat afară din birou mâna dreaptă a lui Michael Madigan, directorul executiv al Landsmann, în caz că ai uitat. Dacă-ți dorești această preluare la fel de mult ca azi-noapte, atunci ar fi bine să nu…

Berrington își pierdu răbdarea și-l întrerupse:

— Steven Logan e aici.

Urmă o liniște mormântală.

— La Jones Falls?

— Chiar aici, în clădirea de Psihologie.

Preston uită imediat de Lee Ho.

— Iisuse Hristoase, cum se poate așa ceva?

— E subiect de studiu și trece prin teste la laborator.

— Cum naiba s-a putut petrece așa ceva? întrebă Preston furios.

— Nu știu. Am dat peste el în urmă cu cinci minute. Imaginează-ți surpriza mea.

— L-ai recunoscut?

— Bineînțeles că l-am *recunoscut.*

— Și de *ce* e testat?

— Face parte din studiul nostru pe gemeni.

— Gemeni? țipă Preston. *Gemeni?* Cine e blestematul de geamăn?

— Încă nu știu. Ascultă, ceva de genul ăsta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Însă nu acum! Va trebui să ieșim din afacerea cu Landsmann.

— La naiba, nu! N-o să te las să folosești chestiunea asta drept scuză ca să dai înapoi în privința preluării, Preston.

În acel moment, Berrington și-ar fi dorit să nu fi sunat. Dar a simțit nevoia să împărtășească surpriza lui cuiva. Iar Preston se putea dovedi un strateg bun.

— Trebuie doar să găsim o cale de a controla situația, continuă Berrington.

— Cine l-a adus pe Steve Logan la universitate?

— Noul profesor asociat pe care abia l-am angajat, doctorul Ferrami.

— Tipul care a scris lucrarea aceea nemaipomenită pe tema criminalității?

— Da, doar că e o femeie. Și chiar foarte atrăgătoare, ca să fiu sincer…

— Nu-mi pasă nici dacă arată ca Sharon Stone…

— Presupun că doctorița Ferrami l-a recrutat pe Steve la proiect. Era cu el când l-am văzut. O să verific.

— Asta e cheia, Berry, spuse Preston, care începea să se calmeze și se concentra asupra soluției, nu a problemei. Află cum a fost recrutat. După aceea putem să evaluăm cât de mare e pericolul.

— O s-o chem aici de îndată.

— Să mă suni imediat după aceea, bine?

— Sigur.

Berrington închise.

Oricum, n-o sună imediat pe Jeannie. Rămase pe loc și se gândi.

Pe birou era așezat un suport cu o fotografie alb-negru în care se vedea tatăl lui, cu gradul de sublocotenent, arătând superb în uniforma albă de marină și cu cascheta pe cap. Berrington avea șase ani când s-a scufundat portavionul *Wasp.* Ca oricare alt băiețel din America, îi ura pe japonezi și a jucat tot felul de jocuri în care-i măcelărea cu zecile în imaginație. Iar tăticul lui era mereu un erou invincibil, înalt și chipeș, curajos și puternic, și mereu cuceritor. Încă simțea furia copleșitoare care l-a cuprins atunci când a aflat că japonezii i-au ucis tatăl. S-a rugat lui Dumnezeu ca războiul să țină suficient de mult încât el să crească pentru a se înrola în marină și a omorî un milion de japonezi drept răzbunare.

N-a ucis niciodată pe nimeni. Însă n-a angajat japonezi, n-a admis studenți niponi la vreo școală

și nu i-a oferit vreunui psiholog japonez vreo slujbă.

Mulți bărbați, confruntați cu vreo problemă, se întrebau cum ar fi procedat tații lor. Prietenii i-au spus așa: „Iată un privilegiu de care nu vei beneficia niciodată”. A fost prea mic ca să ajungă să-și cunoască tatăl. Habar n-avea cum ar fi procedat sublocotenentul Jones în situații de criză. De fapt, n-a avut niciodată parte de un tată real, ci doar de un supererou.

O va întreba pe Jeannie Ferrami în privința metodelor ei de recrutare. După aceea o va invita să ia cina cu el.

Sună la numărul ei de interior. Ea răspunse imediat. Își coborî vocea și vorbi pe un ton pe care fosta lui soție, Vivvie, îl definise „mătăsos”.

— Jeannie, aici e Berry.

Ea fu directă, ca de obicei.

— Ce naiba se petrece?

— Pot să discut cu tine câteva clipe, te rog?

— Sigur.

— Te deranjează să vii la mine la birou?

— Vin imediat.

Jeannie închise.

În vreme ce o aștepta, Berrington se întrebă cu câte femei se culcase în viața lui. Ar fi durat prea mult să și le amintească pe toate, dar poate că reușea să facă o aproximare. Evident, era vorba de mai mult de zece. Să fi fost peste o sută? Asta ar însemna vreo trei femei pe an de când a împlinit nouăsprezece ani: cu siguranță, numărul era mai mare. O mie? Douăzeci și cinci de femei pe an, câte o femeie la fiecare două săptămâni timp de patruzeci de ani? Nu, n-a fost atât de „productiv”. În cei zece ani cât a fost însurat cu Vivvie Ellington, probabil că n-a avut mai mult de douăzeci de legături adulterine în total. Dar și-a luat revanșa după aceea. Așadar, între o sută și o mie. Însă pe Jeannie n-o va aduce în patul lui. Voia

doar să afle cum naiba l-a contactat pe Steve Logan.

Jeannie ciocăni la ușă și intră. Purta un halat alb de laborator peste fustă și bluză. Lui Berrington îi plăcea atunci când femeile tinere purtau halate pe post de rochii, iar pe dedesubt nimic altceva în afara lenjeriei intime. Găsea un astfel de aranjament extrem de sexy.

— Mă bucur că ai venit, zise el.

Trase un scaun pentru ea, apoi își mută propriul scaun din spatele biroului, ca între ei să nu existe nicio barieră.

Prima lui sarcină era să-i ofere o explicație plauzibilă pentru comportamentul de la întâlnirea cu Steve Logan. Ea nu era ușor de păcălit. Își dorea în acel moment să se fi gândit mai bine în loc să numere cuceririle amoroase.

Se așeză și-i oferi lui Jeannie un zâmbet încântător.

— Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu bizar. Descărcam niște fișiere de la Universitatea din Sydney, Australia, explică el și arătă spre computerul de pe birou. Exact când erai pe cale să mi-l prezinți pe tânărul acela, mi-am dat seama că am lăsat computerul pornit și am uitat să închid telefonul. M-am simțit cam jenat, asta-i tot, însă am fost destul de bădăran.

Explicația era puerilă, dar ea păru s-o accepte.

— Sunt ușurată, rosti ea cu amabilitate. Credeam că te-am ofensat cu ceva.

Până aici, toate bune.

— Venisem să discut cu tine despre munca ta, continuă el cu ton domol. Cu siguranță, ai început ca din pușcă. Ești aici doar de patru săptămâni și proiectul tău a înaintat foarte mult. Felicitări!

Ea încuviință.

— Am avut niște discuții îndelungate cu Herb și Frank pe durata verii înainte să încep treaba oficial, zise ea.

Herb Dickson era șeful departamentului, iar Frank Demidenko, profesor titular.

— Ne-am schițat dinainte toate aspectele practice.

— Povestește-mi puțin despre asta. Au apărut ceva probleme? Ceva cu care să vă pot fi de ajutor?

— Cea mai mare problemă a mea este recrutarea, răspunse ea. Deoarece subiecții noștri sunt voluntari, cei mai mulți sunt precum Steve Logan, americani respectabili de clasă mijlocie care consideră că orice bun cetățean are datoria de a sprijini cercetările științifice. N-au prea apărut pești și traficanți de droguri.

— Un punct pe care criticii noștri de orientare liberală n-au ezitat să-l remarce.

— Pe de altă parte, este imposibil să aflăm detalii despre agresivitate și criminalitate studiind doar familii americane din clasa mijlocie cu respect față de lege. Așa că era vital pentru proiectul meu să rezolv problema recrutării.

— Și ai rezolvat-o?

— Cred că da. Mi-a trecut prin minte că informațiile medicale despre milioane de oameni sunt în prezent ținute în baze imense de date de către companiile de asigurări și agențiile guvernamentale. Aici sunt incluse tipurile de date pe care le folosim noi ca să stabilim dacă gemenii sunt identici sau dizigoți: unde cerebrale, electrocardiograme și așa mai departe. De exemplu, dacă am căuta perechi de electrocardiograme similare, am putea identifica gemeni. Iar dacă baza de date e suficient de mare, unele dintre aceste perechi de gemeni ar putea să fi crescut separat. Iată cheia întregii povești: *E posibil ca unii dintre ei să nici nu știe că sunt gemeni.*

— Remarcabil! exclamă Berrington. Simplu, dar original și ingenios.

Vorbea serios. Gemenii identici crescuți separat erau foarte importanți pentru cercetările genetice, iar oamenii de știință făceau mari eforturi ca să-i recruteze. Până atunci, principala cale de a-i găsi era prin publicitate: persoanele respective citeau articole în presă despre studii pe gemeni și se ofereau voluntare ca să ia parte la ele. Așa cum a spus Jeannie, un astfel de proces genera o mostră de studiu compusă predominant din indivizi respectabili din clasa mijlocie, ceea ce reprezenta un dezavantaj, în general, și o problemă majoră pentru acuratețea unui studiu despre criminalitate.

Însă pentru el, personal, povestea însemna o catastrofă. O privi pe Jeannie în ochi și încercă să-și ascundă neliniștea. Situația era mai rea decât se temuse. Cu doar o seară înainte, Preston Berck afirmase:

— Știm cu toții că firma asta are secrete.

Jim Proust a spus că n-o să afle nimeni nimic. Jim nu s-a întâlnit cu Jeannie Ferrami.

Berrington se agăță de un pai și adăugă:

— Descoperirea de înregistrări similare într-o bază de date nu este atât de ușoară pe cât pare.

— Adevărat. Imaginile grafice folosesc mulți megabiți de spațiu de memorie. Căutarea unor astfel de înregistrări este mult mai dificilă decât verificarea corectitudinii gramaticale dintr-o teză de doctorat.

— Cred că e o problemă serioasă în materie de software. Deci ce ai făcut?

— Mi-am creat un software propriu.

Berrington era surprins.

— Într-adevăr?

— Da. Am un master în Științele computerizate la Princeton, după cum știi. Când eram în Minnesota, am lucrat cu profesorul meu la un software de tip rețele neurale pentru recunoașterea de tipare.

„Oare este chiar atât de inteligentă?”, reflectă Berrington.

— Și cum merge?

— Folosește logica difuză pentru a accelera potrivirea de tipare. Perechile pe care le căutăm prezintă unele similarități, însă nu sunt identice. De exemplu, radiografiile dinților identici, efectuate de tehnicieni diferiți cu echipamente diferite, nu sunt exact la fel. Dar ochiul omenesc poate vedea că sunt la fel, iar când radiografiile sunt scanate, digitalizate și stocate electronic, un computer prevăzut cu aplicația logică difuză[6] le va recunoaște ca o pereche.

— Cred că ai nevoie de un computer de mărimea Empire State Building.

— Am imaginat o cale de a scurta procesul potrivirii de tipare prin cercetarea unei mici porțiuni din imaginea digitală. Gândește-te puțin: ca să recunoști un prieten, n-ai nevoie să-i scanezi întregul trup, ci doar chipul. Fanii automobilelor pot identifica multe mașini comune doar din fotografia unui singur far. Soră-mea poate numi orice melodie de-a Madonnei după ce a ascultat vreo zece secunde din ea.

— Dar așa ceva lasă loc la eroare.

Jeannie ridică din umeri.

— Dacă nu scanezi întreaga imagine, riști să treci cu vederea peste unele potriviri. Mi-am zis că se poate scurta radical procesul de căutare cu o marjă minimă de eroare. Este o chestiune de statistică și probabilități.

Toți psihologii studiau statistica, evident.

— Însă cum poate același program să scaneze radiografii, electrocardiograme și amprente digitale?

— Recunoaște tipare electronice. Nu-i pasă ce reprezintă acestea.

— Și programul tău funcționează?

— Așa se pare. Am primit acceptul de a-l testa pe o bază de date de înregistrări dentare deținută de o mare companie de asigurări. A generat câteva

sute de perechi. Evident, mă interesează doar gemenii care au fost crescuți separat.

— Și cum îi selectezi?

— Am eliminat toate perechile cu același nume de familie și toate femeile măritate, luând în considerare că cele mai multe au luat numele soțului. Cei rămași sunt gemeni fără un motiv aparent de a avea nume diferite de familie.

„Ingenios”, își zise Berrington, care oscila între admirația pentru Jeannie și teama de ceea ce ar fi putut ea să descopere.

— Și câți au rămas?

— Trei perechi – cam dezamăgitor. Speram la mai mult. Într-unul dintre cazuri, unul din gemeni își schimbase numele de familie din motive religioase: devenise musulman și-și luase un nume arab. O altă pereche a dispărut fără urmă. Din fericire, a treia pereche este exact ceea ce căutam: Steven Logan, un cetățean care respectă legea, și Dennis Pinker, un criminal.

Berrington știa asta. Într-o seară, Dennis Pinker a provocat o pană de curent într-un cinematograf în timp ce pe ecran rula filmul de groază *Friday the 13th – Vineri 13.* Spectatorii s-au panicat și el a profitat de moment pentru a molesta câteva tinere. Aparent, o fată a încercat să se lupte cu el și atunci Dennis a ucis-o.

Deci Jeannie l-a descoperit pe Dennis. „Dumnezeule! reflectă Berrington. Chiar e periculoasă.” Putea distruge totul: preluarea corporației farmaceutice germane Landsmann, cariera politică a lui Jim, proiectul Genetico, ba chiar și reputația lui academică. Teama îl înfuria: cum se putea ca tot ceea ce construise el să fie amenințat chiar de propria protejată? Problema era că nu știa ce s-ar fi întâmplat mai departe.

Venirea ei la Jones Falls însemna un noroc prin faptul că el știa din timp ce urmărea ea. Cu toate acestea, Berrington nu vedea o cale de ieșire din situație. Poate doar dacă fișierele ei erau distruse

de un incendiu sau era ucisă într-un accident de mașină. Însă astea erau doar fantezii.

Oare era posibil să-i submineze încrederea în propriul program software?

— Steven Logan știa că a fost adoptat? întrebă el cu maliţiozitate.

— Nu, răspunse Jeannie încruntându-se. Știm că familiile mint adesea în privința adopțiilor, dar el crede că mama lui i-ar fi spus adevărul. Însă e posibil să existe și altă explicație. Să presupunem că adopția nu s-a făcut pe calea obișnuită, din cine știe ce motiv, așa că părinții au cumpărat un bebeluș. E posibil ca ei să mintă din acest punct de vedere.

— Sau poate că programul tău are erori, sugeră Berrington. Doar pentru că doi băieți au dinți identici nu înseamnă că ei sunt gemeni.

— Nu cred că programul nu e bun, replică imediat Jeannie. Dar mă îngrijorează faptul că e posibil să fiu nevoită să spun multor oameni că sunt adoptați. Nici măcar nu sunt sigură că am dreptul să intru în viața lor într-o asemenea manieră. Abia mi-am dat și eu seama de magnitudinea acestei situații.

El se uită la ceas.

— Nu prea mai am timp, însă mi-ar plăcea foarte mult să continuăm discuția. Ești liberă pentru cină?

— În seara asta?

— Da.

O văzu ezitând. Au mai cinat o dată, cu ocazia Congresului Internațional de Studii asupra Gemenilor, unde s-au și cunoscut. De când ea a venit la JFU, au băut ceva împreună o dată, în barul Clubului Facultății din campus. Într-o sâmbătă s-au întâlnit din întâmplare pe o arteră comercială din Charles Village și Berrington i-a arătat atunci Muzeul de Artă din Baltimore. Ea nu era nici pe departe amorezată de el, însă Berrington știa că s-a bucurat de compania lui în

acele trei ocazii. În plus, era mentorul ei: ca atare, îi era greu să-l refuze.

— Sigur, răspunse ea.

— Ce zici de Hampton, restaurantul hotelului Harbor Court? Cred că e cel mai bun restaurant din Baltimore.

Era oricum restaurantul cel mai fițos.

— Bine, zise ea ridicându-se.

— Te iau pe la opt?

— OK.

În vreme ce ea se întoarse, Berrington avu brusc o viziune cu spatele ei gol, neted și musculos, cu fundul plat și picioarele nefiresc de lungi; pentru o clipă, i se uscă gâtul de dorință. După aceea ea închise ușa în urma ei.

Berrington își scutură capul ca să alunge din minte fantezia lascivă, apoi îl sună din nou pe Preston.

— E mai rău decât credeam, spuse el fără niciun preambul. A scris un program de computer care caută în baze de date medicale și descoperă perechi potrivite. Prima dată când l-a testat a dat peste Steve și Dennis.

— La naiba!

— Trebuie să-i spunem lui Jim.

— Noi trei ar trebui să ne întâlnim și să decidem ce dracu o să facem. Ce spui de seara asta?

— O scot pe Jeannie la cină.

— Crezi că asta poate rezolva problema?

— N-are cum să strice.

— Continui să cred că va trebui să ne retragem din afacerea Landsmann.

— Nu sunt de acord, replică Berrington. O fi ea deșteaptă, dar o singură tipă n-are cum să descifreze întreaga poveste într-o săptămână.

Totuși, în vreme ce lăsa receptorul jos, Berrington se întrebă dacă era bine să fie atât de sigur pe asta.

8

Studenții din amfiteatrul unde se ținea cursul de Biologie erau tensionați. Se concentrau greu și se agitau în bănci. Jeannie știa motivul. Și ea se simțea agitată. Era vorba despre incendiu și viol. Mica și intima lor lume academică fusese tulburată profund. Toată lumea emitea ipoteze și retrăia în minte cele întâmplate.

— Variațiile observate la inteligența ființelor omenești pot fi explicate prin trei factori, explică Jeannie. Unu: prin gene diferite. Doi: printr-un mediu diferit. Trei: printr-o eroare de evaluare.

Făcu o pauză. Studenții își notau în caiete.

Observase acest efect. De câte ori oferea o listă numerică, se apucau cu toții să scrie. Dacă ar fi spus simplu „gene diferite, medii diferite și erori de evaluare", cei mai mulți nu și-ar fi notat nimic. De când a remarcat acest sindrom pentru prima dată, a inclus multe liste numerice în discursurile ei.

Era un profesor bun – și asta oarecum spre surpriza ei. În general, avea impresia că abilitățile studenților ei erau slabe. Era nerăbdătoare și putea deveni scorțoasă, așa cum fusese de dimineață cu sergentul Delaware. Însă era o persoană care comunica bine, clar și cu precizie, și-i plăcea să explice lucrurile. Se bucura foarte mult când observa o iluminare pe chipul unui student.

— Putem exprima toate astea sub forma unei ecuații, continuă ea, pe urmă se întoarse și luă o bucată de cretă ca să scrie pe tablă:

$$Vt = Vg + Ve + Vm$$

— Aici, *Vt* este variația totală, *Vg* e componenta genetică, *Ve* este componenta de mediu, iar *Vm* reprezintă componenta de evaluare eronată.

Studenții își scriseră ecuația în caiete.

— Aceeași ecuație poate fi aplicată oricărei diferențe măsurabile dintre ființele omenești, de la

înălțime și greutate la tendința de a crede în Dumnezeu. Vede cineva de aici vreo greșeală?

Nu se oferi nimeni, așa că le dădu un indiciu.

— Suma poate fi mai mare decât elementele componente, însă de ce?

Unul dintre tineri vorbi. De obicei, interveneau băieții; fetele erau deranjant de timide.

— Deoarece genele și mediul interacționează cu un efect multiplicator?

— Exact. Genele voastre vă îndrumă către anumite experiențe de mediu și vă feresc de altele. Bebelușii cu temperamente diferite necesită tratamente diferite din partea părinților. Cei activi au experiențe diferite față de cei sedentari, chiar sub același acoperiș. Adolescenții îndrăzneți iau mai multe droguri decât băieții puritani din același oraș. Trebuie să adăugăm în partea dreaptă a ecuației termenul *Cge,* asta însemnând covariația gene-mediu.

Scrise termenul pe tablă, apoi își privi ceasul Swiss Army de la încheietura mâinii. Patru fără cinci minute.

— Există întrebări?

Ca o surpriză, se ridică mâna unei femei. Era Donna-Marie Dickson, o asistentă medicală de treizeci și ceva de ani, o persoană inteligentă, dar timidă.

— Cum rămâne cu familia Osmond? întrebă aceasta.

Clasa izbucni în râs, iar femeia se îmbujoră.

— Explică celorlalți la ce te referi, Donna-Marie, rosti Jeannie cu blândețe. Poate că sunt colegi de-ai tăi prea tineri ca să-și aducă aminte de cazul Osmond.

— Era un grup de muzică pop din anii ’70, alcătuit din frați și surori. Membrii familiei Osmond erau muzicieni. Însă ei n-aveau aceleași gene, nu erau gemeni. Se pare că mediul de familie i-a făcut pe toți muzicieni. La fel ca în cazul formației Jackson Five.

Colegii femeii, în cea mai mare parte mai tineri ca ea, râseră din nou, iar ea zâmbi sfioasă și adăugă:

— Prin asta ajung să-mi trădez vârsta aici.

— Domnișoara Dickson subliniază ceva important și mă surprinde că nimeni nu s-a gândit la asta, zise Jeannie.

Nu era deloc surprinsă, dar Donna-Marie trebuia să-și recapete încrederea în sine.

— Părinții charismatici și dedicați, spuse Jeannie, își pot crește copiii în așa fel încât ei să se conformeze unui ideal, indiferent de genele lor, așa cum părinții abuzivi pot transforma o întreagă familie în persoane schizofrenice. Însă astea sunt cazuri extreme. Un copil malnutrit va fi scund de statură chiar dacă părinții și bunicii sunt toți înalți. Un copil supraalimentat va fi gras chiar dacă strămoșii lui sunt slabi. Și totuși, fiecare studiu nou tinde să demonstreze cu mai multă precizie decât precedentul că mai degrabă moștenirea genetică este cea care influențează firea copilului, și nu mediul sau stilul de creștere al acestuia, precizează ea, făcu o pauză, apoi adăugă: Dacă nu mai există întrebări, vă rog să citiți articolul semnat de Bouchard și colaboratorii din revista *Science,* numărul din 12 octombrie 1990, până lunea viitoare.

Își strânse hârtiile, iar studenții se pregătiră de plecare. Rămase locului câteva clipe, pentru ca studenții prea timizi ca să pună întrebări în public să se apropie de ea în particular. Introvertiții ajungeau adesea mari oameni de știință.

Cea care veni la catedră fu Donna-Marie. Avea o față rotundă și păr deschis la culoare și ondulat. Jeannie își spuse că trebuia să fie o asistentă medicală bună, calmă și eficientă.

— Îmi pare așa de rău de biata Lisa, zise Donna-Marie. Ce lucru îngrozitor!

— Iar poliția a înrăutățit și mai mult situația, replică Jeannie. Ca să fiu sinceră, polițistul care a

dus-o la spital era un adevărat nemernic.

— Oribil! Dar poate că o să-l prindă pe făptaș. Au început să răspândească fluturași cu poza lui prin tot campusul.

— Bine!

Probabil că imaginea la care se referea Donna-Marie era cea realizată de programul de computer al detectivei Mish Delaware.

— Când m-am despărțit de Lisa, de dimineață, lucra la acea poză împreună cu o femeie polițist.

— Cum se mai simte?

— E încă în stare de șoc… însă și cu toane.

Donna-Marie încuviință.

— Victimele trec prin diverse faze, am mai văzut asta. Prima fază este negarea. Ele spun: „Vreau să las totul în urmă și să-mi văd de viață”. Dar lucrurile nu sunt niciodată atât de simple.

— Ar trebui să discute cu tine. Poate că ar ajuta-o să știe la ce să se aștepte.

— Oricând, se oferi Donna-Marie.

Jeannie traversă campusul către Casa de Nebuni. Aerul de afară era încă fierbinte. Se trezi privind circumspectă în jur, ca un cowboy nervos dintr-un film western, așteptându-se să apară cineva de după colțul clădirii ca s-o atace. Până atunci, campusul Jones Falls păruse o oază de liniște de modă veche în deșertul unui oraș american modern. Iar JFU chiar era ca un orășel, cu magazine și bănci, terenuri de sport și parcări, baruri și restaurante, birouri și case de locuit. Avea o populație de cinci mii de locuitori, jumătate trăind în campus. Însă orășelul s-a transformat într-un loc periculos de când cu violul. „Individul acela n-avea *niciun drept* să facă așa ceva, reflectă Jeannie cu amărăciune. N-avea niciun drept să mă facă să mă tem la propriul loc de muncă.” Dar poate că o infracțiune prezenta întotdeauna un astfel de efect, slăbind terenul care altădată părea solid sub picioare.

În vreme ce intra în biroul ei, se gândi la Berrington Jones, un bărbat atrăgător și foarte atent cu femeile. S-a simțit bine întotdeauna în compania lui. De asemenea, era datoare față de el, fiindcă i-a oferit slujba.

Pe de altă parte, era un tip ușor alunecos. Bănuia că atitudinea lui față de femei avea ceva manipulator. O făcea mereu să se gândească la gluma despre un bărbat care îi spune unei femei: „Povestește-mi despre tine. Care e părerea ta, de exemplu, despre mine?”

Din unele privințe, el nu prea arăta ca un membru al mediului academic. Însă Jeannie observase că indivizilor ambițioși din lumea universitară le lipseau acele însușiri care-i întruchipau neajutorați și cu capul în nori, așa cum se credea despre ei. Berrington arăta și se comporta ca un om puternic. N-a mai scris de câțiva ani nicio lucrare științifică importantă, dar era ceva firesc: descoperirile strălucite și originale, cum ar fi structura genomului omenesc, aparțineau, de obicei, oamenilor sub treizeci și cinci de ani. Odată cu înaintarea în vârstă, oamenii de știință își foloseau instinctele și experiența ca să ajute și să îndrume mințile mai tinere. Iar Berrington se pricepea de minune la așa ceva prin cele trei mentorate profesorale și prin rolul jucat în atragerea de bani pentru proiectul Genetico. Cu toate acestea, nu era atât de respectat pe cât ar fi putut să fie, deoarece altor oameni de știință le displăcea implicarea lui în politică. Jeannie însăși considera că munca lui științifică era de bună calitate, deși politica promovată de el era o porcărie.

La început chiar a crezut povestea lui Berrington despre descărcarea de fișiere din Australia, dar după ce s-a gândit serios, nu mai era atât de sigură. Și asta fiindcă a văzut că, atunci când a dat cu ochii de Steve Logan, Berry a

reacționat de parcă ar fi văzut o stafie, și nu ca și cum și-ar fi adus aminte de o factură telefonică.

Multe familii aveau secrete. O femeie măritată putea avea un amant și doar ea putea ști cine era tatăl adevărat al copilului ei. O tânără putea face un copil pe care să i-l dea mamei sale, pretinzându-se o soră mai în vârstă, cu întreaga familie conspirând să păstreze secretul. Copiii erau adoptați de vecini, de rude și de prieteni care ascundeau adevărul. Poate că Lorraine Logan nu era genul de persoană care să facă un secret dintr-o adopție, însă putea avea zeci de alte motive ca să-i ascundă lui Logan originile. Dar cum era Berrington implicat în povestea asta? Era posibil ca el să fie tatăl adevărat al lui Steven? Gândul o făcu să zâmbească. Berry era chipeș, dar mai scund cu cel puțin douăzeci de centimetri decât Steven. Deși orice era posibil, o astfel de explicație părea improbabilă.

O deranja faptul că avea de rezolvat un mister. Din toate punctele de vedere, cazul Steven Logan reprezenta un triumf pentru ea. Steven era un cetățean cumsecade, care se supunea legii, și avea un frate geamăn identic, arestat pentru crimă și cu un comportament violent. Steve se încadra în programul de computer și-i confirma teoria despre criminalitate. Evident că avea nevoie de alte zeci de perechi de gemeni precum Steven și Dennis înainte de a putea vorbi despre dovezi certe. Cu toate acestea, nu se putea gândi la un debut mai favorabil pentru programul ei de cercetare.

A doua zi urma să discute cu Dennis. Dacă se va trezi în față cu vreun pitic brunet, atunci va ști că programul ei software avea lacune. Însă dacă ea avea dreptate, atunci se va întâlni cu fratele geamăn al lui Steven Logan.

A fost foarte surprinsă de uimirea lui Steve Logan, care habar n-avea că era posibil să fi fost adoptat. Va trebui să realizeze o procedură de lucru pentru astfel de situații. În viitor putea contacta

părinții ca să afle cât de multe le-au spus copiilor înainte de a se apropia de gemeni. Povestea asta avea să-i încetinească munca, dar trebuia făcută: nu-și putea permite să fie ea cea care să dezvăluie secrete de familie.

Problema avea rezolvare, însă Jeannie nu putea scăpa de senzația de anxietate generată de întrebările sceptice ale lui Berrington și de lipsa de credulitate a lui Steven Logan, așa că începu să se gândească nervoasă la următoarea etapă a proiectului. Spera să-și folosească programul software ca să scaneze dosarele cu amprente din baza FBI.

Asta reprezenta o sursă prețioasă de informații pentru ea. Multe dintre cele douăzeci și două de milioane de persoane amprentate au fost suspectate sau condamnate pentru infracțiuni. Dacă programul ei funcționa, putea descoperi sute de perechi de gemeni, inclusiv perechi de gemeni crescuți separat. Iar așa ceva putea însemna un salt formidabil înainte în cadrul cercetării. Dar mai întâi trebuia să obțină acceptul FBI.

Cea mai bună prietenă a ei din școală a fost Ghita Sumra, un geniu al matematicii cu descendență asian-indiană și care avea un post de conducere în gestionarea tehnologiei informației pentru FBI. Lucra în Washington, D.C., însă locuia în Baltimore. Ghita a fost de acord să le ceară colegilor ei să colaboreze cu Jeannie. A promis că va lua o decizie finală până la sfârșitul săptămânii, dar Jeannie dorea s-o zorească. Așa că formă numărul ei de telefon.

Ghita s-a născut în Washington, însă vocea ei păstra ceva din tonalitatea subcontinentului indian prin moliciunea tonului și rotunjirea vocalelor.

— Hei, Jeannie, cum ți-ai petrecut weekendul? întrebă ea.

— Groaznic, răspunse Jeannie. Mama a cedat în cele din urmă și am fost nevoită s-o internez într-un azil.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce a făcut?

— A uitat că era miezul nopții, s-a trezit, a uitat să se îmbrace, a ieșit să cumpere o cutie cu lapte și a uitat unde locuia.

— Și ce s-a întâmplat?

— A găsit-o poliția. Din fericire, avea un cec de la mine în poșetă, așa că au reușit să dea de mine.

— Și cum te simți?

Era o întrebare tipic feminină. Bărbații – Jack Budgen, Berrington Jones – au întrebat ce avea de gând să facă. Era nevoie de o femeie ca s-o întrebe cum se simte.

— Rău, răspunse ea. Dacă o să fiu nevoită să am grijă de mama, cine o să aibă grijă de mine? Știi?

— În ce fel de loc este internată?

— Într-unul ieftin. Doar atât poate acoperi asigurarea ei. Va trebui s-o scot de acolo imediat ce găsesc banii ca să plătesc pentru un loc mai bun.

Auzi tăcerea de la celălalt capăt al liniei și-și dădu seama că Ghita credea că a fost sunată ca să i se ceară bani.

— O să dau niște meditații în weekenduri, se grăbi ea să adauge. Ai apucat să vorbești cu șefii tăi despre propunerea mea?

— Da.

Jeannie își ținu respirația.

— Toată lumea de aici este interesată de programul tău software, zise Ghita.

Asta nu însemna nici „da”, nici „nu”.

— Voi n-aveți programe de computer pentru scanare de date?

— Avem, însă motorul tău de căutare e mult mai rapid decât al nostru. Se discută pe aici despre licențierea programului de la tine.

— Uau! Așa poate nu voi mai fi nevoită să dau meditații în weekenduri.

Ghita râse.

— Înainte de a deschide șampania, haide să ne asigurăm că programul chiar funcționează.

— Cât de repede putem face asta?

— O să-l rulăm noaptea, ca să existe interferențe minime cu folosirea normală a bazei de date. Va trebui să aștept o noapte liniștită. Ar trebui să aibă loc în termen de o săptămână, maximum două.

— Nu se poate mai repede?

— Există vreun motiv de grabă?

Exista, dar Jeannie ezita să-i povestească fostei colege despre motivele ei de îngrijorare.

— Sunt doar nerăbdătoare, spuse ea.

— O să fac treaba asta cât de repede posibil, nu-ți face griji. Poți să-mi trimiți programul prin e-mail?

— Sigur. Totuși nu crezi că ar trebui să fiu acolo când îl rulezi?

— Nu, nu cred asta, Jeannie, replică Ghita cu o urmă de zâmbet în voce.

— Evident că știi mai multe despre informatică decât mine.

— Uite unde trebuie să-l trimiți.

Ghita citi cu voce tare o adresă de e-mail și Jeannie o notă.

— O să-ți trimit rezultatele pe aceeași cale.

— Mulțumesc. Hei, Ghita?

— Ce e?

— O să beneficiez de o scutire de taxe?

— Fugi de aici! răspunse Ghita râzând, pe urmă închise.

Jeannie dădu click pe iconița America Online și accesă internetul. În vreme ce programul ei de căutare era trimis către FBI, se auzi o bătaie în ușă și în încăpere intră Steven Logan.

Jeannie îl măsură cu privirea. Steve primise niște vești tulburătoare și asta i se vedea pe chip; dar era un tip tânăr și rezistent, iar șocul nu-l doborâse. Psihologic, era un om extrem de stabil. Dacă ar fi fost un infractor – așa cum se presupunea că era fratele lui, Dennis –, la un moment dat ar fi sărit la bătaie cu cineva.

— Ce faci? îl întrebă ea.

El închise ușa în urma lui cu călcâiul.

— Am terminat toate testele, zise Steve. Am completat fiecare chestionar și am trecut prin toate examinările care pot fi concepute de imaginația omenirii.

— Atunci, ești liber să pleci acasă.

— Mă gândeam să rămân în Baltimore în seara asta. De fapt, mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine.

Jeannie era surprinsă.

— În ce scop? întrebă ea, lipsită de grație.

Întrebarea îl prinse pe Steve nepregătit.

— Păi… hmm… în primul rând, mi-ar plăcea, cu siguranță, să aflu mai multe despre cercetarea ta.

— Ah. Din nefericire, am deja aranjată o întâlnire la cină.

El păru extrem de dezamăgit.

— Crezi că sunt prea tânăr?

— Pentru ce?

— Ca să te scot în oraș.

În acea clipă, ea își dădu seama.

— Nu credeam că mă inviți la o *întâlnire.*

Steve păru stingherit.

— Te prinzi cam greu.

— Îmi pare rău.

Chiar se prindea greu. El a venit la ea în ziua precedentă, pe terenul de tenis. Însă ea și-a petrecut ziua gândindu-se la el ca la un subiect de studiu. În orice caz, judecând la rece în acel moment, el chiar *era* prea tânăr ca s-o scoată în oraș. Avea douăzeci și doi de ani, era de vârsta unui student; ea avea cu șapte ani mai mult. Prăpastia dintre ei era prea mare.

— Cât de bătrân este cel cu care te vezi? întrebă el.

— Cincizeci și nouă sau șaizeci de ani, ceva de genul ăsta.

— Uau! Chiar *îți plac* bătrânii.

Jeannie se simțea prost pentru că-l refuzase. Considera că-i datora ceva după toate evenimentele prin care trecuse el. Computerul ei scoase un sunet ca s-o anunțe că fișierul a fost expediat.

— Am terminat aici pe ziua de azi, rosti ea. Vrei să bem ceva la clubul facultății?

El se lumină imediat la față.

— Sigur, mi-ar plăcea. Sunt îmbrăcat cum trebuie?

Purta pantaloni kaki și o cămașă albastră din in.

— O să fii mai bine îmbrăcat decât majoritatea profesorilor de acolo, îl asigură Jeannie, zâmbind.

Ieși din program și închise computerul.

— Am sunat-o pe mama, spuse Steven. I-am povestit despre teoria ta.

— S-a supărat tare?

— A râs. A zis că n-am fost adoptat și că nici n-am avut vreun frate geamăn care să fi fost dat spre adopție.

— Ciudat.

Se simțea ușurată că familia Logan privea întreaga situație cu un asemenea calm. Pe de altă parte, scepticismul lor o făcea să se întrebe dacă Steven și Dennis chiar erau gemeni.

— Știi…

Ea ezită. Îi spusese destule lucruri șocante acelui tânăr. Totuși decise să continue.

— Mai există o cale prin care tu și Dennis ați putea fi gemeni.

— Știu la ce te gândești. Nou-născuți schimbați în spital.

Era iute la minte. De dimineață, ea observase de mai multe ori cât de repede îi mergea mintea.

— Corect, zise ea. Mama numărul unu are gemeni identici, mamele doi și trei fac fiecare câte un băiat. Gemenii sunt dați mamelor numărul doi și trei, iar copiii lor sunt dați mamei numărul unu. Pe măsură ce copiii cresc, mama numărul unu

ajunge la concluzia că are gemeni dizigoți, care seamănă foarte puțin unul cu celălalt.

— Iar dacă mamele doi și trei nu se cunosc, nimeni nu observă asemănarea izbitoare dintre bebelușii numărul doi și trei.

— Este vechea marotă a scriitorilor de romane, recunoscu ea. Însă nu este o situație imposibilă.

— Există vreo carte despre povestea asta cu gemenii? întrebă el. Aș vrea să aflu mai multe.

— Da, am una… răspunse ea și se uită înspre raftul cu cărți din birou. Nu, e acasă.

— Unde stai?

— Aproape.

— Am putea să mergem la tine ca să bem ceva.

Ea ezită din nou. Își aminti că tânărul din fața ei era fratele geamăn normal, și nu psihopatul.

— După ziua de azi, știi foarte multe despre mine. Sunt curios în privința ta. Mi-ar plăcea să văd unde locuiești.

Jeannie ridică din umeri.

— Sigur, de ce nu? Haide să mergem.

Ceasul arăta ora cinci și afară începea, în sfârșit, să se răcorească. Steve fluieră admirativ când văzu Mercedesul roșu.

— Ce mașină grozavă!

— O am de opt ani, precizează ea. O iubesc, pur și simplu.

— Mașina mea e în parcare. O să vin în spatele tău și te anunț cu farurile.

Steve plecă. Jeannie se urcă în mașină și porni motorul. Câteva minute mai târziu, zări lumini de faruri în oglinda retrovizoare. Ieși de pe locul de parcare și părăsi campusul.

La un moment dat, observă o mașină de poliție vârându-se în spatele mașinii lui Steve. Se uită la vitezometru și încetini la 50 de kilometri pe oră.

Steven Logan părea vrăjit de ea. Deși nu nutrea aceleași sentimente, se simțea mulțumită. O flata să știe că a pătruns în inima unui armăsar tânăr și chipeș.

El rămase în urma ei pe tot drumul spre casă. Jeannie trase în fața reședinței, iar el parcă imediat în spatele ei.

Ca pe multe alte străzi vechi din Baltimore, și acolo existau mai multe bănci joase, pe care vecinii se răcoreau în vremurile în care nu apăruseră aparatele de aer condiționat. Jeannie trecu printre bănci și ajunse la ușă, unde se opri ca să scoată cheile.

În acea clipă, doi polițiști țâșniră din mașina de poliție, cu pistoalele ațintite drept spre Jeannie și spre Steve.

Jeannie își simți inima oprindu-se în loc.

— *Ce naiba…!*

Unul din polițiști strigă:

— Poliția! Nu mișcați!

Jeannie și Steve ridicară mâinile în aer.

Însă polițistul nu se calmă.

— Întindeți-vă pe jos, nemernicilor! țipă el. Cu fața jos și cu mâinile la spate!

Jeannie și Steve se conformară.

Polițiștii se apropiară cu mare prudență, ca și cum Jeannie și Steve ar fi fost niște bombe pe cale să explodeze.

— Nu credeți că ar fi mai bine să ne spuneți despre ce e vorba? întrebă Jeannie.

— Cucoană, dumneata te poți ridica, rosti unul din oamenii legii.

— Mulțumesc.

Inima îi bătea cu putere, dar i se părea evident că polițiștii comiseseră o eroare grosolană.

— Și acum, că m-ați speriat de moarte, ce dracu' se petrece aici?

Cei doi polițiști nu răspunseră. Își țineau armele ațintite spre Steve. Unul din ei îngenunche lângă el și-l încătușă cu un gest rapid și exersat.

— Ești arestat, nemernicule, spuse el.

— Sunt o persoană cu vederi largi, însă chiar e nevoie de toate înjurăturile astea? întrebă Jeannie.

Nimeni n-o luă în seamă. Atunci, încercă din nou și întrebă:

— Ce se presupune că a făcut?

Un Dodge Colt de un albastru-deschis opri cu un scrâșnet în spatele mașinii de poliție și din el se dădură jos doi oameni. Unul din ei era Mish Delaware, detectiva de la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală. Purta aceeași fustă și aceeași bluză ca dimineață, dar pe deasupra avea o jachetă din in care-i ascundea parțial arma de la șold.

— Ai ajuns repede, zise unul din polițiștii de patrulă.

— Eram în cartier, replică ea, pe urmă se uită la Steve, care zăcea întins pe jos. Ridicați-l în picioare, le ceru polițiștilor.

Unul din aceștia îl apucă pe Steve de braț și-l ajută să se ridice.

— El e, categoric, zise Mish. El e individul care a violat-o pe Lisa Hoxton.

— Steven a făcut-o? întrebă Jeannie, nevenindu-i să creadă.

„Dumnezeule, eram pe cale să-l bag în apartamentul meu.”

— Viol? se miră Steven.

— Polițiștii de patrulă i-au zărit mașina părăsind campusul universitar, explică Mish.

Jeannie se uită pentru prima dată la mașina lui Steve. Era un Datsun ponosit, vechi de vreo cincisprezece ani. Lisa spusese că avea impresia că văzuse violatorul conducând un Datsun vechi și alb.

Jeannie începu să simtă că senzația inițială de șoc face loc gândirii raționale. Poliția îl suspecta pe Steve: asta nu-l făcea vinovat. Care erau dovezile?

— Dacă o să arestați fiecare individ care conduce un Datsun vechi și ponosit…

Mish îi dădu lui Jeannie o bucată de hârtie. Pe ea se vedea imaginea alb-negru a unui bărbat,

generată de computer. Jeannie se uită bine la ea. Semăna întru câtva cu chipul lui Steven.

— Ar putea fi el sau nu, zise ea.

— Ce faci cu el?

— E subiect. Facem teste pe el la laborator. Nu-mi vine să cred că el e individul!

Rezultatele de la teste arătau că Steven avea personalitatea moștenită a unui om cu tendințe criminale, dar tot ele arătau că el *nu* se transformase într-un criminal.

— Ții minte ce ai făcut ieri între orele șapte și opt seara? îl întrebă Mish pe Steven.

— Păi, am fost la JFU, răspunse Steven.

— Ce făceai acolo?

— Cam nimic. Ar fi trebuit să ies în oraș cu vărul meu, Ricky, însă a anulat întâlnirea. Am venit aici ca să verific unde trebuia să ajung de dimineață. N-aveam nimic altceva de făcut.

O asemenea scuză părea jalnică și pentru Jeannie. „Poate că Steve este violatorul, chibzui ea cu dispreț. Dar dacă așa stau lucrurile, atunci teoria mea e dată peste cap.”

— Cum ți-ai petrecut timpul? continuă Mish interogatoriul.

— Am urmărit partida de tenis o vreme. Apoi m-am dus la un bar din Charles Village, unde am stat vreo două ore. Am ratat marele incendiu.

— Poate să confirme cineva cele spuse de tine?

— Păi, am discutat cu doctorița Ferrami, deși în acel moment nu știam cine era.

Mish se întoarse către Jeannie. Aceasta zări ostilitatea din privirea polițistei și-și aminti cum se ciocniseră de dimineață, când Mish o convingea pe Lisa să coopereze.

— A fost după partida mea de tenis, cu câteva minute înainte de izbucnirea incendiului, precizează Jeannie.

— Deci nu ne poți spune unde era când a izbucnit incendiul, zise Mish.

— Nu, dar vă pot spune altceva. Am petrecut întreaga zi dându-i teste acestui om și în mod clar n-are profilul psihologic al unui violator.

Mish o privi chiorâș.

— Asta nu e o dovadă.

Jeannie continua să țină hârtia în mână.

— Cred că nici asta nu e o dovadă, replică ea, mototoli hârtia și o aruncă pe trotuar.

Mish le făcu semn din cap polițiștilor.

— Să mergem.

— Stați o secundă, rosti Steven cu voce calmă și limpede.

Polițiștii ezitară.

— Jeannie, nu-mi pasă de indivizii ăștia, însă vreau să știi că n-am comis nimic și n-aș comite niciodată ceva de genul ăsta.

Jeannie îl crezu. Se întrebă de ce anume. Oare doar fiindcă avea nevoie ca el să fie nevinovat pentru a-și demonstra teoria? Nu: avea testele psihologice care să arate că el nu prezenta niciuna dintre caracteristicile asociate criminalilor. Totuși mai era ceva la mijloc: intuiția ei. Se simțea în siguranță cu el. Steve nu emitea niciun fel de semnal de avertisment. Asculta când ea vorbea, nu încerca s-o ia peste picior, n-o atingea în vreun fel nepotrivit, nu-i arăta furie sau ostilitate. Îi plăceau femeile și o respecta. Nu era un violator.

— Vrei să sun pe cineva? Părinții tăi, poate? întrebă Jeannie.

— Nu, răspunse el decis. Și-ar face griji. Și toată tevatura asta se va încheia peste câteva ore, oricum. O să-i anunț eu atunci.

— Nu te așteaptă acasă la noapte?

— Le-am zis că e posibil să rămân din nou la Ricky.

— Păi, dacă ești sigur atunci…

— Sunt sigur.

— Să mergem, rosti Mish, nerăbdătoare.

— Care-i graba? ripostă Jeannie. Mai aveți cumva și alți nevinovați de arestat?

Mish se uită urât la ea.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți?

— Ce se va întâmpla mai departe?

— O să urmeze o confruntare. O s-o lăsăm pe Lisa Hoxton să decidă dacă individul acesta este cel care a violat-o. Este în regulă pentru dumneavoastră, doamnă doctor Ferrami? întrebă Mish cu o expresie de superioritate.

— E foarte bine, răspunse Jeannie.

9

L-au dus pe Steve la secție în mașina bleu Dodge Colt. La volan era femeia detectiv, iar celălalt bărbat, alb, corpolent, cu mustață, ședea alături de ea, părând înghesuit în mica mașină. Nimeni nu scoase o vorbă pe drum.

Steve spumega de furie. De ce naiba călătorea cu o asemenea mașină neconfortabilă, încătușat, când ar fi trebuit să se afle în apartamentul doctoriței Jeannie Ferrami, cu o băutură rece în mână? Cel mai bine ar fi fost ca toată povestea asta tâmpită să se termine cât mai rapid.

Secția de poliție era o clădire din granit roz, aflată în Cartierul Roșu din Baltimore, între baruri unde se dansa fără sutien și bordeluri. Urcară o rampă de acces și parcară în garajul interior al clădirii. Locul era plin de vehicule de poliție și mașini compact ieftine precum acel Dodge Colt în care se afla el.

Urcară cu liftul și-l băgară pe Steve într-o cameră cu pereții zugrăviți în galben și fără ferestre. Îi scoaseră cătușele, apoi îl lăsară singur. Steve presupuse că la plecare polițiștii încuiaseră și ușa, dar nu verifică.

În cameră erau o masă și două scaune din plastic. Pe masă se vedea o scrumieră cu două mucuri de țigară, ambele cu filtru, unul din ele având urme de ruj. În ușă era decupat un panou din geam oglindă: Steve nu putea vedea prin el, însă bănuia că din afară se putea vedea înăuntru.

Privind scrumiera, își dori să fi fumat. Ar fi avut ceva de făcut în acea temniță galbenă. Ca să-și omoare timpul, se apucă să se plimbe prin încăpere.

Își spuse că n-avea cum să fi intrat în vreun bucluc. Aruncase o privire asupra imaginii de pe bucata de hârtie și, deși imaginea semăna mai mult sau mai puțin cu el, nu era imaginea *lui.* Fără

îndoială că semăna cu violatorul, dar atunci când va fi aliniat alături de alți tineri înalți, victima nu-l va alege pe el. În definitiv, biata femeie trebuie să se fi uitat cu mare atenție la ticălosul care o violase: deci fața agresorului i-a rămas întipărită în memorie și nu se putea înșela.

Oricum, polițiștii n-aveau niciun drept să-l țină acolo. Bun, erau obligați să-l elimine ca suspect, nu să-l țină în arest o noapte întreagă pentru asta. El era un cetățean care respecta legea.

Încercă să privească partea plină a paharului. Avea ocazia să experimenteze de aproape sistemul judiciar american. Va fi propriul său avocat. În viitor, când va avea de reprezentat un client, va ști prin ce va trece persoana respectivă odată intrată în custodia poliției.

Prima dată când a văzut o secție de poliție a fost pe la cincisprezece ani, însă atunci senzația a fost cu totul alta. S-a dus la poliție cu unul dintre profesorii lui. A recunoscut imediat infracțiunea comisă și le-a povestit cu candoare polițiștilor tot ce s-a întâmplat. I-au văzut rănile: era clar că a fost o bătaie. Părinții lui au venit pe urmă să-l ia acasă.

A fost cel mai rușinos moment din viața lui. Când și-a văzut tatăl și mama intrând în acea încăpere, Steve și-a dorit să moară. Tatăl lui arăta stupefiat, foarte umilit. Pe chipul mamei se citea durerea. Amândoi păreau uluiți și răniți. În acele clipe, Steve s-a chinuit din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi. Amintindu-și toate acestea, se simțea în acel moment șocat.

Dar era altfel. De această dată era nevinovat.

Sergentul Michelle Delaware își făcu apariția în încăpere, ținând un dosar. Își dăduse jos haina, însă continua să poarte arma la șold. Era o femeie atractivă, de culoare, la vreo patruzeci de ani, un pic cam plinuță și părea să fie stăpână pe situație.

Steve se uită la ea cu ușurare.

— Slavă Domnului! rosti el.

— Pentru ce?

— Fiindcă se întâmplă ceva. Nu vreau să stau aici toată noaptea.

— Ia loc, te rog.

Steve se așeză.

— Mă numesc sergent Michelle Delaware, se prezentă ea, apoi scoase o foaie de hârtie din dosar și o puse pe masă. Care e numele tău complet și adresa de domiciliu?

Steve i le spuse, iar femeia le notă pe formular.

— Vârsta?

— Douăzeci și doi.

— Nivel de educație?

— Am absolvit facultatea.

Ea scrise în formular, pe urmă împinse foaia de hârtie spre el. Pe aceasta scria:

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE
BALTIMORE, MARYLAND

EXPLICAȚIE DREPTURI
Formular 69

— Te rog să citești cele cinci propoziții din formular, după aceea să-ți treci inițialele în spațiul de lângă fiecare propoziție.

Polițista îi dădu un pix.

El citi formularul și începu să-l semneze.

— Trebuie să citești cu voce tare, zise ea.

El se gândi câteva clipe.

— Ca să știți că nu sunt analfabet? întrebă el.

— Nu. Ca să nu poți *pretinde* ulterior că ești analfabet și că n-ai fost informat cum trebuie în privința drepturilor tale.

Așa ceva nu se învăța la Facultatea de Drept.

— Prin aceasta sunteți încunoștințat că: unu – aveți dreptul să păstrați tăcerea, citi Steve, scrise inițialele *SL* în spațiul de la finalul propoziției, pe urmă citi mai departe, punându-și inițialele după fiecare propoziție. Doi – orice spuneți sau scrieți poate fi folosit împotriva dumneavoastră la

tribunal. Trei – aveți dreptul să discutați oricând cu un avocat, înainte de orice interogatoriu, înainte de a răspunde la orice întrebări sau în timpul oricărui interogatoriu. Patru – dacă doriți un avocat și nu vă puteți permite să angajați unul, nu vi se va pune nicio întrebare și se va cere tribunalului să numească un avocat din oficiu pentru dumneavoastră. Cinci – dacă sunteți de acord să răspundeți la întrebări, vă puteți opri oricând, ca să cereți un avocat, fără să vi se pună alte întrebări.

— Acum semnează cu numele tău, te rog, îl îndemnă femeia arătând înspre pix. Aici și aici.

Primul spațiu de semnătură era sub propoziția:

Am citit explicația de mai sus legată
de drepturile mele și o înțeleg pe deplin.

_____
Semnătura

Steve semnă.

— Și imediat mai jos, zise ea.

Sunt dispus să răspund la întrebări și nu vreau niciun avocat în acest moment. Decizia de a răspunde la întrebări fără a beneficia de un avocat este asumată liber și voluntar din partea mea.

_____
Semnătura

Steve semnă și întrebă:

— Cum naiba faceți oamenii *vinovați* să semneze așa ceva?

Detectivul nu-i răspunse. Își trecu și ea numele, semnă formularul, îl puse înapoi în dosar și se uită la Steve.

— Ai dat de necaz, Steve. Dar pari un tip obișnuit. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Nu pot, spuse el. N-am fost acolo. Cred că arăt ca nemernicul care a comis fapta.

Polițista se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele și-i zâmbi prietenos.

— Cunosc bărbații, zise ea pe un ton confidențial. Au anumite nevoi.

„Dacă n-aș ști cum stau lucrurile, reflectă Steve, m-aș lua după limbajul trupului ei și aș conchide că se dă la mine."

— Să-ți spun ceea ce cred. Ești un bărbat atractiv și ea s-a dat la tine.

— N-am cunoscut-o în viața mea pe femeia asta, doamnă sergent.

Polițista ignoră remarca. Aplecându-se peste masă, își puse mâna peste a lui.

— Cred că te-a provocat.

Steve se uită la mâna ei. Avea unghii îngrijite, nu foarte lungi și date cu lac incolor. Dar mâna era plină de riduri: femeia avea mai mult de patruzeci de ani, poate chiar patruzeci și cinci.

Vorbea conspirativ, ca și cum ar fi zis: „Tot ce vorbim aici rămâne între noi doi".

— A cerut-o, așa că i-ai dat-o. Am dreptate?

— De ce naiba ați crede așa ceva? izbucni Steve, iritat.

— Știu cum sunt fetele. Te-a amăgit, apoi, în ultima clipă, s-a răzgândit. Însă era prea târziu. Un bărbat nu se poate *opri,* pur și simplu, cel puțin nu un bărbat adevărat.

— A, stați așa, pricep. Suspectul este de acord cu dumneavoastră, imaginându-și că așa lucrurile vor arăta mult mai bine pentru el; însă, de fapt, recunoaște că a avut loc un act sexual și jumătate din treaba dumitale e rezolvată.

Sergentul Delaware se lăsă iar pe spătarul scaunului. Părea iritată și Steve își zise că ghicise corect.

Polițista se ridică în picioare.

— Bine, deșteptule, vino cu mine.

— Unde mergem?

— La celule.

— Stați o clipă. Când are loc confruntarea?

— Imediat ce dăm de victimă și o aducem aici.

— Nu mă puteți ține închis la nesfârșit fără un ordin judecătoresc.

— Te putem ține douăzeci și patru de ore *fără* niciun ordin, așa că ține-ți gura și haide să mergem.

Polițista coborî cu el alături în lift, apoi intră pe o ușă într-un hol vopsit într-un maroniu-portocaliu de prost gust. Un bilet informativ prins pe zid le amintea ofițerilor să țină suspecții cu cătușe la mâini câtă vreme erau percheziționați. Gardianul de la poartă, un polițist de culoare, de cincizeci și ceva de ani, stătea în spatele unei tejghele înalte.

— Hei, Spike, îl salută sergentul Delaware. Am un student șmecher pentru tine.

Gardianul zâmbi.

— Dacă e așa de șmecher, cum se face că a ajuns aici?

Râseră amândoi. Steve își zise ca pe viitor să nu le mai spună polițiștilor că le ghicise intențiile. Era o slăbiciune a lui: își pusese toți profesorii în cap din același motiv. Nimănui nu-i plăcea să aibă de-a face cu un tip isteț.

Polițistul care se numea Spike era scund și subțire, cu părul sur și o mustață mică. Avea un aer de șmecheraș, dar privirea din ochi era rece. Individul deschise o ușă din oțel.

— Mergi în sectorul celule, Mish? întrebă el. Dacă da, trebuie să-ți verific arma.

— Nu, am terminat cu el deocamdată, răspunse ea. O să intre mai târziu la confruntare.

Polițista se întoarse și plecă.

— Pe aici, băiete, i se adresă gardianul.

Steve trecu prin ușa din metal.

Pătrunse în sectorul celulelor. Zidurile și podeaua aveau aceeași culoare insipidă. Inițial, a avut impresia că liftul s-a oprit la etajul doi, însă nu existau ferestre, așa că se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o cavernă undeva la mare adâncime în

subteran, de unde ar fi avut nevoie de o veșnicie ca să urce iarăși la suprafață.

Într-un mic vestibul se găseau un birou și un aparat de fotografiat pe un trepied. Spike scoase un formular dintr-un separeu al biroului. Citindu-l de-a-ndoaselea, Steve văzu că pe el scria:

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE
BALTIMORE, MARYLAND

RAPORT ACTIVITATE DEȚINUT
FORMULAR 92/12

Gardianul scoase capacul unui pix și începu să completeze formularul.

Când termină, îi arătă lui Steve un loc de pe podea și-i spuse:

— Stai chiar acolo.

Steve se postă în fața aparatului foto. Spike apăsă un buton și se văzu o fulgerare.

— Întoarce-te în lateral.

O altă fulgerare.

Apoi Spike scoase un card pătrat tipărit cu cerneală roz, pe care scria:

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII
DEPARTAMENTUL DE JUSTIȚIE AL
STATELOR UNITE
WASHINGTON, D.C. 20537

Spike apăsă degetele lui Steve pe o tușieră, după care le puse peste pătratele de pe card marcate cu 1. ARĂTĂTOR, 2. INDEX și tot așa. Steve observă că, deși era un om scund, Spike avea mâini mari și vene proeminente. În vreme ce-și vedea de treabă, Spike explică:

— Avem un nou sediu central de încarcerare la închisoarea orășenească de pe Greenmount Avenue, unde au un computer care-ți ia amprentele fără cerneală. E ca o mașină mare de copiat: doar

apeși mâinile pe sticlă. Dar aici încă folosim vechiul sistem murdar.

Steve își dădu seama că începea să se simtă rușinat, chiar dacă n-a comis vreo infracțiune. Simțea asta în parte din pricina mediului sumbru în care intrase, însă în principal din cauza sentimentului de neajutorare. De când polițiștii s-au dat jos din mașina de patrulă în fața casei lui Jeannie, a fost plimbat de colo colo ca o bucată informă de carne, fără niciun control asupra propriei persoane. Iar așa ceva șubrezea încrederea în sine a unui om.

După ce termină cu amprentarea, i se dădu voie să se spele pe mâini.

— Dă-mi voie să te conduc la apartamentul tău, rosti Spike cu veselie.

Apoi îl însoți de-a lungul coridorului cu celule dispuse în stânga și în dreapta. Pe latura care dădea spre coridor nu existau pereți, ci doar gratii, astfel încât fiecare centimetru pătrat din celule era vizibil din afară. Printre gratii, Steve văzu că fiecare celulă avea un pat metalic fixat de zid, un WC din oțel și o chiuvetă, tot din oțel. Zidurile erau zugrăvite în același maroniu-portocaliu și erau acoperite cu graffiti. WC-urile n-aveau capac. În trei sau patru celule se găseau indivizi care zăceau nemișcați pe paturi, dar cele mai multe celule erau goale.

— Lunea e o zi liniștită aici, la hotelul Holiday Inn de pe Lafayette Street, glumi Spike.

Steve nu s-ar fi simțit în stare să râdă nici dacă de asta ar fi depins viața lui.

Spike se opri în fața unei celule goale. Steve se uită înăuntru în vreme ce gardianul descuia ușa. Nu exista niciun fel de intimitate. Steve își dădu seama că, dacă ar fi avut nevoie de toaletă, ar fi trebuit să-și facă nevoile în văzul tuturor celor care s-ar fi deplasat în acele momente pe coridor, indiferent că erau bărbați sau femei. Iar asta era o umilință mai mare decât oricare alta.

Spike deschise o ușă în grilaj și-l împinse pe Steve înăuntru. Ușa se închise în urma lui, după care Spike o încuie.

Steve se așeză pe pat.

— Dumnezeule, ce loc! exclamă el.

— Te vei obișnui cu el, îi replică Spike încurajator, pe urmă se îndepărtă.

Un minut mai târziu se întoarse cu un pachet ambalat în spumă poliuretanică.

— Mi-a rămas ceva de la cină, spuse el. Pui fript. Vrei și tu?

Steve se uită la pachet, apoi la WC-ul fără capac și clătină din cap.

— Mulțumesc. Cred că nu mi-e foame.

10

Berrington comandă șampanie.

Jeannie ar fi preferat, mai ales după ziua prin care trecuse, o gură zdravănă de votcă Stolichnaya cu gheață, însă nu putea risca să-și surprindă neplăcut angajatorul, așa că decise să-și păstreze dorințele pentru sine.

Șampania însemna flirt. În precedentele ocazii când s-au întâlnit undeva, el a fost mai degrabă fermecător decât amorezat. Oare în acel moment avea de gând să se dea la ea? Asta o stingherea. N-a cunoscut vreun bărbat care să accepte ușor un refuz. Iar omul din fața ei era șeful.

Nu-i pomeni nici despre Steve. Fu pe punctul de a-i povesti de câteva ori de-a lungul cinei, dar ceva o reținuse. Dacă, în pofida tuturor așteptărilor ei, Steve se dovedea până la urmă un infractor, teoria ei începea să pălească. Însă nu-i plăcea să anticipeze vești proaste. Până la dovedirea vinovăției lui, n-avea de gând să-și facă îndoieli. În plus, era sigură că totul era o greșeală îngrozitoare.

A vorbit cu Lisa.

— L-au arestat pe Brad Pitt! a anunțat-o ea.

Lisa a rămas șocată la gândul că individul acela a petrecut întreaga zi la Casa de Nebuni, locul ei de muncă, și că Jeannie a fost pe punctul de a-l duce la ea casă. Jeannie i-a explicat că era sigură de faptul că nu Steve era infractorul. Ulterior și-a dat seama că poate ar fi fost mai bine să nu sune: apelul putea fi considerat o tentativă de a intra în contact cu un martor. Nu că asta ar fi contat într-un fel. Lisa urma să privească mai mulți suspecți tineri, albi, și trebuia să-l indice pe cel care a violat-o. Nu era genul de lucru asupra căruia să greșească.

Jeannie a vorbit și cu mama ei. Patty a fost acolo, cu cei trei fii ai ei, iar Maria a discutat cu însuflețire despre modul în care băieții s-au luat la

întrecere pe holurile azilului. Din fericire, părea să fi uitat că s-a mutat în Bella Vista cu doar o zi înainte. Vorbea ca și cum trăia acolo de ani de zile și-i reproșa lui Jeannie că n-o vizita mai des. După conversația cu sora ei, Jeannie s-a simțit un pic mai bine în privința mamei.

— Cum a fost bibanul de mare? întrebă Berrington, între- rupându-i gândurile.

— Delicios. Foarte delicat.

El își netezi sprâncenele cu vârful degetului drept. Din cine știe ce motiv, gestul i se păru lui Jeannie ca o formă de infatuare.

— Și acum o să-ți pun o întrebare la care va trebui să răspunzi sincer.

Berrington zâmbi, ca ea să nu-l ia prea în serios.

— Bine.

— Îți place desertul?

— Da. Mă consideri drept genul de femeie care să facă nazuri în privința asta?

El clătină din cap.

— Cred că faci nazuri la destule lucruri.

— Probabil că nu la destule. Mi s-a spus că sunt lipsită de tact.

— Asta e cea mai rea trăsătură a ta?

— Probabil că m-aș descurca mai bine dacă m-aș gândi la asta. Care e a ta?

— Mă îndrăgostesc ușor, răspunse Berrington fără să ezite.

— Și asta este o trăsătură rea?

— Da, dacă se întâmplă prea des.

— Sau cu mai mult de o persoană în același timp, cred.

— Poate că ar trebui să-i scriu lui Lorraine Logan, ca să-i cer sfatul.

Jeannie râse, dar n-avea chef ca discuția să se îndrepte spre Steven.

— Care e pictorul tău preferat? îl întrebă ea.

— Ia să vă dacă ghicești.

Berrington era un superpatriot, așa că trebuia să fie sentimental, se gândi ea.

— Norman Rockwell?

— Cu siguranță că nu! exclamă el de-a dreptul oripilat. Un ilustrator vulgar! Nu, dacă mi-aș permite să colecționez tablouri, aș cumpăra impresioniști americani. Peisajele de iarnă ale lui John Henry Twachtman. Mi-ar plăcea să dețin *The White Bridge – Podul alb.* Tu ce preferințe ai?

— Acum *tu* trebuie să ghicești.

El se gândi câteva clipe.

— Joan Miró.

— De ce?

— Îmi imaginez că-ți plac petele îndrăznețe de culoare.

Ea încuviință.

— Ești perceptiv. Însă n-ai dreptate. Miró e prea împrăștiat, îl prefer pe Mondrian.

— A, da, bineînțeles. Liniile drepte.

— Exact. Te pricepi la asta.

El ridică din umeri, dar ea își dădu seama că el jucase, probabil, cu multe femei acel joc de-a ghicitul.

Jeannie își înmuie linguriță în șerbetul de mango. În mod clar, ei doi nu erau la o cină de afaceri. Curând trebuia să ia o decizie fermă în legătură cu natura relației ei cu Berrington.

Nu a mai sărutat un bărbat de aproape un an și jumătate. De când a părăsit-o Will Temple, nici măcar nu s-a mai dus la vreo întâlnire. Nu-i păstra pică lui Will: pur și simplu, nu-l mai iubea. Însă o durea sufletul.

În orice caz, înnebunea să ducă o viață de călugăriță. Îi lipsea prezența unui bărbat viril alături de ea în pat; ducea dorul mirosurilor masculine – ulei de bicicletă, cămăși asudate de la sport și whisky iar cel mai mult ducea dorul sexului. Când auzea feministele radicale spunând că penisul era dușmanul, îi venea să le spună tuturor: „Vorbiți pentru voi, surorilor”.

Aruncă o privire spre Berrington, care se delecta cu mere caramelizate. Îi plăcea tipul, în ciuda

politicii lui periculoase. Era inteligent – bărbații din viața ei *erau obligați* să fie inteligenți – și-i plăcea să învingă. Îl respecta pentru munca științifică. Zvelt și cu un aspect viril, probabil că era un amant foarte experimentat și plin de resurse, și avea ochi frumoși, albaștri.

În același timp, era prea bătrân. Ei îi plăceau bărbații maturi, dar nici prea maturi.

Cum l-ar fi putut respinge fără să-și distrugă cariera? Poate că era mai bine să se prefacă și să considere atenția lui drept o amabilitate și o dovadă de afecțiune paternală. Așa ar fi evitat să și-l facă dușman direct.

Luă o gură de șampanie. Chelnerul îi tot umplea paharul, iar Jeannie nu era deloc sigură cât de mult băuse, însă se bucura că nu era nevoită să conducă mașina.

Comandară cafea. Jeannie ceru un espresso dublu, ca să se trezească. După ce Berrington achită nota de plată, luară liftul către parcarea subterană și se urcară în mașina lui, model Lincoln Town Car.

Berrington conduse de-a lungul portului și intră pe autostrada Jones Falls.

— Iată închisoarea orășenească, zise el arătând spre o clădire ca o fortăreață care ocupa o stradă întreagă. Acolo sunt cele mai mari scursori de pe fața pământului.

„Steve ar putea fi închis în penitenciarul ăla”, se gândi Jeannie.

Oare cum îi trecuse prin minte ideea de a se vârî în pat cu Berrington? Nu simțea nici cea mai mică urmă de afecțiune pentru el. Era rușinată chiar și pentru faptul că se jucase cu o asemenea idee în minte. În vreme ce el parca mașina lângă trotuarul din fața casei ei, Jeannie rosti hotărâtă:

— Ei bine, Berry, mulțumesc pentru o seară fermecătoare.

Oare aveau să-și strângă mâinile sau el va încerca s-o sărute? Dacă încerca s-o sărute, ea îi va

oferi obrazul.

Dar el nu făcu nimic din toate astea.

— Telefonul meu de acasă e deranjat și trebuie să vorbesc cu cineva înainte de a mă culca, spuse el. Îl pot folosi pe al tău?

Ea nu putea răspunde ceva de genul: „La naiba, nu, te poți opri la un telefon public”. Așa că își scoase din minte ideea unui refuz categoric.

— Bineînțeles, răspunse ea, suprimându-și un oftat. Vino sus.

Se întrebă dacă putea evita să-i ofere o cafea.

Sări din mașină și o luă înainte. Ușa de la intrare dădea într-un mic vestibul cu alte două uși. Una ducea spre apartamentul de la parter, ocupat de domnul Oliver, un docher pensionat. Cealaltă se deschidea spre o scară care ducea către apartamentul de la etaj al lui Jeannie.

Se încruntă, nedumerită. Ușa dinspre ea era deschisă.

Intră și o luă înainte pe scară. Sus se vedea o lumină aprinsă. Ciudat: ea plecase de acasă înainte de lăsarea întunericului.

Scara se oprea direct în sufrageria apartamentului. Jeannie intră și țipă.

Bărbatul stătea în picioare în dreptul frigiderului cu o sticlă de votcă în mână. Era neras și neîngrijit și părea un pic amețit de băutură.

— Ce se petrece? întrebă Berrington în spatele ei.

— Ai nevoie de măsuri mai bune de securitate pe aici, Jeannie, rosti intrusul. Ți-am spart broasca de la intrare în vreo zece secunde.

— Cine naiba e individul ăsta? se arătă mirat Berrington.

— Când ai ieșit din pușcărie, tată? spuse Jeannie șocată.

11

Încăperea pentru confruntare se găsea la același nivel cu celulele închisorii.

În anticameră se aflau șase bărbați cam de aceeași vârstă și constituție cu Steve. Probabil că erau polițiști. Nu i se adresară și-i evitară privirea. Îl tratau ca pe un infractor. Ar fi vrut să le spună: „Hei, amicilor, sunt de partea voastră. Nu sunt violator. Sunt nevinovat”.

Fură obligați să-și scoată ceasurile și bijuteriile și să îmbrace niște salopete peste haine. În vreme ce se pregăteau, în încăpere apăru un tânăr îmbrăcat în costum, care întrebă:

— Care dintre voi este suspectul, vă rog?

— Eu sunt, răspunse Steve.

— Mă numesc Lew Tanner și sunt avocatul din oficiu, zise individul. Sunt aici ca să mă asigur că identificarea decurge corect. Ai vreo întrebare?

— Cât va dura să mă scoți de aici după aceea?

— Presupunând că nu ești identificat dintre ceilalți, vreo două ore.

— Două ore! exclamă Steve indignat. Trebuie să mă întorc în celula aceea nenorocită?

— Mă tem că da.

— Dumnezeule!

— O să-i rog să te elibereze cât mai repede posibil. Altceva?

— Nu, mulțumesc.

— Bine.

Individul ieși.

Un gardian îi conduse pe cei șapte bărbați spre o scenă improvizată. În spatele lor era o schiță gradată care le arăta înălțimea și pozițiile numerotate de la unu la zece. Pe ei cădea lumina puternică a unui reflector, iar un ecran despărțea scena de restul încăperii. Cei de pe scenă nu vedeau prin ecran, însă auzeau ce se petrecea dincolo de el.

O vreme, nu se auziră decât sunete de pași și ocazional o voce joasă de bărbat. Apoi Steve percepu sunetele inconfundabile ale pașilor unei femei. O clipă mai târziu, un bărbat citi de pe o foaie de hârtie sau repetă ceva învățat pe dinafară.

— În fața dumneavoastră sunt șapte bărbați. Vor fi identificați doar după numerele pe care le poartă. Dacă oricare dintre aceste persoane v-a făcut ceva sau a comis vreo faptă în prezența dumneavoastră, vreau să rostiți numărul corespunzător și doar pe acesta. Dacă doriți ca vreunul dintre ei să vorbească, rostiți orice propoziție anume și noi îl vom pune să repete cuvintele. Dacă vreți să se întoarcă în lateral sau cu spatele, atunci vor face asta ca grup. Recunoașteți pe vreunul dintre ei care să vă fi făcut ceva rău sau care a comis vreo faptă în prezența dumneavoastră?

Urmă un moment de tăcere. Nervii lui Steve erau întinși la maximum, chiar dacă era convins că n-avea să fie selectat.

— Avea ceva pe cap, spuse femeia.

Părea educată și din clasa mijlocie, cam de vârsta lui Steve.

— Avem pălării, zise bărbatul. Vreți să-și pună toți câte o pălărie?

— Mai degrabă era o șapcă. O șapcă de baseball.

Steve sesiză anxietatea și tensiunea din vocea ei, dar și hotărârea. Nu exista nicio urmă de falsitate. Părea genul de femeie care spune adevărul, chiar și în condiții de stres. Steve se simți un pic mai liniștit.

— Dave, vezi dacă avem șapte șepci de baseball în dulap.

Urmă o pauză de câteva minute. Steve scrâșni din dinți de nerăbdare.

— Dumnezeule! exclamă Dave, nu știam că avem atâta recuzită pe aici… ochelari, mustăți…

— Fără sporovăială, te rog, Dave, spuse bărbatul cu vocea joasă. Este o procedură legală

oficială.

Într-un târziu, un detectiv veni lângă scenă și dădu câte o șapcă de baseball fiecărui individ din șir. Își puseră toți șepcile pe cap și detectivul plecă.

Din cealaltă parte a ecranului se auzi un plânset de femeie.

Bărbatul cu vocea joasă repetă instrucțiunile auzite mai devreme.

— Recunoașteți pe cineva care să vă fi făcut ceva rău sau să fi comis o faptă în prezența dumneavoastră? Dacă da, rostiți numărul și doar pe acesta.

— Numărul patru, rosti ea cu un sughiț în voce.

Steve se întoarse și se uită în spate.

El era numărul patru.

— Nu! strigă el. Nu poate fi adevărat! N-am fost eu!

— Numărul patru, ai auzit? întrebă bărbatul cu vocea joasă.

— Bineînțeles că am auzit, însă n-am comis nimic!

Ceilalți suspecți din rând începeau deja să părăsească scena.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Steve uitându-se la ecranul opac, cu brațele extinse în lateral într-un gest de implorare. Cum de m-ai ales tocmai pe mine? Nici măcar nu știu cum arăți!

— Nu spuneți nimic, doamnă, vă rog, îi ceru bărbatul cu vocea joasă. Vă mulțumesc foarte mult pentru cooperare. Ieșirea e pe aici.

— Ceva e în neregulă aici, nu pricepeți? urlă Steve.

În încăpere se ivi gardianul Spike.

— S-a terminat, fiule, haide să mergem.

Steve se uită fix la el. O clipă fu tentat să-l pocnească pe individul micuț.

Spike zări privirea din ochii lui și expresia de pe chip i se înăspri.

— Nu-mi face probleme tocmai acum. N-ai unde să fugi. Prinse brațul lui Steve într-o

strânsoare care părea ca de clește. Orice protest era inutil.

Steve se simțea furios, ca și cum ar fi fost înjunghiat pe la spate. Năpasta căzuse din senin. Umerii i se încovoiară în semn de neputință.

— Cum s-a putut petrece așa ceva? întrebă el. Cum?

12

— Tată? se arătă mirat Berrington.

Jeannie ar fi vrut să-și fi mușcat limba. A fost cel mai tâmpit lucru pe care l-a rostit: „Când ai ieșit din pușcărie, tată?” Cu doar câteva minute înainte, șeful ei i-a făcut scursori pe oamenii din închisoarea orășenească.

Când l-a văzut, a rămas încremenită. Era destul de rău ca Berrington să afle că tatăl ei era spărgător profesionist. Dar era și mai rău că șeful îl întâlnea în carne și oase. Fața tatălui ei avea o cicatrice de la o căzătură și o barbă nerasă de câteva zile. Hainele îi erau murdare și el emana un iz ușor, însă dezgustător. Se simțea atât de rușinată, că nu îndrăznea să se uite la Berrington.

A existat o vreme, cu mulți ani înainte, când nu se rușina cu tatăl ei. Dimpotrivă, în comparație cu el, tații altor fete păreau plictisitori și obositori. El a fost chipeș și pasionat de distracție. Venea mereu acasă cu câte un costum nou și cu buzunarele pline cu bani. Au fost duminici cu filme, rochițe noi și înghețată, iar mama își cumpăra câte o rochie de noapte nouă și ținea diete. Dar el pleca din nou și când ea a ajuns cam pe la vârsta de nouă ani a aflat și motivul. I l-a spus Tammy Fontaine. N-avea să uite niciodată acea conversație.

— Sărituriile tale sunt groaznice, i-a zis Tammy.

— Nasul tău e groaznic, a replicat imediat Jeannie, moment în care celelalte fete s-au îndepărtat.

— Maică-ta îți cumpără haine care, pe legea mea, sunt oribile.

— Maică-ta e grasă.

— Taică-tău e în închisoare.

— Nu e.

— Ba e.

— *Nu* e!

— L-am auzit pe tata spunându-i mamei pe când citea ziarul. „Văd că Pete Ferrami e iar în închisoare”.

— Minte de îngheață apele, a spus Jeannie, însă în sinea ei a crezut-o pe Tammy.

Asta explica totul: averea peste noapte, disparițiile bruște, absențele lungi.

Jeannie n-a mai purtat niciodată o astfel de conversație iritantă cu vreo colegă de școală. Oricine i-ar fi închis gura doar aducând vorba despre tatăl ei. Pe atunci, s-a simțit ca și cum ar fi fost infirmă pentru tot restul vieții. Oricând se pierdea ceva la școală, avea impresia că toată lumea o privea acuzator și a păstrat mereu în suflet acel sentiment de vinovăție. Dacă vreo femeie se uita în poșetă și exclama: „La naiba, credeam că aveam o bancnotă de zece dolari în portofel”, Jeannie se înroșea ca racul. A devenit obsedant de cinstită: mergea un kilometru pe jos ca să înapoieze un pix ieftin, îngrozită la gândul că, dacă păstra obiectul, proprietarul lui ar fi spus că era o hoață, la fel ca tatăl ei.

Iar în acel moment tatăl ei se afla acolo, stând în fața șefului ei, murdar, neras și probabil lefter.

— Acesta este profesorul Berrington Jones, zise ea. Berry, el e tatăl meu, Pete Ferrami.

Berrington era un tip politicos. Strânse mâna tatălui.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Ferrami. Fiica dumneavoastră este o femeie deosebită.

— Ăsta-i adevărul, confirmă tatăl ei cu un zâmbet de mulțumire pe chip.

— Ei bine, Berry, acum știi secretul de familie, rosti ea resemnată. Tata a fost trimis la închisoare, pentru a treia oară, în ziua în care am absolvit Princeton summa cum laude. A fost închis opt ani.

— Puteau să fie cincisprezece, spuse tatăl. În afacerea aceea am fost înarmați.

— Îți mulțumesc că ne-ai împărtășit și nouă asta, tată. Sigur șeful meu e impresionat.

Tatăl păru jignit și nedumerit, iar Jeannie simți milă pentru el, în ciuda resentimentelor. Slăbiciunea îi făcea la fel de mult rău lui însuși pe cât făcea și familiei. În fond, nu era decât un alt eșec al naturii. Reproducerea rasei omenești – mecanismul ADN extrem de complex pe care-l studia Jeannie – era programată ca să diferențieze indivizii între ei. Ca o mașină de copiat cu o eroare de fabricație. Uneori, rezultatul era bun și apăreau un Einstein, un Louis Armstrong, un Andrew Carnegie. Alteori apărea câte un Pete Ferrami.

Jeannie trebuia să se descotorosească rapid de Berrington.

— Dacă vrei să dai telefonul ăla, Berry, poți folosi aparatul din dormitor.

— Ăăă, mai poate aștepta, zise el.

„Slavă Domnului pentru asta!”

— Păi, atunci, îți mulțumesc pentru această seară minunată, spuse Jeannie și-i întinse mâna.

— Plăcerea a fost de partea mea. Noapte bună!

Berrington îi strânse mâna cu stângăcie, pe urmă ieși.

Jeannie se întoarse spre tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost eliberat condiționat pentru bună purtare. Sunt liber. Și, evident, primul lucru pe care am vrut să-l fac a fost să-mi văd fetița.

— Imediat după ce ai tras o beție de trei zile.

Era atât de evident de nesincer, că atitudinea lui devenea o ofensă. Jeannie își simțea obișnuita furie începând să clocotească înăuntrul ei. De ce nu putea avea și ea un tată la fel ca alți tați?

— Haide, fii drăguță!

Furia se transformă în tristețe. N-a avut niciodată un tată adevărat și nici nu va avea vreodată unul.

— Dă-mi sticla aceea. Mă duc să fac o cafea.

Ezitând, el îi întinse sticla de votcă, pe care ea o băgă înapoi în frigider. Turnă apă în aparatul de cafea și apăsă butonul de pornire.

— Arăți mai bătrână. Văd fire albe în părul tău.

— Mulțumesc mult.

Jeannie scoase căni, frișcă și zahăr.

— Mama ta a încărunțit devreme.

— Întotdeauna am crezut că din cauza ta.

— M-am dus acasă la ea, rosti el ușor indignat. Nu mai locuiește acolo.

— Acum e în Bella Vista.

— Așa mi-a zis și vecina, doamna Mendoza. Ea mi-a dat adresa ta. Nu-mi place să mă gândesc că mama ta e într-un astfel de loc.

— Atunci, scoate-o de acolo! exclamă Jeannie indignată. Încă e soția ta. Ia-ți o slujbă și un apartament decent și ai grijă de ea.

— Știi că nu pot face asta. N-am putut niciodată.

— Atunci, nu mă critica pe mine că n-o fac.

Tonul lui deveni împăciuitor.

— N-am spus nimic despre tine, dulceață. Am zis doar că nu-mi place să mă gândesc că mama ta e internată într-un azil, asta-i tot.

— Nici mie și nici lui Patty nu ne place. O să încercăm să facem rost de bani, ca s-o scoatem de acolo, spuse Jeannie, apoi simți un fior brusc de emoție și se văzu nevoită să-și stăpânească lacrimile. La naiba, tată, și așa situația e grea, fără să mai începi și tu să te plângi.

— Bine, bine.

Jeannie înghiți în sec. „N-ar trebui să-l las să se apropie de mine.”

— Și ce o să faci acum? Ai vreun plan? îl iscodi ea schimbând subiectul.

— O să caut ceva o vreme.

Asta însemna că va cerceta locuri de unde putea fura. Jeannie nu zise nimic. Era un hoț și ea nu-l putea schimba.

Tatăl ei tuși.

— Îmi poți da câțiva dolari ca să mă pun pe picioare?

Asta o înfurie din nou.

— Iată ce o să fac: te las să faci un duș și să te bărbierești, în vreme ce îți spăl hainele la mașină. Dacă te ții departe de sticla cu votcă, o să-ți fac și niște ouă cu pâine prăjită. Poți împrumuta o pijama de la mine, ca să dormi pe canapea. Dar nu-ți dau niciun ban. Încerc cu disperare să plătesc transferul mamei într-un loc unde să fie tratată ca o ființă omenească și n-am bani de aruncat pe fereastră.

— Bine, dulceață, replică el, afișând un aer de martir. Înțeleg.

Ea se uită la el. Într-un târziu, după ce valul de rușine, furie și milă i se mai potoli, nu mai simți decât dor. Și-ar fi dorit din toată inima ca el să se îngrijească singur, să stea undeva mai mult de câteva săptămâni, să aibă o slujbă normală, să fie statornic, iubitor și un sprijin. Tânjea după un tată care să fie tată în adevăratul sens al cuvântului. Și mai știa că dorința ei nu se va împlini niciodată. În inima ei exista un loc pentru un tată, iar acel loc avea să rămână întotdeauna pustiu.

Sună telefonul și Jeannie răspunse.

— Alo.

Era Lisa, care părea tulburată.

— Jeannie, el a fost!

— Cine? Ce?

— Tipul pe care l-au arestat cu tine. L-am selectat dintre cei aliniați ca suspecți. El e cel care m-a violat. Steven Logan.

— El e violatorul? se arătă neîncrezătoare Jeannie. Ești sigură?

— N-am nicio îndoială, Jeannie. Oh, Doamne, a fost îngrozitor să-i revăd chipul. La început n-am zis nimic, deoarece arăta altfel fără șapcă. Apoi polițistul le-a cerut tuturor să-și pună șepci pe cap și atunci am fost sigură.

— Lisa, nu poate fi el.

— Cum adică?

— Testele lui nu corespund. Și am stat ceva timp alături de el, așa că instinctul nu mă înșală.

— Totuși l-am *recunoscut,* insistă Lisa iritată.

— Sunt uimită. Nu înțeleg.

— Steve îți dă teoria peste cap, nu? Îți doreai ca un geamăn să fie bun și celălalt rău.

— Da. Însă un contraexemplu nu aruncă la coș o teorie.

— Îmi pare rău dacă simți că proiectul tău e afectat de întâmplarea asta.

— Nu de asta spun că nu e el, zise oftând Jeannie. La naiba, poate că e. Nu mai știu. Unde ești?

— Acasă.

— Ești bine?

— Da. Acum, că e în închisoare, sunt bine.

— Pare atât de drăguț.

— Ăștia sunt cei mai răi. Mi-a spus Mish. Cei care par perfect normali sunt și cei mai inteligenți, și cei mai lipsiți de scrupule, și se bucură când fac femeile să sufere.

— Doamne!

— Mă duc la culcare, sunt epuizată. Am vrut doar să-ți spun și ție. Cum ți-a fost seara?

— Așa și așa. Îți povestesc totul mâine.

— Tot mai vreau să merg în Richmond cu tine.

Jeannie intenționase s-o ia pe Lisa ca s-o ajute cu interogarea lui Dennis Pinker.

— Te simți în stare de asta?

— Da. Vreau să revin la o viață normală. Nu mi-e rău și n-am nevoie de convalescență.

— Probabil că Dennis Pinker este fratele geamăn al lui Steve Logan.

— Știu. Mă descurc.

— OK.

— Te sun devreme.

— Bine. Noapte bună!

Jeannie se așeză greoi pe un scaun, gânditoare. Oare firea deschisă a lui Steven nu era altceva decât o mască? „Dacă e așa înseamnă că nu mă pricep deloc să judec caractere, reflectă ea. Și poate că sunt și un om de știință prost: probabil că toți gemenii identici pot fi criminali.” Oftă și se

îngrozi la gândul că tatăl ei, având în gene instinctul criminal, stătea lângă ea chiar în acel moment.

— Profesorul ăla e un tip care arată bine, dar probabil că e mai bătrân ca mine! Ai vreo treabă cu el?

Jeannie deveni țâfnoasă.

— Baia e chiar acolo, tată, zise ea.

13

Steve a revenit în camera de interogatoriu cu ziduri galbene. În scrumieră erau aceleași două mucuri de țigară, încăperea nu s-a schimbat, dar el da. Cu trei ore înainte era un cetățean care respecta legea, nevinovat de vreo infracțiune mai gravă decât condusul mașinii cu 100 de kilometri pe oră în zone cu viteza maximă de 80. În prezent era un violator, arestat și identificat de victimă, și acuzat. Așadar, a intrat în malaxorul justiției. Era un infractor. Indiferent cât de des își amintea că nu comisese nimic rău, nu putea scăpa de senzația de inutilitate și neputință.

Ceva mai devreme a văzut-o pe femeia detectiv, sergentul Delaware. În acel moment, în încăpere se ivi celălalt detectiv, bărbatul, ținând și el un dosar albastru în mână. Era de înălțimea lui Steve, însă mult mai lat și mai solid, cu părul grizonant tuns scurt și o mustață îngrijită. Se așeză și scoase un pachet cu țigări. Fără să rostească vreo vorbă, luă o țigară, o aprinse și aruncă chibritul în scrumieră. Apoi deschise dosarul. Înăuntru se găsea un alt formular pe care scria cu litere groase:

TRIBUNALUL DISTRICTUAL DIN MARYLAND
PENTRU..... (Oraș/District)

Jumătatea de sus era împărțită în două coloane intitulate ACUZATOR și INCULPAT. Puțin mai jos scria:

DECLARAȚIE DE ACUZAȚII

Detectivul începu să completeze formularul, în continuare tăcut. După ce scrise câteva cuvinte, ridică foaia albă de deasupra, ca să verifice fiecare

dintre copiile atașate: verde, galbenă, roz și arămie.

Citind de-a-ndoaselea, Steve văzu că victima se numea Lisa Margaret Hoxton.

— Cum arată? întrebă el.

Detectivul se uită la el.

— Taci naibii din gură! strigă el, trase din țigară și continuă să scrie.

Steve se simți înjosit. Individul comitea un abuz, iar el nu putea face nimic în privința asta. Era o altă etapă din procesul de umilire a lui, menită să-l facă să se simtă neajutorat și insignifiant. „Ticălosule, îl înjură el în gând. Mi-ar plăcea să ne întâlnim în afara clădirii fără nenorocita aceea de armă a ta."

Detectivul începu să completeze rubrica de acuzații. În căsuța numărul unu scrise data zilei de duminică, apoi „la sala de sport a Universității Jones Falls, Baltimore, MD". Dedesubt scrise: „Viol cu premeditare". În următoarea căsuță scrise din nou locul și data, pe urmă „Atac cu intenția de viol".

Pe o foaie nouă adăugă alte două acuzații: „Vătămare corporală" și „Sodomie".

— Sodomie? exclamă Steve surprins.

— Taci naibii din gură!

Steve era gata să-i tragă un pumn în față. „O face deliberat, chibzui el. Vrea să mă provoace. Dacă îl pocnesc, are o scuză ca să-i cheme pe cei trei tipi de afară pentru a mă ține bine în vreme ce el mă bate măr. N-o face, n-o face!"

După ce termină de scris, detectivul împinse peste masă cele două formulare către Steve.

— Ai dat de o mare belea, Steve. Ai bătut, violat și sodomizat o fată…

— Nu, n-am făcut-o.

— Taci naibii din gură!

Steve își mușcă buza și rămase tăcut.

— Ești un nemernic. Ești un rahat cu ochi. Oamenii de treabă nici măcar nu vor să stea în

aceeași cameră cu tine. Ai bătut, violat și sodomizat o fată. Știu că nu e pentru prima dată. Faci asta de ceva vreme. Ești viclean și planifici loviturile, iar până acum ai scăpat basma curată. Dar de această dată ai fost prins. Victima te-a identificat. Alți martori te plasează în apropiere de locul infracțiunii la momentul comiterii ei. Peste o oră și ceva, imediat ce sergentul Michelle Delaware face rost de un mandat de percheziție sau de reținere de la judecătorul de serviciu, o să te ducem la spitalul Mercy, ca să faci un test de sânge și să-ți luăm mostre din părul pubian pentru a demonstra că ADN-ul tău se potrivește cu cel găsit în probele luate din vaginul victimei.

— Și cât durează asta – testul ADN?

— Taci naibii din gură! Te-ai ars, Steve. Știi ce se va întâmpla cu tine?

Steve nu răspunse.

— Pedeapsa pentru viol cu premeditare este închisoare pe viață. Vei merge la pușcărie. Ai idee ce se va întâmpla acolo? Vei suferi și tu așa cum au suferit victimele tale. Un tânăr chipeș ca tine? Nicio problemă. Vei fi bătut, violat și sodomizat. Vei simți și tu ceea ce a simțit Lisa. Doar că în cazul tău asta va dura ani și ani de zile.

Individul făcu o pauză, își luă pachetul de țigări și i-l oferi lui Steve.

Surprins, Steve clătină din cap.

— Apropo, sunt detectiv Brian Allaston, adăugă el și-și aprinse o nouă țigară. Nu știu de ce-ți zic toate astea, însă există o cale prin care să-ți faci situația mai ușoară.

Steve se încruntă, curios. Ce mai urma?

Detectivul Allaston se ridică, înconjură masa și se așeză pe marginea ei, cu un picior pe podea, la foarte mică distanță de Steve. Se aplecă în față și vorbi cu o voce mai moale:

— Haide să-ți spun cum stă treaba. Violul înseamnă raport sexual vaginal prin folosirea forței sau sub amenințarea cu forța, împotriva voinței sau

fără consimțământul femeii. Ca să fie viol cu premeditare, trebuie să existe un factor agravant cum ar fi răpirea, desfigurarea sau violul comis de două sau mai multe persoane. Pedepsele pentru viol fără premeditare sunt mai mici. Acum, dacă mă poți convinge că fapta comisă de tine a fost fără premeditare, ți-ai face singur o mare favoare.

Steve rămase tăcut.

— Vrei să-mi povestești cum s-a întâmplat?

— Taci dracului din gură! rosti Steve în cele din urmă.

Allaston se mișcă extrem de iute. Sări de pe masă, îl prinse de cămașă, îl ridică de pe scaun și-l izbi de zidul din spate, cu o bufnitură înfundată și dureroasă.

Steve încremeni, strângându-și pumnii pe lângă trup. „N-o face, își spuse el. Nu riposta!” I se părea dificil, dar trebuia să se controleze. Detectivul Allaston era supraponderal și lipsit de condiție fizică, iar Steve știa că-l putea pune jos pe nemernic într-o clipită. Singurul lucru de care se putea agăța era nevinovăția. Dacă s-ar fi apucat să bată un polițist, indiferent cât de tare a fost provocat, s-ar fi făcut vinovat de o infracțiune. Iar atunci putea renunța la tot. Și-ar fi pierdut orice nădejde dacă nu s-ar fi agățat de sentimentul de indignare care să-l țină calm. Așa că rămase locului, înțepenit, cu dinții strânși, în vreme ce Allaston îl trase de lângă zid și-l izbi din nou de acesta, o dată, de două ori, de trei ori.

— Să nu mai vorbești așa cu mine niciodată, scursură, șuieră Allaston.

Steve simți cum furia i se domolește. Allaston nici măcar nu-l rănea. Își dădu seama că totul era regizat. Allaston juca un rol și o făcea prost. El era polițistul dur, iar Mish era polițistul bun. Ea va intra ca să-i ofere cafea și va pretinde că era prietena lui. Doar că și ea avea aceeași țintă ca și Allaston: să-l convingă să mărturisească un viol

comis împotriva unei femei pe care n-a întâlnit-o niciodată și care se numea Lisa Margaret Hoxton.

— Haide să terminăm cu prostiile, domnule detectiv, spuse el. Știu că ești un nemernic dur și tu știi că, dacă am fi fost altundeva și n-ai fi avut arma la centură, te-aș fi lăsat lat, așa că haide să încetăm cu prefăcătoriile.

Allaston păru surprins. Fără îndoială că se așteptase ca Steve să fie prea speriat ca să vorbească. Îi dădu drumul și se duse la ușă.

— Mi s-a spus că ești un mare șmecher, zise polițistul. Ei bine, iată cum am să procedez pentru reeducarea ta. Te vei întoarce în celulă pentru o vreme, dar de această dată vei avea companie. Vezi tu, toate cele patruzeci și una de celule goale de acolo sunt indisponibile, așa că va trebui să împărți una cu un tip pe nume Rupert Butcher, cunoscut sub porecla Porky. Te-oi fi crezând mare șmecher, însă el e și mai și. Tocmai a „aterizat" aici după o petrecere de trei zile cu droguri, deci îl doare rău capul. Noaptea trecută, cam pe la ora când incendiai sala de sport și-ți înfigeai scula puturoasă în biata Lisa Hoxton, Porky Butcher își înjunghia mortal iubita cu o furcă. Ar trebui să vă bucurați unul de celălalt. Să mergem!

Steve era speriat. Tot curajul i-a dispărut subit, ca un aparat scos din priză, iar în acel moment se simțea lipsit de apărare și înfrânt. Detectivul l-a umilit, fără să-l rănească serios; dar o noapte petrecută cu un psihopat însemna un mare pericol. Butcher a comis deja o crimă, deci asta însemna închisoare pe viață, și n-avea nimic de pierdut dacă mai ucidea pe altcineva.

— Stai o clipă, rosti Steve cu voce tremurândă.

Allaston se întoarse încet.

— Ei bine?

— Dacă mărturisesc, am o celulă doar pentru mine.

Pe chipul detectivului se citea ușurarea.

— Sigur, răspunse el, devenit brusc prietenos.

Schimbarea de ton îl făcu pe Steve să se simtă cuprins iarăși de furie.

— Și dacă n-o fac, o să fiu ucis de Porky Butcher.

Allaston întinse brațele în lateral într-un gest de neputință.

Steve simți cum furia i se transformă în ură.

— În cazul ăsta, domnule detectiv, rosti el, du-te dracului.

Pe chipul lui Allaston reapăru expresia de surpriză.

— Nemernicule! Vedem noi dacă mai ești la fel de tupeist peste câteva ore. Haide!

Îl duse la lift și-l escortă către sectorul de celule. Spike era acolo.

— Bagă-l pe nemernicul ăsta cu Porky în celulă, îi ceru Allaston lui Spike.

Acesta ridică din sprâncene.

— Așa de rău e?

— Mda. Și, apropo, Steve are coșmaruri.

— Chiar așa?

— Dacă îl auzi țipând, nu-ți face griji, doar visează.

— Am priceput, zise Spike.

Allaston plecă și Spike îl duse pe Steve la celulă.

Porky zăcea pe pat. Era cam de înălțimea lui Steve, însă mult mai solid. Arăta ca un culturist care a avut un accident de mașină: tricoul pătat de sânge era întins bine peste mușchii care ieșeau în evidență. Individul stătea pe spate, cu picioarele atârnând peste marginea patului. Deschise ochii când Spike îl băgă pe Steve înăuntru.

Grilajul fu trântit la loc și încuiat.

Porky se holbă la Steve, care se uită la el o clipă.

— Vise plăcute, rosti Spike de pe culoar.

Porky închise ochii la loc.

Steve se așeză pe podea, cu spatele la zid, și-l urmări pe Porky cum doarme.

14

Berrington Jones rulă încet cu mașina spre casă. Se simțea deopotrivă dezamăgit și ușurat. Nu se afla mai aproape de rezolvarea problemei legate de proiectul lui Jeannie și de ceea ce ar putea dezvălui acesta. Poate că ar fi trebuit s-o întrebe mai multe și să se distreze mai puțin. Nedumerit, se încruntă pe când parca mașina în fața casei.

Înăuntru era liniște: probabil că Marianne, menajera, s-a culcat. Se duse în birou și-și verifică robotul telefonic. Un mesaj.

„Domnule profesor, sunt sergentul Delaware de la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală și vă sun luni seara. Apreciez colaborarea dumneavoastră de azi.” Ridică din umeri. Nu făcuse altceva decât să confirme că Lisa Hoxton lucra la Casa de Nebuni. Polițista vorbi din nou: „Deoarece sunteți angajatorul domnișoarei Hoxton și violul a avut loc în campus, cred că trebuie să vă spun că am arestat un bărbat în seara asta. De fapt, a fost subiect al studiului dumneavoastră de laborator de azi. Numele lui este Steven Logan”.

— Dumnezeule! exclamă Berrington.

„Victima l-a identificat dintre câțiva suspecți aliniați la poliție în acest scop, așa că sunt convinsă că testul ADN va confirma că el este făptașul. Vă rog să transmiteți informația tuturor celor de la facultate pe care-i considerați îndreptățiți să afle. Vă mulțumesc.”

— Nu! spuse Berrington și se așeză greoi pe fotoliu. Nu, adăugă el mai încet, apoi începu să plângă.

După câteva clipe se ridică, încă plângând, și închise ușa biroului, de teamă să nu intre menajera. Pe urmă se întoarse la birou și-și cuprinse capul cu mâinile.

Rămase așa o vreme.

Când lacrimile i se uscară, luă receptorul și formă un număr pe care-l cunoștea pe dinafară.

— Nu robotul, te rog, Doamne! rosti el tare, ascultând telefonul cum sună.

Răspunse un tânăr.

— Alo?

— Eu sunt, rosti Berrington.

— Hei, ce mai faci?

— Sunt dezolat.

— Oh! exclamă tânărul și în voce i se deslușI vinovăția.

Dacă Berrington mai avea îndoieli, tonul acela din vocea interlocutorului i le spulberă.

— Știi de ce te sun, nu?

— Spune-mi.

— Te rog să nu te joci cu mine. Vorbesc de seara de duminică.

— Bine, zise tânărul și oftă.

— Prostule! Te-ai dus în campus, nu? Tu… își dădu seama că nu trebuia să spună prea multe la telefon. Ai comis-o din nou.

— Îmi pare rău…

— Îți pare rău! Doar atât?

— De unde ai aflat?

— La început, nu te-am bănuit, credeam că ai plecat din oraș. După aceea au arestat pe cineva care arată exact ca tine.

— Uau! Asta înseamnă că…

— Ai scăpat.

— Uau! Ce ușurare. Ascultă…

— Ce e?

— Să nu spui nimic. Nici poliției, nici altcuiva.

— Nu, n-o să scot o vorbă, promise Berrington cu inima grea. Te poți baza pe mine.

MARȚI

15

Orașul Richmond degaja un aer de grandoare pierdută și Jeannie se gândi că părinții lui Dennis Pinker se potriveau perfect acolo. Charlotte Pinker, o femeie roșcată cu pistrui, îmbrăcată cu o rochie vaporoasă din mătase, avea aura unei mari cucoane din Virginia, deși locuia într-o casă modestă, construită pe o parcelă îngustă de teren. I-a spus că avea cincizeci și cinci de ani, dar Jeannie bănuia că se apropia mai degrabă de șaizeci. Soțul ei, la care ea făcea referire cu termenul de Maiorul, era cam de aceeași vârstă, însă avea aerul molcom și aspectul nepăsător al unui om care s-a pensionat de multă vreme. Le făcu șmecherește cu ochiul lui Jeannie și Lisei și le întrebă:

— Fetelor, vreți un *cocktail?*

Soția lui vorbea cu un accent sudist rafinat și cu un glas puțin prea puternic, ca și cum s-ar fi adresat unei adunări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maiorule, este abia ora zece dimineața!

Bărbatul ridică din umeri.

— Încercam doar să dau adunării un bun început.

— Asta nu e o petrecere – doamnele au venit aici ca să ne studieze *pe noi.* Deoarece fiul nostru este un criminal.

Jeannie observă că femeia a rostit „fiul nostru”; dar așa ceva nu însemna mai nimic. Era posibil ca tânărul să fi fost adoptat. Jeannie ținea cu orice preț să întrebe despre părinții lui Dennis Pinker. Dacă părinții lui recunoșteau că el a fost adoptat, atunci jumătate din șaradă era rezolvată. Însă trebuia să fie prudentă. Era o întrebare delicată. Dacă o rostea prea direct, cel mai probabil cei doi aveau să mintă. Așadar, se abținu și așteptă momentul potrivit.

Totodată, ardea de nerăbdare să afle cum arăta Dennis. Era el fratele geamăn al lui Steven Logan sau nu? Se uită cu înfrigurare la pozele încadrate în rame ieftine și împrăștiate peste tot în micul living. Toate au fost făcute cu mulți ani înainte. Micul Dennis era înfățișat într-un cărucior, călărind o tricicletă, îmbrăcat în haine de baseball și dând mâna cu Mickey Mouse în Disneyland. Nu existau imagini cu el ca adult. Fără îndoială că părinții doreau să-și amintească doar de băiatul inocent, și nu de adultul devenit un criminal condamnat. Ca atare, Jeannie nu află nimic din fotografii. Puștiul de doisprezece ani cu păr blond putea arăta în prezent exact ca Steven Logan, însă era posibil să fie un bărbat urât, plin de pete și cu pielea închisă la culoare.

Charlotte și Maiorul au completat mai întâi câteva chestionare înainte de a lua parte fiecare la un interviu de aproximativ o oră. Lisa îl duse pe Maior în bucătărie, iar Jeannie se ocupă de Charlotte.

Jeannie se concentra greu la întrebările de rutină. Se tot gândea la Steve, aflat în închisoare. Continua să creadă că era imposibil ca el să fie violator. Nu doar pentru că așa ceva i-ar fi stricat teoria, dar și pentru că îi plăcea de tip. Era inteligent, atrăgător și părea blând. De asemenea, tulburarea la aflarea veștii că avea un geamăn psihopat îi evidențiase o latură vulnerabilă, care trezise în Jeannie un instinct matern: voia să-l cuprindă în brațe și să-l liniștească.

O întrebă pe Charlotte dacă vreun alt membru al familiei a mai avut probleme cu legea. Ea o privi autoritar și răspunse tărăgănat:

— Bărbații din familia mea au fost mereu foarte violenți. Sunt o Marlowe din naștere și familia mea este temperamentală.

Răspunsul sugera că Dennis nu era adoptat sau că adopția lui nu era recunoscută. Jeannie își

ascunse dezamăgirea. Oare Charlotte va nega că Dennis putea avea un frate geamăn?

Întrebarea trebuia pusă.

— Doamnă Pinker, există vreo șansă ca Dennis să aibă un frate geamăn?

— Nu.

Asta era. Un răspuns sec, direct, fără indignare, fără fanfaronadă.

— Sunteți sigură, trebuie să recunosc.

Charlotte râse.

— Draga mea, ăsta e un lucru asupra căruia o mamă cu greu se poate înșela!

— Deci, în mod clar, nu e adoptat.

— L-am purtat pe băiatul ăla în pântec, Dumnezeu să mă ierte.

Jeannie se simți descurajată. Charlotte Pinker părea mai dispusă să mintă decât Lorraine Logan, totuși era ciudat și îngrijorător că amândouă negau posibilitatea ca fiii lor să fi avut frați gemeni.

În vreme ce își luau rămas-bun de la familia Pinker, pe Jeannie o încercă o senzație acută de pesimism. Avea sentimentul că, atunci când va da cu ochii de Dennis, va descoperi că el nu seamănă deloc cu Steve.

Mașina lor închiriată, un Ford Aspire, le aștepta afară. Era o zi fierbinte. Jeannie purta o rochie fără mâneci și o haină. Se urcă la volan și porni motorul. Apoi dădu drumul la instalația de aer condiționat și aerul rece începu să iasă prin grilele de ventilație. Își scoase colanții și-și atârnă haina pe un umeraș prins de bancheta din spate.

După ce ieșiră pe autostradă, spre închisoare, Lisa zise:

— Crezi că am ales persoana nepotrivită și asta mă deranjează.

— Și pe mine mă deranjează, replică Jeannie. Știu că n-ai fi făcut asta dacă nu erai sigură.

— Cum de ești atât de sigură că mă înșel?

— Nu sunt sigură de nimic. Doar că am o părere formată despre Steve Logan.

— Mi se pare că ar trebui să-ți formezi o părere clară față de certitudinea exprimată de un martor ocular și să-l crezi.

— Știu. Însă ai văzut vreodată filmul ăla regizat de Alfred Hitchcock? E în alb și negru și se dau reluări din când în când pe rețeaua de cablu.

— Știu ce vrei să spui. Cel în care patru oameni sunt martori la un accident de circulație și fiecare vede altceva.

— Te simți ofensată?

Lisa oftă.

— Ar trebui să mă simt, dar te plac prea mult ca să mă supăr pe tine.

Jeannie o mângâie pe mână.

— Mulțumesc.

Urmă o tăcere lungă, după care Lisa spuse:

— Urăsc faptul că oamenii cred despre mine că sunt slabă.

Jeannie se încruntă.

— Nu cred că ești slabă.

— Cei mai mulți au convingerea asta. Deoarece sunt scundă și am un nas simpatic și pistrui.

— Păi, e adevărat că nici nu arăți *puternică.*

— Dar sunt. Trăiesc singură, am grijă de mine, am o slujbă și nimeni nu-și permite să mi-o tragă pe la spate. Sau așa credeam înainte de viol. Acum simt că oamenii au dreptate: chiar sunt *slabă.* Nu pot avea deloc grijă de mine! Orice psihopat care se plimbă pe stradă poate să-mi fluture un cuțit în fața ochilor, apoi să-mi pângărească trupul și să-și lase sperma în mine.

Jeannie se uită la ea. Lisa se albise la față. Jeannie spera doar că o astfel de răbufnire avea să-i facă bine.

— Nu ești slabă, zise ea.

— *Tu* ești puternică, replică Lisa.

— La mine problema e exact invers – oamenii cred că sunt invulnerabilă. Deoarece am doi metri înălțime, un inel argintiu în nas și sunt țâfnoasă, își imaginează cu toții că nu pot fi rănită.

— Nu ești țâfnoasă.

— Probabil că încep să dau rateuri.

— Cine crede că ești invulnerabilă? Eu nu.

— Femeia care conduce Bella Vista, azilul unde e mama. Mi-a spus-o direct în față: „Mama dumitale nu va ajunge la vârsta de șaizeci și cinci de ani”. Uite așa. „Știu că preferați să fiu cinstită”, mi-a mai zis. Aș fi vrut să-i spun că inelul din nasul meu nu înseamnă că n-am niciun fel de sentimente.

— Mish Delaware afirma că violatorii nu sunt cu adevărat interesați de sex. Ei se bucură de puterea deținută asupra unei femei, ca s-o domine, s-o sperie și s-o rănească. Individul a ales pe cineva care părea ușor de speriat.

— Cine n-ar fi fost speriat?

— Și totuși, nu te-a ales pe tine. Probabil că l-ai fi părut.

— Mi-ar plăcea să am ocazia.

— În orice caz, te-ai fi luptat mai abitir ca mine și n-ai fi fost atât de neajutorată și de înspăimântată. Așa că nu te-a ales pe tine.

Jeannie își dădea seama încotro se îndreptau lucrurile.

— Poate că e adevărat ce spui, Lisa, însă asta nu înseamnă că ești vinovată de violul comis asupra ta, da? Nu poți fi învinuită nici cât negru sub unghie. A fost un accident nenorocit: i se putea întâmpla oricui.

— Ai dreptate, zise Lisa.

Se aflau la vreo 16 kilometri de oraș când ieșiră de pe autostrada interstatală în dreptul unui indicator pe care scria „Penitenciarul Greenwood”. Era o închisoare de modă veche, formată dintr-un grup de clădiri cenușii din piatră înconjurate de garduri înalte din sârmă ghimpată. Lăsară mașina la umbra unui copac din parcarea pentru vizitatori. Jeannie își îmbrăcă haina, dar lăsă colanții în mașină.

— Ești pregătită? întrebă Jeannie. Dennis arată ca tipul care te-a violat, asta dacă metodologia mea nu e complet greșită.

Lisa încuviință cu îndârjire.

— Sunt gata.

Poarta principală se deschise ca să lase un camion să iasă, așa că ele intrară fără să fie oprite. Jeannie trase concluzia că paza nu era strictă, în ciuda sârmei ghimpate. Erau așteptate. Un paznic le verifică actele de identitate și le escortă de-a latul unei curți, unde câțiva negri tineri în haine de deținuți jucau o partidă de baschet.

Clădirea administrației era prevăzută cu aer condiționat. Fură conduse în biroul directorului, John Temoigne. Bărbatul era îmbrăcat cu cămașă cu mâneci scurte și purta cravată, iar în scrumiera de pe birou se vedeau chiștoace de trabucuri. Jeannie clătină din cap.

— Sunt doctorița Jeannie Ferrami de la Universitatea Jones Falls, se prezentă ea întinzând mâna.

— Ce mai faci, Jeannie?

În mod clar, Temoigne era genul de individ căruia îi venea greu să se adreseze unei femei cu titulatura ei oficială. Jeannie nu-i spuse intenționat prenumele Lisei.

— Iar ea e asistenta mea, domnișoara Hoxton.

— Bună, drăguțo!

— V-am explicat cu ce ne ocupăm când v-am scris, domnule director, însă voi răspunde bucuroasă la orice alte întrebări pe care le-ați putea avea.

Jeannie trebuia să spună asta, deși murea de nerăbdare să-l vadă pe Dennis Pinker.

— Trebuie să înțelegeți că Pinker este un bărbat violent și periculos, zise Temoigne. Cunoașteți amănuntele crimei comise de el?

— Cred că a încercat să agreseze sexual o femeie într-un cinematograf, pe urmă a ucis-o când ea i-a opus rezistență.

— Pe aproape. S-a întâmplat la vechiul cinematograf Eldorado din Greensburg. Rula un film de groază. Pinker s-a dus la subsol și a provocat o pană de curent. Apoi, când toată lumea a intrat în panică pe întuneric, a început să pipăie fetele în beznă.

Jeannie schimbă o privire uluită cu Lisa. Faptele erau foarte asemănătoare cu ceea ce se întâmplase la JFU duminica precedentă. O diversiune a creat panică și confuzie, oferindu-i infractorului ocazia de a acționa în voie. Și mai exista un indiciu similar de fantezie adolescentină în cele două scenarii: pipăirea tuturor fetelor din cinematograful întunecat și observarea fetelor din sala de sport alergând goale afară din vestiar. Dacă Steve Logan era fratele geamăn al lui Dennis, atunci se părea că ei doi au comis infracțiuni extrem de asemănătoare.

— O femeie a încercat să-i reziste, o alegere nechibzuită, și atunci el a strangulat-o, continuă Temoigne.

— Dacă ar fi încercat să vă pipăie pe dumneavoastră, domnule director, ați fi încercat *nechibzuit* să-i opuneți rezistență? nu se mai putu stăpâni Jeannie.

— Nu-s fată, răspunse Temoigne cu aerul celui care are o carte câștigătoare.

— Ar trebui să începem, doctoriță Ferrami, avem multe lucruri de făcut, interveni cu tact Lisa.

— Ai dreptate.

— În mod normal, adăugă Temoigne, ați putea vorbi cu deținutul printr-un grilaj. Ați cerut în mod special să vă aflați în aceeași cameră cu el, iar eu am primit ordine de sus să vă las. Cu toate acestea, vă îndemn din inimă să vă mai gândiți. Este un criminal violent și periculos.

Jeannie simți un fior de neliniște, dar rămase pe poziție.

— Cât stăm noi cu Dennis, în cameră va fi și un paznic înarmat.

— Sigur că va fi. Însă m-aș simți mai confortabil știind că există un grilaj din oțel care vă separă de deținut, spuse Temoigne rânjind. Un bărbat nici măcar nu trebuie să fie psihopat ca să se simtă atras de două tinere atât de arătoase.

Jeannie se ridică brusc.

— Apreciez grija dumneavoastră, domnule director. Zău că da. Dar noi trebuie să urmăm anumite proceduri, cum ar fi luarea unei mostre de sânge, fotografierea subiectului și așa mai departe, iar astea nu se pot face printre gratii. Mai mult, o parte a interviului nostru conține detalii intime și impresia noastră este că rezultatele ar fi viciate de existența unei asemenea bariere artificiale între noi și subiect.

Temoigne ridică din umeri.

— Păi, atunci, cred că veți fi în regulă, conchise el și se ridică la rândul lui. Vă conduc către sectorul cu celule.

Ieșiră din biroul directorului, traversară o curte interioară cu solul pârjolit de soare și se îndreptară spre o clădire cu două etaje. Un paznic deschise o poartă din fier și le permise intrarea. Înăuntru era la fel de cald ca afară.

— Robinson, gardianul de aici, va avea grijă de voi de acum înainte, zise Temoigne. Dacă mai aveți nevoie de ceva, fetelor, strigați.

— Mulțumim, domnule director, spuse Jeannie. Apreciem colaborarea dumneavoastră.

Robinson era un negru înalt, de vreo treizeci de ani, cu un aspect impunător. Avea un pistol într-o teacă la șold și un baston imens în mână. Le conduse pe cele două tinere într-o cameră de interviu, în care se aflau o masă și șase scaune puse unele peste altele. Pe masă se vedea o scrumieră și în colț era un răcitor de apă. Podeaua era acoperită cu linoleum cenușiu, iar pereții erau zugrăviți într-o nuanță similară. Nu exista nicio fereastră.

— Pinker va veni aici într-un minut, le înștiință Robinson.

Le ajută pe Jeannie și pe Lisa să aranjeze masa și scaunele.

Pe urmă, tinerele se așezară.

Peste câteva clipe se deschise ușa.

16

Berrington Jones se întâlni cu Jim Proust și Preston Barck la Monocle, un restaurant din apropierea clădirii Senatului din Washington. Era un local frecventat de oameni cu influență și putere: congresmeni, consultanți politici, ziariști, atașați ai ambasadelor. Berrington hotărâse că n-avea niciun sens să încerce să fie discret. Cei trei erau prea bine cunoscuți, în special senatorul Proust, cu capul pleșuv și nasul mare. Dacă s-ar fi întâlnit într-un local obscur, ar fi fost posibil să fie zăriți de cine știe ce reporter și acesta ar fi scris ulterior un articol de bârfă întrebându-se de ce se întruneau cei trei în secret. Așadar, era mai bine să ia prânzul într-un loc unde ar fi fost recunoscuți de zeci de oameni, care puteau presupune că aveau o discuție de rutină despre interesele lor comune legitime.

Scopul lui Berrington era să finalizeze afacerea Landsmann. A fost dintotdeauna o aventură riscantă, pe care Jeannie Ferrami a transformat-o într-una periculoasă. Însă alternativa era să renunțe la visurile lor. Exista o singură șansă ca America să revină la cursul ei normal de integritate rasială. Nu era prea târziu pentru asta. Viziunea unei Americi dominate de albi, supuse față de lege, orientate către familie și Biserică putea fi posibilă. Numai că aveau cu toții în jur de șaizeci de ani: dacă ratau momentul, s-ar fi putut să nu se mai ivească o altă șansă.

Jim Proust era marea personalitate, gălăgios și pompos; dar chiar dacă îl irita adesea pe Berrington, era un individ ușor de manevrat. În schimb, manieratul și plăcutul Preston era mult mai încăpățânat.

Berrington avea vești proaste pentru ei. Le puse pe tapet imediat ce dădură comanda de mâncare.

— Jeannie Ferrami e în Richmond azi, ca să-l vadă pe Dennis Pinker.

Jim se încruntă.

— De ce naiba n-ai oprit-o?

Avea o voce profundă și aspră după ani de zile de lătrat ordine către alții.

Ca întotdeauna, atitudinea de superioritate a lui Jim îl irită pe Berrington.

— Și ce ar fi trebuit să fac, s-o leg de un scaun?

— Ești șeful ei, nu?

— Lucrează la universitate, Jim, nu în nenorocita aceea de armată.

— Haide să nu ridicăm tonul, oameni buni, replică nervos Preston.

Barck purta ochelari înguști cu ramă neagră, același stil de ochelari din 1959, iar Berrington observase că astfel de ochelari erau din nou la modă.

— Știam că se va întâmpla așa, adăugă Preston. Propun să preluăm inițiativa și să mărturisim totul chiar de acum.

— Să mărturisim? întrebă Jim, nevenindu-i să creadă ce aude. Se presupune că am făcut ceva greșit?

— Așa ar putea socoti oamenii…

— Dă-mi voie să-ți aduc aminte că atunci când CIA a emis raportul care a generat întreaga poveste, „Noi dezvoltări în știința sovietică”, însuși președintele Nixon a spus că erau cele mai alarmante vești dinspre Moscova de când sovieticii au divizat atomul.

— E posibil ca raportul să nu fi fost adevărat, opină Preston.

— Dar noi am crezut că era. Mai important, președintele nostru a crezut că era. Nu-ți amintești cât de înfricoșătoare era atmosfera de atunci?

Berrington își amintea, cu siguranță. Sovieticii aveau un program de reproducere a ființelor omenești, conform CIA. Plănuiau să scoată pe bandă rulantă oameni de știință perfecți, jucători

de șah perfecți, atleți perfecți – și soldați perfecți. Nixon a ordonat Centrului de Cercetare Medicală al Armatei SUA, cum se numea pe atunci, să lanseze un program similar și să descopere o cale de a crea soldați americani perfecți. Iar Jim Proust a primit sarcina de a transpune programul în realitate.

A venit imediat la Berrington pentru ajutor. Cu câțiva ani înainte, Berrington a șocat pe toată lumea, în special pe soția lui, Vivvie, alăturându-se armatei într-o perioadă în care sentimentele antirăzboi începeau să dea în clocot printre americanii de vârsta lui. S-a dus să lucreze la Fort Detrick, în Frederick, Maryland, unde a studiat starea de epuizare la soldați. La începutul anilor ’70, a ajuns principalul expert din lume în chestiuni legate de moștenirea unor caracteristici militare precum agresivitatea și rezistența. Între timp, Preston, care a rămas la Harvard, a făcut descoperiri revoluționare în privința înțelegerii procesului de fertilizare la om. Berrington l-a convins să plece de la universitate și să devină parte a marelui experiment militar împreună cu el și Proust.

A fost o perioadă de succes pentru Berrington.

— Țin minte cât de palpitant a fost, rosti el. Ne aflam în avangarda științei, așezam America pe drumul corect, iar *președintele* nostru ne ceruse să îndeplinim această misiune pentru el.

Preston se juca gânditor cu salata din față.

— Vremurile s-au schimbat. Ca să vii acum și să spui: „Am făcut-o deoarece mi-a cerut-o președintele Statelor Unite” nu mai e o scuză. Au intrat oameni la închisoare pentru că au făcut ce le-a cerut președintele.

— Și ce a fost greșit în asta? interveni Jim. Sigur, totul a fost secret. Însă ce e de *mărturisit,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Am lucrat sub acoperire, zise Preston.

Jim se îmbujoră.

— Am transferat proiectul nostru către sectorul privat.

„Asta e o justificare puerilă, reflectă Berrington, care preferă să nu rostească vorbele acelea pentru a nu-l enerva pe Jim. De fapt, clovnii ăia de la Comitetul de realegere a președintelui au fost prinși dând o spargere în hotelul Watergate și tot mediul politic din Washington s-a ascuns de frică. Preston a înființat Genetico sub forma unei corporații cu răspundere limitată, iar Jim a obținut pentru firmă suficiente contracte militare bănoase ca s-o facă sustenabilă financiar. După un timp, clinicile de fertilitate au devenit atât de profitabile, încât profitul firmei a ajuns să susțină programul de cercetare fără niciun fel de ajutor suplimentar din partea armatei. Atunci, am revenit în lumea academică, iar Jim a trecut de la armată la CIA și apoi în Senat."

— Nu spun că am greșit, deși unele dintre lucrurile pe care le-am făcut inițial au fost ilegale, zise Preston.

Berrington nu dorea ca Jim Proust și Preston Barck să adopte poziții contrare. Interveni, rostind cu calm:

— Ironia e că s-a dovedit imposibil să *creezi* americani perfecți. Întregul proiect a mers pe o cale greșită. Reproducerea naturală era prea imprecisă. Dar am fost suficient de inteligenți ca să ne dăm seama de posibilitățile ingineriei genetice.

— Nimeni nici măcar n-auzise astfel de *cuvinte* pe atunci, mormăi Jim, în vreme ce-și tăia bucata de friptură.

Berrington încuviință.

— Jim are dreptate, Preston. Ar trebui să ne mândrim cu ceea ce am făcut, și nu să ne fie rușine. Când te gândești mai bine, am realizat un miracol. Ne-am propus să descoperim dacă anumite trăsături, cum ar fi inteligența și agresivitatea, sunt de natură genetică; apoi să

identificăm genele responsabile de astfel de trăsături; și în cele din urmă să le transpunem prin inginerie genetică în embrioni obținuți în eprubetă – și acum suntem pe cale să reușim!

Preston ridică din umeri.

— Întreaga comunitate legată de biologia umană efectuează cercetări similare…

— Nu chiar. Noi ne-am concentrat mai bine și am pariat cu grijă pe ce avem de făcut.

— Adevărat.

Cei doi prieteni ai lui Berrington s-au mai relaxat, fiecare în felul lui. „Sunt atât de previzibili, chibzui el cu simpatie pentru ei; poate că vechii prieteni așa sunt întotdeauna. Jim s-a enervat și Preston s-a smiorcăit. Acum poate că sunt suficient de calmi ca să privească situația cu sânge-rece."

— Asta ne duce înapoi la Jeannie Ferrami, continuă Berrington. Peste un an sau doi, ar putea să ne spună cum să facem oamenii agresivi fără să-i transformăm în criminali. Ultimele elemente ale puzzle-ului încep să se așeze la locul lor. Oferta Landsmann ne dă ocazia de a accelera întregul program și de a-l duce pe Jim la Casa Albă. *Nu e momentul acum să dăm înapoi.*

— Foarte bine, zise Preston. Dar ce o să facem? Corporația Landsmann are un cod etic al dracului de strict, știi asta.

Berrington înghiți ce avea în gură.

— Primul lucru de care trebuie să ne dăm seama este că aici nu ne confruntăm cu o situație de *criză*, ci doar cu o *problemă,* explică el. Și problema n-o reprezintă Landsmann. Contabilii lor nu vor descoperi adevărul nici într-o sută de ani de studiat registrele noastre contabile. Problema noastră se numește Jeannie Ferrami. Trebuie s-o oprim să mai afle și altceva, cel puțin până lunea viitoare, când vom semna actele de preluare.

— Însă nu-i poți *da ordine,* deoarece lucrează la o universitate, nu la nenorocita de armată, rosti

sarcastic Jim.

Berrington consimți. A reușit să-i facă pe amândoi să gândească așa cum dorea el.

— Adevărat, zise el calm. Nu-i pot da ordine. Dar există moduri mai subtile de a manipula oamenii decât cele folosite în armată, Jim. Dacă voi doi lăsați lucrurile în seama mea, mă descurc cu ea.

Preston nu era mulțumit.

— Cum?

Berrington răsucise această întrebare pe toate părțile în mintea lui. Nu avea un plan, ci doar o idee.

— Cred că e o problemă în felul cum folosește ea bazele de date medicale. Ridică întrebări legate de etică. Am convingerea că o pot obliga să se oprească.

— Probabil că s-a asigurat din punct de vedere legal.

— N-am nevoie de un motiv *valid,* ci doar de un pretext.

— Cum e fata asta? întrebă Jim.

— Are cam treizeci de ani. E înaltă și foarte atletică. Păr negru, inel în nas, conduce un Mercedes roșu vechi. Multă vreme am apreciat-o enorm. Noaptea trecută am aflat că există mere putrede în familia ei. Tatăl ei e un infractor. Însă ea e inteligentă, arțăgoasă și încăpățânată.

— Măritată, divorțată?

— Singură, fără prieten.

— Vreun câine?

— Nu, e o singuratică. Dar greu de manevrat.

Jim încuviință gânditor.

— Mai avem mulți prieteni loiali în serviciile secrete. N-ar fi foarte greu ca o astfel de fată să *dispară.*

Preston părea speriat.

— Fără violență, Jim, pentru numele lui Dumnezeu!

Un ospătar le luă farfuriile și cei trei tăcură până la plecarea lui. Berrington știa că trebuia să le spună ce aflase din mesajul trimis noaptea trecută de sergentul Delaware. Cu inima grea, zise:

— Mai trebuie să aflați ceva. Duminică seara a fost violată o fată la sala de sport a universității. Poliția l-a arestat pe Steve Logan. Victima l-a identificat din alinierea suspecților la confruntare.

— El a comis-o? întrebă Jim.

— Nu.

— Știi cine?

Berrington îl privi drept în ochi.

— Da, Jim, știu.

— Oh, la naiba! exclamă Preston.

— Poate că ar trebui să-i facem pe băieți *să dispară,* fu de părere Jim.

Berrington își simți gâtul încordându-i-se, ca și cum s-ar fi înecat cu ceva, și-și dădu seama că se făcuse roșu la față. Se aplecă peste masă și-și îndreptă degetul spre Jim.

— Să nu te mai aud vreodată spunând așa ceva! zise el ducându-și degetul atât de aproape de ochii lui Jim, încât acesta tresări, chiar dacă era un bărbat mult mai impozant decât Berrington.

— Terminați imediat, șuieră Preston. Se vor uita oamenii la noi!

Berrington își retrase degetul, însă nu terminase. Dacă ar fi fost într-un loc mai puțin aglomerat, și-ar fi înfipt mâinile în gâtul lui Jim. Se mulțumi deci să-l apuce pe acesta de reverul hainei.

— Noi le-am dat viață băieților ălora. Noi i-am adus pe lume. Buni sau răi, sunt responsabilitatea noastră.

— Bine, bine! spuse Jim.

— Să mă înțelegi bine. Dacă vreunul dintre ei este măcar rănit, să mă ajute Cel de Sus, dar îți smulg capul de pe umeri, Jim.

De ei se apropie un ospătar, care întrebă:

— Domnii doresc și un desert?

Berrington dădu drumul reverului hainei lui Jim.

Jim își netezi haina cu gesturi furioase.
— La naiba! mormăi Berrington. La naiba!
— Nota, te rog, îi zise Preston ospătarului.

17

Steve Logan n-a închis ochii toată noaptea.

Porky Butcher a dormit ca un bebeluș, sforăind ușor din când în când. Steve a stat pe podea, uitându-se la el și observând cu teamă fiecare mișcare, fiecare tresărire, gândindu-se la ce se putea petrece după trezirea individului. Oare Porky ar fi ales să se bată cu el? Să încerce să-l violeze? Să-l omoare în bătaie?

Avea și motive să tremure de frică. Deținuții erau bătuți mereu în închisori. Mulți erau răniți și unii erau chiar omorâți. Publicului de afară nu-i păsa. Oamenii își imaginau că, dacă se mutilau și se măcelăreau reciproc, deținuții nu-i vor mai jefui și ucide pe cetățenii care se supuneau legilor.

Steve s-a gândit, tremurând, că trebuia să încerce, cu toate riscurile, să n-arate ca o victimă. Știa că oamenii puteau să-și facă o impresie greșită despre el. Tip Hendricks a comis această greșeală. Steve avea un aer prietenos. Deși era masiv, arăta ca și cum n-ar fi fost în stare să omoare nicio muscă.

Însă în acel moment trebuia să arate pregătit de ripostă, fără să fie provocator. Cel mai important era să nu-l lase pe Porky să-l considere un student cu o viață obișnuită. Asta l-ar fi transformat într-o țintă perfectă pentru ironii, lovituri accidentale, abuzuri și, în cele din urmă, chelfăneală. Dacă era posibil, trebuia să lase impresia unui criminal dur. Ca să mimeze asta, trebuia să-i creeze lui Porky o stare de confuzie.

Și dacă planul nu era bun?

Porky era mai înalt și mai solid decât Steve și era posibil să fie un bătăuș de stradă bine antrenat. Steve avea o condiție fizică mai bună și probabil că se putea mișca mai repede, dar n-a mai lovit pe nimeni la furie de șapte ani. Într-un spațiu mai mare, ar fi fost posibil să-l doboare rapid pe Porky

și să scape cu răni minore. Însă într-un spațiu închis ca al celulei, un astfel de eveniment s-ar fi lăsat cu mult sânge, indiferent cine câștiga. Dacă detectivul Allaston a spus adevărul, Porky a dat dovadă în ultimele douăzeci și patru de ore de un instinct de ucigaș. „Oare și eu am instinct de ucigaș? se întrebă în acel moment Steve. Și o altă întrebare e: există, într-adevăr, un instinct de ucigaș? Am fost cât pe-aci să-l omor pe Tip Hendricks. Asta înseamnă că sunt la fel ca Porky?”

Când se gândi la scenariul în care ar fi câștigat o bătălie cu Porky, se cutremură. Și-l imagină pe tipul masiv zăcând pe podeaua celulei, plin de sânge, stând aplecat asupra lui așa cum a stat el aplecat deasupra lui Tip Hendricks, și pe paznicul Spike rostind: „Iisuse Hristoase Atotputernicule, cred că a murit”. Mai degrabă s-ar fi lăsat el bătut măr.

Poate că ar trebui să manifeste pasivitate. Poate că era mai sigur să se ghemuiască pe podea și să-l lase pe Porky să-l lovească până când obosea. Dar Steve nu știa dacă era în stare de așa ceva. Așa că rămase țintuit locului cu gâtul uscat și inima bătându-i cu putere, uitându-se fix la psihopatul care dormea și derulând în minte lupte în care el pierdea întotdeauna.

Bănuia că polițiștii făceau mereu astfel de aranjamente. Cu siguranță, paznicul Spike n-a fost surprins de propunerea detectivului. Poate că, în loc să bată oameni în camera de interogatoriu pentru a-i forța să mărturisească, polițiștii lăsau alți suspecți să le facă treaba. Steve se întrebă câți oameni au mărturisit crime pe care nu le-au comis doar ca să evite să petreacă o noapte într-o celulă cu cineva ca Porky.

Încheie cu sine însuși un legământ, să nu uite niciodată acea noapte. Când va deveni avocat și va apăra oameni acuzați de diverse infracțiuni, nu va accepta niciodată o mărturisire drept dovadă. Se și văzu în fața unui juriu, pledând: „Am fost o dată

acuzat de o crimă pe care n-am comis-o, însă am fost foarte aproape de a mărturisi. Am trecut prin așa ceva, așa că *știu”*.

Își aminti că, dacă va fi condamnat definitiv pentru viol, va fi dat afară de la Facultatea de Drept și nu va mai apăra pe nimeni în instanță.

Își tot spunea că era imposibil să fie condamnat. Testul ADN avea să-l elibereze. Pe la miezul nopții a fost scos din celulă, i s-au pus cătușe și a fost dus la spitalul Mercy, aflat la câteva străzi distanță de secția de poliție. A întrebat-o pe asistentă cât dura testul și a fost dezamăgit când a aflat că rezultatele vor fi gata nu mai devreme de trei zile. S-a întors deprimat în celulă lângă Porky, care, din fericire, încă dormea profund.

Credea că putea rămâne treaz douăzeci și patru de ore, perioada legală pe care un arestat o petrecea în închisoare fără o hotărâre judecătorească. A fost arestat pe la ora șase seara, așa că era posibil să rămână închis acolo până a doua zi la aceeași oră. Dar putea fi eliberat mai devreme dacă solicita stabilirea unei cauțiuni. Era șansa lui să iasă de acolo.

Se chinui să-și aducă aminte cursurile despre cauțiune. „Singura problemă pe care instanța ar putea s-o ia în considerare este dacă persoana acuzată va apărea la proces”, spunea profesorul Rexam. Pe atunci, vorbele lui au părut plictisitoare ca o predică; în acel moment, ele însemnau totul. Amănuntele începeau să-i revină în minte. Două elemente erau luate în vedere. Unul era sentința posibilă. În cazul în care persoana inculpată se făcea vinovată de acuzații grave, eliberarea pe cauțiune prezenta un mare risc: era mai probabil ca o persoană să fugă de o acuzație de crimă decât de una de furt din buzunare. Același lucru era valabil și dacă persoana avea cazier și, pe cale de consecință, se confrunta cu o posibilă sentință pe termen lung. Steve n-avea cazier; deși a fost o dată condamnat pentru atac, asta s-a întâmplat înainte

să fi împlinit optsprezece ani și condamnarea nu putea fi folosită împotriva lui. Așadar, va apărea în fața instanței ca un om cu un cazier curat. Cu toate acestea, acuzațiile cu care se confrunta erau foarte grave.

Al doilea element, din câte își aducea aminte, era legat de „legăturile cu comunitatea" ale acuzatului: familie, casă, slujbă. Un bărbat care locuia de cinci ani la aceeași adresă cu soția și copiii și care lucra la colțul străzii avea să primească drept de cauțiune, în vreme ce o persoană fără familie în oraș, care s-a mutat într-un apartament nou cu șase săptămâni înainte și care declara că era muzician șomer, ar fi fost cel mai probabil refuzată. Din acest punct de vedere, Steve se simțea încrezător. Locuia cu părinții și era în anul doi la Facultatea de Drept: avea foarte multe de pierdut dacă fugea din fața răspunderii.

Instanțele n-ar fi trebuit să ia în considerare faptul că persoana acuzată reprezenta un pericol pentru comunitate. Asta însemna că era vinovată înainte de a fi condamnată. În practică însă, astfel de lucruri se întâmplau. Neoficial, un bărbat implicat într-o dispută violentă avea mai multe șanse să i se respingă cererea de cauțiune decât cineva care a comis un atac. Dacă Steve ar fi fost acuzat de mai multe violuri, în loc de un singur incident izolat, șansele lui de a fi eliberat pe cauțiune ar fi fost reduse la zero.

Așa cum stăteau lucrurile, credea că situația putea lua orice turnură, deci, în vreme ce îl observa pe Porky, se apucă să repete în gând replici pe care să i le adreseze judecătorului.

Era încă hotărât să se apere singur. N-a dat telefonul la care avea dreptul. Voia să păstreze totul ascuns față de părinți până când era eliberat. Nu suporta ideea să le spună că se găsea în închisoare; ar fi fost amândoi șocați și îndurerați. L-ar fi liniștit, desigur, să-și împărtășească suferința cu ei, dar de fiecare dată când era tentat

de idee își amintea chipurile lor când au intrat în secția de poliție, cu șapte ani înainte, după bătaia cu Tip Hendricks, și știa că, dacă le povestea ce s-a întâmplat, durerea din sufletul lui ar fi fost mai mare decât orice durere fizică provocată de Porky Butcher.

Pe parcursul nopții au fost încarcerate mai multe persoane. Unele erau apatice și supuse, altele protestau cu voce tare susținându-și nevinovăția, iar un individ chiar s-a luptat cu polițiștii și a primit drept răsplată o bătaie profesionistă pe cinste.

Situația s-a calmat pe la cinci dimineața. Pe la ora opt, înlocuitorul lui Spike a adus micul dejun în caserole din polistiren, luate de la un restaurant care se numea Mother Hubbard's. Zgomotul făcut de sosirea mâncării îi trezi pe deținuții din celelalte celule, dar și pe Porky.

Steve rămase pironit locului pe podea, privind aiurea în gol, însă urmărindu-l neliniștit pe Porky cu coada ochiului. Amiciția ar fi fost considerată un semn de slăbiciune, probabil. Atitudinea de urmat era aceea de ostilitate pasivă.

Porky se ridică în șezut pe pat, ținându-și capul în palme și uitându-se fix la Steve, dar fără să vorbească. Steve bănuia că individul încerca să-și dea seama cu cine are de-a face.

— Ce naiba cauți aici? întrebă Porky după vreo două minute.

Steve afișă o expresie de furie oarbă, pe urmă îl privi în ochi, țintuindu-l câteva clipe. Fața cărnoasă a lui Porky dezvăluia o agresivitate înnăscută. Individul se uita întrebător la Steve, cu ochii injectați de sânge. Steve conștientiză rapid că individul era un ratat, însă unul periculos. Privi în altă parte, mimând indiferența, și nu răspunse. Cu cât Porky îl analiza mai mult timp ca să-și dea seama cu cine avea de-a face, cu atât era Steve în siguranță.

Când gardianul împinse mâncarea prin ușița gratiilor, Steve o ignoră.

Porky luă o tavă. Mâncă rapid șunca, ouăle și pâinea prăjită, bău cafeaua, apoi folosi toaleta zgomotos, fără să se jeneze.

După ce termină, își trase pantalonii, se așeză pe pat, se uită la Steve și întrebă:

— Pen'ce ești aci, albule?

Era momentul cel mai periculos. Porky îl măsura din priviri și se pregătea de atac. Steve trebuia să arate ca un student vulnerabil din clasa mijlocie, care nu s-a mai bătut din copilărie.

Întoarse capul și se uită la Porky ca și cum acum l-ar fi observat pentru prima dată. Îl privi fix câteva clipe înainte de a răspunde pronunțând stâlcit cuvintele:

— Nenorocitu' a început să se dea la mine, așa că i-am tras-o bine.

Porky se holbă la el. Steve nu-și dădea seama dacă individul l-a crezut sau nu.

— Crimă? întrebă Porky după câteva clipe.

— La naiba, da.

— Și eu.

Porky părea să fi crezut povestea lui Steve. Fără să se mai gândească, Steve adăugă:

— Nenorocitu' n-o să se mai dea la mine d'acu'.

— Mda, replică Porky.

Urmă o lungă tăcere. Porky părea să se gândească.

— De ce ne-au băgat împreună? întrebă el în cele din urmă.

— Fiin'că n-au niciun caz împotriva mea, răspunse Steve. Și-au zis că, dacă te lichidez aici, pun laba pe mine.

Porky se simți atins în orgoliul personal.

— Da' dacă te lichidez eu?

Steve ridică din umeri.

— Atunci, pun laba pe tine.

Porky încuviință lent.

— Mda, zise el. Îmi imaginez.

Părea să fi rămas fără subiecte de conversație. După un timp, se întinse la loc pe pat.

Steve aștepta. Se terminase totul?

Câteva minute mai târziu, Porky păru să fi adormit la loc.

Când îl auzi sforăind, Steve se lipi de zidul celulei, transpirat de ușurare.

Pe urmă nu se mai petrecu nimic câteva ore.

Nimeni nu veni să-i vorbească lui Steve și să-i spună ce se petrecea. Acolo nu exista un birou de relații cu clienții, de unde să obții informații. Steve dorea să afle când avea ocazia să ceară ieșirea pe cauțiune, dar nimeni nu-i spunea nimic. Încercă să intre în vorbă cu gardianul de serviciu, însă individul îl ignoră, pur și simplu.

Când gardianul veni să deschidă ușa celulei, Porky continua să doarmă. Gardianul îi puse lui Steve cătușe la mâini și lanțuri la picioare, după care îl trezi pe Porky și procedă la fel cu acesta. Fură amândoi legați de alți doi deținuți, duși spre capătul coridorului cu celule, apoi împinși de la spate într-o încăpere mică.

Înăuntru se găseau două birouri, fiecare cu un computer și o imprimantă laser. În fața birourilor se vedeau rânduri de scaune gri din plastic. În spatele unui birou stătea o negresă în vârstă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată elegant. Femeia le aruncă tuturor o privire și le spuse:

— Vă rog să luați loc!

Pe urmă își văzu mai departe de treabă, apăsând cu degetele frumos îngrijite pe tastatura computerului.

Se apropiară târșindu-și picioarele de șirul de scaune și se așezară. Steve privi în jur. Era o cameră obișnuită, cu dulapuri metalice pentru documente, tablă de însemnări, un extinctor de incendiu și un seif de modă veche. În comparație cu celulele, camera părea un palat.

Porky închise ochii și păru să adoarmă la loc. Unul din ceilalți doi bărbați se holba cu o expresie

de neîncredere la propriul picior, prins în ghips, iar celălalt zâmbea aiurea, în mod clar neavând idee unde se afla. Părea fie drogat, fie deranjat psihic, sau amândouă.

Într-un târziu, femeia întoarse privirea de la ecranul computerului.

— Numele dumneavoastră, rosti ea.

Steve era primul la rând, așa că răspunse:

— Steven Logan.

— Domnule Logan, sunt investigatorul judiciar Williams.

Evident: femeia era emisar al Curții. Steve își amintea în acel moment această parte a cursului de procedură criminalistică. Un emisar al Curții era un oficial al instanței, la un nivel inferior unui judecător. Emisarul se ocupa cu mandatele de arestare și alte chestiuni procedurale minore. Femeia din fața lui putea să-i acorde cauțiunea, așa că începu să se simtă mai bine. Poate că avea să iasă de acolo.

— Mă aflu aici ca să vă spun de ce anume sunteți acuzați, instanța unde va avea loc procesul, data și locul procesului, indiferent că veți avea cauțiune sau veți fi eliberați pe propria răspundere, iar dacă sunteți eliberați, în ce condiții.

Femeia vorbea rapid, dar Steve reținu pasajul referitor la cauțiune, care-i confirma ce-și amintise despre cursul de la facultate. Aceasta era persoana pe care trebuia s-o convingă că se putea avea încredere în el ca să apară la proces.

— Sunteți acuzat de viol cu premeditare, atac cu intenția de viol, vătămare corporală și sodomie.

Femeia cu fața rotundă detalia cu o voce impasibilă crimele oribile de care era el acuzat. Continuă și-i anunță o dată de proces peste trei săptămâni, iar el își aminti că fiecare suspect trebuia să aibă parte de un proces într-un interval nu mai mare de treizeci de zile de la data arestării.

— La acuzarea de viol cu premeditare pedeapsa este închisoare pe viață. La cea de atac cu intenția

de viol, între 2 și 15 ani. Ambele sunt infracțiuni.

Steve știa ce însemna o infracțiune, dar se întreba dacă și Porky știa asta.

Își aminti că violatorul a incendiat sala de sport. De ce nu exista acuzația de incendiere? Poate din cauză că poliția nu deținea probe care să-l lege direct de incendiu.

Femeia îi dădu două coli de hârtie. Pe una scria că i s-a adus la cunoștință dreptul de a fi reprezentat la proces, pe cea de-a doua erau instrucțiuni de contactare a unui avocat din oficiu. Steve trebuia să le semneze pe amândouă.

Femeia îi puse câteva întrebări rapide și tastă răspunsurile.

— Spuneți-vă numele complet. Unde locuiți? Și numărul de telefon. De când locuiți acolo? Unde ați locuit înainte de asta?

Steve începu să simtă o oarecare speranță în vreme ce-i relata emisarului că locuia cu părinții, că era în anul doi la Facultatea de Drept și că n-avea cazier judiciar. Femeia îl mai chestionă dacă obișnuia să consume droguri sau alcool, întrebări la care el răspunse negativ. Se întrebă dacă va avea ocazia să facă o cerere de eliberare pe cauțiune, însă femeia vorbea repede și părea să aibă un scenariu pe care trebuia să-l urmeze.

— La acuzația de sodomie nu descopăr un motiv probabil, zise ea întorcându-se spre el. Asta nu înseamnă că n-ați comis infracțiunea, ci doar că nu sunt destule informații în declarația detectivului privind motivul probabil, ca să confirm acuzația.

Era curios: de ce au adăugat polițiștii și acea acuzație? Poate că au sperat ca el s-o nege cu vehemență și să se trădeze spunând: „E dezgustător, da, am regulat-o, dar n-am sodomizat-o, drept cine mă luați?”

— Însă tot va trebui să fiți judecat pentru acuzație, continuă femeia.

Era nedumerit. Ce sens avea ca ea să afle dacă el mai trebuia să compară într-un proces sau nu?

Iar dacă el, un student în anul doi la Facultatea de Drept, găsea toate acestea greu de înțeles, ce ar fi simțit un om obișnuit?

— Aveți vreo întrebare?

Steve inspiră adânc.

— Vreau să depun o cerere de eliberare pe cauțiune. Sunt nevinovat…

— Domnule Logan, îl întrerupse femeia, vă aflați în fața mea ca urmare a acuzației de comitere a unor fapte grave, care se înscriu în regulamentul 638B al instanței. Ceea ce înseamnă că eu, în calitate de emisar al Curții, nu pot lua o decizie privind cauțiunea în cazul dumneavoastră. Doar un judecător o poate face.

Steve simți vorbele ca pe un pumn în plină față. Era atât de dezamăgit, că-i venea să leșine. Se holbă la femeie nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Atunci, ce sens mai are farsa asta? replică el mânios.

— În acest moment sunteți reținut fără drept de cauțiune.

— Și totuși, de ce mi-ați pus toate acele întrebări și mi-ați dat speranțe? Credeam că pot pleca din locul ăsta!

Femeia rămase neclintită.

— Informațiile pe care mi le-ați oferit despre adresă și așa mai departe vor fi verificate de un anchetator înainte de proces, care va întocmi un raport pentru instanță, rosti ea cu calm. Veți avea parte de o înfățișare pentru cauțiune mâine și judecătorul va lua decizia.

— Dar sunt ținut într-o celulă cu el! precizează Steve, arătând spre Porky.

— Celulele de detenție nu intră în responsabilitatea mea…

— Individul e un ucigaș! Singurul motiv pentru care nu m-a omorât încă este acela că nu poate sta treaz! Fac chiar acum o plângere oficială față de dumneavoastră, în calitate de emisar al Curții, în

care declar că sunt supus la torturi psihice și viața mea e în pericol.

— Când celulele sunt pline, trebuie ca deținuții să…

— Celulele nu sunt pline și puteți vedea cu ochii dumneavoastră dacă vă uitați dincolo de ușa aceea. Cele mai multe sunt goale. M-au băgat împreună cu el ca să mă rupă în bătaie. Iar dacă o va face, atunci vă voi da personal în judecată, doamnă emisar Williams, pentru că ați permis ca așa ceva să se întâmple.

Ea se mai înmuie puțin.

— O să cercetez problema. Acum am să vă dau o foaie cu sinteza acuzațiilor, declarația privitoare la cauza probabilă și alte hârtii. Vă rog să semnați fiecare hârtie și să opriți o copie.

Frustrat și dezamăgit, luă pixul oferit de femeie și semnă hârtiile. În acest timp, gardianul îl înghionti pe Porky, ca să-l trezească. Steve dădu hârtiile înapoi femeii. Aceasta le introduse într-un dosar.

După care se întoarse spre Porky.

— Spuneți-vă numele.

Steve își cuprinse capul cu mâinile.

18

Jeannie se uită fix la ușa camerei de interviu care se deschise încet.

Bărbatul care intră era fratele geamăn al lui Steven Logan.

Lângă ea, o auzi pe Lisa oftând.

Dennis Pinker semăna atât de mult cu Steven, încât Jeannie nu i-ar fi putut deosebi.

Își spuse în gând, triumfătoare, că teoria ei se confirma. Era răzbunată. Chiar dacă părinții negau cu vehemență că vreunul dintre tineri putea avea un geamăn, cei doi semănau ca două picături de apă.

Părul blond și ondulat era tuns la fel: scurt, cu cărare. Dennis și-a suflecat mânecile hainei de pușcăriaș la fel cum a procedat Steven cu mânecile cămășii albastre de in. Dennis a închis ușa în urma lui cu călcâiul, la fel cum a tăcut Steven atunci când a intrat în biroul lui Jeannie de la universitate. În acel moment îi zâmbea copilărește și cuceritor, la fel ca Steven când s-a așezat pe scaun. Lui Jeannie îi venea greu să creadă că omul din fața ei nu era Steven.

Se uită spre Lisa. Aceasta se holbă la Dennis, palidă de frică.

— El e, icni Lisa.

Dennis o privi pe Jeannie și zise:

— O să-mi dai chiloțeii tăi.

Jeannie se înfioră auzind cu câtă certitudine vorbise el, însă în același timp conștientiză bucuroasă că Steven n-ar fi rostit niciodată așa ceva. Avea în fața ei dovada, același material genetic transformat în două ființe total diferite – un student fermecător și un psihopat. Dar era doar o diferență superficială?

Robinson, gardianul, rosti cu voce joasă:

— Ai grijă cum te comporți și fii drăguț, Pinker, că altfel o să dai de belele.

Dennis zâmbi iar copilărește, însă scoase câteva cuvinte înfricoșătoare:

— Robinson nici nu va ști ce s-a întâmplat, dar tu – da, îi zise el lui Jeannie. O să ieși de aici și o să simți adierea vântului pe fesele goale.

Jeannie se forță să rămână calmă. Era vorba de o simplă lăudăroșenie. Ea era inteligentă și dură: lui Dennis nu i-ar fi venit ușor s-o atace chiar dacă ea ar fi fost singură. Însă cu un gardian de închisoare înalt și masiv stând lângă ea cu un ditamai bastonul și o armă de foc era în siguranță.

— Te simți bine? murmură ea înspre Lisa.

Lisa era palidă, dar hotărâtă.

— Sunt bine, răspunse ea pe un ton sumbru.

La fel ca și părinții lui, Dennis completase câteva chestionare înainte. Lisa începu să le parcurgă pe cele complexe, care nu puteau fi completate doar prin bifarea de căsuțe. În vreme ce munceau, Jeannie revizuia rezultatele și-l compara pe Dennis cu Steven. Similitudinile erau uluitoare: profilul psihologic, interesele și pasiunile, gusturile, abilitățile fizice – toate erau la fel. Mai mult, Dennis avea și același nivel al coeficientului de inteligență ca Steven.

„Ce risipă, reflectă ea. Tânărul ăsta putea deveni un om de știință, un chirurg eminent, un inginer de valoare, un programator. În schimb, e închis aici și vegetează.”

Marea diferență între Dennis și Steven consta în gradul lor de socializare. Steven era un om matur, cu abilități sociale peste medie – se simțea bine în prezența străinilor, era pregătit să accepte o autoritate legitimă, se simțea în largul lui cu prietenii și fericit să facă parte dintr-o echipă. Dennis avea abilitățile interpersonale ale unui copil de trei ani. Înșfăca tot ce avea chef, nu știa să împartă cu cineva, era înfricoșat de străini, iar dacă lucrurile nu se desfășurau așa cum dorea, își pierdea cumpătul și devenea violent.

Jeannie își amintea ce simțise când avea trei ani. Erau cele mai vechi amintiri ale ei. Se revăzu în acel moment aplecându-se peste marginea pătuțului în care dormea surioara ei. Patty avea o salopetă roz drăguță pentru bebeluși, cu un model cu flori bleu pe guler. Jeannie încă simțea ura care a cuprins-o pe când se uita fix la fețișoara aceea mică. Patty i-a furat pe mami și pe tati. Jeannie și-a dorit cu toată ființa s-o omoare pe acea intrusă care s-a bucurat atât de mult de atenția și iubirea care anterior îi fuseseră rezervate doar ei. Mătușa Rosa a întrebat-o la un moment dat: „Îți iubești surioara, nu?", iar Jeannie a răspuns: „O urăsc, aș vrea să moară". Mătușa Rosa a plesnit-o și Jeannie s-a simțit de două ori trădată.

Între timp, Jeannie a crescut, la fel ca și Steven, însă Dennis nu. De ce era Steven diferit de Dennis? A fost salvat de mediul în care a crescut? Sau doar părea diferit? Oare abilitățile lui sociale nu erau altceva decât o mască pentru psihopatul ascuns în el?

În vreme ce se uita și asculta, Jeannie conștientiză că mai exista o diferență. Se temea de Dennis. Nu-și dădea seama de motivul exact, dar în aerul din jurul lui se simțea o amenințare. Jeannie avea senzația că el era în stare să facă orice îi trecea prin cap, indiferent de consecințe. Steven nu i-a dat o asemenea senzație nici măcar o clipă.

Jeannie îl fotografie pe Dennis și luă instantanee de aproape ale ambelor urechi. La gemenii identici, în mod normal, urechile erau extrem de asemănătoare, în special la nivelul loburilor.

Când ajunseră aproape de final, Lisa prelevă o mostră de sânge de la Dennis, așa cum fusese instruită. Jeannie abia aștepta să vadă comparația de ADN. Era sigură că Dennis și Steven aveau aceleași gene. Asta ar fi dovedit dincolo de orice îndoială că erau gemeni identici.

Lisa sigilă fiola cu sânge și semnă pe sigiliu, apoi plecă pentru a o duce în răcitorul din portbagajul mașinii, lăsând-o pe Jeannie să încheie singură interviul.

Pe când completa ultimul set de întrebări, Jeannie se gândi că ar fi fost bine să-i aducă pe Dennis și pe Steven împreună în laborator o săptămână. Dar așa ceva nu era posibil pentru multe din perechile de gemeni aflate în studiu. În procesul de studiere a infractorilor, ea avea să se confrunte mereu cu posibilitatea ca unii dintre subiecții ei să se afle în închisoare. Ca atare, testele mai sofisticate, care implicau folosirea de echipamente, nu puteau fi efectuate asupra lui Dennis până când nu ieșea din închisoare, asta dacă mai ieșea. Trebuia să accepte acest fapt. Însă avea multe alte date pe care să le întrebuințeze.

Încheie și ultimul chestionar.

— Mulțumesc pentru răbdare, domnule Pinker.

— Încă nu mi-ai dat chiloței, rosti el cu răceală.

— Hei, Pinker, interveni Robinson, te-ai comportat bine întreaga după-amiază, nu strica totul acum.

Dennis îi aruncă gardianului o privire plină de dispreț.

— Robinson se teme de șobolani, știai asta, doamnă psiholog? o întrebă Dennis.

Brusc, Jeannie se simți neliniștită. Se întâmpla ceva ce nu înțelegea. Începu să-și aranjeze hârtiile în grabă.

Robinson părea stânjenit.

— E adevărat că urăsc șobolanii, însă nu mă tem de ei.

— Nici măcar de ăla mare din colț? îl iscodi Dennis, arătând cu degetul.

Robinson se răsuci pe călcâie. Nu se vedea niciun șobolan în colț, dar când Robinson era întors cu spatele, Dennis băgă mâna în buzunar și scoase un pachețel bine ambalat. Se mișca atât de repede, încât Jeannie nu pricepu ce face până când

fu prea târziu. Dennis despături o batistă albastră și scoase la iveală un șobolan gras și cenușiu, cu o coadă lungă și roz. Jeannie se înfioră. Nu se speria ușor, însă era foarte sinistru acel șobolan cuibărit drăgăstos în niște mâini de om care au strangulat o femeie.

Înainte ca Robinson să se răsucească la loc, Dennis dădu drumul șobolanului, care o luă la goană prin încăpere.

— Acolo, Robinson, acolo! țipă Dennis.

Robinson zări șobolanul și se făcu alb la față.

— La naiba! mormăi el, pe urmă își scoase bastonul.

Șobolanul alergă de-a lungul plintei care separa podeaua de perete, căutând o gaură unde să se ascundă. Robinson se luă după el, cu bastonul ridicat în aer. Lovi de mai multe ori în perete, lăsând niște urme negre, dar rată rozătoarea.

Jeannie îl urmări pe Robinson în vreme ce în mintea ei sună un clopoțel de alarmă. Ceva nu era în regulă acolo, ceva n-avea sens. Situația era comică. Dennis nu era un individ pus pe șotii, ci un pervers sexual și un ucigaș. Ce făcuse el era atipic, în afara cazului în care, își dădu ea seama cu un fior de groază, totul nu era decât o diversiune, iar Dennis avea alt scop…

Simți ceva atingându-i părul. Se răsuci pe scaun și inima i se opri în loc.

Dennis stătea în picioare chiar lângă ea, ținându-i în față ceva ce semăna cu un cuțit artizanal: era o lingură din tablă cu coada aplatizată și ascuțită la capăt.

Ar fi vrut să strige, însă se simțea gâtuită de teamă. Cu câteva clipe înainte se credea în siguranță; în acel moment era amenințată de un ucigaș cu un cuțit. Cum de s-a întâmplat totul atât de repede? Simți că i se scurge sângele din cap și că abia mai poate judeca.

Dennis o prinse de păr cu mâna stângă și apropie vârful ascuțit al lingurii. Apoi se aplecă și-

i vorbi încet la ureche. Răsuflarea lui era caldă pe obrazul ei și emana un miros dulceag. Vocea era atât de înceată, încât ea abia dacă o auzea pe fondul zgomotelor făcute de Robinson.

— Fă ce-ți spun sau îți scot ochii, unul câte unul!

Ea începu să tremure îngrozită.

— Oh, Dumnezeule, nu, nu… îl imploră ea.

Auzindu-și propria voce rostind cuvintele cu un asemenea ton străin de capitulare necondiționată, își mai reveni oarecum în simțuri. Încercă să-și recapete calmul și să gândească. Robinson continua să vâneze șobolanul: habar n-avea ce făcea Dennis. Lui Jeannie nu-i venea să creadă că se întâmpla așa ceva. Se afla într-o închisoare de stat, păzită de un gardian înarmat, și cu toate acestea era la cheremul lui Dennis. Cât de naivă a fost să gândească, în urmă cu doar câteva ore, că se putea descurca dacă era atacată! Frica o învălui și mai mult.

Dennis o trase cu putere de păr, ridicând-o în picioare.

— Te rog! se tângui ea.

În vreme ce vorbea, se ura singură pentru că implora pe un ton atât de umilitor, dar era prea îngrozită ca să se oprească.

— Fac orice!

Simți buzele lui lipite de ureche.

— Scoate-ți chiloții! murmură el.

Încremeni. Era gata să facă tot ce ar fi vrut el, indiferent cât de josnic, ca să scape; însă a-și scoate chiloții putea fi la fel de periculos ca a-i opune rezistență. Nu știa ce să facă. Încercă să-l zărească pe Robinson. Acesta se afla în spatele ei, dar Jeannie nu îndrăznea să-și miște capul, din pricina cuțitului lipit de fața ei. Oricum, îl auzea înjurând șobolanul și lovind în el cu bastonul, așa că era clar că încă nu observase ce făcea Dennis.

— N-am mult timp, șuieră Dennis cu o voce ca suflarea unui vânt înghețat. Dacă nu obțin ce

vreau, nu vei mai vedea vreodată lumina soarelui.

Jeannie îl crezu. Tocmai încheiase trei ore de interviu psihologic cu el și știa prea bine cu ce persoană se confrunta. Individul n-avea conștiință; nu era capabil de remușcări sau sentimente de vinovăție. Dacă refuza să se supună dorințelor lui, o va mutila fără ezitare.

Și totuși, ce va face el după ce ea își dădea jos chiloții? Va fi satisfăcut și va îndepărta lama cuțitului artizanal de fața ei? O va tăia oricum? Sau va cere și altceva?

De ce nu omora Robinson șobolanul ăla blestemat?

— Repede! șuieră Dennis.

Ce putea fi mai rău decât orbirea?

— Bine, gemu ea.

Se aplecă stângace, cu Dennis continuând s-o tragă de păr și să țină cuțitul lipit de fața ei. Bâjbâind, ridică poalele rochiei și-și trase chiloții albi din bumbac cumpărați de la Kmart. Dennis mormăi satisfăcut, din adâncul grumazului, ca un urs în călduri. Jeannie se simțea rușinată, chiar dacă rațiunea îi spunea că nu era vina ei. În grabă, își lăsă rochia în jos, acoperindu-și goliciunea. Apoi își mișcă picioarele ca să se elibereze de chiloții căzuți, pe care-i azvârli mai încolo pe podeaua cu linoleum cenușiu.

Se simțea îngrozitor de vulnerabilă.

Dennis îi dădu drumul, înșfăcă repede chiloții și-i duse la nas, inspirând cu nesaț, cu ochii închiși de extaz.

Se holbă la el, dezgustată de acel moment de intimitate forțată. Chiar dacă el n-o atingea, ea era cutremurată de groază.

Ce avea el de gând să facă în continuare?

Robinson zdrobi, în sfârșit, rozătoarea cu o lovitură puternică de baston. Jeannie se răsuci și văzu pe podeaua cenușie o pată roșie. Șobolanul nu mai putea alerga, însă încă trăia. Avea ochii deschiși și trupul îi zvâcnea spasmodic. Robinson

îl lovi din nou, zdrobindu-i capul. Rozătoarea încetă să se mai miște, iar din țeasta făcută zob începu să se scurgă un lichid cenușiu.

Jeannie întoarse privirea spre Dennis. Spre surprinderea ei, acesta ședea la masă, așa cum a stat întreaga după-amiază, ca și cum nu s-ar fi mișcat din loc. Afișa un aer de nevinovăție pe chip. Cuțitul și chiloții ei dispăruseră.

Oare Jeannie a scăpat de pericol? S-a terminat totul?

Robinson gemea din pricina efortului depus. Aruncă o privire bănuitoare spre Dennis și zise:

— Sper că n-ai *adus* porcăria aceea aici, Pinker?

— Nu, domnule, răspunse Dennis cu seninătate.

Jeannie rosti în gând: „Ba da, el l-a adus!”, dar, de frică, nu vorbi cu glas tare.

— Fiin’că dacă aș crede că ai făcut așa ceva, te-aș…

Gardianul aruncă o privire piezișă spre Jeannie și decise să nu dezvăluie exact ce i-ar fi făcut lui Dennis.

— Cred că știi că te-aș face să regreți așa ceva.

— Da, domnule.

Jeannie își dădu seama că a scăpat. Însă senzația de ușurare fu imediat urmată de una de furie. Se uită fix la Dennis. Putea pretinde individul că nu s-a întâmplat nimic?

— Ei bine, ai putea să iei o găleată cu apă și să cureți locul ăsta, adăugă Robinson.

— Imediat, domnule.

— Asta dacă doctorița Ferrami a terminat cu tine.

Jeannie vru să spună „în vreme ce omorai șobolanul, Dennis m-a forțat să-i dau chiloții”, dar cuvintele nu-i ieșiră din gură. Părea o prostie. În plus, își imagina consecințele rostirii lor. Va mai rămâne acolo o oră pentru a fi investigată acuzația. Dennis va fi percheziționat și lenjeria ei descoperită. Aceasta trebuia apoi arătată directorului Temoigne. Și-l închipui examinând

dovada, ținând chiloții ei și răsucindu-i pe toate părțile, cu o expresie ciudată pe chip…

Nu. Nu va spune nimic.

Simți un sentiment de vinovăție. A disprețuit mereu femeile care erau atacate și apoi păstrau tăcerea, lăsându-l să scape pe cel care le-a agresat. În acel moment, și ea proceda la fel.

Își dădu seama că Dennis conta pe asta. A prevăzut cum se va simți ea și a fost sigur că va scăpa. Gândul o indignă atât de tare, încât pentru o clipă medită asupra ideii de a trece prin tot acel chin doar pentru a-i da o lecție. Apoi îi văzu în minte pe Temoigne, pe Robinson și pe ceilalți indivizi din închisoare uitându-se la ea și gândindu-se că n-avea chiloți, și-și dădu seama că o asemenea situație ar fi fost prea umilitoare.

Dennis era, în mod clar, inteligent. La fel de inteligent ca individul care a incendiat sala de sport și a violat-o pe Lisa, la fel de inteligent ca Steve…

— Păreți un pic zguduită, îi spuse Robinson. Cred că nici dumneavoastră nu vă plac șobolanii.

Jeannie era încă șocată, dar își mai revenise. S-a terminat. A supraviețuit fără să-și piardă vederea. „Ce s-a întâmplat cu adevărat rău? se întrebă ea. Puteam să fiu mutilată sau violată, în schimb, mi-am pierdut doar lenjeria. Să fii recunoscătoare.”

— Mă simt bine, mulțumesc, zise ea.

— În acest caz, vă conduc la ieșire.

Cei trei părăsiră împreună încăperea.

Dincolo de ușă, Robinson zise:

— Du-te și ia un mop de șters pe jos, Pinker.

Dennis îi zâmbi lui Jeannie. Un zâmbet prelung și intim, ca și cum ei ar fi fost niște amanți care-și petrecuseră împreună după-amiaza în pat. Apoi dispăru în interiorul închisorii. Se uită după el cu o senzație de imensă ușurare, dar amestecată cu o urmă de scârbă, deoarece avea lenjeria ei intimă în buzunar. Oare va dormi cu chiloții ei lipiți de obraz, ca un copil cu un ursuleț? Sau și-i va

înfășura în jurul penisului pe când se va masturba, imaginându-și că o regula? Orice ar fi ales să facă, Jeannie se simțea ca o ostatică abia eliberată, cu intimitatea violată și libertatea compromisă.

Robinson o conduse până la poarta principală și-i strânse mâna. Jeannie traversă parcarea încinsă de soare către mașină, gândindu-se cât era de bucuroasă să plece din acel loc. Cel mai important lucru era că avea o mostră din ADN-ul lui Dennis.

Lisa era la volan. Dăduse drumul aerului condiționat ca să răcorească interiorul mașinii. Jeannie se prăbuși pe scaunul pasagerului.

— Pari terminată, spuse Lisa, pornind vehiculul.

— Oprește la primul supermarket, îi ceru Jeannie.

— Sigur. Ce ai nevoie?

— Îți voi răspunde. Dar n-o să-ți vină să crezi.

19

După masa de prânz, Berrington se duse într-un bar liniștit de cartier și comandă un martini.

Sugestia ivită din senin din partea lui Jim Proust de a se recurge la asasinat îl zguduise. Știa că se făcuse de râs apucându-l pe Jim de reverul hainei și țipând la el. Însă nu regreta gestul. Cel puțin era sigur că Jim a înțeles cum se simțea el.

Lupta nu însemna o noutate pentru el. Își amintea prima lor criză majoră, la începutul anilor ’70, când izbucnise scandalul Watergate. Au fost vremuri groaznice: conservatorismul ca politică a fost discreditat, politicienii care clamau disciplina și domnia legii erau corupți și orice activitate clandestină, indiferent cât de bine intenționată, era brusc socotită o conspirație anticonstituțională. Preston Barck a fost îngrozit și ar fi vrut să renunțe la misiune. Jim Proust l-a făcut laș și a argumentat furios că nu exista niciun pericol, pe urmă a propus să ducă misiunea mai departe ca un proiect mixt armată-CIA, poate beneficiind de o securitate mai bună. Fără îndoială că ar fi fost gata să asasineze oricare jurnalist de investigații care-și vâra nasul în treburile lor. Berrington a fost cel care a sugerat înființarea unei firme private, o mișcare prin care ei să se distanțeze de guvern. Iar în acel moment depindea iarăși de el ca să găsească o cale de a rezolva lucrurile.

Localul era întunecos și rece. La un televizor montat deasupra barului era transmisă o telenovelă, dar sunetul era oprit. Ginul rece îl calma. Treptat, furia lui față de Jim se estompă, așa că se concentră asupra lui Jeannie Ferrami.

Teama l-a constrâns să facă o promisiune pripită. Le-a spus, nechibzuit, lui Jim și lui Preston că se va ocupa de Jeannie. Deci trebuia să-și țină promisiunea, s-o oprească pe Jeannie să mai pună întrebări despre Steve Logan și Dennis Parker.

Doar că așa ceva era o sarcină foarte dificilă. Deși o angajase și-i asigurase fondurile pentru cercetări, nu putea să-i dea ordine, pur și simplu; așa cum i-a zis lui Jim, universitatea nu era nenorocita aceea de armată. Jeannie era angajată de către JFU, iar Genetico a furnizat finanțarea pentru un an de zile. Pe termen lung, evident că putea să aranjeze ca ea să nu mai primească finanțare, însă asta nu era suficient. Jeannie trebuia oprită imediat, în ziua aceea sau a doua zi, înainte de a afla lucruri care să-i distrugă pe ei toți.

„Calmează-te! chibzui el. Calmează-te!”

Punctul ei slab consta în folosirea bazelor medicale de date fără permisiunea pacienților. Era o știre pe care ziarele o puteau transforma într-un scandal monstru, indiferent dacă intimitatea cuiva era cu adevărat violată sau nu. Iar conducerile universităților erau îngrozite în privința scandalurilor, deoarece le puneau în primejdie finanțările.

Ce păcat că un asemenea proiect științific promițător trebuia sistat! Așa ceva era împotriva tuturor convingerilor lui. El a încurajat-o pe Jeannie și tot el trebuia s-o compromită. Jeannie va fi devastată sufletește, și pe bună dreptate. Berrington își spuse că ea avea gene proaste și, mai devreme sau mai târziu, ar fi dat oricum de bucluc; dar, în același timp, n-ar fi vrut ca el să fie cauza căderii ei.

Încercă să nu se gândească la trupul doctoriței. Femeile au fost mereu slăbiciunea lui. Nici un alt viciu nu-l tenta: bea cu moderație, nu paria niciodată și nu înțelegea de ce se drogau oamenii. A iubit-o pe soția lui, Vivvie, însă chiar și în acele vremuri n-a rezistat tentației de a avea legături cu alte femei, iar Vivvie l-a părăsit în cele din urmă din pricina infidelității lui. În acel moment, când se gândea la Jeannie, și-o imagina plimbându-și degetele prin părul lui și zicând: „Ai fost atât de

bun cu mine, îți datorez atât de multe, cum aș putea să-ți mulțumesc?”

Astfel de gânduri îl făceau să se rușineze. Ar fi trebuit să fie mentorul și patronul ei spiritual, nu cel care o seduce.

Pe lângă dorință, simțea o vie indignare pentru Jeannie. Era doar o fată, pentru numele lui Dumnezeu! Cum putea fi, oare, o amenințare? Cum era posibil ca o tânără cu inel în nas să-i pună în pericol pe el, pe Jim și pe Preston, când ei erau pe cale să-și realizeze ambițiile de o viață? Era de neconceput să se lase păgubași; chiar și ideea îl făcea să se panicheze. Atunci când nu se imagina făcând dragoste cu Jeannie, își închipuia că o strangula.

În același timp, ezita să înceapă un scandal public împotriva ei. Presa era greu de controlat. Exista posibilitatea ca ziariștii s-o ancheteze pe Jeannie și să sfârșească prin a-l ancheta pe el. O astfel de strategie era periculoasă. Dar nu se putea gândi la altă tactică, în afară de sugestia lui Jim referitoare la crimă.

Își goli paharul. Barmanul îi oferi un nou martini, însă refuză. Privi în jur și zări un telefon public în apropiere de toaleta pentru bărbați. Își trecu cardul American Express prin fața cititorului de card al telefonului și apelă biroul lui Jim. Îi răspunse unul dintre asistenții tineri ai acestuia:

— Biroul senatorului Proust.

— Sunt Berrington Jones…

— Mă tem că senatorul este într-o întâlnire în acest moment.

„Jim ar trebui să-și instruiască mai bine acoliții, ca să fie un pic mai ospitalieri”, reflectă Berrington.

— Atunci, să vedem dacă putem evita scoaterea lui de acolo, zise el. Are vreo întâlnire cu presa după-amiază?

— Nu sunt sigur. Pot să întreb de ce aveți nevoie de această informație, domnule?

— Nu, tinere, nu poți, rosti exasperat Berrington, în opinia căruia asistenții plini de importanță reprezentau un blestem pentru clădirea Capitoliului. Îmi poți răspunde la întrebare sau mi-l poți da pe Jim Proust la telefon, sau altfel îți poți pierde nenorocita aceea de slujbă. Ce preferi?

— Vă rog să așteptați.

Urmă o pauză lungă. Berrington se gândi că scenariul în care Jim își instruia asistenții să fie manierați semăna cu cel în care un cimpanzeu își va învăța într-o bună zi puii să mănânce frumos la masă. Stilul șefului se răspândea rapid în rândul personalului: o persoană cu maniere proaste avea întotdeauna angajați obraznici.

— Domnule profesor Jones, peste cincisprezece minute, senatorul va participa la o conferință de presă cu ocazia lansării cărții congresmenului Dinkey, *New Hope for America – O nouă speranță pentru America,* îl înștiință un bărbat.

Era perfect.

— Unde anume?

— La hotelul Watergate.

— Spune-i lui Jim că voi fi și eu acolo și asigură-te ca numele meu să ajungă pe lista invitaților, te rog.

Apoi închise fără să mai aștepte replica.

Plecă din bar și luă un taxi până la hotel. Chestiunea trebuia gestionată cu delicatețe. Manipularea presei implica riscuri: un reporter bun putea intui ce se ascundea în spatele lansării și să înceapă să pună întrebări. Însă de fiecare dată când se gândea la riscuri, își amintea de recompense și asta îl oțelea.

Găsi sala unde se ținea conferința de presă. Numele lui nu se găsea pe listă – asistenții plini de importanță nu erau niciodată eficienți –, dar editorul cărții îl recunoscu și-i ură bun venit, ca să dea bine pentru camerele de luat vederi. Berrington era bucuros că era îmbrăcat cu cămașa

în dungi de la Turnbull & Asser în care apărea atât de distins în fotografii.

Luă un pahar cu apă minerală Perrier și privi în jur. Se vedea un mic pupitru în fața unui afiș cu coperta cărții și un teanc de comunicate de presă pe o masă laterală. Echipele de televiziune își aranjau camerele de luat vederi. Zări unu sau doi reporteri cunoscuți, însă niciunul în care să aibă încredere.

Oricum, din ce în ce mai mulți ziariști începeau să apară. Se plimbă prin încăpere, discutând cu unul sau cu altul și ținându-și privirea ațintită asupra ușii. Cei mai mulți dintre ziariști îl cunoșteau; în fond, el era un soi de celebritate minoră. N-a citit cartea care se lansa, dar Dinkey era un adept al dreptei tradiționaliste, care însemna o versiune mai blândă a ideilor împărtășite de Berrington, Jim și Preston, așa că putea declara cu seninătate reporterilor că susținea mesajul cărții.

La trei și câteva minute, în cameră apărură Jim și Dinkey. Foarte aproape în spatele lor venea Hank Stone, un ziarist senior de la *New York Times*. Chel, cu nasul roșu, cu burta revărsându-se peste curea, cu gulerul cămășii desfăcut, cu nodul cravatei tras în jos, cu pantofii scâlciați, Hank era, probabil, individul care arăta cel mai deplorabil din întreg corpul de presă acreditat la Casa Albă.

Berrington se întrebă dacă Hank îi putea rezolva problema.

Hank n-avea convingeri politice cunoscute. Berrington l-a cunoscut când acesta a scris un articol despre Genetico, cu vreo douăzeci de ani în urmă. De când a primit slujba de la Washington, Hank a scris o dată sau de două ori despre ideile lui Berrington și de câteva ori despre ideile lui Jim Proust. Trata subiectele mai degrabă senzaționalist decât intelectual, așa cum procedau inevitabil ziarele, dar nu făcea niciodată morală în modul ipocrit al ziariștilor de orientare liberală.

Hank trata un pont primit după însemnătate: dacă-l socotea un subiect bun, scria despre el. Însă se putea avea încredere în el să nu sape prea adânc? Berrington nu era deloc sigur de asta.

Îl salută pe Jim și-i strânse mâna lui Dinkey. Discutară câteva minute, timp în care Berrington privea în jur cu speranța unui candidat mai bun pentru subiectul lui. Dar nu se mai ivi nimeni și astfel începu conferința de presă.

Berrington suportă discursurile, stăpânindu-și nerăbdarea. Pur și simplu, era în criză de timp. Dacă ar fi avut câteva zile, ar fi găsit pe cineva mai bun ca Hank, însă dispunea doar de câteva ore. Iar o întâlnire aparent accidentală precum aceea dădea mult mai puțin de bănuit decât o întâlnire aranjată cu un ziarist la masa de prânz.

Când discursurile se încheiară, singura opțiune rămasă continua să fie Hank.

După ce ziariștii se împrăștiară, Berrington îl interpelă.

— Hank, mă bucur că te-am întâlnit. S-ar putea să am un subiect pentru tine.

— Bine!

— E vorba despre folosirea eronată a informațiilor medicale din bazele de date.

Hank făcu o grimasă.

— Nu prea e genul meu de subiect, Berry, totuși spune mai departe.

Berrington se neliniști: Hank nu părea să fie receptiv. Continuă să vorbească, folosindu-și șarmul:

— Cred că *este* tocmai genul tău de subiect, deoarece conține niște detalii-cheie pe care un ziarist obișnuit le-ar putea trece cu vederea.

— Păi, atunci, lămurește-mă.

— Mai întâi, n-avem această conversație.

— Acum, lucrurile sună un pic mai promițător.

— În al doilea rând, poate te întrebi de ce-ți dau subiectul, dar n-o să întrebi asta niciodată.

— Din ce în ce mai bine, zise Hank, însă arătându-se rezervat.

Berrington decise să nu forțeze.

— În cadrul Universității Jones Falls, la Departamentul de Psihologie, există o cercetătoare tânără, doctorița Jeannie Ferrami. În căutările ei legate de subiecți potriviți pentru studiu, scanează baze medicale de date fără permisiunea oamenilor ale căror informații sunt în acele fișiere.

— E o poveste despre computere sau despre etica științifică?

— Nu știu, tu ești ziaristul.

Individul părea lipsit de entuziasm.

— Nu prea e cine știe ce mare scofală aici.

„Nu începe să faci pe durul cu mine, ticălosule!”, se gândi Berrington, apoi atinse brațul lui Hank cu un gest de prietenie.

— Fă-mi o favoare și cercetează un pic subiectul, zise el pe un ton convingător. Sună-i pe Maurice Obell, președintele universității, și pe doctorița Ferrami. Spune-le că e un articol-bombă și vezi ce-ți spun. Cred că o să obții niște declarații interesante.

— Nu știu.

— Îți promit, Hank, că povestea merită să fie investigată.

„Spune da, nemernicule, spune da!”

— Bine, o să văd care e treaba, acceptă Hank, după o scurtă ezitare.

Berrington încercă să-și ascundă satisfacția în spatele unei expresii de seriozitate, dar nu-și putu împiedica un mic zâmbet de triumf.

Hank îl zări și se încruntă, bănuitor.

— Nu încerci să mă folosești, Berry, nu-i așa? Cum ar fi ca să înspăimânți pe cineva, poate?

Berrington zâmbi și cuprinse umerii reporterului.

— Hank, te rog să ai încredere în mine.

20

Jeannie își cumpără un pachet cu trei chiloți din bumbac de la un magazin Walgreen situat într-un mall la ieșirea din Richmond. Își puse o pereche chiar în toaleta pentru femei din restaurantul Burger King învecinat. După aceea se simți mai bine.

Era ciudat cât de lipsită de apărare se simțise fără lenjerie intimă. Nici n-a fost în stare să se gândească la altceva. Cu toate acestea, când era îndrăgostită de Will Temple și se afla la muncă ori în oraș, nu purta chiloți. Se simțea sexy întreaga zi. În prezent, stând în bibliotecă sau lucrând în laborator, sau doar mergând pe jos pe stradă, visa că Will va apărea pe neașteptate, plin de pasiune, și va spune: „Nu prea am timp, însă trebuie să te am, chiar acum și chiar aici”, iar ea era gata pentru el. Dar fără un bărbat în viața ei avea nevoie de lenjerie intimă așa cum avea nevoie de pantofi.

Îmbrăcată din nou cum se cuvine, se întoarse la mașină. Lisa conduse până la aeroportul Richmond-Williamsburg, unde predară mașina închiriată și se îmbarcară în avionul spre Baltimore.

„Cheia întregului mister trebuie să se găsească la spitalul unde s-au născut Dennis și Steven”, chibzui Jeannie în vreme ce avionul decola. Cumva, doi gemeni identici au ajuns la mame diferite. Era un scenariu de basm, deși chiar așa s-au petrecut lucrurile în realitate.

Căută prin hârtiile din geantă și verifică informațiile despre datele de naștere ale celor doi subiecți. Steven s-a născut în 25 august. Spre groaza ei, descoperi că Dennis a văzut lumina zilei în 7 septembrie – aproape două săptămâni mai târziu.

— Trebuie să fie o greșeală, zise ea cu glas tare. Nu știu de ce n-am verificat informația asta până

acum.

Îi arătă și Lisei cele două documente.

— Putem verifica din nou, replică Lisa.

— Există în vreunul dintre chestionare vreo întrebare legată de spitalul unde s-au născut?

Lisa râse amar.

— Cred că n-am inclus întrebarea asta.

— În acest caz, trebuie să fi fost un spital militar. Colonelul Logan lucrează la Pentagon și e de presupus că Maiorul era militar la data nașterii lui Dennis.

— O să verificăm.

Lisa nu împărtășea nerăbdarea lui Jeannie. Pentru ea nu era vorba decât de un alt proiect de cercetare. Însă pentru Jeannie proiectul însemna totul.

— Aș vrea să suni imediat, zise ea. Există vreun telefon în avionul ăsta?

— Te gândești s-o suni pe mama lui Steven? întrebă Lisa dezaprobator și încruntându-se.

— Da. De ce nu?

— Știe că e în închisoare?

— Bună observație. Nu știu. La naiba! N-ar trebui să fiu eu cea care-i va da vestea.

— E posibil ca el s-o fi sunat deja acasă.

— Poate că o să-i fac o vizită lui Steven la închisoare. Se poate, nu?

— Cred că da. E posibil să aibă ore de vizită, ca la spitale.

— O să merg acolo și sper că voi rezolva problema. Oricum, pot suna la familia Pinker, spuse Jeannie și-i făcu semn unei stewardese. Există vreun telefon în avion?

— Nu, îmi pare rău.

— Ce păcat!

Stewardesa zâmbi.

— Nu-ți amintești de mine, Jeannie?

Jeannie se uită cu atenție la ea pentru prima dată și o recunoscu imediat.

— Penny Watermeadow! exclamă ea.

Penny și-a dat doctoratul în Engleză la Universitatea din Minnesota, împreună cu Jeannie.

— Ce mai faci?

— Minunat. Tu?

— Lucrez la Jones Falls și mă ocup de un proiect de cercetare care întâmpină dificultăți. Credeam că o să-ți iei o slujbă în domeniul universitar.

— Da, însă n-am obținut niciuna.

Jeannie se simțea stânjenită că a reușit acolo unde prietena ei a eșuat.

— Ce păcat!

— Oricum, mă bucur. Îmi place ce fac și se plătește mai bine decât în majoritatea colegiilor.

Jeannie n-o credea. O șoca să vadă o femeie cu doctorat lucrând ca stewardesă.

— Întotdeauna am crezut că vei fi o profesoară excelentă.

— Am predat o vreme la liceu. Am fost înjunghiată de un elev care n-a fost de acord cu mine în privința piesei *Macbeth.* Atunci m-am întrebat de ce făceam ceea ce făceam – să-mi risc viața ca să predau Shakespeare unor copii care abia așteptau să se întoarcă pe străzi ca să fure și să-și cumpere cocaină contrafăcută.

Jeannie își aminti cum îl chema pe soțul lui Penny.

— Ce face Danny?

— Excelent, e agent de vânzări zonal. Călătorește mult, dar merită.

— Ei bine, mă bucur să te revăd. Locuiești în Baltimore?

— Nu, în Washington, D.C.

— Dă-mi numărul tău de telefon. Te voi suna.

Jeannie îi oferi un pix și Penny își scrise numărul de telefon pe unul dintre dosarele lui Jeannie.

— O să luăm prânzul, zise Penny. O să ne simțim bine.

— Poți să fii sigură.

Penny se îndepărtă.

— Părea fericită, zise Lisa.

— E foarte inteligentă. Sunt oripilată. Nu e nimic rău să fii stewardesă, însă asta înseamnă o irosire a douăzeci și cinci de ani de educație.

— Ai de gând s-o suni?

— La naiba, nu! E într-o fază de negare. I-aș aminti doar de speranțele ei din trecut. Ar fi agonizant pentru ea.

— Cred că da. Îmi pare rău pentru ea.

— Și mie.

Imediat ce aterizară, Jeannie se duse la un telefon public și formă numărul familiei Pinker în Richmond, dar suna ocupat.

— La naiba! exclamă ea furioasă.

Așteptă cinci minute, apoi sună din nou, însă auzi același ton exasperant. „Probabil că Charlotte i-a sunat pe toți membrii familiei sale cu temperament violent ca să le povestească despre vizita noastră. O să încerc mai târziu.”

După ce Lisa își lăsă mașina în parcarea aeroportului, merseră spre oraș și o lăsă pe Jeannie în dreptul apartamentului său. Înainte de a se da jos, Jeannie întrebă:

— Pot să-ți cer o mare favoare?

— Sigur. Dar nu promit nimic, răspunse Lisa râzând forțat.

— Începe extragerea ADN-ului în seara asta.

— Of, Jeannie, am fost plecate întreaga zi, spuse Lisa posomorâtă. Trebuie să cumpăr câte ceva pentru masa de seară…

— Știu. Iar eu trebuie să fac o vizită la închisoare. Haide să ne întâlnim mai târziu la laborator, să spunem pe la ora nouă?

— Bine, fu de acord Lisa și zâmbi. Sunt și eu curioasă să aflu rezultatele testului.

— Dacă începem în seara asta, am putea avea un rezultat poimâine.

Lisa părea că se îndoia.

— Dacă o luăm pe scurtătură, da.

— Bravo!

Jeannie se dădu jos din mașină și Lisa își văzu mai departe de drum.

Lui Jeannie i-ar fi plăcut să se urce direct la volanul propriei mașini ca să se ducă la poliție, însă decise că era mai bine să vadă mai întâi ce mai făcea tatăl ei, așa că intră în casă.

Se uita la serialul de familie *Wheel of Fortune.*

— Bună, Jeannie, ai venit târziu acasă.

— Am muncit și încă n-am terminat treaba. Cum ți-a mers azi?

— Cam plictiseală de unul singur.

Îi părea rău de el. Tatăl ei părea să n-aibă prieteni. Oricum, arăta mult mai bine decât în noaptea precedentă. Era curat, bărbierit și odihnit. Ca masă de prânz, își pregătise la cuptor o pizza congelată: vasele murdare se găseau pe tejgheaua chiuvetei. Vru să-l întrebe cine credea el că le va băga în mașina de spălat vase, dar se abținu.

Își puse jos geanta și începu să aranjeze prin apartament. El nu opri televizorul.

— Am fost în Richmond, Virginia, anunță ea.

— E bine, draga mea. Ce avem la cină?

„Nu, își zise ea. Așa nu mai poate continua. N-o să mă trateze și pe mine așa cum a tratat-o pe mama.”

— Ce-ar fi să pregătești ceva? propuse ea.

Întrebarea îi atrase atenția. Întoarse capul de la televizor ca să se uite la ea.

— Nu știu să gătesc!

— Nici eu, tată.

El se încruntă, apoi zâmbi.

— Deci mâncăm în oraș!

Expresia de pe chipul lui era atât de cunoscută! Jeannie se trezi înapoi în timp cu douăzeci de ani. Ea și Patty erau îmbrăcate cu blugi. Îl văzu în minte pe tatăl ei, cu părul negru și favoriți, spunând: „Haideți să mergem la carnaval! Luăm vată pe băț? Urcați în mașină!” Pe atunci era cel mai minunat om din lume. Amintirile o duseră cu

vreo zece ani după episodul cu carnavalul. Era îmbrăcată cu blugi negri și încălțată cu ghete Dr. Martens. Tatăl avea părut mai scurt și înspicat cu alb și zicea: „Te duc la Boston cu lucrurile tale, închiriez o dubiță ca să petrecem un timp împreună, o să mâncăm de la fast-food pe drum și o să ne distrăm pe cinste! Să fii gata la ora zece!” L-a așteptat toată ziua, însă el n-a mai apărut, așa că a doua zi a luat un autocar al companiei Greyhound.

În acel moment, zărind în ochii lui același licăr de odinioară gen „Haide-să-ne-distrăm”, își dori cu toată ființa să fi avut din nou nouă ani și să creadă orice spunea el. Dar între timp s-a maturizat, așa că întrebă:

— Câți bani ai?

El se îmbufnă.

— N-am bani, ți-am mai spus.

— Nici eu. Deci nu putem mânca în oraș.

Deschise frigiderul. Înăuntru avea o salată, niște porumb fiert, o lămâie, un pachet cu coaste de miel, o roșie și o cutie pe jumătate goală de orez Uncle Bens. Le scoase pe toate afară și le puse pe tejghea.

— Iată ce propun. Ca aperitiv, vom mânca porumb fiert cu unt topit, apoi coaste de miel cu suc de lămâie asezonate cu salată și orez, iar la desert înghețată.

— Păi, sună nemaipomenit de bine!

— Începe să pregătești masa câtă vreme lipsesc.

El se ridică și se uită la alimentele de pe tejghea.

Jeannie își luă servieta.

— Mă întorc după ora zece.

— Nu știu cum să gătesc toate astea! răbufni el luând un știulete.

De pe raftul de deasupra frigiderului, Jeannie luă o carte de bucate, *The Reader's Digest All-the-Year-Round Cookbook,* și i-o dădu.

— Uită-te prin ea.

Îl sărută pe obraz și ieși din apartament.

După ce se urcă în mașină și porni spre centru, începu să se întrebe dacă n-a fost prea aspră. Tatăl ei făcea parte dintr-o generație mai veche; regulile erau altfel pe vremea lui. Cu toate acestea, nu putea fi menajera lui, nici măcar dacă ar fi vrut: trebuia să țină cu dinții de slujba ei. Faptul că-i oferea un loc unde să-și așeze capul noaptea însemna mai mult decât a făcut el pentru ea aproape toată viața. În același timp, ar fi vrut să-l părăsească pe un ton mai optimist. Poate că era nepotrivit actualelor vremuri, însă era singurul tată pe care-l avea.

Își lăsă mașina într-o parcare publică și străbătu pe jos Cartierul Roșu către secția de poliție. În hol văzu câteva bănci din marmură și o scenă murală cu imagini din istoria orașului Baltimore. Îi spuse polițistului de serviciu că vrea să-l vadă pe Steven Logan, aflat acolo în arest. Se așteptă să aibă o dispută pe marginea acestei cereri, dar după câteva minute de așteptare o femeie tânără îmbrăcată în uniformă de poliție o conduse înăuntru, către un lift, apoi într-o încăpere de mărimea unei debarale.

Camera era lipsită de decorațiuni, cu excepția unui geam, decupat în zid și a unei ferestruici la nivelul feței, prin care se putea vorbi. Jeannie privi fix prin ferestruică. După alte cinci minute, în încăperea de dincolo de geam fu adus Steven. Jeannie văzu că avea cătușe la mâini și picioarele legate cu un lanț, ca și cum ar fi fost un deținut periculos. Steven ajunse la geam și se zgâi prin el. Când o recunoscu, zâmbi larg.

— Ce surpriză plăcută! exclamă el. De fapt, este singurul lucru bun care mi s-a întâmplat azi.

În ciuda atitudinii vesele, arăta groaznic: era obosit și încordat.

— Cum te simți? întrebă Jeannie.

— Puțin cam rău. M-au băgat în celulă cu un ucigaș care e în sevraj, din cauza lipsei de droguri. Mă tem să adorm.

În sufletul ei, îl compătimea. Își aduse aminte că el a fost acuzat că o violase pe Lisa, deși tot nu-i venea să creadă așa ceva.

— Ai idee cât vei mai sta aici?

— O să fiu dus în fața unui judecător mâine pentru cauțiune. Dacă nu-mi aprobă cererea, e posibil să stau închis până când voi afla rezultatele de la testul ADN. Se pare că asta durează trei zile.

Menționarea termenului ADN îi aminti lui Jeannie care era scopul vizitei.

— Astăzi l-am văzut pe Dennis.

— Și?

— Nu mai încape îndoială. E fratele tău geamăn.

— Poate că *el* a violat-o pe Lisa Hoxton.

Jeannie clătină din cap.

— Dacă ar fi evadat din închisoare în weekend, poate că ar fi făcut-o. Numai că e încă închis acolo.

— Crezi că e posibil să fi evadat și apoi să se fi întors? Ca să-și creeze un alibi?

— Prea complicat. Dacă Dennis ar evada din închisoare, nimic nu l-ar convinge să revină acolo.

— Cred că ai dreptate, rosti Steven cu un aer sumbru pe chip.

— Am câteva întrebări pentru tine.

— Dă-i drumul!

— Mai întâi trebuie să-ți verific din nou data nașterii.

— 25 august.

Așa își notase și Jeannie. Poate că greșise data nașterii lui Dennis.

— Și știi cumva unde te-ai născut?

— Da. Tata era încartiruit la Fort Lee, Virginia, la acel moment, așa că m-am născut în spitalul armatei de acolo.

— Ești sigur?

— Sigur. Mama a scris despre asta în cartea ei, *Having a Baby.*

Steven își îngustă ochii într-o expresie care începea să devină familiară pentru Jeannie. Asta însemna că ghicea la ce se gândea ea.

— Dennis unde s-a născut?

— Încă nu știu.

— Dar avem aceeași zi de naștere.

— Din nefericire, el a declarat că s-a născut în 7 septembrie, însă e posibil să fie o greșeală. O să verific din nou. O s-o sun pe mama lui imediat ce ajung la birou. Ai vorbit cu părinții tăi?

— Nu.

— Vrei să-i sun eu?

— Nu! Te rog. Vreau să afle după ce îmi vor fi retrase acuzațiile.

Jeannie se încruntă.

— Din câte mi-ai povestit despre ei, par genul de oameni care te-ar sprijini.

— Așa e. Dar nu vreau să-i îngrijorez.

— Sigur că ar fi dureros pentru ei. Însă poate că ar prefera să știe, ca să te ajute.

— Nu. Te rog să nu-i suni.

Jeannie ridică din umeri. Era ceva ce el nu-i spunea. Dar era decizia lui.

— Jeannie… el cum e?

— Dennis? La prima vedere, e ca tine.

— Are părul lung, scurt, mustață, unghii murdare, acnee, șchioapătă…

— Este tuns scurt ca tine, n-are păr pe față, mâinile îi sunt curate, iar pielea e netedă. Putea foarte bine să *fi fost* tu.

— Dumnezeule! exclamă Steven profund neliniștit.

— Marea diferență constă în comportamentul lui. Habar n-are cum să se raporteze la restul rasei omenești.

— E foarte ciudat.

— Nu cred. De fapt, îmi confirmă teoria. Ați fost amândoi ceea ce numesc copii sălbatici. Am furat expresia dintr-un film franțuzesc. O folosesc pentru genul de copil care n-are teamă, e

incontrolabil și hiperactiv. Astfel de copii socializează extrem de greu. Charlotte Pinker și soțul ei au dat greș cu Dennis. Părinții tăi au avut succes cu tine.

Vorbele ei nu-l liniștiră.

— Totuși, ca structură, Dennis și cu mine suntem identici.

— V-ați născut amândoi sălbatici.

— Însă în cazul meu se observă o urmă ușoară de civilizație.

Jeannie își dădea seama că el era foarte tulburat.

— De ce te deranjează atât de mult?

— Vreau să cred despre mine că sunt o ființă omenească, nu o gorilă domesticită într-o casă.

Jeannie izbucni în râs, în ciuda expresiei lui solemne.

— Și gorilele socializează. La fel ca toate animalele care trăiesc în grupuri. Din aceste grupuri izvorăște criminalitatea.

Steven păru interesat.

— De la traiul în grup?

— Sigur. Crima înseamnă încălcarea unei importante reguli sociale. Animalele solitare n-au reguli. Un urs va fura mâncarea din peștera altui urs și-i va ucide puii. Lupii nu comit astfel de fapte; dacă ar face-o, n-ar putea trăi în haite. Lupii sunt monogami, au grijă reciproc de pui și-și respectă spațiul intim. Dacă un exemplar încalcă regulile, este pedepsit; dacă persistă, fie e expulzat din haită, fie e omorât.

— Dar dacă sunt încălcate reguli sociale lipsite de importanță?

— Cum ar fi să tragi un vânt într-un lift? Noi le numim maniere proaste. Singura pedeapsă este dezaprobarea celorlalți. Uimitor ce eficientă este o astfel de pedeapsă!

— De ce ești atât de interesată de oameni care încalcă reguli?

Jeannie se gândi la tatăl ei. Habar n-avea dacă el avea gene de infractor sau nu. Poate că l-ar fi

ajutat pe Steve să afle că și ea era deranjată de moștenirea genetică. Însă a mințit atâta vreme în privința tatălui, încât nu se putea decide cu ușurință să discute despre el în acel moment.

— Este o mare problemă, spuse ea evaziv. Toată lumea e interesată de criminalitate.

Ușa se deschise și tânăra polițistă își făcu apariția.

— S-a scurs timpul, doctoriță Ferrami.

— Bine, răspunse Jeannie peste umăr. Steve, știai că Lisa Hoxton e cea mai bună prietenă a mea din Baltimore?

— Nu, nu știam.

— Lucrăm împreună; ea e tehnician.

— Cum e ca persoană?

— Nu e genul de ființă care să acuze pe gratis pe cineva.

Steve încuviință.

— În același timp, vreau să știi că nu cred că ai comis fapta.

Pentru o secundă, avu impresia că el o să izbucnească în plâns.

— Mulțumesc, zise el morocănos. Nu-ți poți imagina ce mult înseamnă asta pentru mine.

— Sună-mă când ieși de aici, adăugă Jeannie și-i spuse numărul de telefon de acasă. Îl poți ține minte?

— Nicio problemă.

Jeannie ezita să plece. Îi oferi lui Steve ceva ce spera să semene cu un zâmbet de încurajare.

— Mult noroc!

— Mulțumesc, am nevoie de asta aici.

Jeannie se răsuci pe călcâie și plecă.

Polițista o conduse până în holul secției. Când ajunse în parcare, se făcuse deja noapte. Intră pe autostrada Jones Falls și aprinse farurile Mercedesului. Îndreptându-se spre nord, apăsă cu putere pedala de accelerație, nerăbdătoare să ajungă la universitate. Întotdeauna conducea cu viteză prea mare. Era o șoferiță talentată, dar

cumva nechibzuită, și știa asta. În acel moment voia să ajungă mai repede și deci depăși viteza legală.

Autoturismul alb Honda Accord al Lisei era deja parcat în fața laboratorului. Jeannie își strecură mașina lângă el și intră în clădire. Lisa tocmai aprindea luminile în laborator. Pe masa de lucru era răcitorul care conținea mostra de sânge de la Dennis Pinker.

Biroul lui Jeannie se afla de cealaltă parte a coridorului. Descuie ușa trecând cardul din plastic prin cititorul de carduri și intră. Se așeză la birou și sună imediat familia Pinker la reședința lor din Richmond.

— În sfârșit! exclamă ea când auzi tonul de sonerie.

Îi răspunse Charlotte.

— Ce mai face fiul meu? întrebă aceasta imediat.

— E bine, răspunse Jeannie.

„Nu părea deloc un psihopat, reflectă ea, până când mi-a pus un cuțit în față și mi-a furat chiloții.” Încercă să se gândească la ceva pozitiv.

— A fost foarte cooperant.

— A avut mereu maniere foarte bune, rosti Charlotte cu accentul ei sudist.

— Doamnă Pinker, pot să vă mai întreb o dată data nașterii lui?

— S-a născut în 7 septembrie, zise ea mândră, ca și cum ar fi fost o sărbătoare națională.

Nu era răspunsul sperat de Jeannie.

— Și la ce spital s-a născut?

— Ne aflam în Fort Bragg, Carolina de Nord, la acea vreme.

Dezamăgită, Jeannie se abținu să nu înjure.

— Maiorul antrena recruți pentru Vietnam, continuă Charlotte la fel de mândră. Comandamentul medical al armatei are un spital mare la Bragg. Acolo a venit Dennis pe lume.

Lui Jeannie nu-i mai venea nicio idee. Misterul era la fel de profund ca înainte.

— Doamnă Pinker, vreau să vă mulțumesc încă o dată pentru colaborarea dumneavoastră.

— Cu mare plăcere.

Se duse în laborator și-i spuse Lisei:

— Se pare că Steven și Dennis s-au născut la un interval de treisprezece zile și în state diferite. Pur și simplu, nu pricep.

Lisa deschise o nouă cutie cu fiole de test.

— Ei bine, există un test de necontestat. Dacă au același ADN, atunci sunt gemeni identici, indiferent ce declară unul sau altul despre nașterea lor.

Scoase două fiole mici, lungi de câțiva centimetri, cu un capac în partea de sus și o formă conică în partea de jos. Deschise un pachet de etichete, scrise „Dennis Pinker” pe una dintre ele și „Steven Logan” pe alta, apoi etichetă fiolele și le puse într-un stativ.

Rupse sigiliul de pe fiola cu sângele lui Dennis și introduse o singură picătură de sânge într-o fiolă de testare. Pe urmă scoase din frigider eprubeta cu sângele lui Steven și repetă procedura.

Folosind o pipetă de precizie – prevăzută cu o pară la un capăt –, adăugă o cantitate mică de cloroform, bine măsurată, în fiecare fiolă de testare. După aceea luă o nouă pipetă și adăugă o cantitate identică de fenol.

Închise ambele fiole de testare și le băgă în centrifugă. Cloroformul va dizolva grăsimile, iar fenolul va rupe lanțurile proteice, dar moleculele cu lanț lung ale acidului dezoxiribonucleic vor rămâne intacte.

În final, Lisa puse fiolele înapoi în stativ.

— Asta e tot ce putem face pentru următoarele câteva ore, zise ea.

Fenolul dizolvat în apă se va separa lent de cloroform. Pe marginea fiolei se va forma un inel. ADN-ul va rămâne în partea apoasă, care va fi

extrasă ulterior cu o pipetă pentru următoarea etapă a testului. Însă operațiunea trebuia să fie efectuată dimineața.

Undeva sună un telefon. Jeannie se încruntă; sunetul părea să vină din biroul ei. Traversă coridorul și ridică receptorul.

— Da?

— Doctorița Ferrami?

Ura oamenii care sunau și cereau să-ți afle numele fără să se prezinte. Ca și cum ar fi bătut în ușa de la intrare a cuiva și ar fi zis: „Cine naiba ești?” Își înghiți un răspuns sarcastic și zise:

— Sunt Jeannie Ferrami. Cine mă sună, vă rog?

— Naomi Freelander, *New York Times*, răspunse femeia cu vocea unei fumătoare înrăite, la vreo cincizeci și ceva de ani. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— La ora asta târzie?

— Muncesc nonstop. Se pare că și dumneavoastră.

— De ce mă sunați?

— Fac cercetări pentru un articol despre etica științifică.

— Aha.

Se gândi imediat la aspectul că Steve nu știa că fusese adoptat. Era o problemă etică, deși nu una peste care să nu se poată trece. Totuși de unde ar fi aflat un ziarist de la *New York Times* despre așa ceva?

— Și ce vă interesează?

— Am înțeles că scanați baze de date medicale în căutarea de subiecte potrivite pentru studii.

— A, în regulă, zise Jeannie și se liniști, deoarece n-avea de ce să-și facă griji în această privință. Ei bine, am conceput un motor de căutare care scanează date de computer și descoperă două persoane care se potrivesc. Scopul meu este să găsesc gemeni identici. Poate fi folosit pe orice fel de bază de date.

— Dar ați accesat înregistrări medicale ca să utilizați acest program.

— E important de definit ce înțelegeți prin accesare. Am avut grijă să nu încalc limitele de confidențialitate ale nimănui. Nu citesc niciodată detaliile medicale ale vreunei persoane. Programul nu tipărește înregistrări medicale.

— Însă ce tipărește?

— Numele celor două persoane, adresele și numerele lor de telefon.

— Așadar, dacă programul accesează, să zicem, o bază de date cu electroencefalograme, el va arăta că undele emise de creierul lui X sunt la fel ca undele emise de creierul lui Y.

— La fel sau similare. Dar nu mi-ar indica nimic despre starea de sănătate a vreunuia din cei doi.

— Însă dacă ați ști dinainte că X este un schizofrenic paranoid, ați putea trage concluzia că și Y e la fel.

— N-am avea de unde să știm așa ceva.

— L-ați putea cunoaște pe X.

— De unde?

— Ar putea fi omul de serviciu sau ceva de genul ăsta.

— Of, fiți serioasă!

— E posibil.

— *Ăsta* o să fie articolul dumneavoastră?

— Poate.

— Bine. În teorie este posibil, însă șansele sunt atât de mici, încât orice persoană rezonabilă nici nu s-ar gândi la asta.

— Asta e de discutat.

Reportera părea hotărâtă să găsească un subiect de scandal, așa că Jeannie începu să-și facă griji. Avea deja suficiente probleme de rezolvat și nu mai voia altele și cu blestematele de ziare.

— Cât de reală este problema? întrebă ea. Chiar ați dat peste cineva care are senzația că i-a fost violată propria intimitate?

— Mă interesează impactul unei știri-bombă.

Lui Jeannie îi trecu un gând prin minte.

— Spuneți-mi, cine v-a zis să mă sunați?

— De ce întrebați?

— Din același motiv pentru care-mi puneți întrebări. Aș vrea să cunosc adevărul.

— Nu vă pot spune.

— Interesant, zise Jeannie. V-am explicat destul de amănunțit despre cercetările și metodele mele. N-am nimic de ascuns. Dar dumneavoastră nu procedați la fel. Păreți să fiți… *ruşinată,* cred că ăsta e termenul. Vă este rușine de modul în care ați aflat de proiectul meu?

— Nu mă rușinez de nimic, replică reportera.

Jeannie începea să se simtă luată peste picior. Ce credea reportera aceea despre ea?

— Păi, cineva e rușinat, cu siguranță. Altfel, de ce nu mi-ați spune cine e el? Sau ea?

— Trebuie să-mi protejez sursele.

— De ce anume?

Jeannie își dădu seama că ar fi trebuit s-o lase baltă. N-avea nimic de câștigat făcându-și un dușman din presă. Însă atitudinea femeii era insuportabilă.

— Așa cum am explicat deja, metodele mele n-au nimic greșit și nu amenință intimitatea nimănui. Ca atare, de ce este atât de secretos informatorul dumneavoastră?

— Oamenii au motive…

— Se pare că informatorul dumneavoastră a fost rău intenționat, nu-i așa?

În vreme ce rostea vorbele, Jeannie se gândea. De ce ar fi vrut cineva să-i facă una ca asta?

— Nu pot comenta nimic în privința asta.

— Niciun comentariu, nu? rosti Jeannie cu sarcasm. Trebuie să țin minte replica asta.

— Doctorița Ferrami, aș vrea să vă mulțumesc pentru colaborare.

— Nicio problemă, replică Jeannie, pe urmă închise.

Se uită fix la telefon câteva clipe.

— Despre ce naiba a fost vorba aici? se întrebă ea cu glas tare.

MIERCURI

21

Berrington Jones dormi prost.

Își petrecu noaptea cu Pippa Harpenden. Pippa era secretară la Departamentul de Fizică și mulți profesori i-au propus o întâlnire, inclusiv câțiva căsătoriți, dar ea s-a întâlnit doar cu Berrington. El s-a îmbrăcat frumos, a dus-o la un restaurant intim și a comandat vin de calitate. S-a simțit flatat de privirile invidioase ale bărbaților de vârsta lui care luau masa alături de nevestele lor bătrâne și urâte. Apoi a însoțit-o acasă, unde a aprins lumânări, s-a îmbrăcat cu pijama din mătase și a făcut dragoste cu ea lent, până când ea a avut orgasm.

S-a trezit însă la ora patru și a început să se gândească la toate aspectele care puteau merge prost în planul lui. Hank Stone a sorbit cu nesaț vinul ieftin al editorului de carte în după-amiaza precedentă; poate că a uitat conversația cu Berrington. Și chiar dacă a ținut-o minte, era posibil ca redactorii-șefi de la *New York Times* să decidă să nu urmărească subiectul. Poate că vor da niște telefoane și vor înțelege că Jeannie nu comitea cine știe ce eroare. Sau poate că se mișcau încet și vor investiga abia peste câteva zile, când totul avea să fie prea târziu.

După ce se răsuci de pe o parte pe alta o vreme, Pippa mormăi somnoroasă;

— Ești bine, Berry?

El îi mângâie părul lung și blond. A face dragoste cu o femeie frumoasă reprezenta o consolare normală pentru orice fel de necazuri, însă Berrington simțea că așa ceva nu funcționa în acel moment. Avea prea multe pe cap. S-ar fi simțit ușurat să discute cu Pippa despre problemele lui – era o femeie inteligentă și ar fi fost înțelegătoare cu el dar nu putea dezvălui astfel de secrete cuiva din afară.

După un timp, se dădu jos din pat și ieși ca să alerge. Când se întoarse, observă că Pippa plecase, lăsând în urmă un bilet de mulțumire ambalat într-un ciorap negru din nailon.

Menajera sosi cu câteva minute înainte de ora opt și-i pregăti o omletă. Marianne era o fată zveltă și agitată, originară din Martinica, insula din estul arhipelagului Antilelor și departament peste mări al Franței. Vorbea prost engleza și era îngrozită de ideea că va fi trimisă înapoi acasă, fapt care o făcea foarte ascultătoare. Era drăguță și Berrington credea că, dacă i-ar fi cerut o partidă de sex oral, ea ar fi luat asta ca parte a îndatoririlor de angajată a universității. Evident că el n-avea de gând să facă așa ceva; nu era stilul lui să se culce cu menajera.

Făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă protocolar cu un costum gri-petrol, cămașă albă și cravată neagră cu puncte roșii mici. Își prinse la mânecile cămășii butonii din aur cu monogramă, își vârî o batistă albă din in în buzunarul de la piept al hainei și-și lustrui vârfurile pantofilor negri de lux.

Conduse mașina către campus, se duse în birou și porni computerul. La fel ca multe alte vedete din mediul universitar, Berrington ținea puține cursuri. Acolo, la Jones Falls, avea un singur curs pe an. Rolul lui era să regizeze și să supervizeze cercetările oamenilor de știință din departament și să adauge prestigiul numelui propriu la documentele întocmite de aceștia. În acea dimineață însă, nu se putea concentra, așa că privi pe fereastră și urmări patru tineri jucând o partidă de tenis la dublu, în vreme ce aștepta să sune telefonul.

Nu fu nevoit să aștepte mult.

La ora nouă și jumătate sună Maurice Obell, președintele Universității Jones Falls.

— Avem o problemă.

Berrington se încordă.

— Ce s-a întâmplat, Maurice?

— Tocmai m-a sunat o nemernică de la *New York Times*. Susține că cineva de la departamentul tău invadează viața privată a oamenilor. O oarecare doctoriță Ferrami.

„Slavă Domnului! chibzui Berrington, jubilând. Hank Stone s-a apucat de treabă.”

— Mă temeam de așa ceva. Vin imediat acolo, spuse el cu o voce gravă.

Închise și luă loc câteva clipe, gândindu-se. Era prea devreme ca să sărbătorească. Abia inițiase procesul. Trebuia deci să-i facă pe Maurice și pe Jeannie să se comporte așa cum dorea el.

Maurice părea îngrijorat. Era un început bun. Berrington trebuia să se asigure că rămânea îngrijorat. Avea nevoie ca Maurice să simtă că ar fi fost o catastrofă dacă Jeannie nu înceta imediat să folosească programul de căutare prin bazele de date. Iar odată ce Maurice decidea să treacă la acțiune, Berrington trebuia să fie sigur că decizia acestuia va fi una fermă.

Mai presus de toate, trebuia să prevină orice fel de compromis. Ca structură, Jeannie nu era îndemnată spre compromisuri, dar odată ce întregul ei viitor era pus în discuție, probabil că era dispusă să încerce orice. Berrington trebuia să-i alimenteze furia și combativitatea.

Și trebuia să facă toate astea prefăcându-se bine intenționat. Dacă devenea evident că încerca s-o sape pe Jeannie, era posibil ca Maurice să-și dea seama de înșelătorie. Trebuia să pară că-i lua ei apărarea.

Părăsi clădirea și traversă pe jos campusul, trecând de Teatrul Barrymore și Facultatea de Arte, spre Hillside Hall. Pe vremuri reședința de la țară a principalului finanțator al universității, clădirea adăpostea în prezent zona administrativă. Biroul președintelui universității se găsea în magnificul salon de desen al vechii reședințe. Berrington o salută cu amabilitate pe secretara doctorului Obell și-i zise:

— Mă așteaptă.

— Intrați, vă rog, domnule profesor, îl invită femeia.

Maurice stătea la bovindoul cu priveliște spre pajiște. Un bărbat scund, cu pieptul lat, Obell s-a întors din Vietnam în scaun cu rotile, paralizat de la mijloc în jos. Lui Berrington îi era ușor să relaționeze cu el, poate datorită faptului că au fost amândoi în armată. De asemenea, împărtășeau pasiunea pentru muzica lui Gustav Mahler.

Adesea, Maurice avea un aer de om hăituit. Ca să mențină JFU în picioare, trebuia să strângă un milion de dolari pe an de la finanțatori privați și corporatiști; ca atare, ura orice fel de publicitate negativă.

Obell își întoarse scaunul cu rotile și se deplasă cu el până la birou.

— Femeia mi-a zis că lucrează la un articol despre etica științifică. Berry, nu-mi pot permite ca Jones Falls să apară în fruntea acelui articol ca exemplu de știință lipsită de etică. Jumătate din sponsorii noștri importanți s-ar speria. Trebuie să facem ceva în privința asta.

— Cine e femeia?

Maurice se uită pe un carnețel.

— Naomi Freelander. Este redactorul pe teme de etică. Aveai idee că ziarele au redactori pe teme de etică? Eu nu.

— Nu mă surprinde că există unul la *New York Times*.

— Asta nu-i oprește să se comporte ca niște blestemați de gestapoviști. Spuneau că aveau de gând să tipărească oricum articolul, însă ieri au primit un pont despre femeia aceea a ta, Ferrami.

— Mă întreb cine le-a dat pontul, replică Berrington.

— Există niște nemernici pe aici.

— Cred că da.

Maurice oftă.

— Spune-mi că nu e adevărat, Berry. Spune-mi că ea nu invadează viața privată a oamenilor.

Berrington își încrucișa picioarele, încercând să pară relaxat, deși era încordat la maximum.

— Nu cred că săvârșește vreo ilegalitate. Scanează bazele medicale de date și descoperă oameni care nu știu că au frați gemeni. Foarte inteligent, aș putea spune…

— Se uită la dosarele medicale ale oamenilor fără permisiunea lor?

— Păi… ceva de genul ăsta, răspunse el ezitant.

— Atunci, va trebui să înceteze.

— Problema e că are cu adevărat nevoie de informațiile astea pentru cercetările ei.

— Poate că-i putem oferi ceva drept compensație.

Berrington nu se gândise s-o mituiască. Se îndoia că așa ceva ar fi funcționat, dar nu strica să încerce.

— Bună idee.

— Este profesor titular?

— A început aici din acest semestru, ca profesor asistent. Mai are cel puțin șase ani până la titularizare. Însă i-am putea acorda o mărire de salariu. Știu că are nevoie de bani, pentru că mi-a zis.

— Cât câștigă în prezent?

— Treizeci de mii de dolari pe an.

— Și cât crezi că ar trebui să-i oferim?

— Aș sugera o creștere substanțială. Încă opt sau zece mii de dolari.

— Și finanțarea pentru asta?

— Cred că i-aș putea convinge pe cei de la Genetico, răspunse Berrington zâmbind.

— Prin urmare, așa facem. Sun-o acum, Berry. Dacă e în campus, adu-o aici imediat. Rezolvăm problema asta înainte să mai sune iar tipa aceea de la „poliția eticii”.

Berrington formă numărul de pe telefonul de pe biroul lui Maurice și o sună pe Jeannie la birou.

Primi răspuns imediat.

— Jeannie Ferrami.

— Aici e Berrington.

— Bună dimineața.

Tonul ei era iritat. Oare sesizase dorința lui de a o seduce luni seara? Poate că se întreba dacă el avea de gând să încerce din nou. Sau poate că era nervoasă în legătură cu articolul care urma să apară în *New York Times.*

— Te pot vedea imediat?

— În biroul tău?

— Mă aflu în biroul doctorului Obell din Hillside Hall.

Jeannie scoase un oftat de exasperare.

— E vorba despre o femeie pe care o cheamă Naomi Freelander?

— Da.

— E o mare porcărie, știi asta.

— Da, însă trebuie să ne ocupăm de ea.

— Vin imediat.

Berrington puse receptorul în furcă.

— Vine într-o clipă, îi spuse el lui Maurice.

Următoarele câteva minute aveau să fie cruciale. Dacă Jeannie se apăra bine, era posibil ca Maurice să-și schimbe strategia. Berrington trebuia să-l mențină pe Maurice pe poziție fără să pară ostil față de Jeannie. Era o fată temperamentală, reticentă la compromisuri, mai ales când socotea că avea dreptate. Probabil că și-l va face dușman pe Maurice fără niciun ajutor de la Berrington. Dar în eventualitatea că ea va fi neobișnuit de dulce și de convingătoare, el avea nevoie de un plan de rezervă.

Brusc, avu o inspirație subită și zise:

— Am putea întocmi o declarație de presă câtă vreme o așteptăm.

— Bună idee.

Berrington trase spre el o foaie de hârtie și începu să scrie. Avea nevoie de ceva cu care

Jeannie să nu poată fi nicicum de acord, ceva care i-ar fi rănit orgoliul și ar fi înfuriat-o.

Conducerea Universității Jones Falls, scrise el, recunoștea că s-au comis erori și cerea scuze celor a căror viață privată a fost încălcată. Și promitea să oprească programul de cercetare chiar din acea zi.

Dădu foaia secretarei lui Maurice și o rugă să scrie imediat documentul pe computer.

Jeannie sosi fierbând de indignare. Era îmbrăcată cu un tricou verde de culoarea smaraldului, blugi negri strânși pe picioare și încălțată cu niște ghete cu catarame cum se purtau pe vremuri, însă la mare modă în prezent. În nară avea un inel din argint, iar părul negru și des era strâns în coadă la spate. În opinia lui Berrington, arăta chiar foarte bine, dar ținuta ei n-avea cum să-l impresioneze pe președintele universității. O astfel de apariție nu putea să semene decât cu acele personaje de rang inferior din mediul universitar care puteau genera probleme pentru JFU.

Maurice o invită să ia loc și-i spuse că era îngrijorat despre telefonul pe care l-a primit de la ziarista de la *New York Times.* Atitudinea lui era rigidă. Berrington își zise că omul se simțea bine doar în prezența bărbaților maturi; femeile tinere în jeanși însemnau niște extratereștri pentru el.

— Aceeași femeie m-a sunat și pe mine, zise iritată Jeannie. E o tâmpenie.

— Dar tu accesezi baze medicale de date.

— Nu eu mă uit la bazele de date, ci computerul. Nimeni n-are acces la vreun dosar medical. Programul meu generează o listă de nume și adrese, grupate pe perechi.

— Chiar dacă…

— Nu mergem mai departe fără să cerem acceptul subiectului intervievat. Nici măcar nu le spunem că sunt gemeni până când nu sunt de acord să ia parte la studiul nostru. Ca atare, a cui intimitate este încălcată?

Berrington se prefăcu că o susține.

— Ți-am spus, Maurice, zise el. Cei de la *New York Times* au înțeles greșit.

— Ei nu văd problema așa. Și eu trebuie să mă gândesc la reputația universității.

— Credeți-mă că munca depusă de mine va întări această reputație, replică Jeannie, aplecându-se în față.

Berrington percepu în vocea ei pasiunea pentru cunoștințe noi care-i anima pe toți oamenii buni de știință.

— Este vorba despre un proiect de o importanță crucială. Sunt singura persoană care și-a dat seama cum trebuie studiată genetica în domeniul criminalității. Când vom publica rezultatele, vom stârni senzație.

— Are dreptate, interveni Berrington.

Era adevărat. Studiul ei ar fi avut un impact răsunător. Îl durea sufletul că trebuia să-l sisteze. Dar n-avea de ales.

Maurice clătină din cap.

— Datoria mea este să protejez universitatea de scandaluri.

— Însă e de datoria dumneavoastră și să apărați libertatea de expresie în mediul universitar, rosti Jeannie cu nesăbuință.

O mutare greșită din partea ei. Pe vremuri, fără îndoială că președinții de universitate se luptaseră pentru dreptul de a acumula cunoștințe fără bariere ridicate în cale, dar acele zile au dispărut de mult. În prezent, președinții se ocupau cu strângerea de fonduri, pur și simplu. Jeannie nu făcea decât să-l ofenseze pe Maurice menționând libertatea de expresie în mediul universitar.

— N-am nevoie de un discurs în privința datoriei mele de președinte, domnișoară, se zbârli Maurice.

Spre deliciul lui Berrington, Jeannie nu pricepu aluzia.

— Chiar așa? replică ea, tot mai înflăcărată. Atunci, avem un conflict direct. Pe de o parte,

există un ziar care aparent vrea să scrie un articol rău intenționat; pe de altă parte, un om de știință care caută adevărul. Dacă un președinte de universitate va ceda sub un asemenea gen de presiune, atunci ce speranță mai există?

Berrington exulta. Jeannie arăta superb, cu obrajii îmbujorați și ochii aruncând scântei, dar își săpa singură groapa. Maurice era tot mai ofensat cu fiecare vorbă.

În acea clipă, Jeannie păru să-și dea seama ce face, deoarece schimbă brusc tactica.

— În plus, niciunul din noi nu-și dorește o publicitate negativă pentru universitate, continuă ea pe un ton mai blând. Vă înțeleg foarte bine îngrijorarea, doctor Obell.

Maurice se înmuie imediat, spre groaza lui Berrington.

— Îmi dau seama că povestea asta te pune într-o postură dificilă, zise el. Universitatea este pregătită să-ți ofere compensații sub forma unei creșteri de salariu de zece mii de dolari pe an.

Jeannie păru șocată.

— Suma asta ar trebui să-ți permită să-ți muți mama din locul ăla care te frământă atât de mult, interveni Berrington.

Jeannie ezită pentru un moment.

— Sunt profund recunoscătoare pentru așa ceva, zise ea, însă problema nu se va rezolva astfel. Cercetările mele trebuie să se axeze în continuare pe gemeni cu tendințe criminale. Altfel dispare obiectul studiului.

Berrington nu-și imaginase că putea fi mituită.

— Cu siguranță, există și o altă cale de a găsi subiecte potrivite pentru studiul tău, nu? întrebă Maurice.

— Nu, nu există. Am nevoie de gemeni identici, crescuți separat, dintre care cel puțin unul este criminal. Cerințele sunt drastice. Programul meu de computer localizează oameni care nici măcar nu

știu că sunt gemeni. Nu există altă metodă de a face așa ceva.

— Nu mi-am dat seama, rosti Maurice.

Tonul lui devenea periculos de amiabil. În acea clipă intră în încăpere secretara, care-i dădu o foaie de hârtie. Era comunicatul de presă schițat de Berrington. Maurice i-l arătă lui Jeannie.

— Trebuie să trimitem ceva de genul ăsta azi dacă vrem să oprim publicarea articolului.

Jeannie citi foaia repede, iar în glas îi reveni mânia.

— Dar e o idioțenie! N-au fost comise niciun fel de erori. N-a fost încălcată intimitatea nimănui. Nici măcar nu s-a plâns cineva de asta!

Berrington își mască satisfacția. Era un paradox faptul că ea se putea aprinde în așa hal, însă avea răbdarea și perseverența de a efectua cercetări științifice îndelungate și minuțioase. O văzuse lucrând cu subiecții ei: aceștia nu păreau s-o irite sau s-o obosească niciodată, chiar și atunci când greșeau testele. Față de ei, Jeannie considera comportamentul urât la fel de interesant ca și cel manierat. Pur și simplu, își nota spusele lor și le mulțumea sincer la final. Dar în afara laboratorului, izbucnea ca un foc de artificii la cea mai mică provocare.

El jucă rolul împăciuitorului îngrijorat.

— Totuși, Jeannie, doctor Obell simte că trebuie să dăm o declarație fermă în acest sens.

— Nu puteți spune că folosirea programului meu de computer a fost anulată! exclamă ea. Asta ar fi sinonim cu anunțarea anulării întregului meu proiect!

Chipul lui Maurice se înăspri.

— Nu-mi pot permite ca *New York Times* să publice un articol în care să se scrie că oamenii de știință de la Jones Falls încalcă intimitatea oamenilor, zise el. Ne-ar costa milioane de dolari în donații anulate.

— Găsiți o cale de mijloc, îl rugă Jeannie. Spuneți că veți cerceta problema. Creați un comitet de investigare. Putem dezvolta măsuri suplimentare de siguranță dacă va fi nevoie.

„Oh, nu, își zise Berrington. Propunerea ei e periculoasă."

— Avem un comitet de etică, evident, rosti el cu voce tare, trăgând de timp. Este un subcomitet al Senatului universității. Ai putea anunța că le pasezi lor problema.

Senatul însemna consiliul de conducere al universității și era alcătuit din profesori titulari, dar munca efectivă era realizată de diverse comitete.

— Nu-i bine, spuse Maurice. Toată lumea va ghici că e tragere de timp.

— Însă nu vă dați seama că, insistând asupra unei acțiuni imediate, anulați, practic, orice discuție legată de soluții posibile? protestă Jeannie.

Berrington decise că sosise momentul să încheie întrevederea. Cei doi se situau pe poziții opuse, ambii ținând cu dinții de argumentele proprii. Ca atare, trebuia să pună capăt înainte ca ei doi să se gândească din nou la un compromis.

— Bun argument, Jeannie, zise el. Dă-mi voie să propun ceva, cu permisiunea ta, Maurice.

— Sigur, dă-i drumul.

— Ne confruntăm cu două probleme separate. Una este aceea de a găsi o modalitate prin care cercetările lui Jeannie să continue fără ca universitatea să fie atrasă într-un scandal. E o chestiune pe care Jeannie și cu mine trebuie s-o rezolvăm și ar trebui să discutăm pe îndelete în privința asta, mai târziu. A doua problemă este a modului în care departamentul și universitatea prezintă chestiunea restului lumii. Și trebuie să discutăm despre asta, Maurice.

— Da, e o chestiune de foarte mult bun-simț, zise Maurice ușurat.

— Îți mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ai acordat, Jeannie, spuse Berrington.

Ea înțelese că întrevederea s-a încheiat. Se ridică în picioare, încruntată. Știa că a fost manipulată, dar nu-și dădea seama în ce fel anume.

— Mă vei suna? îl întrebă ea pe Berrington.

— Evident.

— Bine.

Ezită puțin, apoi ieși din încăpere.

— Dificilă femeie, comentă Maurice în urma ei.

Berrington se aplecă înainte, își uni palmele și privi în jos, într-o atitudine de umilință.

— Mă simt vinovat, Maurice.

Obell clătină din cap, însă Berrington continuă:

— Eu am angajat-o pe Jeannie Ferrami. Bineînțeles că habar n-am avut că va concepe o asemenea metodă de lucru. Dar, cu toate acestea, este responsabilitatea mea și cred că trebuie să te scot din povestea asta.

— Și ce propui?

— Nu-ți pot cere să trimiți comunicatul ăla de presă. N-am dreptul. Nu poți pune un singur proiect de cercetare mai presus de binele întregii universități, îmi dau seama de asta.

Își înălță privirea. Maurice ezită. Pentru o fracțiune de secundă, Berrington se întrebă, cu temere în suflet, dacă celălalt bănuia că era manipulat. Însă gândul nu-i rămase prea multă vreme în minte.

— Apreciez că spui asta, Berry. Însă ce vei face în legătură cu Jeannie?

Berrington se relaxă. Se pare că reușise.

— Cred că problema asta mă privește, zise el. Las-o în seama mea.

22

Steve adormi abia în zorii zilei de miercuri.

În închisoare era liniște. Porky sforăia, iar Steve nu mai închisese ochii de șaptezeci și două de ore. A încercat să rămână treaz, repetându-și în minte pledoaria pentru cererea de cauțiune către judecător, dar a visat cu ochii deschiși o scenă în care judecătorul îi zâmbea binevoitor și-i spunea: „Se acordă cauțiunea, dați-i drumul acestui om”, iar el ieșea din tribunal afară, pe strada însorită. Șezând pe podeaua celulei în poziția obișnuită, cu spatele la zid, s-a surprins de câteva ori moțăind și s-a trezit speriat, însă, în cele din urmă, epuizarea i-a învins voința.

Dormea profund când fu trezit brusc de un ghiont puternic în coaste. Icni de durere și deschise ochii. Porky îl lovise și stătea aplecat deasupra lui, cu ochii mari de furie, și urla:

— Mi-ai furat doza, tembelule! Und’ai pus-o, und’? Dă-o chiar acum sau o mierlești!

Steve reacționă fără să gândească. Țâșni de pe podea ca un arc și înfipse două degete în ochii lui Porky. Acesta urlă de durere și se dădu înapoi. Dintr-o altă celulă, Steve auzi o voce care semăna teribil de mult cu a lui, strigând după ajutor.

Porky mai făcu un pas în spate și căzu pe toaletă, acoperindu-și ochii cu mâinile.

Steve îl luă de ceafă și-l izbi cu genunchiul în față. Din gura lui Porky țâșni sângele. Steve îl prinse de cămașă, îl trase de pe toaletă și-l aruncă pe podea. Era pe punctul să-l lovească dur, când reîncepu să judece logic. Ezită, uitându-se lung la Porky cum sângera pe jos, și ceața roșie de furie din minte începu să i se limpezească.

— Oh, nu, exclamă el. Ce-am făcut?

În acea clipă se deschise ușa celulei și năvăliră doi polițiști agitându-și bastoanele.

Steve ridică mâinile în aer.

— Calmează-te, rosti unul din polițiști.

— Sunt calm, spuse Steve.

Polițiștii îl încătușară și-l scoaseră din celulă. Unul dintre ei îl lovi cu duritate în stomac. Steve se îndoi de mijloc, icnind.

— Asta pentru eventualitatea că te gândeai să provoci un alt scandal, șuieră polițistul.

Steve auzi zgomotul grilajului celulei închizându-se și vocea lui Spike, gardianul închisorii, rostind cu tonul lui plin de umor:

— Ai nevoie de îngrijiri medicale, Porky? Pen'că e un veterinar pe East Baltimore Street.

Individul chicoti auzindu-și propria glumă.

Steve se îndreptă de mijloc, revenindu-și după lovitură, deși continua să-l doară. Privi printre gratii înspre Porky. Acesta stătea drept și se freca la ochi.

— Du-te naiba, dobitocule! îngăimă el cu buzele însângerate, privindu-l mânios pe Spike.

Steve era ușurat: Porky nu era grav rănit.

— Oricum, venise vremea să te scoatem de acolo, studentule. Domnii ăștia au venit ca să te ducă la tribunal, zise Spike și se uită pe o foaie de hârtie. Să vedem, cine mai e pentru tribunalul Northern District? Domnul Robert Sandilands, cunoscut sub numele de Sniff…

Spike scoase alți trei bărbați din celule și-i legă cu lanțuri împreună cu Steve. Apoi cei doi polițiști îi duseră spre parcarea secției și-i urcară într-un autobuz pentru transferul deținuților.

Steve spera să nu se mai întoarcă niciodată în acel loc.

Afară era încă întuneric. Bănuia că era ora șase dimineața. Tribunalele nu se deschideau mai devreme de ora nouă sau zece, așa că mai avea de așteptat. Merseră cu autobuzul prin oraș vreo douăzeci de minute, pe urmă intrară pe o poartă mare de garaj în clădirea unui tribunal. Coborâră din vehicul și fură conduși la subsol.

Acolo se găseau patru cuști cu grilaj în jurul unei zone centrale deschise. Fiecare cușcă avea o banchetă și o toaletă, dar era mai mare ca dimensiuni decât celula din secția de poliție, și toți cei patru deținuți fură introduși într-o cușcă în care mai erau șase oameni. Li se scoaseră lanțurile, care fură puse pe o masă din centrul camerei. În încăpere se găseau mai mulți paznici, conduși de o negresă înaltă îmbrăcată în uniformă de sergent și afișând o expresie de răutate pe chip.

Pe parcursul următoarei ore fură aduși vreo treizeci de deținuți, repartizați ulterior câte doisprezece într-o cușcă. Se auziră strigăte și fluierături când în arest apăru un grup mic de deținute. Acestea fură băgate într-o cușcă din capătul îndepărtat al încăperii.

După aceea nu se mai întâmplă nimic deosebit câteva ore. Deținuților li se aduse micul dejun, dar Steve refuză din nou mâncarea; nu se putea obișnui cu ideea de a mânca lângă o toaletă. Unii deținuți vorbeau zgomotos, însă cei mai mulți stăteau îmbufnați și tăcuți. Mulți arătau epuizați. Schimburile de replici între deținuți și paznici nu erau la fel de porcoase ca la secția de poliție și Steve se întrebă dacă asta nu se datora faptului că la conducerea arestului de acolo se găsea o femeie.

Reflectă că închisorile nu semănau deloc cu ceea ce se arăta la televizor. Emisiunile tv și filmele făceau închisorile să pară ca niște hoteluri ieftine; nu se arătau niciodată toaletele fără capac, abuzurile verbale sau bătăile administrate celor rebeli.

Ziua aceea putea fi ultima în închisoare. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, s-ar fi rugat din toată inima.

După socoteala lui, se făcuse deja prânz când paznicii începură să scoată deținuți din cuști.

Steve era în al doilea lot. Li se puseră din nou cătușe, apoi zece deținuți fură legați împreună. Pe urmă, întreg grupul fu escortat către tribunal.

Sala de judecată semăna cu o capelă metodistă. Pereții erau zugrăviți în verde și în crem, culori separate de o dungă neagră la mijloc. Pe podea era așternut un covor verde și erau nouă rânduri de bănci din lemn, nevopsite, care semănau cu niște strane.

În rândul din spate stăteau tatăl și mama lui Steve.

Steve icni din pricina șocului.

Tatăl era îmbrăcat cu uniforma de colonel și-și ținea chipiul sub braț. Ședea cu spatele drept, ca și cum aștepta inspecția militară. Avea un aspect de celt: ochi albaștri, păr negru și o barbă deasă pe obrajii proaspăt rași. Chipul rigid era lipsit de expresie, dar încordat din pricina emoțiilor ținute sub obroc. Mama ședea alături de el, mică și îndesată, cu chipul rotund și drăguț umflat de lacrimile vărsate.

Steve și-ar fi dorit să se facă nevăzut prin podea. S-ar fi întors de bunăvoie în celulă cu Porky doar ca să scape de acel moment. Se opri, ținând pe loc întreg grupul de deținuți, și se holbă tâmp la părinții lui, până când paznicul îl înghionti să meargă mai departe spre bancheta din față.

O funcționară a tribunalului se așeză cu spatele la instanță și cu fața către prizonieri. Un paznic bărbat se postă în fața ușii. O altă persoană oficială prezentă era un negru cu ochelari, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat cu sacou, cravată și blugi. Individul îi întrebă pe deținuți cum se numesc și verifică numele cu cele înscrise pe o listă.

Steve privi peste umăr. În afară de părinții lui, pe banchetele pentru public nu se mai vedea nimeni. Se simțea recunoscător că avea o familie căreia să-i pese suficient de mult ca să apară într-un astfel de loc; niciunul dintre ceilalți deținuți n-avea așa ceva. În același timp, ar fi preferat să treacă printr-o asemenea umilință fără martori.

Tatăl lui se ridică și veni în față. Individul în blugi i se adresă oficial:

— Da, domnule?

— Sunt tatăl lui Steven Logan, aș dori să discut cu el. Îmi puteți spune cine sunteți dumneavoastră?

— David Purdy, sunt anchetatorul numit de Curte pentru stabilirea faptelor din dosar și eu v-am sunat de dimineață.

Steve își dădu seama că așa au aflat părinții lui de întreaga tărășenie. Ar fi trebuit să ghicească. Emisarul Curții i-a spus că un anchetator va verifica detaliile furnizate de el. Iar cea mai simplă cale de a face asta era să-i sune pe părinții lui. Se strâmbă în sinea lui gândindu-se la acel apel telefonic. Oare ce a zis anchetatorul? „Trebuie să verific adresa lui Steven Logan, care este arestat în Baltimore sub acuzația de viol. Dumneavoastră sunteți mama lui?”

Tatăl strânse mâna individului și întrebă:

— Ce mai faceți, domnule Purdy?

Însă Steve putea ghici că tatăl lui îl ura deja pe individ.

— Puteți vorbi cu fiul dumneavoastră, nicio problemă, spuse Purdy.

Tatăl încuviință cu o mișcare scurtă din cap. Se furișă de-a lungul banchetei, prin spatele deținuților, și se așeză chiar în spatele lui Steve. Îi puse mâna pe umăr și strânse ușor. În ochii lui Steve apărură lacrimi.

— Tată, n-am comis nicio crimă.

— Știu, Steve.

Simpla lui convingere era prea mult pentru Steve, care începu să plângă. Iar odată ce se porni, nu se mai putu opri. Era slăbit de foame și nesomn. Îl copleșiră toate umilințele și stresul acumulat în ultimele două zile, așa că lacrimile îi curgeau în voie pe obraji. Înghiți în sec și se șterse pe față cu mâinile prinse în cătușe.

După o vreme, tatăl adăugă:

— Am vrut să-ți luăm un avocat, dar n-am avut timp, abia am reușit să ajungem aici.

Steve consimți. Putea să fie chiar el avocat pledându-și cauza dacă reușea să se stăpânească.

Un paznic femeie aduse în sală două fete, fără cătușe la mâini. Acestea se așezară și chicotiră. Păreau să aibă vreo optsprezece ani.

— Cum naiba s-a întâmplat așa ceva?

Conștient că plânsul nu era demn de un bărbat, Steve se stăpâni, își trase nasul, înghiți în sec și răspunse:

— Probabil că semăn cu tipul care a comis fapta. Victima m-a ales dintr-un șir de oameni la confruntare. Din nefericire, eram prin preajma locului comiterii faptei când a fost comisă și le-am spus polițiștilor asta. Testul ADN îmi va da dreptate, însă durează trei zile. Sper să pot ieși pe cauțiune azi.

— Spune-i judecătorului că suntem și noi aici. Probabil că va ajuta.

Steve se simți ca un copilaș mângâiat de tatăl lui. Asta îi aduse în minte o amintire dulce-amăruie a zilei în care a primit o bicicletă. Probabil că a fost la aniversarea a cinci ani de viață. Bicicleta era prevăzută cu două roți ajutătoare în spate. Casa lor avea o grădină mare cu două trepte care coborau spre o alee. „Mergi în jurul pajiștii și ferește-te de trepte”, l-a sfătuit tatăl; totuși primul lucru pe care l-a făcut Steve a fost să coboare treptele cu bicicleta. Evident, a căzut, stricând bicicleta și rănindu-se; s-a așteptat ca tatăl lui să se înfurie pentru că a nesocotit un ordin direct. Însă acesta l-a ridicat de jos, i-a curățat rănile cu blândețe și a reparat bicicleta. Deși Steve s-a așteptat la o explozie de furie, aceasta nu s-a mai declanșat. Tatăl nu i-a zis nici măcar „Ți-am spus eu că asta se va întâmpla”. Indiferent ce se întâmpla, părinții lui erau mereu de partea lui.

În sală intră judecătoarea.

Era o femeie albă, atrăgătoare, de vreo cincizeci de ani, micuță de statură și foarte curat îmbrăcată. Purta o robă neagră și ținea o cutie de Cola dietetică, pe care o puse pe pupitru când se așeză pe scaun.

Steve încercă să ghicească ce fel de persoană era. Crudă sau binevoitoare? În bună dispoziție sau iritată? O femeie cu inima caldă și mintea deschisă sau un justițiar obsedat care spera în secret să-i trimită pe toți cei din fața ei pe scaunul electric? Se uită fix la ochii ei albaștri, la nasul ascuțit, la părul încărunțit. Oare avea un soț cu burtă și băutor de bere, un fiu mare despre care-și făcea griji, un nepot adorat cu care să se joace pe covor? Sau trăia singură într-un apartament scump plin de mobilier modern? Ceea ce citise la Facultatea de Drept îl învățase despre motivele teoretice pentru acordarea sau respingerea cauțiunii, dar în acel moment acestea păreau aproape irelevante. Tot ceea ce conta era dacă judecătoarea era cumsecade sau nu.

Ea privi șirul de deținuți și zise:

— Bună ziua. Aceasta este ședința pentru acordarea cauțiunii.

Avea o voce joasă, însă clară, cu dicție precisă. Întreaga ei ființă degaja curățenie și ordine – cu excepția cutiei de Cola, un strop de umanism care-i dădea speranțe lui Steve.

— Ați primit cu toții declarația privind acuzările?

Primiseră cu toții. Judecătoarea continuă prin a citi un înscris oficial legat de drepturile acuzaților și de modul în care aceștia puteau obține un avocat.

După ce termină de citit, preciză:

— Când vă auziți numele, vă rog să ridicați mâna dreaptă. Ian Thompson.

Un deținut ridică mâna. Judecătoarea citi cu voce tare acuzațiile și pedepsele de care era pasibil. Ian Thompson spărsese trei case din

pomposul cartier Roland Park. Cu înfățișare de hispanic și cu brațul prins într-un bandaj, tânărul acuzat n-arătă niciun interes față de soarta lui, părând mai degrabă plictisit de întregul proces.

Când judecătoarea îi spuse tânărului că avea dreptul la o audiere preliminară și un proces cu jurați, Steve începu să aștepte cu nerăbdare finalul: oare omul va primi drept la cauțiune sau nu?

Investigatorul numit de Curte până la începerea procesului se ridică în picioare. Vorbind repede, menționă că Thompson locuia la adresa indicată de un an de zile și că avea soție și un copil, dar nu lucra. De asemenea, obișnuia să consume heroină și avea cazier. „Dacă aș fi fost judecător, n-aș fi lăsat liber pe străzi un asemenea individ", reflectă Steve.

Cu toate acestea, judecătoarea stabili cauțiunea la douăzeci și cinci de mii de dolari. Steve se simți încurajat. Știa că în mod normal acuzații trebuiau să achite doar zece la sută din cauțiune cu bani gheață, așa că Thompson avea să fie liber dacă găsea două mii cinci sute de dolari. Părea o sumă convenabilă.

Urmă una din fete. Se bătuse cu o altă fată și era acuzată de vătămare corporală. Investigatorul îi spuse judecătoarei că fata locuia cu părinții și lucra la casieria unui supermarket din apropierea casei. În mod evident, fata nu însemna un risc deosebit, deci judecătoarea îi acordă cauțiune pe proprie răspundere, ceea ce însemna că fata nu trebuia să achite nicio sumă de bani.

O altă decizie blândă, prin urmare speranțele lui Steve crescură.

De asemenea, acuzatei i se ceru să nu se ducă la adresa fetei cu care s-a bătut. Asta îi aduse aminte lui Steve că un judecător putea stabili anumite condiții ale cauțiunii. Poate că ar fi trebuit să se ofere voluntar că va sta departe de Lisa Hoxton. Habar n-avea unde locuia și cum arăta persoana,

însă era gata să declare orice ca să iasă din închisoare.

Următorul acuzat era un alb de vârstă mijlocie care-și expusese penisul în fața unor femei venite la cumpărături în raionul de igienă feminină al unui magazin Rite-Aid. Omul a comis un șir lung de ofense similare. Locuia singur la aceeași adresă de cinci ani. Spre surprinderea și dezamăgirea lui Steve, judecătoarea refuză cauțiunea. Acuzatul era micuț și slăbănog; Steve îl socotea un nebun inofensiv. Totuși poate că judecătoarea, ca femeie, era dură în special cu infracțiunile sexuale.

Ea se uită pe foaie și citi:

— Steven Charles Logan.

Steve ridică mâna. „Te rog să-mi dai drumul de aici, te rog!”

— Sunteți acuzat de viol cu premeditare, faptă care poate atrage pedeapsa cu închisoare pe viață.

În spatele lui, Steve o auzi pe mama lui icnind de durere.

Judecătoarea continuă prin a citi celelalte acuzații și pedepsele asociate, pe urmă se ridică în picioare investigatorul. Acesta menționă vârsta, adresa și ocupația lui Steve, adăugând că acuzatul n-avea cazier și dependențe. Steve își zise că arăta ca un cetățean model în comparație cu majoritatea celorlalți acuzați. Cu siguranță că judecătoarea trebuia să țină cont de asta.

După ce Purdy termină de vorbit, Steve întrebă:

— Pot vorbi, Onorată Instanță?

— Da, dar țineți minte că s-ar putea să nu fie în interesul dumneavoastră să-mi spuneți lucruri legate de caz.

Steve se ridică.

— Sunt nevinovat, Onorată Instanță, însă se pare că semăn cu violatorul, așa că, dacă îmi veți acorda cauțiunea, promit să nu mă apropii de victimă, dacă doriți ca asta să fie o condiție a cauțiunii.

— Cu siguranță că da.

Steve ar fi vrut să facă o pledoarie pentru eliberarea lui, dar din minte îi dispăruseră toate acele discursuri elocvente pe care le repetase în celula închisorii, prin urmare nu se mai gândi la ce altceva să spună. Simțindu-se frustrat, se așeză la loc.

În spatele său, tatăl lui se ridică în picioare.

— Onorată Instanță, sunt tatăl lui Steven, colonelul Charles Logan. Aș fi bucuros să răspund la orice întrebări pe care ați dori să mi le puneți.

Judecătoarea îi aruncă o privire de gheață.

— Nu va fi nevoie.

Steve se întrebă de ce ea părea să respingă intervenția tatălui său. Poate că dorea doar să fie limpede pentru toată lumea că nu era impresionată de gradul lui militar. Poate că ar fi vrut să spună: „În instanța mea, toată lumea e egală, indiferent cât de respectabilă este persoana în cauză”.

Tatăl lui se așeză la loc.

Judecătoarea se uită la Steve.

— Domnule Logan, femeia vă era cunoscută înainte de comiterea presupusei infracțiuni?

— N-am cunoscut-o niciodată, răspunse Steve.

— Dar ați mai *văzut-o* vreodată?

Steve bănuia că judecătoarea se întreba dacă nu cumva el o pândise pe Lisa Hoxton o vreme înainte de a o ataca.

— Nu-mi dau seama, deoarece nu știu cum arată.

Judecătoarea păru să mediteze câteva secunde la cele aflate. Steve se simțea ca și cum se afla pe marginea unei prăpăstii. Un simplu cuvânt din partea ei îl putea salva. Însă dacă-i refuza cauțiunea, era ca și cum l-ar fi expediat direct în hăul de dedesubt.

— Se acordă o cauțiune de două sute de mii de dolari, conchise judecătoarea.

Steve fu cuprins de un val imens de ușurare. Întregul trup i se relaxă.

— Slavă Domnului! murmură el.

— Nu vă veți apropia de Lisa Hoxton și nici nu vă veți duce la adresa 1 321 Vine Avenue.

Simți cum tatăl lui îi cuprinse iarăși umărul. Își ridică mâinile încătușate și-i atinse degetele subțiri.

Știa că avea să mai dureze o oră sau două până când va ieși din arest, dar nu prea îl deranja asta, din moment ce era sigur de eliberare. Va mânca șase Big Mac-uri și va dormi încontinuu. Voia o baie fierbinte și haine curate și să primească înapoi ceasul de mână. Mai voia să fie în compania altor oameni care să nu întrebuințeze cuvintele „dobitoc” și „cretin” la fiecare propoziție rostită.

În plus, își dădu seama, oarecum spre surprinderea lui, că mai presus de orice voia s-o sune pe Jeannie Ferrami.

23

Jeannie se întoarse la birou într-o dispoziție sumbră. Maurice Obell era un laș. Un reporter agresiv de la un ziar făcuse câteva insinuări nepotrivite și totuși președintele universității se speriase ca de moarte. Iar Berrington era prea slab ca s-o apere eficient.

Programul de căutare pe computer însemna cea mai mare realizare a ei. Începuse să-l dezvolte atunci când își dăduse seama că studiul ei legat de criminalitate n-avea cum să avanseze fără un nou mijloc de a descoperi subiecte de studiu. Se ocupase trei ani de dezvoltarea programului. Însemna adevărata ei realizare remarcabilă, fără a pune la socoteală campionatele de tenis. Dacă ea avea un talent intelectual anume, atunci acesta se referea la astfel de enigme logice. Deși studiase psihologia ființelor omenești imprevizibile și irațională, o făcuse prin manipularea unor volume imense de date despre sute și mii de indivizi: munca ei era statistică și matematică. Simțea că, dacă motorul ei de căutare nu era bun, atunci nici ea nu era bună de nimic. Putea să renunțe la tot și să devină stewardesă, ca Penny Watermeadow.

Fu surprinsă s-o găsească pe Annette Bigelow așteptând-o în fața ușii biroului. Annette era o absolventă a cărei muncă era supervizată de Jeannie ca parte a îndatoririlor ei profesorale. Își aduse aminte că, în urmă cu o săptămână, Annette i-a trimis niște propuneri referitoare la munca din acel an, iar ele două au stabilit o întâlnire pentru acea dimineață ca să le discute.

Jeannie decise să anuleze întâlnirea; avea lucruri mai importante de făcut. Apoi văzu expresia de speranță de pe chipul tinerei și-și aminti cât de cruciale erau astfel de întâlniri atunci când erai student. Așa că se forță să zâmbească și zise:

— Îmi pare rău că ai așteptat. Haide să începem imediat.

Din fericire, a citit propunerile cu atenție și și-a făcut însemnări. Annette intenționa să caute prin noianul de date existente informații despre gemeni, pentru a descoperi corelații dintre opiniile politice și atitudinile morale. Era un concept interesant, iar planul avea fundament științific. Jeannie îi sugeră câteva îmbunătățiri minore și fu de acord să treacă la treabă.

În vreme ce Annette pleca, Ted Ransome își strecură capul pe ușă.

— Arăți ca și cum ești pe punctul de a decapita pe cineva, zise el.

— Însă nu pe tine, replică Jeannie zâmbind. Intră să bei o cafea.

„Chipeșul" Ransome era persoana de sex masculin favorită din întregul departament al lui Jeannie, profesor asociat care se ocupa cu psihologia percepției, căsătorit și cu doi copii. Jeannie știa că el o găsea atrăgătoare, dar s-a arătat prudentă. Între ei exista un magnetism sexual plăcut, care însă nu amenința să devină o problemă.

Jeannie porni automatul de cafea de lângă biroul ei și-i pomeni lui Ransome de *New York Times* și de Maurice Obell.

— Dar acum vine marea întrebare, încheie ea. Cine le-a dat pontul celor de la *New York Times*?

— Trebuie să fi fost Sophie, răspunse el.

Sophie Chapple era cealaltă persoană de sex feminin din corpul profesoral al Departamentului de Psihologie al facultății. Deși se apropia de cincizeci de ani și era profesor titular, o socotea pe Jeannie ca pe un soi de rival și s-a arătat geloasă încă de la începutul semestrului, plângându-se de orice, de la fustele mini ale lui Jeannie la modul în care aceasta își parca mașina.

— Ar face așa ceva? se miră Jeannie.

— Fără să ezite.

— Cred că ai dreptate.

Jeannie nu contenea să se minuneze de meschinăria unor oameni de știință de frunte. Îl văzuse o dată pe un matematician respectat dându-i un pumn celui mai strălucit fizician din America, pentru că i-o luase înainte la rând în locul unde se servea masa.

— Poate că am s-o întreb.

Ransome ridică din sprâncene.

— O să mintă.

— Însă va părea vinovată.

— O să se lase cu bătălie.

— Bătălia a început deja.

Sună telefonul. Jeannie ridică receptorul și-i făcu semn lui Ted să toarne cafea.

— Alo.

— Aici e Naomi Freelander.

Jeannie ezită.

— Nu știu dacă ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ați încetat să mai folosiți baze medicale de date pentru cercetarea dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu.

— Cum adică „Nu”?

— Adică n-am încetat. Apelurile dumneavoastră telefonice au stârnit niște discuții, dar nu s-a luat nicio decizie.

— Am aici un fax de la cabinetul președintelui. În el, conducerea universității își cere scuze față de oamenii a căror intimitate a fost încălcată și-i asigură că programul de cercetare a fost oprit.

Jeannie deveni îngrijorată.

— Au trimis acel comunicat?

— Nu știați?

— Am văzut o propunere și n-am fost de acord cu ea.

— Se pare că v-au anulat programul fără să vă anunțe.

— N-o pot face.

— Cum adică?

— Am un contract cu această universitate. Nu pot face doar ce vor ei.

— Vreți să-mi spuneți că o să continuați programul sfidând autoritățile universitare?

— Sfidarea n-are ce căuta aici. Ei n-au puterea să-mi ordone.

Jeannie surprinse privirea lui Ted. Acesta ridică o mână și făcu un semn de negație. Își dădu seama că el avea dreptate; nu așa trebuia să discute cu presa. Schimbă tactica.

— Uitați ce e, reluă ea cu un ton rezonabil, chiar dumneavoastră ați afirmat că în acest caz se poate vorbi de o *posibilă* încălcare a intimității.

— Da…

— Și n-ați reușit să găsiți pe nimeni dornic sau dornică să se plângă în privința programului meu. Cu toate acestea, n-aveți nicio ezitare când e vorba de anularea acestui program de cercetare.

— Nu judec, doar relatez faptele.

— Știți care este subiectul cercetării mele? Încerc să descopăr ce-i face pe oameni infractori. Sunt prima persoană care s-a gândit la o cale cu adevărat promițătoare de a studia această problemă. Dacă lucrurile merg bine, ce voi descoperi va face din America un loc mai bun în care să crească nepoții dumneavoastră.

— N-am nepoți.

— Asta e scuza dumneavoastră?

— N-am nevoie de scuze…

— Poate că nu, însă n-ar fi mai bine să descoperiți un caz de încălcare a intimității de care să-i pese cuiva cu adevărat? N-ar fi acesta un articol mai bun pentru ziarul dumneavoastră?

— Eu hotărăsc asta.

Jeannie oftă. Făcuse tot ce-i stătuse în putință. Scrâșnind din dinți, încercă să pună capăt conversației pe un ton amical.

— Atunci, vă doresc mult succes.

— Apreciez colaborarea dumneavoastră, doctoriță Ferrami.

— La revedere, spuse Jeannie, apoi trânti receptorul, mormăind: Nemernica naibii!

Ted îi dădu o cană cu cafea.

— Bănuiesc că au anunțat anularea programului tău.

— Nu pricep. Berrington a spus că vom discuta în legătură cu ce e de făcut.

Ted își coborî vocea.

— Nu-l cunoști pe Berry la fel de bine ca mine. Ascultă-mă cu atenție, e un șarpe. N-aș avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Poate că a fost o eroare, zise Jeannie. Poate că secretara doctorului Obell a trimis comunicatul din greșeală.

— Posibil, replică Ted. Dar prefer teoria cu șarpele.

— Crezi că ar trebui să sun la *New York Times* și să spun că la telefonul meu a răspuns altcineva?

— Mai bine te-ai duce până la biroul lui Berry și să-l întrebi dacă a fost intenția lui de a da publicității comunicatul înainte să discute cu tine, spuse Ted râzând.

— Bună idee.

Jeannie bău cafeaua rămasă și se ridică.

Ted se duse spre ușă.

— Mult noroc. Îți țin pumnii.

— Mulțumesc.

Se gândi să-l sărute pe obraz, însă decise să se abțină.

Străbătu coridorul și urcă mai multe trepte spre biroul lui Berrington. Ușa acestuia era încuiată. Se duse până în biroul secretarei, care lucra pentru toți profesorii.

— Bună, Julie, unde e Berry?

— Și-a luat liber pentru restul zilei, dar mi-a cerut să stabilesc o întâlnire cu tine mâine.

La naiba! Nemernicul o evita. Teoria lui Ted se dovedea corectă.

— La ce oră mâine?

— Nouă și jumătate?

— Voi fi aici.

Coborî la etajul unde se afla laboratorul și intră. Lisa era la bancul de lucru și verifica atentă concentrația de ADN de la Steven și de la Dennis din fiolele de test. Amestecase doi microlitri din fiecare mostră cu doi mililitri de colorant fluorescent. Colorantul licărea în contact cu ADN-ul, iar cantitatea de ADN era arătată de intensitatea licăririi, măsurată cu un fluorometru ADN, pe o riglă care oferea rezultatul în nanograme de ADN per microlitru de mostră.

— Cum te simți? întrebă Jeannie.

— Bine.

Jeannie privi stăruitor fața Lisei. Era evident că ea continua să fie în faza de negare a faptelor. Avea o expresie de impasibilitate pe chip din pricina concentrării cu care lucra, însă încordarea se ghicea pe sub această mască.

— Ai reușit să vorbești cu mama ta?

Părinții Lisei locuiau în Pittsburgh.

— Nu vreau s-o îngrijorez.

— De aceea e mamă. Sun-o!

— Poate diseară.

Jeannie îi povesti Lisei despre telefonul reporterei de la *New York Times* în vreme ce asistenta ei amesteca mostrele de ADN cu o enzimă denumită endonuclează de restricție. Aceste enzime distrugeau elementele de ADN străin care se puteau găsi în mostra-țintă. Făceau asta fragmentând molecula lungă de ADN în mii de fragmente mai scurte. Endonucleazele erau deosebit de utile inginerilor geneticieni datorită faptului că întrerupeau întotdeauna secvența de ADN în același punct specific. Ca atare, fragmentele din două mostre de sânge puteau fi comparate. Dacă se potriveau, sângele provenea de la același individ sau de la gemeni identici. Dacă erau diferite, atunci proveneau de la indivizi diferiți.

Era ca și cum s-ar tăia un centimetru de bandă dintr-o casetă cu muzică de operă. Să presupunem că s-ar lua un fragment de cinci minute de la începuturile a două benzi diferite: dacă muzica de pe ambele bucăți de bandă era, de pildă, „Se a caso madama la notte ti chiama…”, atunci ambele bucăți proveneau din duetul din *Nunta lui Figaro.* Ca protecție împotriva posibilității ca două opere complet diferite să aibă aceeași secvență de note exact în acel loc, era nevoie să fie comparate mai multe fragmente, nu doar unul.

Procesul de fragmentare dura câteva ore și nu putea fi accelerat: dacă ADN-ul nu era complet fragmentat, testul nu dădea rezultate.

Lisa părea șocată de povestea auzită de la Jeannie, dar n-arăta compasiunea pe care cea din urmă o spera. Poate că asta se întâmpla deoarece ea trecuse printr-o traumă cu doar trei zile înainte, iar criza cu care se confrunta Jeannie părea minoră prin comparație.

— Dacă va trebui să abandonezi proiectul, rosti Lisa, ce te vei apuca să studiezi în schimb?

— Habar n-am, răspunse Jeannie. Nu-mi pot imagina că am să abandonez proiectul.

Își dădu seama că Lisa nu era, pur și simplu, animată de aceeași curiozitate ca a unui om de știință. Pentru Lisa, tehnician laborant, un proiect de cercetare era la fel cu altul.

Jeannie se întoarse la ea în birou și sună la Bella Vista Sunset Home. Din pricina evenimentelor petrecute în viața ei, uitase să mai discute cu mama ei.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Ferrami, vă rog, ceru ea.

Primi o replică seacă.

— Sunt la masa de prânz.

Jeannie ezită.

— Bine. Vreți să-i spuneți, vă rog, că a sunat-o fata ei, Jeannie, și că o să revin mai târziu?

— Mda.

Jeannie avu impresia că femeia nu-și notase cele zise de ea.

— Mă numesc J-e-a-n-n-i-e, precizã ea. Sunt fata ei.

— Mda, bine.

— Mulțumesc. Apreciez gestul.

— Sigur.

Jeannie închise. Trebuia s-o scoată pe mama ei de acolo. Încă nu făcuse vreun demers pentru a ține meditații în weekend.

Se uită la ceas: abia trecuse de amiază. Apucă mouse-ul și se uită la ecranul computerului, însă i se părea inutil să mai lucreze în condițiile în care proiectul ei putea fi anulat. Simțindu-se furioasă și neajutorată, decise să-și ia liber pentru restul zilei.

Închise computerul, încuie biroul și ieși din clădire. Încă avea Mercedesul roșu. Urcă și mângâie volanul cu o senzație plăcută de familiaritate.

Încercă să se îmbărbăteze singură. Avea un tată; era un privilegiu rar. Poate că reușea să petreacă mai mult timp cu el și să se bucure de noutatea relației. Puteau merge împreună până în port ca să se plimbe. Poate că-i va cumpăra o geacă sport nouă de la Brooks Brothers. N-avea bani gheață, dar putea cumpăra pe credit. La naiba, viața era scurtă!

Simțindu-se mai bine, se duse acasă și parcă mașina în față.

— Tati, am ajuns, anunță ea cu voce tare în vreme ce urca scara.

Când intră în living, observă imediat că s-a petrecut ceva rău. După câteva clipe de confuzie, văzu că televizorul a fost mutat din loc. Poate că tatăl ei l-a dus în dormitor ca să se uite la el. Căută în camera alăturată; televizorul nu era acolo. Reveni în living.

— Oh, nu! exclamă ea, constatând că i-au dispărut și videoul, combina stereo și computerul

de pe birou. Nu se poate așa ceva, tată! Nu, nu, nu-mi vine să cred!

Fugi în dormitor și deschise cutia cu bijuterii. Cercelul pentru nas, cu diamant de un carat, pe care i-l dăruise Will Temple lipsea, de asemenea.

În acea clipă sună telefonul și ea ridică receptorul cu un gest automat.

— Aici e Steve Logan. Ce mai faci?

— E cea mai proastă zi din viața mea, răspunse Jeannie și începu imediat să plângă.

24

Steve Logan puse receptorul în furcă.

S-a bărbierit, a făcut un duș și s-a îmbrăcat cu haine curate după ce a mâncat lasagna pregătită de mama lui. Le-a povestit părinților toate detaliile supliciului îndurat. Aceștia au insistat să angajeze un avocat, chiar dacă el le-a spus că era sigur că vor fi retrase acuzațiile în baza rezultatelor testului ADN, așa că le-a promis că va discuta cu un avocat în dimineața următoare. A dormit tot drumul de la Washington la Baltimore pe bancheta din spate a mașinii Lincoln Mark VIII a tatălui și se simțea bine, deși încă era vlăguit după ce a fost nevoit să stea treaz.

Și voia s-o vadă pe Jeannie.

A avut acest imbold înainte de a o suna. În acel moment, odată ce a aflat în ce necazuri a intrat ea, dorea și mai mult s-o vadă. S-o ia în brațe și să-i spună că totul va fi bine.

De asemenea, simțea că trebuia să existe o legătură între problemele ei și problemele lui. Avea impresia că lucrurile evoluau prost pentru amândoi din momentul în care Jeannie i-a prezentat șefului ei, iar Berrington s-a făcut alb la față.

Voia să afle mai multe despre misterul originii lui. Partea asta de poveste n-a mărturisit-o și părinților. Era prea bizară și prea tulburătoare. Totuși trebuia să discute cu Jeannie în privința ei.

Ridică din nou receptorul ca s-o sune, însă se răzgândi. Ea i-ar fi zis că n-are nevoie de companie. Oamenii deprimați așa se simțeau de obicei, chiar și atunci când aveau nevoie de un umăr pe care să plângă. Poate că era mai bine să apară în pragul ușii ei și să spună: „Hei, haide mai bine să ne îmbărbătăm unul pe celălalt”.

Se duse la bucătărie. Mama lui freca tigaia de lasagna cu o perie de sârmă. Tatăl a plecat la birou

pentru o oră. Steve începu să pună vase în mașina de spălat vase.

— Mamă, ceea ce-ți voi spune o să ți se pară ciudat, dar…

— Te vei vedea cu o fată, îl întrerupse ea.

Steve zâmbi.

— De unde ai știut?

— Sunt mama ta și am intuit. Cum o cheamă?

— Jeannie Ferrami. *Doctorița* Ferrami.

— Și acum ar trebui să fiu o mamă evreică? Ar trebui să fiu impresionată de faptul că e doctoriță?

— E un om de știință, nu medic.

— Dacă și-a luat deja doctoratul, trebuie să fie mai în vârstă ca tine.

— Douăzeci și nouă.

— Hmm! Cum e?

— Păi, e o apariție cam șocantă, să știi, e înaltă și foarte atletică – e o jucătoare de tenis al naibii de bună –, cu o claie de păr negru, ochi negri și o nară în care are un inel fin din argint, și e… puternică, spune direct ce are de spus. În plus, râde mult, am făcut-o să râdă de câteva ori, însă, în principiu, e doar… – căută un cuvânt potrivit – … cum să spun, se face ușor *remarcată.* Când e prin preajmă, nu te poți uita în altă parte…

Steve se opri.

Câteva clipe, mama îl privi fix, după care zise:

— Măi să fie – te-a prins rău de tot.

— Păi, nu e chiar așa… Da, ai dreptate. Sunt nebun după ea.

— Și ea simte la fel?

— Nu încă.

— Du-te s-o vezi. Sper să te merite, spuse mama și zâmbi cu afecțiune.

El o sărută pe obraz.

— Cum de ai ajuns să fii o ființă atât de bună?

— În timp, prin experiență, îi răspunse ea.

Mașina lui Steve era parcată afară; ei au luat-o din campusul Jones Falls și mama lui a condus înapoi până la Washington. În acel moment, Steve

intră pe autostrada I–95 ca să se întoarcă în Baltimore.

Jeannie se pare că era într-o bună dispoziție sufletească. I-a povestit, atunci când a sunat-o, cum a jefuit-o tatăl ei și cum a trădat-o președintele universității. Avea nevoie de cineva care s-o prețuiască, iar el era persoana potrivită.

În vreme ce conducea, și-o imagină șezând lângă el pe canapea, râzând și spunând; „Mă bucur foarte mult că ai venit, m-ai făcut să mă simt mult mai bine, ce-ar fi să ne dezbrăcăm și să ne băgăm în pat?”

Se opri la un stripp mall din cartierul Mount Washington și cumpără o pizza cu fructe de mare, o sticlă de vin Chardonnay de zece dolari, o caserolă de înghețată Ben & Jerry’s – cu aromă Rainforest Crunch – și un buchet de garoafe galbene. Îi atrase atenția prima pagină din *Wall Street Journal* cu un titlu despre Genetico Inc. Era compania care finanța studiul lui Jeannie despre gemeni, din câte își amintea. Se părea că firma era pe cale să fie achiziționată de Landsmann, o corporație farmaceutică germană. Cumpără ziarul.

Visurile lui plăcute erau adumbrite de un gând îngrijorător: Jeannie ar fi putut pleca de când au vorbit ei. Sau poate era în casă și nu voia să răspundă la sonerie. Sau poate avea musafiri.

Fu mulțumit să vadă un Mercedes 230C roșu parcat în apropierea reședinței; Jeannie trebuia să fie acasă. Apoi își dădu seama că ea putea să fi plecat și pe jos. Sau cu un taxi. Sau cu mașina unei prietene.

Avea un interfon la intrare. Apăsă butonul și se uită lung la difuzor, sperând să funcționeze. Nu se întâmplă nimic. Sună din nou. Se auzi un zgomot ca un pârâit. Inima îi bătea cu putere.

— Cine e? întrebă Jeannie, iritată.

— Steve Logan. Am venit să te îmbărbătez.

Urmă o pauză lungă.

— Steve, nu mă simt prea bine ca să primesc musafiri.

— Cel puțin lasă-mă să-ți dau florile astea.

Ea nu-i răspunse. Steve se gândi că era speriată. Se simți foarte dezamăgit. Ea i-a spus că-l credea nevinovat, dar asta s-a întâmplat când el era în spatele gratiilor. În acel moment, că se găsea în pragul casei sale și ea era singură, situația nu mai era la fel.

— Nu ți-ai schimbat părerea despre mine, nu? continuă el. Încă mă crezi nevinovat? Dacă nu, plec imediat.

Se auzi un bâzâit și ușa se deschise.

Își zise că era genul de femeie care nu putea rezista unei provocări.

Intră într-un hol minuscul, în care erau alte două uși. Una era deschisă și ducea către câteva trepte. În capul lor stătea Jeannie, îmbrăcată cu un tricou de un verde-deschis.

— Cred că ar fi mai bine să urci, zise ea.

Nu era cea mai entuziasmantă urare de bun venit, totuși zâmbi și urcă scara, ducând cadourile într-o sacoșă din hârtie. Jeannie îl conduse într-un living mic cu o bucătărie pe colț. Steve remarcă faptul că-i plăceau combinațiile de alb și negru cu pete de culori vii. Avea o canapea tapisată în negru cu perne portocalii, un ceas albastru digital pe un perete zugrăvit în alb, jaluzele galben strălucitor și o tejghea de bucătărie albă pe care se aflau căni roșii de cafea.

Își lăsă sacoșa pe tejghea.

— Uite ce e, trebuie să mănânci ceva ca să te simți mai bine, spuse el și scoase pizza din sacoșă. Și un pahar cu vin alături, ca să detensionăm atmosfera. Apoi, când o să fii pregătită să primești o tratație specială, poți servi înghețata asta direct din caserolă. Și după ce se termină mâncarea și băutura, vei rămâne și cu florile. Vezi?

Ea se uită la el ca la un marțian.

— Și, oricum, adăugă Steve, am crezut că ai nevoie să-ți spună cineva că ești o persoană minunată și specială.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Du-te naibii! exclamă Jeannie. Nu plâng niciodată!

El îi cuprinse umerii. Era pentru prima dată când o atingea. Ezitând, o trase spre el. Ea nu-i opuse rezistență. Abia venindu-i să creadă ce noroc avea, o strânse mai tare în brațe. Era aproape la fel de înaltă ca el. Jeannie își puse capul pe umărul lui, iar trupul începu să-i tremure de suspine. Steve îi mângâie părul. Era moale și dens. Avu o erecție ca de piatră și se îndepărtă puțin, sperând că ea n-a simțit.

— O să fie bine, o liniști el. O să rezolvi situația cumva.

Ea rămase în brațele lui câteva clipe lungi și delicioase. Steve îi simți căldura trupului și-i inhală aroma. Se întrebă dacă era cazul s-o sărute. Ezită, temându-se că, dacă o grăbea, ea avea să-l respingă. Apoi clipele trecură ca într-un vis și ea se desprinse din îmbrățișare.

Jeannie își șterse nasul cu poala tricoului larg, oferindu-i pentru o clipă priveliștea sexy a pântecului plat și bronzat.

— Mulțumesc, zise ea. Aveam nevoie de un umăr pe care să plâng.

Steve fu decepționat din pricina tonului ei lipsit de emoție. Pentru el, momentul a fost unul de senzații intense; pentru ea, a fost doar o eliberare de tensiune.

— Face parte din serviciu, rosti Steve protocolar, regretând imediat că n-a rămas tăcut.

Ea deschise un dulap și scoase două farfurii.

— Mă simt deja mai bine. Haide să mâncăm.

Steve se cocoță pe un scaun din dreptul tejghelei. Jeannie mâncă o felie de pizza și scoase dopul de la sticla cu vin. Se bucura văzând-o cum se mișca prin casă, închizând un sertar cu șoldul,

mijind ochii înspre un pahar ca să vadă dacă era curat sau apucând tirbușonul cu degetele lungi și îndemânatice. Își aminti de prima fată de care s-a îndrăgostit. Se numea Bonnie și avea șapte ani, la fel ca el; iar el s-a holbat la șuvițele ei de un blond spălăcit și la ochii verzi, și s-a gândit că era un miracol ca o fată atât de perfectă să se afle tocmai în acel moment pe terenul de joacă al școlii Spillar Road Grade. O vreme s-a jucat chiar în minte cu ideea că ea era, de fapt, un înger.

În acea clipă n-o socotea pe Jeannie un înger, însă avea o grație și degaja un magnetism aparte prin care asemănarea cu un înger devenea astfel izbitoare.

— Ești rezistent, comentă Jeannie. Ultima dată când te-am văzut arătai oribil. A fost cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, dar se pare că ți-ai revenit.

— Am scăpat ieftin. Mă mai doare acolo unde detectivul Allaston m-a izbit cu capul de zid și am o vânătaie mare acolo unde Porky Butcher m-a lovit în coaste la ora cinci în această dimineață, însă o să fiu în regulă câtă vreme nu va trebui să mă întorc în acea închisoare.

Se forță să nu se mai gândească la asta. Nu se va mai întoarce acolo; testul ADN îl va elimina de pe lista suspecților.

Se uită la biblioteca ei. Avea o mulțime de cărți de nonficțiune, biografii ale lui Darwin, Einstein și Francis Bacon; câteva cărți scrise de romanciere necunoscute pentru el, precum Erica Jong și Joyce Carol Oates; cinci sau șase volume de Edith Wharton; câțiva clasici moderni.

— Hei, ai romanul meu favorit! exclamă el.

— Lasă-mă să ghicesc: *To Kill a Mockingbird*[7].

Steve era uimit.

— De unde ai știut?

— Mă subapreciezi. Eroul este un avocat care sfidează prejudecățile sociale ca să apere un

nevinovat. Nu ăsta e visul tău? În plus, nu credeam că ai fi ales *The Womens Room*[8].

El clătină resemnat din cap.

— Știi atâtea lucruri despre mine. Este enervant.

— Care crezi că e cartea mea favorită?

— E un test?

— Da.

— Ăăă… *Middlemarch*.[9]

— De ce?

— Are ca eroină o persoană puternică și independentă.

— Dar care nu *face* nimic! În fine, cartea la care mă gândeam nu e un roman. Ghicește din nou.

El clătină din cap.

— O carte de nonficțiune, spuse el, apoi îi veni o idee. Știu. Povestea unei mari descoperiri științifice, care detaliază ceva crucial despre structura anatomică a omului. Sunt sigur că este vorba despre *The Double Helix*[10].

— Hei, foarte bine!

Începură să mănânce. Pizza încă era caldă. Jeannie tăcu o vreme, căzută pe gânduri, după care zise:

— Astăzi am dat-o rău în bară. Acum îmi dau seama. Trebuia să țin întreaga criză sub preș. Ar fi trebuit să spun: „Poate că da, putem discuta asta, haideți să nu luăm decizii pripite”. În loc de asta, am sfidat conducerea universității, apoi am înrăutățit lucrurile povestind presei.

— Îmi dai impresia unei persoane reticente la compromisuri.

Ea încuviință.

— Există persoane care nu fac *compromisuri* și altele care sunt *tâmpite.*

Steve îi arătă ziarul cumpărat.

— Asta ar putea explica de ce departamentul unde lucrezi este atât de sensibil în privința publicității negative în acest moment. Sponsorul tău e pe cale să fie cumpărat.

Jeannie citi primul paragraf.

— Uau, o sută optzeci de milioane de dolari!

Continuă să citească în vreme ce mesteca o bucată de pizza. Când termină articolul, clătină din cap.

— Teoria ta e interesantă, însă n-o cred.

— De ce?

— Se pare că Maurice Obell era împotriva mea, nu Berrington. Deși șeful meu poate fi alunecos ca un șarpe, după cum mi s-a spus. Oricum, nu sunt chiar așa de importantă. Reprezint doar o mică parte a cercetărilor sponsorizate de Genetico. Și chiar dacă munca mea ar încălca intimitatea oamenilor, asta n-ar fi suficient pentru generarea unui scandal care să amenințe o achiziție de multe milioane de dolari.

Steve se șterse pe degete cu un șervețel din hârtie și ridică o fotografie înrămată în care se vedeau o femeie cu un copil. Femeia semăna un pic cu Jeannie, însă avea părut drept.

— Sora ta? încercă el.

— Da. Patty. Are trei copii – toți băieți.

— N-am frați sau surori, mărturisi Steve, apoi își aduse aminte și precizâ: Asta dacă nu-l pui la socoteală pe Dennis Pinker.

Expresia de pe chipul lui Jeannie se schimbă, așa că el adăugă:

— Te uiți la mine de parcă aș fi o fantomă.

— Scuze. Vrei să încerci înghețata?

— Desigur.

Jeannie puse caserola pe masă și scoase două linguri. Gestul îl mulțumi pe Steve. Mâncatul din același vas însemna un pas mai aproape de un sărut. Jeannie mânca repede, cu poftă. El se întrebă dacă făcea dragoste cu același gen de entuziasm hulpav.

Steve luă o lingură de înghețată și zise:

— Mă bucur foarte mult că ai încredere în mine. Polițiștii sigur n-au.

— Dacă ești violator, atunci toată teoria mea e falsă.

— Chiar și așa, nu multe femei m-ar fi lăsat înăuntru în seara asta. Mai ales crezând că am aceleași gene ca Dennis Pinker.

— Am ezitat, recunoscu ea. Dar mi-ai dovedit că am dreptate.

— În ce fel?

Jeannie făcu un gest larg cu mâna înspre resturile cinei.

— Dacă Dennis Pinker e atras de o femeie, îi pune cuțitul în față și-i ordonă să-și scoată chiloții. Tu aduci pizza.

Steve râse.

— Poate că sună amuzant, replică Jeannie, însă diferența e enormă.

— Ar trebui să știi ceva despre mine. Un secret.

Jeannie își lăsă lingura jos.

— Ce anume?

— Odată am fost cât pe-aci să omor pe cineva.

— Cum?

Îi relată povestea bătăii cu Tip Hendricks.

— De aceea sunt atât de deranjat de povestea asta legată de originea mea, zise el în încheiere. Nu-ți pot explica îndeajuns de bine cât de tulburător este să aflu că mama și tata ar putea să nu fie părinții mei. Dacă tatăl meu adevărat e un ucigaș?

Jeannie clătină din cap.

— Ai participat la o bătaie la școală, care a scăpat de sub control. Asta nu te face psihopat. Și ce s-a întâmplat cu celălalt băiat? Tip?

— L-a omorât cineva câțiva ani mai târziu. Trecuse deja la traficul de droguri. S-a certat cu furnizorul lui, iar individul l-a împușcat în cap.

— Atunci, cred că el e psihopatul. Asta se întâmplă cu toți. Nu se pot feri de belele. E posibil ca un puști puternic ca tine să aibă probleme cu legea la un moment dat, dar ești genul care supraviețuiește acestor evenimente neplăcute și continuă să ducă o viață normală. În vreme ce

Dennis va intra și va ieși din închisoare până când îl va omorî cineva.

— Câți ani ai, Jeannie?

— Nu ți-a plăcut că te-am făcut puști puternic.

— Am douăzeci și doi.

— Douăzeci și nouă. E o mare diferență.

— Ți se pare că arăt ca un puști?

— Uite ce e, nu știu, probabil că un tip de treizeci de ani n-ar veni din Washington cu mașina până aici doar ca să-mi aducă pizza. A fost un gest cam necugetat.

— Și-ți pare rău că l-am făcut?

— Nu, răspunse Jeannie și-i atinse mâna. Chiar mă bucur.

Steve încă nu-și dădea seama în ce relație era cu ea. Însă ea a plâns pe umărul lui. „Nu te folosești de un puști pentru așa ceva”, se gândi el.

— Când vei afla adevărul despre genele mele?

Ea se uită la ceas.

— Probabil că procedura e la final. Lisa va developa filmul fotografic dimineață.

— Adică testul este finalizat?

— Cam așa.

— Ne putem uita acum la rezultate? Abia aștept să aflu dacă am același ADN cu Dennis Pinker.

— Cred că putem, răspunse Jeannie. Și eu sunt destul de curioasă.

— Atunci, ce mai așteptăm?

25

Berrington Jones avea un card din plastic cu ajutorul căruia putea deschide toate ușile din clădire.

Nu știa nimeni altcineva de existența acestui card. Chiar și ceilalți profesori titulari își închipuiau cu naivitate că birourile lor erau spații private și intime. Știau că membrii personalului de curățenie aveau chei de rezervă. La fel ca și agenții de pază din campus. Dar nu le-a trecut niciodată prin minte că nu era deloc greu să pui mâna pe o cheie dată inclusiv oamenilor care se ocupau de curățenie.

Cu toate acestea, Berrington nu și-a folosit niciodată cardul de acces. Nu-i stătea în fire să cotrobăie: nu-l reprezenta ca stil de viață. Pete Watlingson probabil că ținea poze cu băieți goi în sertarul de la birou, Ted Ransome, fără îndoială, avea ascunsă niște marijuana pe undeva, iar Sophie Chapple poate că ținea un vibrator la îndemână pentru lungile după-amiezi de singurătate, însă Berrington nu dorea să știe astfel de lucruri. Cardul de acces era rezervat pentru situații de urgență.

Iar în acel moment era vorba despre o urgență.

Conducerea universității i-a ordonat lui Jeannie să înceteze să mai întrebuințeze programul ei de computer și a anunțat întreaga lume de anularea programului, dar cum putea fi el sigur că așa stăteau lucrurile? Nu putea vedea mesajele electronice care se transmiteau de la un terminal de computer la altul. Întreaga zi l-a deranjat ideea că era posibil ca ea să fi început deja să caute în altă bază de date. Și nu se putea ști peste ce putea da acolo.

Așa că a revenit la birou și privea cum asfințitul cald se lăsa peste cărămizile roșii ale clădirilor din campus, bătând încet cu cardul din plastic în

mouse-ul computerului și pregătindu-se să facă ceva împotriva firii sale.

Își prețuia enorm demnitatea. Și-a cultivat-o de timpuriu. Fiind cel mai mic băiat din clasă la școală, fără un tată care să-l învețe cum să se descurce cu băieții agresivi, cu o mamă prea îngrijorată de ziua de mâine ca să se mai preocupe și de fericirea lui, Berrington a început să-și afișeze un aer de superioritate, o aroganță care l-a protejat. În timpul studiilor de la Harvard s-a apucat să studieze pe furiș un coleg de clasă dintr-o familie veche și bogată, analizând detaliile legate de curelele din piele și batistele din in, costumele din tweed și eșarfele din cașmir; se minunase văzând amestecul de lejeritate și deferență cu care-i trata pe profesori, șarmul superficial și răceala subliminală a relațiilor cu cei inferiori din punct de vedere social. Când a început să lucreze la teza de masterat, era deja socotit de mulți ca un specimen aparținând elitei.

Iar o astfel de mantie de demnitate era greu de înlăturat. Unii profesori își puteau da jos haina ca să ia parte la un meci de fotbal cu un grup de studenți, dar nu și Berrington. Studenții nu-i spuneau niciodată glume și nici nu-l invitau la petrecerile lor, însă nici nu se comportau mitocănește față de el, nu vorbeau în timpul cursurilor și nu comentau notele pe care le primeau.

Într-un fel, de la crearea Genetico, întreaga lui viață a fost o decepție, dar el a gestionat lucrurile atent și cu îndrăzneală. Oricum, nu s-a gândit niciodată să se strecoare în camera altcuiva ca s-o cerceteze.

Se uită la ceas. Probabil că laboratorul era închis la acea oră. Cei mai mulți colegi ai lui au plecat, îndreptându-se spre casele din suburbii sau spre barul de la clubul facultății. Era un moment potrivit. Oamenii de știință aveau un program aleatoriu și de aceea clădirea era uneori pustie.

Dacă era văzut, trebuia să dea impresia că a venit cu treburi.

Părăsi biroul, coborî scările și străbătu coridorul către biroul lui Jeannie. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Trecu cardul prin cititorul de carduri și ușa se deschise. Intră, aprinse lumina și închise ușa în urma lui.

Era cel mai mic birou din clădire. De fapt, acolo a fost înainte o magazie, însă Sophie Chapple a insistat cu malițiozitate ca încăperea să devină biroul lui Jeannie, cu argumentul bătător la ochi că era nevoie de camere mai mari pentru depozitarea chestionarelor tipărite pe care le folosea întregul departament. Biroul era îngust și avea o fereastră mică. Dar Jeannie l-a decorat cu două scaune din lemn vopsite în roșu-aprins, un mic palmier într-un ghiveci și o reproducere după o schiță de Picasso, un taur de luptă în nuanțe vii de galben și portocaliu.

Ridică fotografia înrămată de pe masa ei de lucru. Era o poză alb-negru cu un bărbat arătos, cu favoriți și cravată largă și o tânără cu o expresie de hotărâre pe chip: probabil părinții lui Jeannie în anii ’70. În afară de fotografie, pe masă nu se mai găsea nimic. O fată ordonată.

Se așeză pe scaun și dădu drumul computerului. În vreme ce acesta pornea, se apucă să-i caute prin sertare. Sertarul de sus conținea pixuri și carnețele de notițe. În altul găsi o cutie cu tampoane și o pereche de colanți într-un pachet nedesfăcut. Berrington ura colanții. Îi plăceau foarte mult amintirile din adolescență cu portjartiere și ciorapi cu dungi. Colanții erau și nesănătoși, ca niște pantaloni scurți din nailon. Dacă viitorul președinte Proust îl va numi ministrul Sănătății, va propune avertismente de sănătate privind folosirea colanților. Următorul sertar conținea o oglindă și o perie pe care se vedeau câteva fire din părul lung și negru al lui Jeannie; ultimul sertar ascundea un

dicționar de buzunar și o carte intitulată *A Thousand Acres*. Nimic secret deocamdată.

Pe ecranul computerului apăru meniul de lucru. Berrington luă mouse-ul și dădu click pe iconița Calendar. Întâlnirile ei erau previzibile: cursuri și seminarii, ore de laborator, partide de tenis, întâlniri la băută și filme. Sâmbăta următoare se ducea la Oriole Park din Camden Yards ca să urmărească un meci; Ted Ransome și soția acestuia au invitat-o la un prânz duminică; mașina ei trebuia dusă la service luni. Nu exista nicio intrare în calendar pe care să scrie „Scanare fișiere medicale de la Acme Insurance". Lista de sarcini de executat era la fel de banală: „Cumpără vitamine, sun-o pe Ghita, cadou pentru ziua de naștere a Lisei, verifică modemul".

Ieși din calendar și începu să caute prin alte fișiere. Jeannie avea volume imense de statistici pe tabele. Fișierele text erau mai mici ca spațiu de stocare: ceva corespondență, proiecte de chestionare, schița unui articol. Accesă *Search* și cercetă întreg directorul Wordpress pe baza cuvintelor „bază de date". Cuvintele apărură de câteva ori în cadrul articolului și din nou în copii după trei mesaje expediate, însă niciuna dintre referințe nu-i indica unde anume intenționa Jeannie să-și folosească motorul de căutare în pasul următor.

— Haide, rosti el cu voce tare, trebuie să fie ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

Jeannie avea un dulap pentru acte, dar nu se găseau prea multe acolo; în fond, lucra la universitate doar de câteva săptămâni. După un an sau doi, va fi plin de chestionare completate și date brute despre cercetările psihologice. În acel moment, ea avea doar câteva scrisori într-un dosar, memorii departamentale în altul, fotocopii după articole într-un al treilea.

Într-un alt dulăpior dădu peste o fotografie înrămată, cu fața în jos, în care se vedeau Jeannie

și un bărbat înalt cu barbă, ambii pe biciclete lângă un lac. Își dădu seama că era vorba despre o poveste de dragoste încheiată.

Se simțea și mai îngrijorat. Aceea era camera unei persoane organizate, care planifica lucrurile cu mult înainte. Jeannie își îndosaria scrisorile primite și păstra copii după tot ce expedia. Trebuia să existe acolo o dovadă a intențiilor ei de viitor. N-avea niciun motiv să păstreze secretul în privința asta; până în acea zi, nu existase nicio aluzie privind vreun motiv de rușine pentru ea. Trebuia să-și fi planificat cercetarea unei alte baze de date. Singura explicație posibilă pentru absența indiciilor era aceea că Jeannie a făcut aranjamentele necesare prin telefon sau personal, poate cu cineva apropiat ei. Iar dacă așa stăteau lucrurile, atunci el nu prea avea ce să descopere căutând prin biroul ei.

Auzi pași pe coridor și se încordă. Apoi percepu zgomotul făcut de trecerea unui card de acces prin cititorul de carduri. Se holbă neajutorat la ușă. Nu putea face nimic: era prins cu pantalonii în vine, stând la biroul ei, cu computerul pornit. Nu putea pretinde că intrase acolo din greșeală.

Ușa se deschise. Se aștepta s-o vadă pe Jeannie, dar în prag stătea un agent de pază.

Omul îl cunoștea.

— Oh, bună seara, domnule profesor, rosti agentul de pază. Am văzut că e aprinsă lumina, așa că am vrut să verific. De obicei, doctorița Ferrami își lasă ușa deschisă când e aici.

Berrington se forță să nu se înroșească.

— E în regulă, zise el, în același timp reflectând: „Nu-ți cere scuze și nu da niciodată explicații”. O să mă asigur că încui ușa când termin aici.

— Excelent.

Agentul de pază rămase tăcut, așteptând o explicație. Berrington își strânse fălcile. În cele din urmă, omul zise:

— Păi, atunci, noapte bună, domnule profesor.

— Noapte bună!

Agentul de pază plecă.

Berrington se relaxă. „Nicio problemă.”

Verifică dacă modemul era pornit, pe urmă dădu click pe iconița America Online și accesă căsuța poștală a lui Jeannie.

Terminalul folosit de ea era programat să introducă parola de acces în mod automat. Jeannie avea trei mesaje noi. Le citi pe toate. Primul era o notificare legată de creșterea tarifelor de utilizare a internetului. Al doilea provenea de la Universitatea din Minnesota:

> *O să fiu în Baltimore vineri și mi-ar plăcea să beau ceva cu tine de dragul vremurilor de odinioară. Cu dragoste, Will.*

Se întrebă dacă Will era bărbosul din poza cu biciclete. Aruncă mesajul la coș și deschise al treilea mesaj, care-l cutremură brusc.

> *O să fii bucuroasă să afli că rulez scanarea ta după fișierul nostru de amprente în seara asta. Sună-mă. Ghita.*

Mesajul era de la FBI.

— Nemernica! mormăi Berrington. Scanarea asta ne va ucide.

26

Berrington se temea să discute la telefon despre Jeannie și fișierul cu amprente de la FBI. Serviciile secrete ascultau foarte multe telefoane. Supravegherea era efectuată de computere programate să înregistreze convorbiri în care apăreau cuvinte și expresii-cheie. Dacă cineva rostea „plutoniu” sau „heroină” ori „ucide președintele”, computerul alerta un agent. Ultimul lucru de care avea nevoie era un spion CIA care să se întrebe de ce era senatorul Proust atât de interesat de fișierele cu amprente ale FBI.

Așa că se urcă la volanul Lincolnului Town Car argintiu și conduse cu peste 150 de kilometri pe oră pe autostrada Baltimore-Washington. Depășea adesea limitele de viteză. De fapt, nu prea suporta niciun fel de reguli. Recunoștea faptul că exista o contradicție în el însuși. Îi ura pe cei care participau la marșuri pentru pace și pe cei care consumau droguri, pe homosexuali și pe feministe, pe muzicienii rock și pe toți nonconformiștii care atentau la tradițiile americane. În același timp, disprețuia pe oricine încerca să-i spună unde să-și parcheze mașina, sau cât de bine să-și plătească angajații, sau cât de multe extinctoare trebuia să instaleze în laborator.

În vreme ce conducea, se întrebă ce contacte avea Jim Proust în serviciile secrete. Să fi fost vorba doar de câțiva soldați bătrâni care ședeau roată și povesteau cum au șantajat protestatari antirăzboi și au asasinat președinți sud-americani? Sau era vorba despre agenți din noua generație? Oare aceștia continuau să se ajute reciproc, la fel ca membrii Mafiei, și să considere înapoierea unui favor primit ca pe o obligație aproape religioasă? Sau acele zile au apus de mult? Jim a părăsit CIA de multă vreme; era posibil ca nici el să nu mai știe cum stăteau lucrurile în prezent.

Era târziu, însă Jim îl aștepta pe Berrington în biroul lui din clădirea Capitoliului.

— Ce naiba s-a întâmplat de nu mi-ai putut spune la telefon? întrebă el în loc de salut.

— Tipa e pe cale să-și folosească programul de computer pe fișierul cu amprente din baza FBI.

Jim se albi la față.

— Și va funcționa?

— A funcționat la amprentele dentare, de ce n-ar funcționa și la amprentele digitale?

— Dumnezeule! exclamă Jim compătimitor.

— Cât de multe amprente digitale sunt în acel fișier?

— Din câte țin minte, peste douăzeci de milioane de seturi. Nu pot fi cu toții infractori. Atât de mulți infractori să fie în America?

— Nu știu, poate că au și amprente de la morți. Concentrează-te, Jim, pentru numele lui Dumnezeu. Poți să anulezi povestea asta?

— Care e contactul ei de la FBI?

Berrington îi dădu copia tipărită după mesajul din computerul lui Jeannie. În vreme ce Jim îl studia, privi în jur. Pe pereții biroului, Jim avea fotografii cu el alături de aproape toți președinții americani de după Kennedy. Se mai vedea acolo căpitanul Proust în uniformă salutându-l pe Lyndon Johnson; maiorul Proust, încă blond, dând mâna cu Richard Nixon; colonelul Proust uitându-se amenințător la Jimmy Carter; generalul Proust schimbând o glumă cu Ronald Reagan, ambii râzând în hohote; Proust îmbrăcat în costum de afaceri, ca director adjunct CIA adâncit într-o discuție cu un George Bush Sr. încruntat; senatorul Proust, de-acum chel și purtând ochelari, îndreptând un deget înspre Bill Clinton. În alte poze apărea dansând cu Margaret Thatcher, jucând golf cu Bob Dole și călărind alături de Ross Perot. Berrington avea și el câteva astfel de fotografii, dar Jim dispunea de o adevărată galerie. Pe cine încerca să impresioneze? Probabil că pe sine.

Faptul că se vedea în mod constant cu cei mai puternici oameni din lume însemna pentru Jim că el însuși era o persoană importantă.

— N-am auzit niciodată de cineva care să se numească Ghita Sumra, zise Jim. Tipa nu poate avea un grad mare.

— Pe cine *cunoști* în FBI? întrebă nerăbdător Berrington.

— I-ai cunoscut vreodată pe David și pe Hillary Creane?

Berrington clătină din cap.

— El e director adjunct, ea e o alcoolică sub tratament. Au amândoi cam cincizeci de ani. În urmă cu zece ani, când conduceam agenția, David lucra pentru mine la Departamentul Diplomatic, supraveghind toate ambasadele străine și secțiile lor de spionaj. Îmi plăcea de el. În fine, într-o zi, Hillary s-a îmbătat, s-a urcat la volanul mașinii ei, Honda Civic, și a omorât un copil de șase ani, o negresă, pe Beulah Road, în Springfield. Și-a continuat drumul, s-a oprit la un mall și l-a sunat pe Dave la Langley. El a plecat imediat acolo în Fordul lui Thunderbird, a luat-o și a dus-o acasă, apoi a anunțat la poliție că mașina Honda a fost furată.

— Însă ceva n-a mers cum trebuia.

— Au existat un martor al accidentului, care a fost suficient de sigur că mașina a fost condusă de o femeie albă de vârstă mijlocie, și un detectiv de poliție încăpățânat, care știa că femeile nu prea furau mașini. Martorul a identificat-o pe Hillary și atunci ea a cedat și a mărturisit.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-am dus la procuror. Ăsta voia să-i bage pe amândoi la închisoare. Am jurat că era în joc o chestiune importantă de securitate națională și l-am convins să retragă acuzațiile. Hillary a început să se ducă la Alcoolicii Anonimi și de atunci n-a mai băut.

— Iar Dave s-a mutat la FBI și a fost băiat bun.

— Da, și acum mi-e dator vândut.

— O poate opri pe individa asta, Ghita?

— Este unul dintre cei nouă directori asistenți care raportează directorului adjunct. Nu el conduce Divizia Amprente, dar e un tip influent.

— Însă o poate face?

— Nu știu! O să întreb, bine? Dacă se poate face, o s-o facă pentru mine.

— Bine, Jim, zise Berrington. Ridică naibii receptorul și întreabă-l.

27

Jeannie aprinse luminile din laboratorul de psihologie, iar Steve o urmă.

— Limbajul genetic are patru litere, zise ea. A, C, G și T.

— De ce astea patru?

— De la adenină, citozină, guanină și timină. E vorba despre cele patru baze azotate care formează ADN-ul. Cu ele se formează cuvinte și propoziții, cum ar fi „Pune cinci degete la fiecare picior”.

— Dar ADN-ul oricui trebuie să spună același lucru.

— Bună observație. ADN-ul tău e foarte asemănător cu ADN-ul meu și cu al oricui altcuiva din lume. Ba chiar noi avem multe în comun cu animalele, deoarece ele sunt alcătuite din aceleași proteine ca și noi.

— Și atunci, cum îți dai seama de diferența dintre ADN-ul lui Dennis și ADN-ul meu?

— Între cuvintele care se formează există fragmente care nu înseamnă nimic, sunt doar gunoi. Ca spațiile dintr-o propoziție. Se numesc oligonucleotide, însă toată lumea le spune oligo-uri. În spațiul dintre „cinci” și „degete” e posibil să existe un oligo care să formeze o secvență cum ar fi TATAGAGACCCC, repetată.

— Și toată lumea are TATAGAGACCCC?

— Da, însă numărul de repetiții variază. Dacă tu ai, de pildă, treizeci și unu de TATAGAGACCCC-uri între „cinci” și „degete”, eu aș putea avea două sute optzeci și șapte. Nu contează câte astfel de oligo-uri ai, fiindcă un oligo nu înseamnă nimic.

— Și cum compari oligo-urile mele cu cele ale lui Dennis?

Jeannie îi arătă un platou dreptunghiular de dimensiunile și forma aproximativă a unei cărți.

— Acoperim platoul ăsta cu un gel, creăm locuri pe margine și punem mostre din ADN-ul tău și al

lui Dennis în aceste locuri. Apoi băgăm platoul aici, explică ea și arătă bancul de lucru pe care se vedea un mic vas din sticlă. Conectăm gelul la curent electric câteva ore. Curentul electric face ca fragmentele de ADN să se aranjeze prin gel în linii drepte. Dar fragmentele mai mici se deplasează mai repede decât cele mari. Ca atare, fragmentul tău, cu cele treizeci și unu de oligo-uri, va ajunge, în final, înaintea fragmentului meu cu cele două sute optzeci și șapte de oligo-uri.

— Cum îți dai seama cât de mult s-au deplasat?

— Folosim niște substanțe chimice denumite sonde. Acestea se atașează anumitor oligo-uri. Să presupunem că avem un oligo care atrage secvența TATAGAGACCCC, zise Jeannie și-i arătă o bucată de material textil ca o cârpă de șters. Luăm o membrană din nailon înmuiată într-o soluție cu substanța sondă și o așezăm pe gel, astfel încât să coaguleze fragmentele. De asemenea, sondele sunt luminoase, așa că vor genera un film fotografic.

Jeannie se uită spre alt vas.

— Văd că Lisa a așezat nailonul pe film.

Se uită mai atentă într-acolo.

— Cred că tiparul s-a format deja. Nu mai trebuie decât să developăm filmul.

Steve încercă să vadă imaginea de pe film, în vreme ce Jeannie îl spăla într-un vas cu niște substanțe chimice, după care îl curăță sub un jet de apă. Întregul lui istoric era înscris pe acel film. Doar că tot ce reușea să vadă era un model asemănător unei scări, imprimat pe pelicula clară din plastic. În cele din urmă, ea scutură pelicula ca să se usuce, apoi o așeză în fața unei cutii luminoase.

Steve se zgâi la film: era marcat, de sus până jos, cu linii drepte, late cam de un milimetru, ca niște dungi gri. Dungile erau numerotate în partea de jos a filmului, de la 1 la 18. Între dungi se vedeau niște semne negre ca niște cratime. Nu însemnau nimic pentru el.

— Semnele negre arată cât de departe s-au deplasat fragmentele tale de-a lungul dungilor, continuă Jeannie.

— Dar sunt două semne negre la fiecare dungă.

— Asta deoarece ai două șiruri de ADN, unul de la tată și celălalt de la mamă.

— Evident. Dubla elice.

— Corect. Iar părinții tăi au avut oligo-uri diferite, adăugă Jeannie și se uită la o foaie cu însemnări, apoi își ridică privirea. Ești sigur că ești pregătit, indiferent de rezultat?

— Sigur.

— Bun, spuse Jeannie și se uită iar la film. Dunga numărul trei reprezintă sângele tău.

Se vedeau două semne, la o distanță de câțiva centimetri între ele, la jumătatea filmului.

— Dunga patru este de control. Probabil că e sângele meu sau al Lisei. Semnele ar trebui să fie în poziții complet diferite.

— Așa și e.

Cele două semne erau foarte apropiate, chiar în partea de jos a filmului, lângă cifre.

— Dunga cinci este Dennis Pinker. Semnele sunt în aceeași poziție ca ale tale sau în poziții diferite?

— În aceeași poziție, răspunse Steve. Se potrivesc exact.

Jeannie se uită la el.

— Steve, rosti ea, sunteți gemeni.

Steve nu dorea să creadă așa ceva.

— Este posibil să fie greșit?

— Sigur, răspunse ea. Există o probabilitate de 1% ca doi indivizi neînrudiți să aibă un fragment similar atât pe ADN-ul maternal, cât și pe cel paternal. În mod normal, testăm patru fragmente diferite, folosind oligo-uri și sonde distincte. Asta reduce șansa de eroare la una din o sută de milioane. Lisa va mai face trei testări; durează o jumătate de zi fiecare. Însă știu ce o să rezulte. Și o știi și tu, nu-i așa?

— Cred că da, zise Steve oftând. Ar fi bine să încep să cred asta. De unde naiba am venit?

Jeannie părea căzută pe gânduri.

— Mi-a rămas întipărit în minte ceva spus de tine: „N-am frați sau surori”. Din câte mi-ai povestit despre părinții tăi, par genul de oameni care și-ar fi dorit o casă plină cu copii, cel puțin trei sau patru.

— Ai dreptate. Dar mama a întâmpinat dificultăți cu concepția. Avea treizeci și trei de ani și era măritată cu tata de zece ani când am apărut pe lume. A și scris o carte pe tema asta: *What to Do When You Cant Get Pregnant – Ce să faci când nu poți rămâne gravidă.* A fost primul ei bestseller. Cu banii câștigați a cumpărat o casă de vacanță în Virginia.

— Charlotte Pinker avea treizeci și nouă de ani când s-a născut Dennis. Am convingerea că și la ei a existat o problemă de fertilitate. Mă întreb dacă are vreo importanță.

— Cum s-ar putea să aibă?

— Nu știu. Mama ta a urmat vreun tratament special?

— N-am citit niciodată cartea. S-o sun?

— Vrei?

— Oricum a venit vremea să le spun despre misterul ăsta.

Jeannie arătă înspre un birou.

— Folosește telefonul Lisei.

Steve sună la el acasă.

— Bună, mamă.

— A fost bucuroasă să te vadă?

— Nu de la început. Dar încă sunt cu ea.

— Deci nu te urăște.

Steve se uită la Jeannie.

— Nu mă urăște, mamă, însă crede că sunt prea tânăr.

— Te ascultă acum?

— Da, și cred că o stingheresc, ceea ce ar fi o premieră. Mamă, suntem la laborator și avem o

dilemă. ADN-ul meu pare să fie la fel cu cel al altui subiect de studiu, un tip pe nume Dennis Pinker.

— Nu poate fi la fel, ar trebui să fiți gemeni identici.

— Iar asta ar fi posibil doar dacă aș fi fost adoptat.

— Steve, n-ai fost adoptat, dacă la asta te gândești. Și n-ai fost unul dintre gemeni. Dumnezeu știe cum m-aș fi descurcat cu doi ca tine.

— Ai urmat vreun tratament special pentru fertilitate înainte de nașterea mea?

— Da. Doctorul mi-a recomandat un loc din Philadelphia, unde au mai fost și alte soții de ofițeri. Se numea clinica Aventine. Am urmat un tratament hormonal.

Steve repetă ce auzise pentru Jeannie, care-și însemnă ceva pe un carnețel.

— Tratamentul a funcționat, iar acum tu te afli în Baltimore și faci curte unei femei frumoase mai mari cu șapte ani decât tine, când ar fi trebuit să fii aici, în D.C., ca să ai grijă de mama ta cu părul alb.

Steve râse.

— Mulțumesc, mamă.

— Hei, Steve?

— Sunt încă aici.

— Să nu întârzii. Trebuie să vezi un avocat de dimineață. Haide să te scoatem din porcăria asta înainte de a-ți face griji pentru ADN-ul tău.

— O să ajung la timp. La revedere!

Steve închise.

— O sun pe Charlotte Pinker chiar acum, zise Jeannie. Sper să nu fi adormit deja.

Răsfoi agenda telefonică a Lisei, apoi ridică receptorul, formă numărul și după câteva clipe rosti:

— Bună seara, doamnă Pinker, sunt doctorița Ferrami de la Universitatea Jones Falls… Sunt bine, mulțumesc, ce mai faceți?… Sper să nu vă

deranjeze că vreau să vă mai pun o întrebare… Ah, foarte amabil din partea dumneavoastră. Da… Înainte de a rămâne însărcinată cu Dennis ați urmat vreun tratament pentru fertilitate? întrebă Jeannie, apoi urmă o lungă pauză, după care fața i se lumină de emoție. În Philadelphia? Da, am auzit de ea… Tratament hormonal. Foarte interesant, mă ajută mult. Vă mulțumesc din nou. La revedere.

Puse receptorul în furcă.

— Bingo! Charlotte s-a dus la aceeași clinică.

— Fantastic! exclamă Steve. Totuși ce înseamnă asta?

— Habar n-am, mărturisi Jeannie, pe urmă ridică din nou receptorul și formă 411. Cum pot obține informații despre Philadelphia?… Mulțumesc.

Formă un alt număr.

— Clinica Aventine, vă rog.

Urmă o pauză. Se uită la Steve și zise:

— Probabil că s-a închis de ani de zile.

Steve o urmări, vrăjit. Fața ei se luminase de entuziasm în vreme ce mintea îi lucra febril. Era fermecătoare. Și-ar fi dorit să facă mai mult ca s-o ajute.

Brusc, ea luă un creion și notă un număr.

— Vă mulțumesc! zise ea și închise. Clinica e încă în Philadelphia!

Steve se simțea extrem de emoționat. Misterul genelor lui putea fi rezolvat.

— Clinica trebuie să aibă o arhivă. Poate că se găsesc indicii acolo.

— Trebuie să mă duc la Aventine, rosti Jeannie, apoi se încruntă, gânditoare. Am un acord semnat de Charlotte Pinker – le cerem tuturor celor intervievați să semneze un acord – care ne oferă permisiunea de a cerceta orice fel de arhivă medicală. O poți convinge pe mama ta să semneze și ea unul în seara asta și să mi-l trimită prim fax la JFU?

— Desigur.

Jeannie formă din nou un număr de telefon, apăsând tastele cu febrilitate.

— Bună seara, sunteți clinica Aventine?… Aveți vreun manager de noapte?… Vă mulțumesc.

Urmă o lungă pauză. Jeannie bătu cu creionul în masă nerăbdătoare. Steve se uită cu drag la ea. Din punctul lui de vedere, lucrurile puteau continua așa întreaga noapte.

— Bună seara, domnule Ringwood, sunt doctorița Ferrami de la Departamentul de Psihologie al Universității Jones Falls. Doi dintre subiecții cercetărilor mele au venit la clinica dumneavoastră în urmă cu douăzeci și trei de ani și m-ar ajuta foarte mult să mă uit în fișele lor. Am acorduri semnate din partea lor, pe care vi le pot trimite prin fax… Da, mă ajută foarte mult. Mâine ar fi prea devreme?… Să spunem ora două după-amiază?… Ați fost foarte amabil… Așa o să fac. Mulțumesc. La revedere!

— Clinică de fertilitate, rosti, dus pe gânduri, Steve. Nu cumva am citit în articolul din *Wall Street Journal* că Genetico deține clinici de fertilitate?

Jeannie se holbă la el, cu gura căscată.

— Oh, Doamne, spuse ea cu voce joasă. Bineînțeles că deține.

— Există vreo legătură?

— Sigur că există, replică Jeannie.

— Dacă există, atunci…

— Atunci, e posibil ca Berrington Jones să știe mult mai multe despre tine și despre Dennis decât lasă să se vadă.

28

„A fost o zi nenorocită, dar s-a încheiat bine”, chibzuia Berrington în vreme ce ieșea de sub duș.

Se privi în oglindă. Arăta bine la cincizeci și nouă de ani: zvelt, drept, cu pielea ușor bronzată și un stomac aproape plat. Avea păr pubian de culoare închisă, însă asta deoarece și-l vopsea ca să scape de firele albe stânjenitoare. Pentru el era important să se dezbrace în fața unei femei fără să fie nevoit să stingă lumina.

A început ziua gândindu-se că o avea pe Jeannie Ferrami la degetul mic, dar ea s-a dovedit mai dură decât s-a așteptat. „Nu o voi mai subaprecia”, reflectă el.

Pe drumul de întoarcere din Washington a trecut pe la Preston Barck, pentru a-l informa despre ultimele evoluții. Ca întotdeauna, Preston a fost mai prăpăstios și mai pesimist decât stăteau lucrurile în realitate. Afectat de dispoziția lui Preston, Berrington a ajuns acasă prost dispus. Însă atunci când a intrat, a auzit telefonul sunând și Jim i-a confirmat, vorbind într-un limbaj codificat improvizat, că David Creane va opri FBI-ul să mai colaboreze cu Jeannie. A promis să dea telefoanele necesare chiar în seara aceea.

Se șterse bine cu prosopul și-și îmbrăcă pijamaua albastră din bumbac și un halat de baie în dungi albastre și albe. Marianne, menajera, a plecat, dar i-a lăsat o caserolă cu mâncare în frigider: pui à la Provence, conform însemnării pe care a atașat-o, scrisă cu un scris atent, de copil. Băgă caserola în cuptor și-și turnă un pahar mic de scotch Springbank. Când luă prima înghițitură, sună telefonul.

Era fosta lui nevastă, Vivvie.

— În *The Wall Street Journal* scrie că vei fi bogat, zise ea.

Berrington și-o imagină, o blondă zveltă de șaizeci de ani, stând pe terasa casei din California și uitându-se la soarele care apunea în apele Pacificului.

— Presupun că vrei să te întorci la mine.

— M-am gândit la asta, Berry. M-am gândit foarte serios vreo zece secunde. Apoi mi-am dat seama că o sută optzeci de milioane nu sunt suficiente.

Remarca îl făcu să izbucnească în râs.

— Serios, Berry, mă bucur pentru tine.

Știa că ea vorbea sincer. Avea o mulțime de bani. După ce l-a părăsit, a intrat în afaceri imobiliare în Santa Barbara și s-a descurcat.

— Mulțumesc.

— Ce ai de gând să faci cu banii? Îi lași băiatului?

Fiul lor studia cum să ajungă expert-contabil autorizat.

— Nu va avea nevoie de ei. O să facă avere din contabilitate. Poate că o să-i dau o parte din bani lui Jim Proust. O să candideze la președinție.

— Și ce primești în schimb? Vrei să ajungi ambasadorul Statelor Unite la Paris?

— Nu, însă m-ar tenta postul de ministru al Sănătății.

— Hei, Berry, chiar vorbești serios. Dar cred că n-ar trebui să vorbesc atât de mult la telefon.

— Adevărat.

— Trebuie să plec, e la ușă cel cu care am întâlnire. Ne vedem în curând, Montezuma.

Era o veche glumă de familie.

Berrington îi dădu replica:

— Într-o clipită, *succotash*[III].

Berrington puse receptorul în furcă.

Găsea un pic deprimant faptul că Vivvie ieșea seara cu cineva – habar n-avea cine putea fi –, în vreme ce el ședea singur acasă, doar cu paharul de scotch. După moartea tatălui său, plecarea lui Vivvie l-a afectat. N-o învinuia că l-a părăsit; el a

fost infidel și ea nu l-a iertat. Însă a iubit-o și încă îi ducea dorul, chiar și la treisprezece ani după divorț. Iar faptul că el era de vină îl întrista și mai mult. Glumele schimbate cu ea la telefon îi aminteau cât de mult s-au distrat în vremurile bune.

Porni televizorul și se uită la emisiunea *Prime Time Live* în vreme ce i se încălzea cina. Bucătăria se umplu de aroma ierburilor folosite de Marianne. Era o bucătăreasă excelentă care n-a uitat obiceiurile culinare din Martinica, una dintre cele douăzeci și șase de regiuni de peste mări ale Franței.

Chiar în clipa în care scotea caserola din cuptor, telefonul sună din nou. De această dată era Preston Barck. Omul părea zdruncinat serios.

— Tocmai am aflat de la Dick Minsky din Philadelphia, zise el. Jeannie Ferrami a stabilit mâine o întâlnire la clinica Aventine.

Berrington se așeză greoi pe scaun.

— Dumnezeule! exclamă el. Cum naiba de a ajuns la clinică?

— Habar n-am. Dick nu era acolo. Apelul a fost preluat de managerul de noapte. Dar se pare că ea a spus că subiectele studiului ei au urmat tratamente acolo cu ani de zile în urmă și că vrea să le vadă fișele medicale. A promis să trimită prin fax acceptul pacientelor și a anunțat că va sosi la clinică la ora două după-amiaza. Slavă Domnului că Dick a sunat în legătură cu altceva și managerul de noapte i-a povestit despre întâmplare.

Dick Minsky a fost unul dintre primii oameni angajați de Genetico în anii ’70. Pe atunci, el era poștașul; în prezent era director general al clinicilor. N-a fost niciodată membru în conducerea micii firme private de biotehnologie – doar Jim, Preston și Berrington se bucurau de acest privilegiu –, însă știa că firma păstra în secret unele informații. Dar era discret în această privință.

— Ce i-ai spus lui Dick să facă?

— Să anuleze întâlnirea, evident. Iar dacă ea apare oricum, s-o țină la distanță. Să-i spună că nu poate consulta arhiva medicală.

Berrington clătină din cap.

— Nu-i suficient.

— De ce?

— Nu va face decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea. O să caute altă cale de a ajunge la arhivă.

— Cum ar fi?

Berrington oftă. Preston era lipsit de imaginație.

— Păi, dacă aș fi în locul ei, aș suna la corporația farmaceutică Landsmann, aș vorbi cu secretara lui Michael Madigan și i-aș zice că ar fi bine să cerceteze arhiva clinicii Aventine din urmă cu douăzeci și trei de ani înainte să încheie tranzacția. Și astfel va începe să pună întrebări, nu?

— Bun, și ce propui? întrebă Preston iritat.

— Cred că va trebui să distrugem toate fișele medicale din anii ’70.

Se lăsă tăcerea câteva clipe.

— Berry, fișele alea sunt unicat. Din punct de vedere științific sunt neprețuite…

— Crezi că nu știu asta? replică Berrington.

— Trebuie să existe o altă cale.

Berrington oftă din nou. Se simțea la fel de prost ca Preston în privința asta. Și-a imaginat adesea, compătimitor, că într-o bună zi, într-un viitor îndepărtat, cineva va scrie povestea experimentelor lor de pionierat și întreaga lume va afla despre îndrăzneala cu care au efectuat cercetări științifice ce au deschis noi orizonturi în genetică. Îl durea sufletul că trebuia să distrugă niște dovezi ale muncii lor în urma unei misiuni pe care o simțea josnică, neloială. Însă era inevitabil.

— Câtă vreme există, fișele sunt o amenințare pentru noi. Trebuie distruse. Și ar fi bine să fie distruse imediat.

— Ce vom spune personalului?

— La naiba, nu știu, Preston. Inventează ceva, pentru numele lui Dumnezeu! O nouă strategie de gestiune a documentelor. Nu-mi pasă ce le zici. Câtă vreme fișele alea sunt făcute bucăți la prima oră a dimineții.

— Cred că ai dreptate. Bine, îl sun pe Dick chiar acum. Vrei să-l suni tu pe Jim ca să-l pui la curent?

— Sigur.

— La revedere!

Berrington formă numărul de acasă al lui Jim Proust. Îi răspunse nevasta acestuia, o femeie delicată, care i-l dădu pe Jim la telefon.

— Sunt în pat, Berry, ce naiba s-a mai întâmplat?

Ei trei au ajuns să se poarte foarte dur unul cu altul.

Berrington îi povesti cele aflate de la Preston și ce intenționau să întreprindă.

— Bună mișcare, replică Jim. Dar nu e de ajuns. Există și alte moduri în care individa asta, Ferrami, ar putea ajunge la noi.

Berrington simți un tremur de iritare. Nimic nu era îndeajuns de bine pentru Jim. Indiferent ce i-ar fi propus, Jim voia mereu acțiuni mai dure, măsuri mai aspre. Își înfrână supărarea. De această dată, Jim avea dreptate. Jeannie era un adevărat copoi care nu se abătea de la urma luată în găsirea prăzii. Un obstacol ridicat în cale n-o va face să renunțe.

— De acord, îi zise el lui Jim. Și tot azi am aflat că Steve Logan a ieșit din închisoare, așa că ea nu e chiar singură. Trebuie să ne ocupăm de doctoriță pe termen lung.

— Trebuie speriată.

— Jim, pentru numele Dumnezeu…

— Știu că faci pe tine de frică, Berry, însă trebuie s-o facem.

— Las-o baltă!

— Uite ce e…

— Am o idee mai bună, Jim, dacă vrei să asculți o clipă.

— Bine, ascult.

— O să aranjez să fie concediată.

Jim se gândi la asta o vreme.

— Hm! O să fie îndeajuns?

— Sigur. Ascultă, tipa își imaginează că a dat peste o anomalie biologică. E genul de lucru care ar putea influența cariera unui tânăr om de știință. Habar n-are ce zace sub toate acestea; crede că universitatea se teme de publicitatea negativă. Dacă-și pierde slujba, nu va mai avea mijloace și nici motivația ca să-și continue investigația. În plus, va fi prea ocupată cu găsirea altei slujbe. Din întâmplare, știu că are nevoie de bani.

— Poate că ai dreptate.

Berrington deveni suspicios. Jim era prea ușor de acord.

— Doar nu intenționezi să treci la acțiune pe cont propriu, nu? întrebă el.

Jim evită răspunsul.

— Poți face asta, poți aranja concedierea ei?

— Sigur.

— Dar marți mi-ai spus că era vorba de o universitate, și nu de nenorocita de armată.

— E adevărat că la universitate nu poți să urli la oameni pentru ca ei să facă ce le-ai spus. Însă lucrez în domeniul universitar de aproape patruzeci de ani. Știu cum să pun rotițele în mișcare. Când e cu adevărat nevoie, pot să mă descotorosesc de un profesor asistent fără niciun efort.

— OK.

Berrington se încruntă.

— Suntem împreună în chestia asta, nu-i așa, Jim?

— Corect.

— Bine. Somn ușor!

— Noapte bună!

Berrington puse receptorul în furcă. Puiul lui se răcise. Luă caserola și o aruncă întreagă la coșul de gunoi, pe urmă se duse la culcare.

Rămase treaz multă vreme, gândindu-se la Jeannie Ferrami. La ora două dimineața se dădu jos și luă un somnifer. După aceea, în sfârșit, reuși să adoarmă.

29

În Philadelphia, noaptea era caldă. Toate ușile și ferestrele clădirii erau deschise, deoarece niciuna dintre încăperi n-avea aer condiționat. În apartamentul 5A de la ultimul etaj ajungeau zgomotele străzii de dedesubt: claxoane de mașini, râsete, frânturi de muzică. Pe un birou ieftin din pin, zgâriat și cu urme de arsuri vechi de țigară, începu să sune un telefon.

Ridică receptorul.

— Aici e Jim Proust, zise bărbatul cu o voce ca un lătrat.

— Hei, unchiule Jim, ce mai faci?

— Îmi fac griji pentru tine.

— Cum așa?

— Știu ce s-a întâmplat duminică seara.

Celălalt ezită, neștiind cum să replice, apoi spuse:

— Au arestat pe cineva.

— Dar prietena lui îl crede nevinovat.

— Și?

— Vine mâine în Philadelphia.

— De ce?

— Nu sunt sigur. Însă cred că e periculoasă.

— La naiba!

— Poate că vrei să faci ceva în privința ei.

— Cum ar fi?

— Depinde de tine.

— Cum dau de ea?

— Ai idee unde e clinica Aventine? E în cartierul tău.

— Sigur, e pe Chestnut Avenue, trec zilnic pe lângă ea.

— O să fie sigur acolo mâine la două după-amiază.

— Cum o recunosc?

— Înaltă, brunetă, cu un inel din argint în nară, în vârstă de vreo treizeci de ani.

— Așa arată multe femei.

— Probabil că va conduce un Mercedes vechi.

— Asta mai îngustează posibilitățile.

— Și acum ține minte că celălalt tip a ieșit pe cauțiune.

Se încruntă.

— Și ce-i cu asta?

— Păi, dacă ea ar avea un accident, după ce a fost văzută cu tine…

— Pricep. Vor presupune că el a fost de vină.

— Întotdeauna ai fost ager, băiete.

Râse.

— Iar tu întotdeauna ai avut gândul la pozne, unchiule.

— Încă ceva.

— Ascult.

— E frumoasă. Așa că distrează-te.

— La revedere, unchiule Jim. Și mulțumesc.

JOI

30

Jeannie avu din nou visul cu Fordul Thunderbird.

În prima parte era vorba despre ceva ce s-a întâmplat în realitate, când avea nouă ani și sora ei șase, iar tatăl lor locuia – pentru scurtă vreme – cu ele. În acea perioadă era plin de bani (și abia mai târziu Jeannie și-a dat seama că banii proveneau sigur dintr-un jaf). Tatăl a adus acasă un Ford Thunderbird nou vopsit turcoaz și cu tapițerie de aceeași culoare, cea mai frumoasă mașină din lume pentru o fetiță de nouă ani. Au plecat cu toții la plimbare, Jeannie și Patty stând pe bancheta din față, între cei doi părinți. În vreme ce rulau pe autostrada George Washington Memorial, tatăl a așezat-o pe Jeannie în poala lui și a lăsat-o să țină volanul.

La un moment dat, ea a rotit de volan spre banda de mare viteză și s-a speriat foarte tare atunci când un alt șofer care încerca să depășească a claxonat cu putere și tatăl a apucat volanul ca să aducă Fordul pe banda lui. Dar în vis el nu mai era acolo și conducea fără ajutor, în vreme ce mama și Patty ședeau netulburate lângă ea, chiar dacă *știau* că ea nu putea vedea dincolo de tabloul de bord. Totuși Jeannie strângea tot mai tare volanul, așteptând izbitura, pe când șoferii celorlalte mașini claxonau disperați și zgomotul semăna cu niște sirene din ce în ce mai puternice.

Se trezi cu unghiile înfipte în palme și cu țârâitul insistent al interfonului în urechi. Ceasul arăta ora șase dimineața. Rămase nemișcată câteva clipe, savurând senzația de ușurare după ce conștientiză că a fost doar un vis. Apoi sări din pat și se duse la interfon.

— Da?

— Aici e Ghita, trezește-te și dă-mi drumul înăuntru.

Ghita locuia în Baltimore și lucra în sediul FBI din Washington. Probabil că era în drum spre birou ca să înceapă munca mai devreme. Jeannie apăsă butonul și ușa se deschise.

Își trase pe ea un tricou mult mai mare decât măsura ei, care aproape că-i ajungea la genunchi; o îmbrăcăminte suficient de decentă pentru o prietenă. Ghita urcă scara. Îmbrăcată cu un costum bleumarin, cu părul negru prins în coc, cu cercei ca niște butoni în urechi, cu ochelari mari de soare și cu un exemplar din *New York Times* sub braț, era întruchiparea unui director de corporație în plină ascensiune.

— Ce naiba se petrece? întrebă Ghita fără niciun fel de preambul.

— Nu știu, abia m-am trezit, răspunse Jeannie.

Își dădea seama că veștile nu puteau fi bune.

— Azi-noapte târziu m-a sunat șeful meu acasă și mi-a spus să nu mai am nimic de-a face cu tine.

— Nu! exclamă Jeannie, care avea nevoie de rezultatele FBI ca să demonstreze că metoda ei funcționa, în ciuda misterului legat de Steven și Dennis. La naiba! Ți-a zis de ce?

— Susținea că metodele tale încalcă viața privată a oamenilor.

— Cam neobișnuit pentru FBI să-și facă griji pentru un caz minor ca ăsta.

— Se pare că și cei de la *New York Times* gândesc la fel.

Ghita îi arătă ziarul. Pe prima pagină era un articol cu titlul:

CERCETAREA GENETICĂ ȘI ETICA:
ÎNDOIELI, TEMERI ȘI UN SCANDAL

Jeannie se temea că termenul „scandal” se referea la ea, și era adevărat.

Jeannie Ferrami este o tânără hotărâtă. Împotriva opiniilor exprimate de colegi

> și de președintele Universității Jones Falls din Baltimore, Md., ea insistă cu încăpățânare să continue cu scanarea dosarelor medicale, în căutare de gemeni.
>
> „Am un contract, afirma ea. Nu mi se pot da ordine.” Iar îndoielile legate de etica muncii ei nu-i vor zdruncina hotărârea.

Jeannie simți un nod în stomac.

— Dumnezeule, e îngrozitor! exclamă ea.

Articolul aborda apoi un alt subiect, cercetările pe embrioni umani. La pagina nouăsprezece găsi o nouă referire la persoana ei.

> Cazul doctoriței Jeannie Ferrami de la Departamentul de Psihologie de la Jones Falls a generat noi dureri de cap pentru autoritățile universității. Deși președintele universității, doctor Maurice Obell, și profesorul Berrington Jones, cunoscut psiholog, sunt amândoi de acord că munca ei este lipsită de etică, doctorița refuză să-și întrerupă cercetările. Și este posibil, pentru că ei n-o pot obliga să facă asta.

Citi articolul până la capăt, însă ziarul nu relata despre eforturile ei de a convinge conducerea universității că munca depusă de ea era ireproșabilă din punct de vedere etic. Totul se concentra exclusiv în jurul dramei generate de sfidarea ei.

Un astfel de atac era șocant și dureros. Se simțea deopotrivă rănită și înfuriată, așa cum s-a simțit atunci când un hoț a lovit-o și i-a furat, cu ani înainte, portofelul într-un supermarket din Minneapolis. Chiar dacă știa că reportera era malefică și lipsită de scrupule, ea însăși se rușina,

ca și cum ar fi greșit cu adevărat. Și se mai simțea expusă în văzul dezaprobator al întregii națiuni.

— E posibil să am probleme în a mai găsi pe *cineva* dispus să mă lase să scanez o bază de date, rosti ea deznădăjduită. Vrei niște cafea? Am nevoie de ceva care să mă întărească. Nu sunt multe zile care să înceapă atât de prost.

— Îmi pare rău, Jeannie, am intrat și eu în belele, deoarece am implicat Biroul.

În vreme ce pornea espressorul, lui Jeannie îi veni o idee.

— Articolul ăsta este incorect, dar dacă șeful tău te-a sunat azi-noapte înseamnă că nu articolul a fost cauza.

— Poate că știa ce articol va apărea.

— Oare cine l-a informat?

— N-a precizat, însă mi-a zis că a primit un telefon din clădirea Capitoliului.

Jeannie se încruntă.

— Se pare că există imixtiuni politice. De ce naiba ar fi atât de interesat un congresmen sau un senator de ceea ce fac eu ca să ceară FBI-ului să nu mai lucreze cu mine?

— Poate că a fost doar un avertisment de la cineva care avea habar de articol.

Jeannie clătină din cap.

— Articolul nu face referire la FBI. Nimeni nu știe că lucrez cu dosare ale FBI. Nici măcar lui Berrington nu i-am spus.

— O să încerc să aflu de la cine a provenit apelul.

Jeannie se uită în frigider.

— Ai luat micul dejun? Am niște rulouri cu scorțișoară.

— Nu, mulțumesc.

— Cred că nici mie nu mi-e foame.

Închise ușa frigiderului, gândindu-se că-și pierduse orice nădejde. Oare nu putea face nimic?

— Ghita, poți rula scanarea mea fără știința șefului tău?

Se îndoia ca Ghita să consimtă. Dar rămase surprinsă când Ghita se încruntă și întrebă:

— N-ai primit ieri e-mailul meu?

— Am plecat devreme. Ce mi-ai scris?

— Că o să rulez scanarea.

— Și ai făcut-o?

— Da. De aceea am venit să te văd. Am făcut-o azi-noapte, înainte să primesc apelul telefonic.

Brusc, Jeannie simți cum îi renasc speranțele.

— Și? Ai rezultatele?

— Ți le-am trimis prin e-mail.

Jeannie exulta.

— E minunat! Te-ai uitat pe ele? Erau mulți gemeni?

— Destui, vreo treizeci de perechi.

— Excelent! Asta înseamnă că teoria mea e bună.

— Însă șefului meu i-am spus că n-am efectuat scanarea. M-am temut și am mințit.

Jeannie se încruntă.

— E ciudat. Ce se întâmplă dacă va afla?

— Exact. Jeannie, trebuie să distrugi lista aceea.

— Cum?

— Dacă află de ea, sunt terminată.

— Dar n-o pot distruge! Nu dacă dovedește că am dreptate!

— Trebuie, spuse Ghita foarte hotărâtă.

— Însă e groaznic. Cum să distrug ceva ce m-ar putea salva?

— Am intrat în povestea asta ca să-ți fac o favoare, replică Ghita. Trebuie să mă scoți din ea!

Jeannie nu considera că vina îi aparținea în întregime.

— Nu eu ți-am cerut să-ți minți șeful, zise ea aspru.

Asta o înfurie pe Ghita.

— Mi-a fost teamă!

— Stai așa! Haide să ne păstrăm cumpătul, adăugă Jeannie, turnă cafea și-i dădu o cană prietenei sale. Să presupunem că te duci azi la

lucru și-i spui șefului tău că a existat o neînțelegere. Ai dat instrucțiuni de anulare a scanării, dar ulterior ai aflat că ea a fost deja efectuată și rezultatele au fost trimise prin e-mail.

Ghita acceptă cana, însă nu bău din cafea. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Îți poți imagina cum e să lucrezi la FBI? Mă confrunt cu cei mai feroce masculi din Middle America. Indivizi care caută orice pretext ca să arate că femeile nu se pricep.

— Dar nu vei fi concediată.

— M-ai pus într-o situație dificilă.

— Haide, lucrurile nu stau chiar așa.

Ghita nu se domoli.

— Ba da, chiar așa stau. Te rog să distrugi acea listă.

— N-o pot face.

— Atunci, nu mai e nimic de spus.

Ghita porni spre ușă.

— Nu pleca așa, rosti Jeannie în urma ei. Suntem prietene de prea multă vreme.

Ghita ieși pe ușă.

— La naiba! exclamă Jeannie. La naiba!

Auzi trântindu-se ușa de la stradă.

„Oare tocmai mi-am pierdut una dintre cele mai vechi prietene?”, se întrebă Jeannie.

Ghita o abandonase. Jeannie înțelegea motivele: o femeie tânără care încerca să-și construiască o carieră era supusă la presiuni enorme. În același timp însă, Jeannie era cea atacată, nu Ghita. Prietenia lor s-a rupt din cauza unei situații dificile.

Se întrebă dacă și alte prietene aveau să procedeze la fel.

Simțindu-se oribil, făcu un duș și începu să se îmbrace. Dar după câteva momente, se opri și analiză logic faptele. Se ducea la război: era mai bine să se îmbrace adecvat. Își scoase blugii negri și tricoul roșu. Își spălă și uscă părul. Își machie fața cu mare atenție: fond de ten, pudră, mascara și

ruj de buze. Îmbrăcă un costum negru și o bluză cenușie, ciorapi fini și încălță o pereche de pantofi din piele fină. Își schimbă inelul din nas cu unul mai modest.

Se studie în oglinda mare. Se simțea periculoasă și arăta extraordinar.

— Ucide, Jeannie, ucide! murmură ea.

După care ieși pe ușă.

31

Se gândi la Steve Logan cât timp conduse spre JFU. I-a spus că era un puști puternic, însă în realitate era mai matur decât alți bărbați. A plâns pe umărul lui, așa că trebuia să fi avut multă încredere în el. Îi plăcea mirosul lui, asemănător tutunului înainte de a fi aprins. În ciuda stării ei deplorabile, i-a simțit erecția, deși el a încercat să se îndepărteze puțin de ea. O flata faptul că el se putea excita doar îmbrățișând-o, iar în acel moment zâmbi amintindu-și scena. Ce păcat că el nu era mai în vârstă cu zece sau cincisprezece ani!

Steve îi aducea aminte de prima ei iubire, Bobby Springfield. Ea avea treisprezece ani, el cincisprezece. Nu știa mai nimic despre dragoste și sex, dar și el era la fel de ignorant, așa că au pătruns amândoi în lumea plină de mistere a dragostei fizice. Roșea când își amintea ce au făcut împreună pe ultimul rând al unui cinematograf în aer liber într-o seară de sâmbătă. Lucrul cel mai excitant la Bobby, ca și la Steve, era senzația dată de „fructul interzis”. Bobby a dorit-o atât de intens și s-a excitat atât de mult mângâindu-i sfârcurile și atingându-i chiloții, încât ea s-a simțit ca având o putere enormă. O vreme a abuzat de acea putere, înfierbântându-l, doar ca să arate de ce era în stare. În scurtă vreme, și-a dat însă seama, chiar dacă avea doar treisprezece ani, că era un joc idiot. Cu toate acestea, a păstrat mereu vie senzația de primejdie și în același timp de încântare dată de joaca riscantă cu un monstru înlănțuit. Simțea același lucru cu Steve.

El era singurul lucru bun din viața ei. Avea necazuri mari. Nu putea demisiona din slujba ei de la JFU. După ce *New York Times* a făcut-o cunoscută deoarece își sfida șefii, probabil că avea cu greu să mai găsească o altă slujbă în domeniul științific. Își zise că, dacă ar fi fost profesor, n-ar fi

angajat niciodată o persoană capabilă să genereze astfel de probleme.

Însă pentru ea era prea târziu să adopte o atitudine mai prudentă. Singura speranță era să insiste cu încăpățânare, folosind datele de la FBI, ca să obțină rezultate științifice atât de convingătoare, încât lumea să ia din nou în considerare metodologia întrebuințată de ea și să dezbată la modul serios partea de etică implicată.

Ceasul arăta ora nouă când parcă mașina în locul obișnuit, în vreme ce încuia portiera și pornea spre clădirea departamentului, simți o arsură în stomac: prea multă tensiune și lipsă de hrană.

Imediat ce ajunse în birou, își dădu seama că a fost cineva acolo.

Nu era vorba despre membrii personalului de curățenie. Se obișnuise cu modificările pe care aceștia le făceau: scaunele mutate de la locurile lor, petele șterse de la cești, coșul de gunoi pe cealaltă parte a biroului. În acel moment era altceva. Cineva se așezase la computerul ei. Tastatura era dispusă într-un alt unghi; intrusul a deplasat-o subconștient pe poziția obișnuită lui. Mouse-ul a fost lăsat pe mijlocul padului, în vreme ce ea îl lăsa întotdeauna sprijinit de marginea tastaturii. Privind în jur, observă o ușă de dulap întredeschisă și un colț de hârtie ieșind dintr-un sertar.

Încăperea a fost scotocită.

„Bine măcar că intrusul a fost un amator”, reflectă ea. Nu era ca și cum CIA ar fi fost pe urmele ei. În același timp, situația o îngrijora. Când se așeză pe scaun ca să dea drumul la computer, simți un nod în stomac. Cine a fost acolo? Un membru al corpului profesoral? Un student? Un agent de pază mituit ca să spioneze? Cineva din afară? Și de ce?

Pe sub ușă a fost strecurat un plic, care conținea un acord scris, semnat de Lorraine Logan, și trimis

de Steve Departamentului de Psihologie. Scoase acordul semnat de Charlotte Pinker dintr-un dosar și le băgă pe amândouă în servietă. Avea să le trimită prin fax clinicii Aventine.

Se așeză la birou și-și accesă mesageria electronică. Un singur mesaj nou: rezultatele scanării efectuate de FBI.

— Aleluia! rosti ea încet.

Descărcă lista cu nume și adrese cu o senzație imensă de ușurare. Era răzbunată; scanarea a dat peste perechi de gemeni. Abia aștepta să le verifice și să vadă dacă mai existau anomalii precum Steve și Dennis.

Își aminti că Ghita i-a trimis un mesaj anterior în care o anunța că urma să scaneze fișierul. Oare ce s-a întâmplat cu el? Se întrebă dacă nu cumva a fost descărcat de spionul care i-a scotocit biroul. Asta ar explica telefonul intempestiv din plină noapte către șeful lui Ghita.

Tocmai începea să se uite pe numele de pe listă, când sună telefonul. Era președintele universității.

— Aici e Maurice Obell. Cred că ar fi mai bine să discutăm articolul ăsta care a apărut în *New York Times,* nu crezi?

Simți un nod în stomac. „Îi dăm drumul, își zise Jeannie îngrijorată. Începe tărășenia.”

— Bineînțeles, răspunse ea. Pe la ce oră v-ar conveni?

— Speram să vii imediat la mine în birou.

— Ajung acolo în cinci minute.

Copie rezultatele de la FBI pe o dischetă, apoi ieși de pe internet. Scoase discheta din computer și luă un pix. Se gândi o clipă, pe urmă scrise pe eticheta dischetei LST.CUMPĂRĂTURI. Fără îndoială că era o precauție inutilă, dar o făcea să se simtă mai bine.

Strecură discheta în cutia care conținea fișierele ei de back-up și ieși din birou.

Afară începea deja să se încălzească bine. Pe când traversa campusul, se întrebă ce așteptări

avea de la această întâlnire cu Obell. Singurul ei obiectiv era acela de a i se permite să-și continue cercetările. Trebuia să fie dură și să arate clar că nu putea fi trasă pe sfoară; însă ar fi fost și mai bine să calmeze furia conducerii universitare și să detensioneze conflictul.

Se bucura că era îmbrăcată cu costumul negru, chiar dacă transpirase: o făcea să pară mai în vârstă și mai autoritară. Își auzi tocurile pantofilor țăcănind pe dale în vreme ce se apropia de Hillside Hall. Ajunsă acolo, fu condusă imediat în biroul luxos al președintelui.

Înăuntru se afla Berrington Jones, care ședea cu un exemplar din *New York Times* în mână. Jeannie îi zâmbi, bucuroasă că are un aliat în preajmă. El încuviință cu răceală și spuse:

— Bună dimineața, Jeannie.

Maurice Obell era în scaunul cu rotile în spatele biroului mare.

— Pur și simplu, universitatea nu poate tolera așa ceva, doctoriță Ferrami, spuse el prin obișnuita manieră directă de a se exprima.

N-o invită să ia loc, dar ea n-avea de gând să se lase admonestată ca o școlăriță, așa că alese un scaun, îl trase, se așeză și-și încrucișă picioarele.

— Mare păcat că ați anunțat presa că mi-ați anulat proiectul înainte de a verifica dacă aveți dreptul legal să procedați așa, zise ea cu răceală. Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră că din asta colegiul a ieșit șifonat.

— Nu eu am fost cel care ne-a făcut să ieșim șifonați, se răsti Obell.

Decise că nu mai era nevoie să fie dură; venise clipa să-l anunțe că erau amândoi de aceeași parte a baricadei.

— Bineînțeles că nu. Adevărul e că ne-am pripit un pic amândoi, iar presa a profitat de pe urma noastră.

— Răul a fost făcut deja, scuzele nu mai au sens, interveni Berrington.

— Însă nu-mi ceream scuze, replică ea, apoi se răsuci spre Obell și adăugă zâmbind: În orice caz, cred că ar trebui să încetăm să ne mai certăm.

— E prea târziu pentru așa ceva, zise Berrington.

— Sunt sigură că nu e, îl contrazise ea.

Se întrebă de ce rostise Berrington așa ceva. El ar fi trebuit să caute o cale de împăcare; nu era în interesul lui să toarne gaz pe foc. Continuă să se uite la președinte și să-i zâmbească.

— Suntem oameni raționali. Trebuie să găsim un compromis care să-mi permită să-mi continui munca și care în același timp să mențină intactă imaginea universității.

Lui Obell îi plăcu în mod cert ideea, deși se încruntă și zise:

— Nu prea văd cum…

— Asta e o pierdere de vreme, îl întrerupse Berrington.

Era pentru a treia oară că intervenea arțăgos. Își stăpâni o replică acidă. De ce se comporta el așa? Oare chiar *voia* ca ea să-și sisteze cercetările, să intre în belele cu universitatea și să fie discreditată? Așa începea să arate situația. Oare *chiar* Berrington s-a furișat în biroul ei, i-a citit e-mailul și apoi a avertizat FBI-ul? Oare era posibil ca el să fi dat pontul celor de la *New York Times* ca să declanșeze acest scandal? Era atât de șocată de logica perversă a unei astfel de idei, încât a rămas tăcută.

— Am decis deja ce măsură va lua conducerea universității, adăugă Berrington.

Jeannie își dădu seama că Berrington era șeful acolo, nu Obell, el superviza finanțările de cercetare acordate de Genetico, de care Obell avea nevoie. Berrington n-avea de ce să se teamă de Obell; mai degrabă era exact invers. Ea s-a uitat la păpușă în loc să-l urmărească pe păpușar.

— Nu te-am chemat aici ca să-ți cerem opinia, zise Berrington.

— Atunci, de ce m-ați chemat?

— Ca să te concediem.

Era uluită. Se așteptase la amenințarea cu concedierea, dar nu și că va fi pusă în practică. Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Cum adică? întrebă ea prostește.

— Adică ești dată afară, replică sec Berrington și-și netezi sprâncenele cu vârful degetului drept, semn că era mulțumit de el însuși.

Era năucită. „Nu pot fi concediată, reflectă ea. Sunt aici doar de câteva săptămâni. Mă acomodasem atât de bine, munceam atât de mult. Am crezut că mă place toată lumea, cu excepția lui Sophie Chapple. Cum naiba de s-au petrecut lucrurile atât de repede?!”

Încercă să-și adune gândurile.

— Nu mă puteți concedia.

— Tocmai am făcut-o.

— Nu, se înverșună ea încercând să treacă peste șocul inițial, abia stăpânindu-și furia și atitudinea sfidătoare. Nu sunteți niște căpetenii tribale aici. Există o procedură.

De obicei, conducerea unei universități nu putea concedia membrii corpului didactic fără o audiere. Aspectul acesta era prevăzut în contractul ei, însă ea n-a verificat niciodată detaliile. Deodată, acestea căpătară o importanță vitală pentru ea.

Maurice Obell oferi câteva precizări în acest sens:

— Bineînțeles că va exista o audiere în fața comitetului de disciplină al senatului universității. În mod normal, este nevoie de un preaviz de patru săptămâni, însă din pricina publicității negative din jurul acestui caz, eu, ca președinte, am invocat procedura de urgență, iar audierea va avea loc mâine-dimineață.

Era uluită de cât de rapid au acționat. Comitetul disciplinar? Procedură de urgență? Mâine-dimineață? Asta nu era o discuție. Semăna mai

degrabă cu o arestare. Aproape că se aștepta ca Obell să-i citească drepturile.

Președintele făcu ceva asemănător. Împinse un dosar peste birou.

— Vei găsi înăuntru regulile de procedură ale comitetului. Poți fi reprezentată de un avocat sau alt consilier juridic, cu specificația că trebuie să notifici dinainte președinția comitetului.

— Cine e președinte? reuși Jeannie să pună o întrebare de bun-simț.

— Jack Budgen, răspunse Obell.

Berrington își ridică imediat privirea.

— Procedura de urgență a fost deja stabilită?

— Președintele este numit anual, răspunse Obell. Jack a preluat funcția la începutul semestrului.

— Nu știam asta.

Berrington părea iritat și Jeannie știa de ce. Jack Budgen era partenerul ei de tenis. Era încurajator: tipul trebuia să fie corect față de ea. Nu era totul pierdut. Avea o șansă să pledeze pentru a nu fi concediată și să-și apere metodele de cercetare în fața unui grup de profesori. Urma să aibă loc o discuție serioasă, nu porcăria aceea superficială prezentată de *New York Times.*

În plus, Jeannie avea rezultatele de la FBI. Începu deja să întrevadă cum va pleda. Va arăta comitetului datele de la FBI. Cu puțin noroc, era posibil să fie câțiva oameni care nu știau că aveau frați gemeni. Iar așa ceva ar fi fost impresionant. Apoi va explica precauțiile pe care le luase ca să le protejeze viața privată…

— Cred că asta e tot, zise Maurice Obell.

Jeannie era dată afară. Se ridică în picioare.

— Ce păcat că s-a ajuns la așa ceva! spuse ea.

— Tu ai adus situația aici, replică imediat Berrington, ca un copil pus pe scandal.

Jeannie nu mai avea răbdarea necesară pentru o discuție inutilă în contradictoriu. Se uită cu dispreț la el și părăsi încăperea.

Pe când traversa campusul, se gândi cu amărăciune că eșuase în atingerea obiectivelor ei. Voise o înțelegere negociată și, în schimb, a avut parte de o luptă de gladiatori. Dar Berrington și Obell au luat decizia înainte ca ea să intre în încăpere. Întâlnirea a fost o simplă formalitate.

Se întoarse la Casa de Nebuni. Apropiindu-se de birou, observă iritată că membrii personalului de curățenie au lăsat un sac menajer chiar în fața ușii ei. Avea să-i cheme imediat acolo. Însă atunci când încercă să deschidă ușa, aceasta era blocată. Își trecu cardul prin cititor de mai multe ori, dar ușa nu se deschise. Vru să se ducă la recepție ca să cheme echipa de întreținere, când prin minte îi trecu un gând îngrozitor.

Se uită în sacul menajer. Nu era plin cu hârtii și pahare goale din plastic. Primul lucru pe care-l văzu fu servieta ei din pânză Lands' End. De asemenea, în sac se găsea cutia cu șervețele din sertarul ei, un exemplar din *A Thousand Acres* de Jane Smiley, două fotografii înrămate și peria de păr.

I-au făcut curățenie pe birou și au lăsat-o pe din afară.

Se simți devastată sufletește. Lovitura era mai dură decât cea primită în biroul lui Maurice Obell. Acolo au fost doar niște vorbe. Ceea ce se petrecea în fața biroului ei o lucea să se simtă ca și cum i-ar fi fost luată o mare parte din viață. „Ăsta e biroul *meu*, chibzui ea. Cum să mă închidă pe din afară?"

— Nenorociților! rosti ea cu voce tare.

Probabil că agenții de pază i-au blocat ușa în vreme ce ea se afla în biroul lui Obell. Evident că n-au avertizat-o; dacă ar fi făcut-o, ea ar fi avut ocazia să ia ceea ce avea cu adevărat nevoie. Fu din nou surprinsă de lipsa lor de scrupule.

Era ca și cum ar fi suferit o amputație și, metaforic, au lăsat-o fără munca ei de cercetare științifică. Habar n-avea ce va face în viitor și dacă-și va găsi altă slujbă. Unsprezece ani a fost

un om de știință – ca studentă, apoi ca absolventă, ca doctorand și, în cele din urmă, ca profesor asistent. Iar dintr-odată nu mai era nimic.

Cu moralul la pământ din cauza indignării și a deznădejdii, își aduse aminte de discheta cu datele de la FBI. Răscoli conținutul sacului din plastic, însă n-o văzu. Rezultatele ei, proba incontestabilă a propriei apărări, se găseau în cameră.

Bătu inutil cu pumnul în ușă. Un student care trecea pe acolo și care urma cursurile ei de Statistică se uită uimit la ea și o întrebă:

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă profesor?

Își aminti numele lui.

— Bună, Ben. Ar fi de real folos dacă ai sparge ușa asta nenorocită.

El studie ușa, părând încurcat.

— N-am vorbit serios. Sunt bine, mulțumesc.

Studentul ridică din umeri și-și văzu de drum.

N-avea sens să mai stea și să se holbeze la ușa încuiată. Apucă sacul menajer și se duse în laborator. Lisa se afla la biroul ei și introducea date în computer.

— Am fost concediată, anunță Jeannie.

Lisa se holbă la ea.

— Ce?

— Mi-au blocat ușa biroului și mi-au pus lucrurile în nenorocitul ăsta de sac menajer.

— Nu-mi vine să cred!

Jeannie își scoase servieta din sac împreună cu ziarul *New York Times*.

— Din pricina ăstuia.

Lisa citi primele două paragrafe și zise:

— Dar e o prostie.

Jeannie se așeză.

— Știu. Atunci, de ce pretinde Berrington că e o chestiune serioasă?

— Crezi că pretinde?

— Sunt sigură. E prea deștept ca să se lase păcălit de o asemenea tâmpenie. Are un alt interes, spuse Jeannie și bătu cu picioarele în podea,

neajutorată și frustrată. E gata de orice, merge până la capăt cu povestea asta… probabil că la mijloc e o miză enormă pentru el.

Poate că avea să găsească răspunsul în fișele medicale de la clinica Aventine din Philadelphia. Se uită la ceas. Trebuia să ajungă acolo la ora două după-amiază, deci era musai să plece degrabă.

Lisa încă nu-și revenise din uimire după aflarea veștilor.

— Nu se poate să te *concedieze,* pur și simplu, rosti ea cu indignare.

— Mâine-dimineață are loc o audiere disciplinară.

— Dumnezeule, ăștia chiar sunt puși pe fapte!

— Cu siguranță.

— Pot face ceva?

Putea, dar Jeannie se temea să-i ceară s-o ajute. Se uită admirativ la Lisa. Aceasta era îmbrăcată cu o bluză și cu un pulover larg pe deasupra, în ciuda căldurii de afară: își acoperea trupul, fără îndoială ca o reacție la viol. Încă avea un aer solemn, ca o persoană trecută recent printr-o încercare dificilă.

Oare prietenia ei avea să se dovedească la fel de fragilă precum cea a Chitei? Jeannie era îngrozită să afle răspunsul. Dacă o abandona și Lisa, cine i-ar mai fi rămas? însă trebuia s-o testeze, chiar dacă momentul era unul dintre cele mai proaste.

— Ai putea încerca să intri în biroul meu, spuse ea ezitând. Acolo sunt rezultatele de la FBI.

Lisa rămase tăcută câteva clipe.

— Ți-au schimbat încuietoarea sau ceva de genul ăsta?

— E mai simplu de atât. Codul de acces este modificat electronic astfel încât cardul să nu-ți mai funcționeze. Am convingerea că nici în clădire nu voi mai putea intra după orele de program.

— Mi-e greu să accept toate astea. Totul s-a petrecut atât de repede.

Jeannie ura să pună presiune asupra Lisei și s-o forțeze să-și asume riscuri. Se gândi cu febrilitate

la o cale de ieșire.

— Poate că voi reuși să intru eu până la urmă sau probabil că o să-mi dea drumul unul dintre membrii personalului de curățenie, dar bănuiesc că nici cardurile lor de acces nu vor fi de folos. Iar dacă nu folosesc încăperea, atunci oricum n-are nevoie de curățenie. Însă cei de la pază trebuie să fie în stare să-mi dea drumul.

— Nu te vor ajuta. Știu că ai fost încuiată intenționat pe din afară.

— Adevărat. Dar pe tine ar putea să te lase înăuntru dacă o să pretinzi că ai nevoie de ceva din biroul meu.

Lisa părea căzută pe gânduri.

— Urăsc să-ți cer asta, adăugă Jeannie.

Apoi expresia Lisei se schimbă.

— La naiba, da! exclamă ea în cele din urmă. Bineînțeles că o să încerc.

Jeannie era în al nouălea cer.

— Mulțumesc, zise ea și-și mușcă buza. Ești o adevărată prietenă.

Se aplecă peste birou și-i mângâie mâna.

Lisa era stingherită de manifestarea de emoție a lui Jeannie.

— Unde anume în birou e lista de la FBI? întrebă ea.

— Informația se găsește pe o dischetă etichetată LST. CUMPĂRĂTURI, în sertarul biroului meu.

— Am priceput, spuse Lisa, apoi se încruntă. Nu înțeleg de ce sunt atât de porniți împotriva ta.

— Necazurile au început când Berrington a dat ochii cu Steve Logan, îi explică Jeannie. Însă cred că sunt pe cale de a înțelege motivul.

Jeannie se ridică.

— Și ce o să faci acum? întrebă Lisa.

— Plec la Philadelphia.

32

Berrington privea în gol pe fereastra biroului. În dimineața aceea nu era nimeni pe terenul de tenis. Și-o imagină pe Jeannie acolo. A văzut-o în prima sau a doua zi a semestrului, alergând pe teren într-o fustă scurtă, cu picioarele bronzate și cu pantofii albi lucind… S-a îndrăgostit de ea pe loc. În acel moment se încruntă, întrebându-se de ce a fost atât de șocat de statura ei atletică. Femeile care făceau sport nu reprezentau un motiv special de excitare pentru el. Nu se uita niciodată la competiția televizată *American Gladiators,* spre deosebire de profesorul Gormley de la Egiptologie, care-și înregistra fiecare emisiune pe casete video și le viziona, conform zvonurilor, noaptea târziu în biroul de acasă. Dar atunci când juca tenis, Jeannie avea un soi de grație aparte. Era ca și cum ar fi urmărit o leoaică gonind după pradă într-un documentar despre natură; mușchii zvâcneau sub piele, părul se unduia în aer, iar trupul se mișca, se oprea, se răsucea și apoi țâșnea din nou cu o agerime uluitoare. Era un spectacol magic de urmărit și el a fost captivat. În acea clipă, ea amenința să distrugă tot ceea ce clădise el în viața lui, însă tot și-ar fi dorit s-o mai vadă o dată jucând tenis.

Îl înfuria la culme faptul că n-o putea concedia pur și simplu, chiar dacă el îi plătea salariul. Angajatorul ei era Universitatea Jones Falls, iar firma Genetico îi dăduse deja banii de sponsorizare. Un colegiu nu putea concedia membrii corpului didactic așa cum putea concedia patronul unui restaurant un ospătar incompetent. Tocmai de aceea trebuia să treacă prin toată această tevatură.

— La naiba cu ea! exclamă el cu glas tare, pe urmă se întoarse la birou.

Întrevederea din acea dimineață a decurs bine până la momentul aflării acelui detaliu despre Jack Budgen. Berrington a intervenit arțăgos în discuție, l-a enervat pe Maurice și a prevenit cu șiretenie orice deviere de la subiect. Dar era o veste proastă că șefia comisiei de disciplină aparținea partenerului de tenis al lui Jeannie. Berrington n-a verificat asta; a presupus că va avea o oarecare influență asupra alegerii acelui șef și a fost extrem de dezamăgit să afle că numirea era deja făcută.

Dacă Jack lua partea lui Jeannie în întreaga poveste, pericolul devenea imens.

Se scărpină îngrijorat în cap. N-a socializat niciodată cu colegii profesori – prefera mai degrabă compania personajelor politice și din mass media. Însă cunoștea trecutul lui Jack Budgen, care s-a retras din tenisul profesionist la vârsta de treizeci de ani și s-a întors la colegiu ca să-și ia doctoratul. Deja prea bătrân ca să înceapă o carieră în chimie, domeniul lui, a devenit administrator. Gestionarea complexului de biblioteci universitare și medierea cererilor conflictuale ale departamentelor rivale necesitau o fire plină de tact și îndatoritoare, iar Jack se descurca.

Cum putea fi influențat? Nu era un tip malefic; dimpotrivă, firea lui deschisă mergea mână în mână cu un soi de naivitate. Ar fi fost ofensat dacă Berrington ar fi încercat să facă lobby în mod deschis pe lângă el sau să-i ofere direct mită. Dar era posibil să-l poată influența discret.

Berrington însuși a acceptat mită o dată. Încă simțea un nod în gât când se gândea la asta. S-a petrecut la începutul carierei, înainte de a deveni profesor titular. O femeie a fost prinsă trișând – a plătit pe altcineva să-i scrie lucrarea trimestrială. Se numea Judy Gilmore și era foarte drăguță. Ar fi trebuit dată afară din universitate, însă șeful departamentului dispunea de puterea de a impune o pedeapsă mai blândă. Judy a venit la Berrington în birou ca să „discute despre problemă”. Și-a

depărtat provocator picioarele și s-a uitat îndurerată în ochii lui, după aceea s-a aplecat în față ca să-i vadă sânii prin decolteul bluzei. S-a arătat înțelegător cu problema ei și a promis că va interveni pentru ea. Judy a plâns și i-a mulțumit, pe urmă l-a luat de mână, l-a sărutat pe buze și, în final, i-a descheiat fermoarul.

Femeia n-a sugerat nicio clipă vreo înțelegere. Au făcut sex pe podea doar după ce el a fost de acord s-o ajute, apoi s-a îmbrăcat calmă, și-a pieptănat părul, l-a sărutat și a plecat. A doua zi, el l-a convins pe șeful departamentului s-o lase să scape doar cu un avertisment.

A acceptat acea mită deoarece și-a spus în sinea lui că nu era vorba despre o mită. Judy i-a cerut ajutorul, el a fost de acord, ea a căzut pradă farmecelor lui și astfel au făcut dragoste. Odată cu trecerea timpului, a ajuns să considere acea întâmplare drept un sofism. Oferta sexuală a fost propusă subtil, iar când el i-a promis să-i dea ce i-a cerut, ea a parafat înțelegerea cu înțelepciune. Lui Berrington îi plăcea să se creadă un om cu principii, dar, de fapt, s-a comportat scandalos.

A mitui pe cineva era aproape la fel de rău cu a lua mită. Cu toate acestea, l-ar fi mituit pe Jack Budgen dacă ar fi putut. Gândul îl făcu să se strâmbe de dezgust, însă era un lucru necesar. Situația devenise problematică.

Trebuia să procedeze cu tact în privința lui Jack.

Se mai gândi câteva minute, apoi ridică receptorul și-l sună pe Jack.

— Îți mulțumesc că mi-ai trimis o copie a memoriului tău despre extinderea bibliotecii de biofizică, zise el.

Urmă o pauză de uimire.

— A, da. Asta a fost cu ceva vreme în urmă, dar mă bucur că ai găsit timp să-l citești.

Berrington abia dacă aruncase o privire pe document.

— Cred că propunerea ta are multe merite. Te-am sunat ca să-ți spun că te voi susține atunci când se va pune problema în fața consiliului administrativ.

— Apreciez asta.

— De fapt, aș putea să conving Genetico să finanțeze parțial totul.

Jack deveni brusc nerăbdător.

— I-am putea spune Biblioteca de Biofizică Genetico.

— Bună idee. Vorbesc cu ei pe tema asta.

Berrington ar fi vrut ca Jack să schimbe subiectul discuției și să amintească de Jeannie. Poate ajungeau la ea prin intermediul tenisului.

— Cum ți-ai petrecut vara? Ai participat la Wimbledon?

— Nu și în acest an. Prea multă muncă de făcut.

— Mare păcat! replică sec Berrington, sugerând că era pe punctul de a încheia conversația. Vorbim mai târziu.

Așa cum sperase, Jack insistă.

— Ăă, Berry, ce crezi despre porcăria asta din ziare? Despre Jeannie?

Berrington își mască ușurarea și răspunse cu indiferență:

— A, povestea aceea, e doar o furtună într-un pahar cu apă.

— Am încercat s-o sun, dar nu e la birou.

— Nu-ți face griji în legătură cu Genetico, adăugă Berrington, deși Jack n-a menționat nimic despre companie. Sunt relaxați în privința asta. Din fericire, Maurice Obell a acționat rapid și decisiv.

— Te referi la audierea disciplinară.

— Îmi imaginez că va fi o simplă formalitate. Tipa face de râs universitatea, a refuzat să-și sisteze cercetările și a vorbit cu presa. Mă îndoiesc că se va deranja să se apere. Le-am spus celor de la Genetico Inc. Că avem situația sub control. În

acest moment, ea nu reprezintă o amenințare pentru colegiu.

— E bine.

— Bineînțeles, în cazul în care comitetul va lua partea lui Jeannie împotriva lui Maurice, din cine știe ce motiv, atunci am avea probleme. Însă nu cred că se va întâmpla așa – nu? îl iscodi Berrington și-și ținu respirația.

— Știi că sunt președintele comitetului? întrebă Jack.

„Luate-ar naiba!”, exclamă în gând Berrington, care ar fi vrut ca Jack să nu pună întrebarea aceea.

— Da, și sunt foarte mulțumit că la conducerea ședinței se va afla un cap atât de limpede, îl flată Berrington și aduse vorba despre un profesor de filosofie ras pe cap. Dacă ar fi fost președinte Malcolm Barnet, Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Jack izbucni în râs.

— Membrii senatului au mai mult bun-simț. Nu l-ar pune pe Malcolm nici măcar la șefia comitetului pentru parcări.

— Dar cu tine la conducere presupun că la ședință comitetul îl va sprijini pe președinte.

— Nu toți membrii comitetului sunt previzibili, precizează Jack enervant de ambivalent.

„Nemernicule, faci asta ca să mă chinui?”, chibzui Berrington, apoi adăugă:

— Însă președintele nu e imprevizibil, sunt sigur de asta.

Berrington își șterse o picătură de sudoare de pe frunte.

Urmă o pauză.

— Berry, ar fi greșit din partea mea să mă antepronunț asupra chestiunii…

„Du-te dracului!”

— …dar cred că Genetico n-are de ce să-și facă griji în privința asta.

„În sfârșit!”

— Mulțumesc, Jack, apreciez asta.

— Rămâne strict între noi doi, evident.

— Desigur.

— Atunci, ne vedem mâine.

— La revedere.

Berrington închise. „Dumnezeule, greu a mai fost!”

Oare Jack chiar nu știa că tocmai fusese mituit? Oare se amăgea singur în privința asta? Sau înțelegea perfect, însă, pur și simplu, se prefăcea că nu înțelegea?

Nu mai conta, câtă vreme manipula comitetul în interesul lui.

Firește, era posibil ca ședința comitetului să nu însemne și sfârșitul problemelor. Decizia comitetului trebuia ratificată de o ședință a plenului senatului. La un moment dat, Jeannie ar fi putut să angajeze un avocat isteț și să dea universitatea în judecată pentru tot felul de compensații. Cazul putea dura ani de zile. Dar cercetările ei aveau să fie sistate și asta era tot ce conta.

Totuși decizia comitetului nu era încă definitivă. Dacă lucrurile mergeau prost a doua zi de dimineață, Jeannie s-ar fi putut întoarce la birou până la miezul zilei, decisă să afle secretele murdare ale firmei Genetico. Berrington se cutremură: „Doamne ferește!” Luă un carnet de însemnări și scrise numele membrilor comitetului:

Jack Budgen – Bibliotecă
Tenniel Biddenham – Istoria Artei
Milton Powers – Matematică
Mark Trader – Antropologie
Jane Edelsborough – Fizică

Biddenham, Powers și Trader erau profesori de multă vreme, cu cariere legate de Jones Falls și de prestigiul și prosperitatea continuă a universității. Berrington se simțea sigur pe faptul că ei aveau să-

l sprijine pe președintele universității. Necunoscuta din ecuație era Jane Edelsborough.

De ea trebuia să se ocupe în continuare.

33

Conducând spre Philadelphia pe autostrada I–95, Jeannie se gândi din nou la Steve Logan.

L-a sărutat și i-a urat „noapte bună” cu o seară înainte, în parcarea pentru vizitatori a campusului Jones Falls. În acel moment, regretă că sărutul a fost atât de scurt. Buzele lui erau uscate, iar pielea caldă. Lui Jeannie îi plăcea ideea de a-l săruta din nou.

Oare de ce avea prejudecăți împotriva lui legate de vârstă? Ce era așa de nemaipomenit ca bărbații să fie mai în vârstă? La treizeci și nouă de ani, Will Temple a abandonat-o pentru o bogătașă fără minte. Cam asta însemna maturitatea.

Apăsă butonul „Căutare” de la radioul din mașină, cu intenția de a asculta un post bun, și dădu peste trupa Nirvana cântând *Come As You Are.* Ori de câte ori se gândea la o întâlnire cu un bărbat de vârsta ei sau mai tânăr, era cuprinsă de teamă, ca în melodia cântată de Nirvana. Avea mai multă încredere în bărbații mai în vârstă, ei știau ce să facă.

„Asta sunt eu? se întrebă ea. Jeannie Ferrami, femeia care face ce vrea și spune lumii întregi să se ducă naibii? Am, oare, nevoie să fiu încrezătoare? Să fim serioși!”

Și totuși, era adevărat. Poate că din pricina tatălui ei. După dispariția lui, n-a mai vrut să apară vreun alt bărbat iresponsabil în viața ei. Pe de altă parte, Pete era dovada vie a faptului că bărbații în vârstă puteau fi la fel de iresponsabili precum cei tineri.

Bănuia că tatăl ei dormea prin vreun hotel ieftin din Baltimore. După ce s-a îmbătat și a pariat banii pe care i-a obținut pentru computerul și televizorul ei – care n-aveau cum să-i ajungă multă vreme –, probabil fie s-a apucat de furat alte lucruri, fie s-a dus să cerșească milă celeilalte fiice, Patty. Jeannie

îl ura, pentru că i-a furat lucrurile. În orice caz, incidentul i-a dezvăluit adevărata structură a lui Steve Logan, care s-a comportat ca un prinț. „Ce naiba! își spuse ea. Când îl mai văd pe Steve Logan, o să-l sărut din nou, iar de această dată o să-l sărut cu patimă."

Se încordă puțin în vreme ce trecea cu Mercedesul prin centrul aglomerat al Philadelphiei. Avea șansa marii descoperiri. Putea afla soluția enigmei legate de Steve și Dennis.

Clinica Aventine se găsea în campusul universitar, la vest de râul Schuylkill. Clinica era o clădire joasă din anii '50, înconjurată de copaci. Parcă în fața unui aparat de taxare de pe stradă și intră.

În sala de așteptare se găseau patru persoane: un cuplu de tineri, cu femeia părând stresată și bărbatul nervos, plus alte două femei cam de vârsta lui Jeannie, cu toții șezând pe banchete joase și răsfoind reviste. O recepționeră o invită să ia loc, așa că Jeannie luă o broșură groasă despre Genetico Inc. O ținu deschisă în poală fără s-o citească; în schimb, se uită cu atenție la imaginile cu artă abstractă de pe pereți, care i se păreau lipsite de sens, și bătu nerăbdătoare din picior în podeaua acoperită cu carpetă.

Ura spitalele. A fost internată o singură dată, la douăzeci și trei de ani, când a făcut un avort. Tatăl era un regizor de film în devenire. Ea n-a mai luat pilula contraceptivă deoarece ei doi s-au despărțit, dar el a revenit după câteva zile, a urmat o reconciliere amoroasă cu o partidă de sex neprotejat și Jeannie a rămas gravidă. Avortul a decurs fără probleme, însă a plâns zile în șir după aceea și și-a pierdut orice urmă de afecțiune pentru regizorul de film, chiar dacă el a sprijinit-o ulterior și a fost tandru.

El tocmai își terminase prima producție la Hollywood, un film de acțiune. Jeannie s-a dus să-l vizioneze la Charles Theater din Baltimore.

Singura scenă înduioșătoare într-o poveste de altfel insipidă în care oamenii se împușcau între ei a fost atunci când prietena eroului principal a intrat în depresie după un avort și l-a dat afară din casă pe erou. Individul, detectiv de poliție, a rămas șocat și cu inima frântă. Jeannie a plâns.

Amintirea încă o durea. Se ridică de pe banchetă și începu să se plimbe prin sală. Un minut mai târziu, un bărbat se ivi din capătul holului și rosti cu voce tare:

— Doctorița Ferrami!

Era un individ vesel, de vreo cincizeci de ani, cu un început de chelie și o șuviță mare de păr castaniu.

— Bună ziua, bună ziua, mă bucur să vă cunosc, zise el cu un entuziasm suspect.

Jeannie îi strânse mâna.

— Aseară am discutat cu un domn doctor Ringwood.

— Da, da! Sunt colegul lui și mă numesc Dick Minsky. Ce mai faceți?

Dick avea un tic nervos care-l făcea să clipească la fiecare câteva secunde; lui Jeannie i se făcu milă de el.

Individul o conduse spre o scară.

— Care este scopul vizitei dumneavoastră aici, dacă pot să întreb?

— Un mister medical, explică ea. Este vorba despre două femei care au fii ce par să fie gemeni identici, dar cu toate acestea par neînrudiți. Singura conexiune pe care am descoperit-o a fost aceea că ambele femei au fost tratate aici înainte de a rămâne însărcinate.

— Chiar așa? se miră el, ca și cum nu prea asculta ce spunea ea.

Fu surprinsă; se aștepta ca el să fie intrigat.

Intrară într-un birou pe colț.

— Fișele noastre pot fi accesate pe computer, dacă ai codul corect, zise el și se așeză în fața unui

ecran. Și acum, pacientele care ne interesează sunt…?

— Charlotte Pinker și Lorraine Logan.

— Durează un minut.

Tipul începu să tasteze numele.

Jeannie își stăpâni nerăbdarea. Era posibil ca fișele alea să nu dezvăluie nimic. Se uită în jur prin încăpere. Biroul era prea mare pentru un funcționar care completa fișe medicale. Dick trebuia să fie mai mult decât un „coleg” al domnului Ringwood.

— Care e rolul dumneavoastră la clinică, domnule Dick?

— Sunt director general.

Jeannie ridică din sprâncene, însă nu-și luă privirea de pe tastatură. De ce se ocupa de cererea ei cineva din conducere? Începu să se simtă ușor neliniștită.

Individul se încruntă.

— Ciudat! Fișele celor două femei nu sunt înregistrate.

Senzația de neliniște se accentuă. „Sunt pe punctul de a fi mințită”, reflectă ea. Misterul pe care voia să-l elucideze se adâncea. O inundă o senzație de dezamăgire, care aproape că o deprimă.

Tipul se roti cu scaunul ca să vadă și ea.

— Am tastat numele corect?

— Da.

— Când credeți că au venit aceste paciente la clinica noastră?

— Aproximativ cu douăzeci și trei de ani în urmă.

El o privi lung.

— Of, Doamne, rosti el, clipind tare din ochi. Mă tem că ați făcut degeaba drumul până aici.

— De ce?

— Nu menținem arhive atât de vechi. Este vorba despre strategia noastră de gestiune a documentelor.

Jeannie își mijii ochii.

— Aruncați fișe vechi?

— După douăzeci de ani rupem fișele, da, evident, exceptând cazul în care pacienta a venit din nou la noi, când fișa este transferată în computer.

Ce dezamăgire cruntă și ce pierdere de ore prețioase de care avea nevoie ca să-și pregătească apărarea pentru a doua zi!

— Ce ciudat că domnul Ringwood nu mi-a precizat asta când am discutat cu el aseară, spuse ea cu amărăciune.

— Ar fi trebuit s-o facă. Poate că nu i-ați menționat datele.

— Sunt sigură că i-am pomenit că ambele femei au fost tratate aici cu douăzeci și trei de ani în urmă.

Își amintea că a adăugat un an la vârsta lui Steve, ca să obțină perioada corectă.

— Atunci, e greu de înțeles.

Cumva, nu era deloc surprinsă de modul în care a evoluat situația. Cu amabilitatea lui exagerată și cu clipitul nervos din ochi, Dick Minsky era caricatura unui om cu o conștiință încărcată.

Tipul răsuci ecranul la poziția inițială. Părând plin de compasiune, zise:

— Mă tem că nu mai pot face altceva pentru dumneavoastră.

— Am putea discuta cu domnul Ringwood, ca să-l întrebăm de ce nu mi-a spus nimic despre ruperea fișelor?

— Mă tem că Peter e bolnav azi.

— Ce coincidență remarcabilă!

Individul încercă să pară ofensat, dar rezultatul fu o parodie.

— Sper că nu sugerați cumva că încercăm să-ți ascundem ceva.

— De ce aș crede asta?

— Habar n-am, răspunse bărbatul și se ridică în picioare. Iar acum mă tem că trebuie să mă întorc

la treabă.

Jeannie se ridică și ea și i-o luă înainte spre ușă. El o urmă pe scări până în holul de la parter.

— O zi bună în continuare, îi ură el cu răceală.

— La revedere, replică ea.

Ajunsă afară, ezită. Se simțea furioasă. Era tentată să comită un act provocator, ca să le demonstreze că n-o puteau manipula în totalitate. Decise să arunce o privire prin jur.

Parcarea era plină cu mașinile doctorilor, Cadillacuri ultimul model și BMW. Se duse într-o parte a clădirii. Un negru cu barbă albă făcea curățenie cu un aspirator zgomotos. Nu se găsea nimic interesant acolo. Dădu peste o fundătură, așa că se întoarse.

Prin geamurile laterale îl văzu pe Dick Minsky, încă în hol, discutând cu recepționera. Acesta se uită iritat cum Jeannie trece prin față.

Ocolind clădirea în cealaltă direcție, ajunse la locul de depozitare a gunoiului. Trei bărbați cu mănuși groase descărcau într-un camion conținutul din tomberoane. Jeannie își zise că se comporta ca un detectiv anchetând misterul unei crime. Era pe punctul de a se întoarce, când ceva îi atrase atenția. Bărbații ridicau saci menajeri imenși, maronii, fără eforturi, ca și cum aceștia cântăreau foarte puțin. Ce putea arunca o clinică la gunoi care să fie voluminos și ușor în același timp?

Hârtie tocată?

Îl auzi pe Dick Minsky în spatele ei. Părea speriat.

— Ar fi bine să plecați, doctoriță Ferrami.

Se întoarse. Individul tocmai dădea colțul clădirii, însoțit de un bărbat îmbrăcat în uniforma asemănătoare celei de poliție folosită de agenții de pază.

Jeannie se duse repede la un maldăr de saci menajeri.

— Hei! strigă Dick Minsky.

Gunoierii se uitară la ea, dar Jeannie îi ignoră. Rupse un sac, băgă mâna și scoase un ghemotoc de hârtii maronii, mărunțite.

Când se uită mai bine la ele, văzu că au fost scrise, unele cu pixul, altele la mașina de scris. Acelea erau fișe medicale făcute fâșii.

Exista un singur motiv pentru care atâția saci erau duși la gunoi.

Fișele medicale au dispărut chiar *în acea dimineață* – la doar câteva ore după apelul ei telefonic.

Aruncă ghemotocul și se îndepărtă. Unul dintre gunoieri strigă indignat la ea, însă Jeannie îl ignoră.

Nu mai încăpea nicio îndoială.

Se postă în fața lui Dick Minsky, cu mâinile în șolduri. Individul o mințise și tocmai de aceea avea ticul acela nervos.

— Ascundeți un secret aici, nu-i așa? țipă ea. Ceva ce încercați să mușamalizați distrugând aceste fișe?

Minsky era îngrozit.

— Bineînțeles că nu, îngăimă el. Și, apropo, sugestia dumitale este ofensatoare.

— Evident că este, replică ea.

Temperamentul o trădă. Îndreptă spre Minsky broșura Genetico, pe care o luase cu ea.

— Această anchetă este foarte importantă pentru mine și ați face bine să credeți că oricine mă *minte* o s-o încaseze rău de tot înainte să termin ce am de făcut.

— Vă rog să plecați, zise el.

Omul în uniformă de agent de pază o prinse de cotul stâng.

— Plec. Nu-i nevoie să mă forțați.

Individul nu-i dădu drumul.

— Pe aici, vă rog, spuse el.

Era un bărbat de vârstă mijlocie cu păr cărunt și burtă. În starea în care era, Jeannie n-avea de gând

să se lase condusă de el. Îi prinse brațul cu mâna dreaptă.

— Dați-mi drumul, vă rog, zise ea, strângând.

Avea mâini mai puternice decât majoritatea bărbaților. Agentul de pază o ținea în continuare de cot, dar durerea era prea mare, așa că după câteva secunde îi dădu drumul.

— Mulțumesc, îi zise Jeannie și plecă de acolo.

Se simțea mai bine. A avut dreptate să creadă că existau indicii la acea clinică. Eforturile lor de a o împiedica să afle ce era în saci îi confirmau că aveau ceva de ascuns. Soluția misterului avea legătură cu acea clinică.

Se duse la mașină, însă nu se urcă la volan. Ceasul arăta ora două și jumătate și nu luase încă prânzul. Oricum, era prea emoționată ca să mănânce ceva, dar avea nevoie de o cafea. De cealaltă parte a străzii se vedea o cafenea alături de o biserică protestantă. Cafeneaua părea curată și ieftină. Traversă șoseaua și intră.

L-a amenințat degeaba pe Dick Minsky; nu-i putea face rău. Înfuriindu-se pe el, n-a câștigat nimic. De fapt, chiar și-a dat cărțile pe față, lăsând clar să se înțeleagă că știa că era mințită. Așadar, ei erau avertizați.

Cafeneaua era goală, cu excepția câtorva studenți care-și luau prânzul. Comandă o cafea și o salată. În vreme ce aștepta comanda, deschise broșura pe care a luat-o din holul clinicii. Citi primul paragraf:

> Clinica Aventine a fost înființată în anul 1972 de către Genetico Inc., ca un centru de pionierat pentru cercetarea și dezvoltarea tehnicilor de fertilizare în vitro – crearea a ceea ce ziarele numesc „copii făcuți în eprubetă”.

Brusc, totul deveni limpede.

34

Jane Edelsborough era o văduvă de cincizeci și ceva de ani. Având forme sculpturale, însă fiind neîngrijită, femeia se îmbrăca în haine lăbărțate și purta sandale. Era foarte inteligentă, dar nimeni n-ar fi ghicit asta doar uitându-se la ea. Berrington socotea astfel de oameni ca uimitori. „Dacă ești deștept, își zicea el, de ce să te deghizezi în idiot îmbrăcându-te prost?" Cu toate acestea, universitățile erau pline cu astfel de oameni – de fapt, el reprezenta excepția care confirma regula prin grija lui față de aparențe.

Arăta impecabil într-un sacou bleumarin din in, cu vestă pe potrivă, și pantaloni deschiși la culoare cu model fin în caroiaj. Își cercetă imaginea în oglinda din spatele ușii înainte de a părăsi biroul ca s-o întâlnească pe Jane.

Se îndreptă către Sindicatul Studenților. Profesorii mâncau arareori acolo – Berrington n-a intrat niciodată în clădirea respectivă –, însă Jane a luat odată prânzul în acel loc, conform secretarei guralive de la Facultatea de Fizică.

Holul clădirii era plin de puști îmbrăcați cu șorturi, care stăteau la coadă ca să scoată bani de la automatele bancare. Intră și privi în jur. Jane era într-un colț îndepărtat, citind un ziar și mâncând cartofi prăjiți.

Locul era, de fapt, un food court, așa cum Berrington a văzut prin aeroporturi și marile centre comerciale, având un local Pizza Hut, un raion de înghețată și un local Burger King, pe lângă cafeteria obișnuită. Luă o tavă și se duse în cafeterie. Într-o vitrină văzu câteva sandviciuri și niște prăjituri care n-arătau prea bine. Se înfioră; în circumstanțe normale, mai degrabă ar fi condus până în statul următor decât să mănânce acolo.

Îl aștepta o încercare grea. Jane nu era genul lui de femeie. Asta făcea și mai probabilă ideea că ea

va vota greșit la audierea disciplinară. Trebuia să și-o facă prietenă în cel mai scurt timp și pentru asta trebuia să-și folosească șarmul.

Cumpără o plăcintă cu brânză și o cafea și se îndreptă cu tava până la masa unde stătea Jane. Se simțea deja nervos, dar se forță să pară relaxat.

— Jane, zise el. Ce surpriză plăcută! Pot să stau lângă tine?

— Sigur, răspunse ea cu amabilitate, lăsând ziarul jos.

Își scoase ochelarii, lăsând să i se vadă ochii de un căprui-închis și ridurile. Per ansamblu însă, arăta oribil: părul lung și cărunt era prins la spate cu un soi de cârpă incoloră, iar bluza de un verzui-cenușiu avea pete de sudoare la subraț.

— Nu cred că te-am văzut vreodată pe aici, spuse ea.

— N-am fost niciodată. Dar la vârsta noastră este important să nu devenim rigizi – nu crezi?

— Sunt mai tânără decât tine, replică ea cu blândețe. Deși cred că nimeni n-ar afirma asta.

— Ba cu siguranță că ar afirma, o asigură Berrington și mușcă din plăcintă.

Blatul era dur ca o bucată de carton, iar umplutura avea gust de cremă de ras cu aromă de lămâie. Înghiți dumicatul cu mare efort.

— Ce părere ai despre propunerea legată de biblioteca de biofizică a lui Jack Budgen?

— De aceea ai venit ca să mă vezi?

— N-am venit aici ca să te văd, ci să testez mâncarea și acum mi-aș dori să n-o fi făcut. E îngrozitoare. Cum poți mânca aici?

Ea înfipse o linguriță în ceva ce semăna a desert.

— Nici nu observ ce mănânc, Berry. Mă gândesc la acceleratorul meu de particule. Povestește-mi despre noua bibliotecă.

Berrington a fost ca ea pe vremuri, obsedat de muncă. Nu și-a îngăduit niciodată să arate ca un ciudat pe tema asta, însă ca tânăr om de știință a trăit doar pentru emoția descoperirilor. În orice

caz, viața lui a urmat un alt curs. Cărțile lui însemnau popularizarea muncii altora; dar, de fapt, n-a mai scris o lucrare originală de cincisprezece sau douăzeci de ani. Pentru o clipă se întrebă dacă ar fi fost mai fericit cu o altă alegere de viață. Neîngrijita Jane, care mânca mâncare ieftină în vreme ce se gândea la problemele fizicii nucleare, era calmă și mulțumită, însă Berrington n-a fost niciodată așa.

În plus, nu reușea deloc s-o farmece. Era prea înțeleaptă. Poate că ar fi trebuit s-o flateze lăudându-i inteligența.

— Cred că ar trebui să ai o contribuție mai mare. Ești cel mai important fizician din campus, unul dintre cei mai distinși oameni de știință de care dispune JFU – ar trebui să fii implicată în proiectul bibliotecii.

— Dar o să se înființeze?

— Cred că Genetico o s-o finanțeze.

— Păi, asta e o veste bună. Ce interes ai?

— Cu treizeci de ani în urmă, mi-am creat o reputație când am început să întreb ce caracteristici omenești sunt moștenite și care dobândite. Datorită muncii mele și a altora ca mine, acum știm că moștenirea genetică a unei ființe omenești e mai importantă decât educația primită și mediul în care a crescut pentru stabilirea unui set de trăsături psihologice.

— Natura, nu educația.

— Exact. Am demonstrat că ființa omenească *reprezintă* ADN-ul ei. Tânăra generație e interesată de modul de funcționare a acestui proces. Care este mecanismul prin care o combinație de elemente chimice îmi conferă mie culoarea albastră a ochilor și o altă combinație îți conferă ție o culoare a ochilor de un căprui profund și întunecat, aproape ciocolatiu?

— Berry! exclamă ea cu un zâmbet viclean. Dacă aș fi o secretară de treizeci de ani cu țâțe obraznice, aș crede că flirtezi cu mine.

„E mai bine, chibzui el. Jane s-a înmuiat, în sfârșit.”

— Obraznice? repetă el rânjind, se uită intenționat la bustul ei, apoi reveni la chip. Cred că ești atât de obraznică pe cât te simți.

Ea râse, însă el își dădu seama că era încântată. În fine, strategia cu șarmul a funcționat.

— Trebuie să plec, zise Jane.

La naiba! Berrington nu putea controla întrevederea. Trebuia să-i atragă repede atenția cu ceva. Se ridică pentru a pleca odată cu ea.

— Probabil va exista un comitet de supervizare a creării noii biblioteci, rosti el în vreme ce ieșeau din cafeterie. Mi-ar plăcea să aflu părerea ta despre componența acestui comitet.

— Dumnezeule, va trebui să mă gândesc la asta. Deocamdată trebuie să țin un curs despre antimaterie.

„La naiba, o pierd”, se gândi Berrington.

— Putem relua discuția? spuse ea.

Berrington se agăță de întrebare ca înecatul de un pai.

— Ce-ar fi s-o facem la cină?

Ea păru uluită.

— Bine, acceptă Jane după câteva clipe. În seara asta? se arătă ea mirată și totodată amuzată. De ce nu?

Cel puțin așa el mai avea o șansă. Ușurat, Berrington adăugă:

— Vin să te iau la opt.

— OK.

Jane îi dădu adresa și el și-o scrise într-un carnețel.

— Ce fel de mâncare îți place? întrebă el. A, nu răspunde la asta. Îmi amintesc că te gândești la acceleratorul tău de particule.

Ieșiră în soarele fierbinte. El o mângâie ușor pe braț.

— Ne vedem diseară.

— Berry, vrei *ceva,* nu-i așa?

El îi făcu un semn cu ochiul.
— Ce oferi?
Ea râse și se îndepărtă.

35

Copii în eprubetă. Fertilizare în vitro. Asta era legătura. Jeannie vedea totul limpede în acel moment.

Charlotte Pinker și Lorraine Logan au urmat un tratament pentru probleme de fertilitate la clinica Aventine, un pionier al fertilizării în vitro. Sperma de la tată și ovulul de la mamă erau puse împreună în laborator, apoi embrionul rezultat era implantat înapoi în pântecul femeii.

„Gemenii identici, se gândi ea, apar atunci când un embrion se divide în două, în pântec, transformându-se în doi indivizi. E posibil ca un asemenea proces să se petreacă în eprubetă. După aceea, gemenii din eprubetă pot fi implantați în două femei. Așa se pot naște gemeni identici din două mame neînrudite. Bingo!”

Chelnerița îi aduse salata, dar ea era prea emoționată ca să mănânce.

Copiii făcuți în eprubetă nu era altceva decât o teorie la începutul anilor 70. Jeannie era sigură de asta. Însă era clar că Genetico avansase foarte mult cu cercetările în acea vreme.

Atât Lorraine, cât și Charlotte au spus că au făcut terapie hormonală. Se pare că au fost minți te de către conducerea clinicii în privința tratamentului administrat.

Situația era și așa suficient de rea, dar gândindu-se la implicații, Jeannie își dădu seama că lucrurile stăteau și mai rău. Embrionul divizat putea să fi fost copilul biologic al cuplului Lorraine-Charles sau al celuilalt cuplu, Charlotte-Maiorul, însă nu al amândurora. Una din femei a fost însămânțată cu copilul celuilalt cuplu.

Fu îngrozită și scârbită când conștientiză că *ambele* femei ar fi putut primi embrioni de la niște persoane străine.

Se întrebă de ce și-a înșelat Genetico pacienții de o asemenea manieră. Tehnica folosită era netestată: poate că doctorii clinicii au avut nevoie de cobai umani. Poate că au cerut acceptul și au fost refuzați. Sau poate că au avut un alt scop secret.

Oricare ar fi fost motivul pentru care au înșelat cele două femei, Jeannie înțelegea în acel moment de ce ancheta ei speriase atât de tare firma Genetico. Inseminarea unei femei cu un embrion străin, fără știința ei, constituia una dintre procedurile cele mai lipsite de etică. Nu era de mirare că doctorii de acolo încercau să mușamalizeze lucrurile. Dacă afla Lorraine Logan despre ceea ce i s-a făcut, se dezlănțuia iadul pentru companie.

Luă o gură de cafea. Drumul până în Philadelphia n-a fost în van, până la urmă. N-avea toate răspunsurile, dar a deslușit misterul cel mai important. Iar asta o mulțumea.

Ridicând privirea, fu uluită să-l vadă pe Steve intrând în local. Clipi și se holbă într-acolo. Era îmbrăcat cu pantaloni lungi din pânză și o cămașă albastră cu nasturi, iar când intră închise ușa în urma lui cu călcâiul.

Jeannie zâmbi larg și se ridică, întâmpinându-l.

— Steve! exclamă ea încântată.

Amintindu-și ce și-a spus la Philadelphia, îl cuprinse în brațe și-l sărută apăsat pe buze. El mirosea altfel, mai puțin a tutun și mai mult a aftershave. O strânse tare și o sărută la rândul lui. Jeannie auzi o femeie mai în vârstă spunând: „Doamne, îmi amintesc când mă simțeam și eu așa”, frază care stârni câteva râsete.

Jeannie îi dădu drumul din brațe.

— Așază-te! Vrei să mănânci ceva? Ia din salata mea. Ce cauți aici? Nu-mi vine să cred. Probabil că m-ai urmărit. Nu, nu, știai numele clinicii și ai hotărât să te întâlnești cu mine.

— Pur și simplu, am avut chef să vorbesc cu tine, spuse el și-și netezi sprâncenele cu vârful degetului drept.

Ceva din acel gest o intrigă și reflectă: „La cine am mai observat gestul ăsta?”, apoi nu se mai gândi la asta.

— Îți plac surprizele.

Brusc, el păru iritat.

— Da?

— Îți place să-ți faci apariția în mod neașteptat, nu?

— Cred că da.

Ea îi zâmbi.

— Azi ești un pic ciudat. Ce-ți trece prin minte?

— Ascultă, m-ai încins tare și m-ai necăjit, răspunse el. Putem pleca de aici?

— Sigur.

Jeannie lăsă o bancnotă de cinci dolari pe masă și se ridică în picioare.

— Unde e mașina ta? întrebă ea afară.

— Haide să o luăm pe a ta.

Se urcară în Mercedesul roșu. Ea își prinse centura de siguranță, însă el n-o făcu. Imediat ce Jeannie demară, el se apropie de ea, îi ridică părul în sus și începu s-o sărute pe gât. Îi plăcu, dar se simțea stânjenită, așa că spuse:

— Cred că suntem un pic prea bătrâni ca să facem asta într-o mașină.

— Bine, zise el, apoi stătu cuminte pe scaun și privi visător în față, însă ținând-o după umeri, cu un gest de tandrețe reținută.

Jeannie porni spre est pe Chestnut Avenue. Când ajunseră la pod, el spuse:

— Ia-o pe autostradă, vreau să-ți arăt ceva.

Ghidându-se după indicatoare, vira dreapta pe Schuylkill Avenue și ajunse la un semafor.

Mâna de pe umărul ei se lăsă mai jos și începu să-i mângâie sânul. Jeannie simți cum i se întărește sfârcul ca răspuns la atingerea lui, dar în același

timp fu deranjată. Ca și cum ar fi fost pipăită într-o garnitură de metrou.

— Steve, te plac, însă o iei puțin prea repede pentru mine.

El nu răspunse, dar găsi sfârcul și trase tare de el.

— Au! exclamă ea. M-a durut! Ce naiba te-a apucat?

Îl împinse cu mâna dreaptă. Culoarea semaforului se făcu verde și Jeannie o luă spre autostrada Schuylkill.

— Nu știu ce reprezint pentru tine, se plânse el. Mai întâi mă săruți ca o nimfomană, apoi mă respingi.

„Și eu mi-am imaginat că băiatul ăsta e matur."

— Ascultă, o fată te sărută pentru că vrea să te sărute. Asta nu înseamnă un permis să faci ce naiba vrei cu ea. Și ar trebui să n-o rănești *niciodată,* îi replică ea după ce pătrunse pe autostradă.

— Unor fete le place durerea, zise el, lăsându-și o mână pe genunchiul ei.

Ea îi mută mâna.

— Oricum, ce vrei să-mi arăți? întrebă ea, căutând să-i distragă atenția.

— Asta, răspunse el, luându-i mâna dreaptă.

O clipă mai târziu, Jeannie simți în palmă penisul lui, fierbinte și erect.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Jeannie și-și smulse mâna, revoltată că l-a judecat greșit pe individul de alături. Bagă-ți-o în pantaloni, Steve, și încetează să te mai comporți ca un adolescent!

În următoarea secundă, Steve îi trase un pumn în față.

Jeannie țipă și trase puțin de volan, involuntar. Se auzi un claxon când mașina pătrunse pe contrasens direct în fața unui camion Mack care se afla la aproximativ o sută de metri în față. O ardeau oasele feței de la lovitură și simțea gust de

sânge. Se strădui să ignore durerea și reveni pe banda ei.

Își dădu seama uluită că el a lovit-o. N-a mai făcut nimeni așa ceva.

— Nemernicule! urlă ea.

— Și acum freacă-mi-o! șuieră el. Altfel te bat de te las lată.

— Du-te dracului! strigă ea furioasă.

Cu colțul ochiului îl văzu pregătindu-și pumnul pentru o nouă lovitură.

Fără să se mai gândească, apăsă cu putere frâna.

El fu împins în față și lovitura eșuă. Se izbi cu capul de parbriz. Se auziră în spate niște cauciucuri scrâșnind când o limuzină albă viră brusc pentru a evita Mercedesul.

În vreme ce el era încă năucit de izbitură, ea eliberă frâna. Mașina zvâcni înainte. Jeannie își zise că, dacă se oprea câteva secunde pe banda de refugiu a autostrăzii, el o să fie atât de îngrozit, încât o va ruga să conducă mai departe. Apăsă din nou pe frână, aruncându-l iar în față.

De această dată, el se propti cu brațele de bord și evită la mustață izbitura. Mașina se opri. Pe lângă ei trecură alte mașini și camioane, claxonând. Jeannie era îngrozită; în orice clipă, un alt vehicul se putea izbi de spatele Mercedesului. Dar planul ei se pare că n-a fost bun: el părea să nu se teamă de nimic. Îi strecură mâna pe sub fustă, prinse de marginea juponului și trase. Se auzi un sunet ca de material sfâșiat și lenjeria intimă se rupse.

Încercă să-l împingă, însă el era deja peste ea. Doar n-avea să încerce s-o violeze chiar acolo, pe autostradă? Înspăimântată, deschise portiera, dar conștientiză că nu putea coborî din pricina centurii de siguranță. Încercă s-o desfacă, însă n-ajungea la încuietoare din cauza lui Steve.

În stânga lor veneau mașini de pe un alt drum de acces, cu aproximativ 100 de kilometri pe oră și

clipind din faruri. Oare nu era niciun șofer care să oprească și să ajute o femeie atacată?

Pe când se lupta să-l împingă de pe ea, eliberă frâna și mașina porni. Își zise că poate reușea să-l țină într-o stare de dezechilibru. Ea avea controlul mașinii; era singurul ei avantaj. Așa că apăsă pedala de accelerație până la fund.

Mașina țâșni cu motorul uruind. Se auzi zgomot de frâne când un autocar al companiei Greyhound rată milimetric bara de protecție a Mercedesului. Steve fu aruncat înapoi pe scaun și se dezechilibră ușor, dar după câteva secunde o atacă din nou. Îi rupse sutienul și încercă să-i tragă chiloții, în acest timp Jeannie fiind atentă să nu piardă controlul volanului și să-i opună rezistență. Era înnebunită. Lui nu părea să-i pese dacă mureau amândoi. Ce naiba putea face ca să-l oprească?

Trase tare de volan spre stânga, lipindu-l pe Steve de portiera din dreptul lui. Aproape că izbi un camion de gunoi, iar pentru o fracțiune de secundă care i se păru o veșnicie se uită în ochii îngroziți ai șoferului, un bărbat în vârstă cu o mustață căruntă; apoi roti volanul și Mercedesul reveni pe banda lui.

Steve o prinse din nou. Ea frână cu putere, pe urmă apăsă accelerația la fund, dar el doar râse cu o privire nebună pe când era aruncat de colo colo, ca și cum ar fi fost un băiețel dându-se în lanțuri la bâlci; deodată, râsul dispăru și-și reîncepu asaltul.

Îl lovi cu cotul și pumnul drept, însă forța loviturilor era mică atâta vreme cât era la volan, așa că reuși doar să-l îndepărteze pentru câteva secunde.

Oare cât avea să mai dureze povestea asta? În orașul ăla nu existau mașini de poliție?

Peste umărul lui, văzu că trecea pe lângă o rampă de ieșire de pe autostradă. La câțiva metri în spate, rula un Cadillac bleu. În ultima clipă, roti cu putere de volan. Cauciucurile scrâșniră, Mercedesul se ridică pe două roți, iar Steve căzu

neajutorat peste ea. Cadillacul bleu vină violent ca s-o evite, izbucni un zgomot strident de claxoane furioase, apoi Jeannie auzi mașini ciocnindu-se și sunetul sticlei sparte. Mercedesul se redresă și atinse solul cu o bufnitură înfundată, pe urmă pătrunse pe rampa de ieșire. Mașina se balansă cu partea din spate, amenințând să intre în gardul de protecție, însă Jeannie o stabiliză.

Acceleră de-a lungul rampei de ieșire. Brusc, Steve își strecură mâna între picioarele ei și trase iar de chiloți. Ea își strânse picioarele, încercând să-l oprească. Se uită la fața lui. El zâmbea, cu ochii mari, icnind și asudând din pricina excitației sexuale. Se distra. Întreaga poveste era o *nebunie.*

Nu se zăreau mașini în fața sau în spatele ei. Rampa de acces se termina la un semafor care în acel moment era pe culoarea verde. În stânga ei se vedea un cimitir, apoi un indicator care arăta spre dreapta și pe care scria „Civic Center Blvd.”, așa că vină brusc într-acolo, sperând să ajungă la o clădire administrativă aglomerată, cu mulți oameni pe trotuarul din față. Spre dezamăgirea ei, strada anunțată nu era decât un imens spațiu de depozite nefolosite și tarabe din beton. În fața ei, la un alt semafor, culoarea se făcu roșie. Dacă se oprea, era terminată.

Steve încercă să-i desfacă picioarele și zise:

— Oprește mașina!

Ca și ea, își dăduse seama că, dacă o viola în acel loc, era posibil să nu intervină nimeni.

Frenetic, Steve reuși să-i desfacă picioarele, rănind-o cu unghiile, dar mai cumplită decât durerea era teama de ceea ce avea să urmeze. Jeannie acceleră spre lumina roșie a semaforului.

Din stânga se ivi o ambulanță, care ajunse chiar în fața ei. Frână cu putere și roti volanul ca s-o evite, gândindu-se, înnebunită, că, dacă se ciocnea de ambulanță, măcar avea ajutorul la îndemână.

Brusc, Steve păru să renunțe. Jeannie simți pentru o clipă o ușurare binecuvântată. Apoi el

apucă de maneta de viteze și o băgă la punctul mort. Mașina încetini. Jeannie băgă la loc maneta în viteză și apăsă pedala de accelerație până la fund, depășind ambulanța.

„Oare cât mai poate dura nebunia asta?”, se întrebă Jeannie în gând. Trebuia să ajungă într-un cartier unde se aflau oameni înainte ca mașina să se oprească sau să se facă praf. Însă Philadelphia parcă se transformase brusc într-un deșert lunar.

El apucă de volan și încercă să tragă mașina pe dreapta, peste trotuar. Jeannie roti în sens invers cu putere. Roțile din spate derapară și șoferul ambulanței claxonă furios.

Steve încercă din nou. De această dată procedă cu mai multă istețime. Puse maneta de viteze la punctul mort și apucă de volan cu mâna dreaptă. Mașina încetini și se urcă pe trotuar.

Jeannie își luă ambele mâini de pe volan și-l împinse pe Steve cu toată forța în lateral. Forța ei îl surprinse, așa că el se dădu înapoi. Jeannie băgă maneta în viteză și apăsă din nou pedala de accelerație. Mașina țâșni înainte, dar Jeannie își dădu seama că nu i se mai putea opune mult individului. Steve va reuși să oprească mașina, iar ea va fi prinsă în capcană alături de el. Steve își recăpătă echilibrul în vreme ce ea lua un viraj spre stânga. Strânse puternic volanul, reflectând: „Ăsta e sfârșitul, nu mai am ce să fac”. În acea clipă, mașina ieși din curbă și peisajul se schimbă.

Aveau în față o stradă aglomerată, un spital cu oameni stând afară, un șir de taxiuri și o gheretă pe trotuar unde se vindea mâncare chinezească.

— Am reușit!! strigă triumfătoare Jeannie.

Apăsă cu putere pe frână. Steve trase de volan, iar ea trase înapoi. Balansându-se, mașina se opri cu un scrâșnet în mijlocul drumului. Mai mulți taximetriști aflați la ghereta cu mâncare se întoarseră să se uite.

Steve deschise portiera, coborî și o luă la fugă.

— Slavă Domnului! zise răsuflând ușurată Jeannie.

O clipă mai târziu, el se făcu nevăzut.

Jeannie rămase pe loc, gâfâind. Individul dispăruse. Coșmarul se încheiase.

Unul dintre taximetriști veni spre ea și-și vârî capul pe geamul deschis al portierei din dreapta. Jeannie își rearanjă în grabă ținuta.

— Sunteți bine, doamnă? întrebă omul.

— Cred că da, răspunse ea cu sufletul la gură.

— Despre ce naiba a fost vorba?

Jeannie clătină din cap.

— Aș vrea să știu și eu, răspunse ea.

36

Steve ședea pe un zid jos în apropiere de casa lui Jeannie și o aștepta. Afară era foarte cald, dar el se proteja de arșiță la umbra unui arțar. Jeannie locuia într-un vechi cartier muncitoresc. Adolescenții de la o școală din apropiere se întorceau acasă, râzând, certându-se și mâncând dulciuri. În urmă cu vreo nouă ani, și el a fost așa.

Însă în acel moment era îngrijorat. În acea după-amiază, avocatul lui a vorbit cu sergentul Delaware de la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală din Baltimore. Femeia i-a spus că a primit rezultatele testului ADN. Iar ADN-ul din urmele de spermă colectată din vaginul Lisei Hoxton se potrivea perfect cu ADN-ul din sângele lui Steve.

Steve era devastat sufletește, deoarece era convins că testul ADN avea să-l elimine ca suspect.

Conștientiza că avocatul nu mai credea în nevinovăția lui. Părinții lui credeau, dar erau nedumeriți; cunoșteau amândoi suficient de multe ca să-și dea seama că un test ADN era cel mai sigur.

În momentele de depresie se întreba dacă nu cumva avea un soi de personalitate dublă, conform teoriei care menționa acea tulburare care dădea aspect nou al identității (dublu eu), ceea ce însemna că cele două părți ale lui Steve nu se recunoșteau în ceea ce privește gândurile, emoțiile, conștiințele și amintirile. Poate că exista un alt Steve care prelua controlul, viola femei și apoi celălalt Steve îi lua locul. Își aducea aminte, cu groază, că în timpul bătăii cu Tip Hendricks a avut câteva secunde o amnezie. În plus, i-a înfipt degetele în ochi și l-a lovit cu genunchiul în față pe Porky Butcher, umplându-l de sânge. Oare era adevărată teoria cu celălalt eu al lui care comitea

toate astea? Nu-i venea să creadă. Trebuia să existe o altă explicație.

Raza de speranță o reprezenta misterul din jurul său și al lui Dennis Parker. Avea același ADN ca Dennis. Ceva nu era deloc în regulă. Iar singura persoană care-și putea da seama de asta era Jeannie Ferrami.

Puștii dispărură în casele lor, iar soarele se lăsă în spatele rândului de case de pe cealaltă parte a străzii. Către ora șase, Mercedesul roșu se strecură pe un loc de parcare la cincizeci de metri mai încolo. Jeannie coborî. La început nu-l zări pe Steve. Deschise portbagajul și scoase un sac mare menajer din plastic negru. Apoi îl închise, încuie mașina și veni pe trotuar înspre el. Era îmbrăcată oficial, cu un costum negru cu fustă, însă părea răvășită și mergea greoi, ceea ce-l făcu să simtă un junghi în inimă. Se întrebă ce s-a întâmplat cu ea de arăta istovită ca după o luptă. Cu toate acestea, era încă superbă și el o privi cu compătimire.

Când Jeannie se apropie, Steve se ridică zâmbind și făcu un pas spre ea.

Ea se uită la el, îi întâlni privirea și-l recunoscu. Pe față îi apăru o expresie de groază.

Deschise gura și țipă. El încremeni.

— Ce e, Jeannie? întrebă Steve înspăimântat.

— Pleacă de lângă mine! strigă ea. Nu mă atinge! Chem poliția chiar în secunda asta!

Debusolat, Steve ridică mâinile într-o postură defensivă.

— Sigur, sigur, cum spui tu. Nu te ating, bine? Ce naiba ți s-a întâmplat?

Din clădirea unde locuia Jeannie ieși un vecin. Steve își imagină că era persoana care ocupa apartamentul de sub cel al lui Jeannie. Era un negru în vârstă, îmbrăcat cu o cămașă în carouri și purtând o cravată.

— E totul în regulă, Jeannie? întrebă individul. Cred că am auzit pe cineva țipând.

— Eu am țipat, domnule Oliver, răspunse ea cu voce tremurândă. Nemernicul ăsta m-a atacat în propria mea mașină, în Philadelphia, în această după-amiază.

— Te-am atacat? rosti Steve, nevenindu-i să-și creadă urechilor. N-aș face așa ceva!

— Ai făcut-o, ticălosule, cu două ore în urmă.

Se simți copleșit. Se săturase să fie acuzat de brutalitate.

— Du-te naibii! N-am fost la Philadelphia de ani de zile.

— Acest tânăr gentleman stă pe zidu' ăla cam de două ceasuri, Jeannie, interveni domnul Oliver. N-a fost la Philadelphia în după-amiaza asta.

Jeannie era indignată și gata să-și acuze de minciună vecinul bine intenționat.

Steve observă că ea nu purta ciorapi; picioarele goale arătau ciudat într-o astfel de ținută oficială. Fața îi era ușor umflată și înroșită într-o parte. Furia lui se estompă instantaneu. Era clar că o atacase *cineva.* Ar fi vrut s-o cuprindă cu brațele și s-o liniștească. Dar asta ar fi făcut-o și mai temătoare.

— Te-a rănit, zise el. Nemernicul!

Trăsăturile ei se schimbară. Expresia de groază dispăru.

— A venit aici în urmă cu două ore? se adresă Jeannie vecinului.

Omul ridică din umeri.

— Aproximativ o oră și cincizeci de minute.

— Sunteți sigur?

— Jeannie, dacă ar fi fost în Philadelphia acu' două ore, trebuia să fi venit până aici cu Concorde.

Jeannie se uită la Steve.

— Trebuie să fi fost Dennis.

El se duse spre ea. Jeannie nu se dădu înapoi. Steve întinse mâna și-i atinse obrazul umflat.

— Biata de Jeannie! zise el.

— Am crezut că erai tu, spuse ea, pe urmă în ochi îi apărură lacrimi.

O cuprinse în brațe. Treptat, o simți relaxându-se și sprijinindu-se cu încredere de el. O mângâie pe păr și-și trecu degetele prin șuvițele ei negre. Închise ochii, gândindu-se cât de zvelt și de puternic era trupul lui Jeannie. „Sunt sigur că Dennis are și el câteva vânătăi”, chibzui el.

Domnul Oliver tuși.

— Hei, tinereilor, ați vrea o ceașcă de cafea?

Jeannie se desprinse de Steve.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Vreau doar să-mi dau jos hainele astea.

Pe față i se observa încordarea, însă așa arăta și mai încântătoare. „Sunt îndrăgostit de femeia asta, reflectă el. Nu e vorba doar despre faptul că vreau să mă culc cu ea, deși am și dorința asta. Vreau să fie prietena mea. Vreau să ne uităm împreună la televizor și să mergem la supermarket, și să-i dau Nyquil cu linguriță când e răcită. Vreau să văd cum se spală pe dinți și cum își trage blugii, și cum își unge pâinea cu unt. Vreau să mă întrebe dacă rujul portocaliu i se potrivește și dacă trebuie să cumpere lame de bărbierit, și la ce oră vin acasă.”

Dar, oare, avea curajul să-i spună toate acestea?

Jeannie traversă aleea până la ușa de la intrare. Steve ezită. Ar fi vrut s-o urmeze, însă avea nevoie de o invitație.

Ea se întoarse în prag.

— Haide!

Steve urcă scările și intră în living în urma ei. Jeannie lăsă sacul negru menajer pe covor. Se duse în bucătărie, își scoase pantofii, apoi, spre uimirea lui, îi aruncă la coșul de gunoi.

— N-o să mai port niciodată hainele astea blestemate, zise ea furioasă.

Își dădu jos haina și o aruncă cât colo. Pe urmă, în vreme ce Steve se holba mirat, își scoase bluza și o aruncă în coș.

Purta un sutien simplu din bumbac negru. „Cu siguranță, își spuse Steve, n-are de gând să-l scoată chiar în fața mea.” Însă ea își duse mâinile la spate

și-și desfăcu sutienul, după care îl aruncă la gunoi. Jeannie avea sâni fermi și mici, cu sfârcuri proeminente maronii. Pe un umăr se vedea o urmă vag roșietică, probabil din cauza bretelei prea strânse. Steve avu senzația că i se usucă gura.

După aceea, Jeannie își trase fermoarul de la fustă și o lăsă să cadă pe podea. Purta niște bikini negri simpli. Steve se uită la ea cu gura căscată. Avea un corp perfect: umeri puternici, sâni frumoși, pântec plat și picioare lungi și parcă sculptate. Jeannie își dădu jos chiloții, îi făcu ghemotoc împreună cu fusta și aruncă totul în coș. Părul ei pubian era o masă densă de păr negru și creț.

Se uită uluită spre Steve o clipă, aproape ca și cum nu era sigură ce căuta el acolo.

— Trebuie să fac un duș, îl lămuri ea.

Goală, trecu pe lângă el. Steve îi privi spatele, fascinat de fiecare detaliu al umerilor, al mijlocului îngust, al curbelor voluptuoase ale șoldurilor și al mușchilor picioarelor. Era atât de adorabilă, că-l năucea.

Jeannie ieși din cameră. O clipă mai târziu, el auzi apa curgând.

— Dumnezeule! exclamă el.

Ședea pe canapea și se întreba: „Ce înseamnă asta? Oare este un fel de test? Ce încearcă să-mi spună?”

Zâmbi. „Ce trup minunat, atât de zvelt, de puternic și de perfect proporționat.” Indiferent ce s-ar mai fi întâmplat, n-avea să uite niciodată felul în care arăta ea.

Jeannie făcu un duș lung. Steve își dădu seama că, în vârtejul acuzațiilor ei, nu i-a spus nimic despre veștile lui proaste. Într-un târziu, apa se opri. Un minut mai târziu, ea reveni în încăpere îmbrăcată într-un halat roz de baie și cu părul ud. Se așeză pe canapea lângă el și zise:

— Am visat sau m-am dezbrăcat în fața ta?

— N-ai visat, răspunse el. Ți-ai aruncat hainele la coș.

— Doamne! Nu știu ce m-a apucat.

— N-ai pentru ce să-ți ceri scuze. Mă bucur că ai încredere în mine. Nu-ți pot spune ce mult înseamnă asta pentru mine.

— Probabil că ai impresia că mi-am ieșit din minți.

— Nu, dar cred că ești șocată după ce ți s-a întâmplat în Philadelphia.

— Poate că așa e. Îmi amintesc doar de sentimentul că trebuia să mă descotorosesc de hainele pe care le purtam când s-a întâmplat.

— Poate că a venit momentul să deschizi sticla cu votcă pe care o ții în congelator.

Jeannie clătină din cap.

— Ce vreau cu adevărat e un ceai de iasomie.

— Ți-l prepar eu, se oferi Steve, se ridică și se duse în spatele tejghelei. De ce cărai un sac menajer?

— Astăzi am fost concediată. Mi-au pus toate lucrurile personale în sacul ăla și m-au încuiat pe din afară.

— Cum? întrebă Steve mirat. Cum se poate?

— A apărut un articol în *New York Times* în care se arată că modul în care utilizez bazele de date încalcă viața privată a oamenilor. Însă cred că Berrington Jones s-a folosit de asta drept scuză pentru a scăpa de mine.

Steve fierbea de indignare. Ar fi vrut să protesteze, să sară în apărarea ei, s-o salveze de la o asemenea persecuție malefică.

— Și te pot concedia așa de simplu?

— Nu, va exista o audiere mâine-dimineață în fața comitetului de disciplină al senatului universității.

— Avem amândoi aceeași săptămână incredibil de rea.

Steve era pe punctul de a-i povesti despre testul ADN, când Jeannie ridică receptorul.

— Am nevoie de numărul penitenciarului Greenwood, care e în apropiere de Richmond, Virginia.

În vreme ce Steve umplea cu apă ibricul, ea scrise un număr și apoi îl formă.

— Aș putea să vorbesc cu directorul Temoigne? Sunt doctorița Ferrami… Da, aștept… Mulțumesc… Bună seara, domnule director, ce mai faceți?… Sunt bine. Poate că vi se va părea o prostie ce vreau să vă întreb, însă Dennis Pinker este încă în închisoare?… Sunteți sigur? L-ați văzut chiar dumneavoastră?… Mulțumesc… Și dumneavoastră să aveți grijă. La revedere, zise ea, pe urmă i se adresă lui Steve: Dennis e încă în închisoare. Directorul a vorbit cu el în urmă cu o oră.

Steve puse o linguriță de ceai de iasomie în ceainic, după care scoase două cești.

— Jeannie, poliția a primit rezultatele testului ADN.

Ea rămase nemișcată.

— Și…?

— ADN-ul din vaginul Lisei se potrivește cu ADN-ul din sângele meu.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu? întrebă ea nedumerită.

— Cineva care arată ca mine și are ADN-ul meu a violat-o duminică pe Lisa Hoxton. Același individ te-a atacat astăzi în Philadelphia. *Și n-a fost Dennis Pinker.*

Privirile li se întâlniră și Jeannie zise:

— Sunteți trei.

— Iisuse Hristoase! exclamă Steve deznădăjduit. Dar așa ceva e și mai improbabil. Polițiștii n-au să creadă niciodată asta. Cum de a fost posibil să se petreacă așa ceva?

— Stai puțin, spuse ea emoționată. Nu știi ce am descoperit după-amiază, înainte să dau de necaz. Am explicația.

— Dumnezeule, măcar să fie adevărată.

Ea părea preocupată.

— Steve, o să ți se pară șocant ce-ți spun.

— Nu-mi pasă, vreau doar să pricep.

Jeannie băgă mâna în sacul negru menajer și scoase o geantă din pânză.

— Uită-te la asta.

Îi arătă o broșură groasă, deschisă la prima pagină. I-o dădu și Steve citi primul paragraf:

> Clinica Aventine a fost înființată în anul 1972 de către Genetico Inc., ca un centru de pionierat pentru cercetarea și dezvoltarea tehnicilor de fertilizare în vitro – crearea a ceea ce ziarele numesc „copii făcuți în eprubetă”.

— Crezi că Dennis și cu mine suntem copii făcuți în eprubetă?

— Da.

Steve simți că nu mai are aer.

— E ciudat. Însă cum se explică?

— E posibil ca gemenii identici să fi fost concepuți în laborator, apoi implantați în pântecele unor femei.

Steve se simți și mai rău.

— Dar sperma și ovulul au venit de la părinții mei sau de la soții Pinker?

— Nu știu.

— Deci e posibil ca soții Pinker să fie părinții mei adevărați. Dumnezeule!

— Mai există o posibilitate.

După expresia de îngrijorare de pe chipul lui Jeannie, Steve își dădu seama că și această nouă posibilitate îl putea șoca. Se gândi puțin și ghici despre ce era vorba.

— Poate că sperma și ovulul n-au provenit de la părinții mei *sau* de la soții Pinker. Aș putea fi copilul unor străini.

Ea rămase tăcută, însă privirea ei gravă îi spuse că avea dreptate.

Steve se simțea dezorientat. Totul se petrecea parcă într-un vis în care el se prăbușea brusc în gol.

— E greu de acceptat așa ceva, zise el.

Ibricul începu să fluiere. Steve turnă apă fierbinte din ibric în ceainic.

— N-am semănat niciodată prea mult cu ai mei. Arăt ca vreunul din soții Pinker?

— Nu.

— Atunci, cel mai probabil, sunt străini.

— Steve, nimic din toate astea nu anulează faptul că mama și tatăl tău te-au iubit și te-au crescut. Ei și-ar da viața oricând pentru tine.

Cu mâna tremurând, Steve turnă ceai în cele două cești. Îi dădu o ceașcă lui Jeannie și se așeză alături de ea pe canapea.

— Cum explică toate astea cel de-al treilea geamăn?

— Dacă au fost gemeni în eprubetă, puteau fi și tripleți. Este vorba despre același proces: unul din embrioni se divide din nou. Se întâmplă asta în natură, așa că e posibil să se întâmple și în laborator.

Steve continua să fie dezorientat, însă în acel moment începea să simtă o altă senzație: ușurare. Jeannie îi spunea o poveste bizară, dar cel puțin îi furniza o explicație rațională despre motivul pentru care a fost acuzat de comiterea a două infracțiuni cu violență.

— Părinții mei au habar de toate astea?

— Nu cred. Mama ta și Charlotte Pinker mi-au zis că s-au dus la clinică pentru a urma un tratament hormonal. Pe atunci nu se practica fertilizarea în vitro. Probabil că Genetico era cu mulți ani înaintea oricui altcuiva cu tehnica asta. Și mai cred că au testat-o fără să le spună pacientelor.

— Nu-i de mirare că doctorii de la Genetico sunt foarte speriați. Acum înțeleg de ce vrea Berrington să te discrediteze.

— Mda. Ce au făcut ei este *cu adevărat* lipsit de conduită morală. Ca o comparație, încălcarea confidențialității pare floare la ureche.

— N-a fost doar lipsit de etică. Ar putea chiar să ruineze financiar Genetico.

— Asta ar explica multe, replică emoționată Jeannie. Și totuși, cum ar putea să-i ruineze?

— E un caz de înșelăciune – o infracțiune civilă. Am învățat despre asta anul trecut la Facultatea de Drept, adăugă Steve și se gândi: „De ce naiba îi pomenesc despre înșelăciuni? De fapt, vreau să-i mărturisesc că o iubesc". Dacă doctorii de la Genetico i-au oferit un tratament hormonal unei femei, apoi i-au transferat deliberat în uter embrionul altcuiva, fără s-o anunțe, atunci avem de-a face cu încălcarea unui contract tacit prin fraudă.

— Dar s-a petrecut cu atâta vreme în urmă. Nu există un termen de prescriere?

— Ba da, însă acesta curge de la data *descoperirii* fraudei.

— Tot nu-mi dau seama cum ar putea asta să ruineze compania.

— Este un caz ideal pentru daune punitive. Asta înseamnă că banii nu sunt doar pentru a compensa victima, de exemplu, în privința costurilor asociate creșterii copilului altcuiva, ci și pentru a-i pedepsi pe indivizii care au comis fapta și de a oferi o garanție că indivizii respectivi sau alții se vor speria prea tare ca să mai comită acea faptă și altă dată.

— Câți bani?

— Genetico a abuzat cu bună știință de trupul unei femei pentru a-și îndeplini propriile scopuri secrete – sunt sigur că orice avocat profesionist ar cere daune de o sută de milioane de dolari.

— Conform articolului de ieri din *The Wall Street Journal,* firma valorează doar o sută optzeci de milioane de dolari.

— Deci ar fi ruinați.

— Ar putea dura ani de zile ca să se ajungă la proces.

— Nu-ți dai seama? Doar simpla *amenințare* ar sabota preluarea!

— Cum așa?

— Pericolul ca Genetico să fie nevoită să plătească o avere în daune civile reduce valoarea acțiunilor. Preluarea ar fi cel puțin amânată până când Landsmann ar putea evalua pierderile.

— Uau! Deci la mijloc nu e doar reputația lor. Ar putea pierde și toți banii ăia.

— Exact, spuse Steve și reveni la problema care-l măcina. Nimic din toate astea nu mă ajută, continuă el sumbru. Trebuie să demonstrez teoria ta cu cel de-al treilea geamăn. Iar singura cale de a reuși asta este să-l găsesc. Ar putea fi folosit motorul tău de căutare? Înțelegi la ce mă refer?

— Desigur.

Steve se animă brusc.

— Dacă o căutare a dat de mine și de Dennis, poate că o altă căutare va da de mine și de un al treilea, sau de Dennis și un al treilea, sau poate de toți trei.

— Da.

Jeannie nu era atât de entuziasmată pe cât ar fi trebuit.

— Poți s-o faci?

— După toată publicitatea asta negativă, o să întâmpin probleme ca să conving pe cineva să mă lase să-i întrebuințez baza de date.

— La naiba!

— Totuși, există o posibilitate. Am scanat deja dosarele cu amprente din baza FBI.

Speranțele lui Steve reveniră.

— Cu siguranță că Dennis e în acea bază de date. Dacă și celui de-al treilea i s-au luat vreodată amprentele, atunci îl vom prinde. E minunat!

— Doar că rezultatele sunt pe o dischetă din biroul meu.

— Oh, nu! Iar tu ai fost încuiată pe din afară!

— Da.

— La naiba! O să sparg ușa. Haide să mergem acolo chiar acum, ce mai așteptăm?

— Ai putea să ajungi în închisoare. Și e posibil să existe o cale mai ușoară.

Cu un efort, Steve se calmă.

— Ai dreptate. Trebuie să existe altă modalitate de a pune mâna pe discheta aceea.

Jeannie ridică receptorul.

— Am rugat-o pe Lisa Hoxton să încerce să intre în biroul meu. Haide să vedem dacă a reușit, zise Jeannie și formă un număr. Hei, Lisa, ce mai faci… Eu? Nu prea bine. Ascultă, am descoperit ceva ce o să ți se pară extraordinar, spuse ea și-i relată pe scurt faptele. Știu că e greu de crezut, dar pot dovedi dacă pun mâna pe discheta aceea… N-ai putut să intri în birou? La naiba! exclamă Jeannie dezamăgită. Păi, mulțumesc oricum că ai încercat. Știu că ai riscat. Apreciez enorm… Mda. La revedere!

Închise și-i preciză lui Steve:

— Lisa a încercat să convingă un agent de pază s-o lase înăuntru. Aproape că a reușit, doar că individul a verificat la superiorul lui și a fost cât pe-aci să fie concediat.

— Ce facem acum?

— Dacă-mi primesc înapoi slujba mâine-dimineață după audiere, o să intru în birou.

— Cine e avocatul tău?

— N-am avocat. N-am avut niciodată nevoie de unul.

— Fii sigură că forul de conducere al universității va angaja cel mai scump avocat din oraș.

— La naiba! Nu-mi permit un avocat.

Steve aproape că nu îndrăznea să-i spună ce-i trecea prin minte.

— Păi… eu sunt avocat.

Jeannie îl măsură cu privirea.

— Am făcut doar un an de Drept, dar în probele practice de avocatură am obținut cele mai bune rezultate din clasă.

Era emoționat de ideea că o va apăra pe Jeannie într-un proces împotriva prestigioasei universități Jones Falls. Îl credea ea însă prea tânăr și prea neexperimentat? Încercă să-i ghicească gândurile și nu reuși. Jeannie se uita fix la el. Îi răspunse cu aceeași monedă, privind fix în ochii ei negri. „Aș putea face asta la nesfârșit”, reflectă el.

Apoi Jeannie se aplecă și-l sărută ușor pe buze.

— La naiba, Steve, ești un tip adevărat! zise ea.

Steve se simțea minunat. Nu era sigur ce însemna sintagma „tip adevărat”, dar trebuia să fie ceva bun.

Urma să fie nevoit să justifice încrederea ei în el. Începu să-și facă griji în privința audierii.

— Ai idee care sunt regulile comitetului, în ce constă procedura de audiere?

Jeannie își băgă mâna în geanta din pânză și-i dădu un dosar din carton.

Steve cercetă conținutul. Regulile însemnau un amestec de tradiții universitare și jargon legal modern. Printre infracțiunile pentru care membrii corpului didactic puteau fi dați afară se numărau blasfemia și sodomia, însă cea care părea relevantă pentru Jeannie era tradițională: aducerea de prejudicii de imagine universității și afectarea reputației acesteia.

De fapt, comitetul disciplinar n-avea ultimul cuvânt de spus; el doar emitea o recomandare către senat, organismul de guvernare al universității. Era bine de știut. Dacă Jeannie pierdea a doua zi, senatul putea servi drept instanță de apel.

— Ai o copie a contractului tău? întrebă Steve.

— Sigur, răspunse Jeannie, apoi se duse la un birou mic din colțul încăperii și deschise un sertar. Uite-l!

Steve îl parcurse rapid. La clauza numărul 12, ea era de acord să respecte deciziile senatului

universității. Prin aceasta i-ar fi fost dificil să conteste legal decizia finală.

Steve reveni la regulile comitetului de disciplină.

— Scrie aici că trebuie să notifici președintele comitetului în prealabil dacă vrei să fii reprezentată de un avocat sau de o altă persoană, zise el.

— Îl sun pe Jack Budgen imediat, replică Jeannie. E ora opt, probabil că e acasă.

Luă receptorul.

— Așteaptă, zise Steve. Să ne gândim mai întâi la ce-i vei spune.

— Ai dreptate. Tu gândești strategic, în vreme ce eu nu.

Steve era mulțumit. Primul sfat pe care i l-a dat în calitate de avocat a fost bun.

— De omul ăsta depinde soarta ta. Cine e?

— E bibliotecarul-șef al universității și partenerul meu de tenis.

— Tipul cu care jucai duminică?

— Da. Mai degrabă un administrator decât un profesor. Bun tactician, însă bănuiala mea e că n-a avut niciodată talentul și combativitatea de care e nevoie ca să ajungi în elita tenisului.

— Bun, deci are o relație oarecum competițională cu tine.

— Cred că da.

— Și acum, ce impresie vrem noi să-i lăsăm? întrebă Steve și începu să enumere pe degete. Unu: vrem să părem puternici și încrezători în succes. Tu abia aștepți audierea. Ești nevinovată și bucuroasă de oportunitatea de a dovedi asta și ai încredere că membrii comitetului își vor da seama care e adevărul, mai ales sub președinția înțeleaptă a lui Budgen.

— OK.

— Doi: ești cea care suferă. Ești o fată slabă, neajutorată…

— Glumești?

Steve zâmbi.

— Uită de asta. Ești un membru junior al corpului profesoral și te lupți cu Berrington și Obell, doi mahări bătrâni care fac ce vor la JFU. La naiba, nici măcar nu-ți poți permite un avocat adevărat! Budgen e evreu?

— Nu știu. Posibil.

— Sper să fie. Minoritățile sunt mai predispuse să se revolte împotriva sistemului. Trei: povestea motivului pentru care Berrington te persecută în halul ăsta trebuie să iasă la iveală. Este o poveste șocantă, dar trebuie spusă.

— Și cum mă ajută dacă spun asta?

— Sugerează-le subtil celorlalți ideea că e posibil ca Berrington să aibă ceva de ascuns.

— Bun. Altceva?

— Nu cred.

Jeannie formă numărul și-i dădu receptorul.

Steve îl luă înfrigurat. Era primul apel pe care-l efectua în calitate de avocat al cuiva. „Mă rog lui Dumnezeu să n-o dau în bară."

Așteptând să i se răspundă, încercă să-și amintească modul în care juca tenis Jack Budgen. Steve s-a concentrat, evident, asupra lui Jeannie, însă își aducea aminte de un bărbat atletic, chel, de vreo cincizeci de ani, care practica un joc cu mingi bine plasate și viclean. Budgen a învins-o pe Jeannie chiar dacă ea era mai tânără și mai puternică. Steve jură să nu-l subestimeze.

La telefon răspunse o voce calmă, clar școlită.

— Alo?

— Domnule profesor Budgen, mă numesc Steven Logan.

Urmă o scurtă pauză.

— Vă cunosc, domnule Logan?

— Nu, domnule. Vă sun în calitatea dumneavoastră de președinte al comitetului disciplinar de la Universitatea Jones Falls, ca să vă anunț că mâine o s-o însoțesc pe doctorița Ferrami.

Abia așteaptă audierea și e nerăbdătoare să conteste acuzațiile care i s-au adus.

— Sunteți avocat? întrebă Budgen tăios.

Steve descoperi că respiră precipitat, ca și cum ar fi alergat, dar făcu un efort să rămână calm.

— Sunt student la Drept. Doctorița Ferrami nu-și poate permite un avocat. În orice caz, o să fac tot posibilul ca s-o ajut să-și prezinte cazul cu claritate, iar dacă o să greșesc, va trebui să mă las la mila dumneavoastră…

Se opri din vorbit, dându-i lui Budgen ocazia de a face o remarcă prietenoasă sau doar să scoată un mormăit de simpatie; nu auzi altceva decât o tăcere de gheață. Așa că Steve continuă:

— Aș putea să vă întreb cine va reprezenta colegiul?

— Înțeleg că l-au angajat pe Henry Quinn, de la firma Harvey Horrocks Quinn.

Steve era uluit. Era una dintre cele mai vechi firme de avocatură din Washington. Încercă să pară relaxat.

— O firmă WASP[12] foarte respectabilă, remarcă el chicotind.

— Chiar așa?

Șarmul lui Steve nu funcționa în cazul individului. Trebuia să pară dur.

— Poate că ar trebui să menționez un lucru. Va trebui să povestim adevăratele motive pentru care Berrington Jones a acționat așa împotriva doctoriței Ferrami. Nu vom accepta anularea audierii, sub nicio formă. Asta i-ar spori și mai mult clientei mele îngrijorarea și ar fi ca și cum ar avea în continuare sabia lui Damocles deasupra capului. Mă tem că adevărul trebuie să iasă la lumină.

— N-am habar de nicio propunere de anulare a audierii.

Bineînțeles că nu. Nu exista o asemenea propunere.

— Dar dacă ar exista una, adăugă Steve cu aceeași îndrăzneală, vă rog să luați la cunoștință că ar fi inacceptabilă pentru doctorița Ferrami. Domnule profesor, vă mulțumesc pentru curtoazie și abia aștept să vă văd de dimineață, decise el să încheie înainte de a intra în alte detalii.

— La revedere!

Steve închise.

— Uau, ce tip glacial!

Jeannie părea nedumerită.

— În mod normal, nu e așa. Poate că a fost doar protocolar.

Steve era destul de convins că Budgen se decisese deja și devenise ostil lui Jeannie, însă ei nu-i spuse asta.

— În orice caz, i-am transmis cele trei puncte de vedere ale noastre. Și am aflat că JFU l-a angajat pe Henry Quinn.

— E bun?

Era o legendă. Lui Steve îi înghețа sângele în vene doar la gândul că avea să se confrunte cu Henry Quinn. Dar nu dorea s-o întristeze pe Jeannie.

— Quinn era foarte bun, însă e posibil să se fi ramolit.

Ea fu de acord.

— Și acum ce ar trebui să facem? întrebă Jeannie.

Steve se uită la ea. Halatul roz se deschisese în față, așa că el văzu un sân printre faldurile materialului textil.

— Ar trebui să parcurgem întrebările care ți se vor pune la audiere, zise el cu o nuanță de regret în voce. În noaptea asta o să avem mult de lucru.

37

Jane Edelsborough arăta mult mai bine goală decât îmbrăcată.

Stătea întinsă pe un cearceaf roz pal în lumina unei lumânări parfumate. Pielea moale și curată era mai atrăgătoare în lumina difuză decât ascunsă sub faldurile hainelor maronii pe care le purta întotdeauna. Acele haine lălâi pe care le prefera îi ascundeau trupul; Jane semăna cumva cu o amazoană, cu un piept generos și șolduri ample. Era masivă, însă asta i se potrivea.

Zăcând pe pat, îi zâmbea languros lui Berrington în vreme ce acesta își trăgea pe el boxerii bleu.

— Uau, a fost mai bine decât m-am așteptat! zise ea.

Berrington simțea la fel, deși nu era destul de mitocan ca s-o spună cu glas tare. Jane cunoștea lucruri pe care el în mod normal trebuia să le dezvăluie femeilor mai tinere cu care se culca de obicei. Se întrebă unde a învățat să fie atât de bună la pat. A fost măritată o singură dată; soțul ei, fumător înrăit, murise de cancer la plămâni cu zece ani în urmă. Probabil că au avut o viață sexuală excelentă împreună.

Berrington a trăit atât de intens actul sexual, încât n-a mai recurs, ca să ajungă la orgasm, la fantezia lui obișnuită, în care tocmai făcea amor cu una dintre frumusețile celebre precum Cindy Crawford, Bridget Fonda sau Prințesa Diana, șoptindu-i la ureche stând întinsă lângă el; „Mulțumesc, Berry, a fost cea mai bună partidă pentru mine, ești atât de bun, mulțumesc”.

— Mă simt atât de vinovată, zise Jane. N-am făcut de multă vreme ceva atât de condamnabil.

— Condamnabil? se miră el, legându-și șireturile la pantofi. Nu văd de ce. Ești liberă, albă și ai douăzeci și unu de ani.[13]

Observă strâmbătura ei: expresia „liberă, albă și ai douăzeci și unu de ani” o deranja.

— În fine, ești singură și n-aparții nimănui, adăugă el în grabă.

— Oh, nu sexul a fost nerușinat, rosti ea languroasă. Ci doar faptul că știu că ai făcut-o deoarece sunt în comitetul pentru audierea de mâine.

El încremeni în timp ce își lega cravata cu dungi.

— Ar trebui cumva să cred că m-ai văzut în cafeteria studenților și te-ai convins de magnetismul meu sexual? întrebă ea, zâmbindu-i cu amărăciune. N-am niciun fel de magnetism sexual, Berry, nu pentru cineva atât de superficial ca tine. Trebuia să fi avut un alt motiv și am avut nevoie doar de cinci secunde ca să-mi dau seama care era acesta.

Berrington se simțea ca un idiot. Nu știa ce să mai spună.

— Acum, în cazul tău, chiar *ai* un magnetism sexual, continuă ea. Foarte intens. Ești fermecător și ai un trup bine făcut, te îmbraci cu gust și miroși bine. Mai presus de toate, oricine își poate da seama că-ți plac cu adevărat femeile. Poate că le manipulezi și le exploatezi, dar le și iubești. Ești tipul de bărbat care poate oferi o partidă perfectă de o noapte și-ți mulțumesc pentru asta.

Zicând asta, Jane își trase cearceaful peste trupul gol, se rostogoli pe o parte și închise ochii.

Berrington termină repede să se îmbrace. Înainte de a pleca, se așeză pe marginea patului. Ea deschise ochii.

— Mă vei sprijini mâine? întrebă el.

Jane se ridică în șezut și-l sărută cu drag.

— Va trebui să ascult dovezile înainte de a mă decide, răspunse ea.

Berrington scrâșni din dinți.

— Pentru mine e foarte important, mai mult decât îți dai seama.

Ea încuviință cu simpatie, însă îi replică implacabil:

— Cred că e la fel de important și pentru Jeannie Ferrami.

El îi mângâie sânul stâng, moale și greu.

— Dar cine e mai important pentru tine – Jeannie sau eu?

— Știu cum e să fii o tânără profesoară într-o universitate dominată de masculi. N-o să uit niciodată asta.

— La naiba!

Berrington își luă mâna de pe sân.

— Ai putea să petreci noaptea aici, să știi, și să repetăm isprava de dimineață.

El se ridică.

— Am prea multe pe cap.

Ea închise ochii.

— Păcat!

Berrington ieși.

Își parcase mașina alături de Jaguarul ei. „Ar fi trebuit ca Jaguarul ăsta să fie un avertisment pentru mine, își zise el. Un semn că ea reprezintă mai mult decât lasă să se vadă.” A fost folosit, dar i-a plăcut. Se întrebă dacă femeile se simțeau uneori așa după ce el le seducea.

Conducând spre casă, începu să-și facă griji în privința audierii de a doua zi. Îi avea pe cei patru bărbați din comitet de partea lui, însă n-a reușit s-o convingă pe Jane să-l sprijine. Oare mai putea face ceva? În acel stadiu nu prea părea să mai existe alternative.

Când ajunse acasă, constată că robotul telefonic a înregistrat un mesaj de la Jim Proust. „Fără alte vești proaste, te rog”, reflectă el. Se așeză la biroul din salon și-l sună pe Jim acasă.

— Aici e Berry.

— FBI-ul a dat-o în bară, rosti Jim fără preambul.

Berrington se simți și mai dezamăgit.

— Povestește-mi.

— Li s-a spus să anuleze cercetarea aceea, dar ordinul n-a ajuns la timp.

— La naiba!

— Rezultatele au fost trimise către ea prin e-mail.

Pe Berrington îl trecu un fior.

— Cine era pe listă?

— Nu știm. Biroul n-a păstrat o copie.

Era o situație insuportabilă.

— Trebuie să aflăm!

— Poate că reușești tu să afli. E posibil ca lista să fie în biroul ei.

— A fost încuiată pe din afară, zise Berrington și-i trecu prin minte un gând dătător de speranțe. Poate că nu și-a citit mesajele.

Starea lui de spirit se îmbunătăți puțin.

— Poți face asta?

— Desigur, răspunse Berrington și se uită la Rolexul său. Plec la colegiu chiar acum.

— Sună-mă imediat ce vei afla.

— S-a făcut.

Se întoarse la mașină și plecă spre Universitatea Jones Falls. Campusul era pustiu și întunecat. Parcă lângă Casa de Nebuni și intră. Se simțea mai puțin stânjenit să se strecoare în biroul lui Jeannie pentru a doua oară. La naiba, miza era prea mare ca să-și mai facă griji legate de demnitatea lui.

Porni computerul ei și accesă căsuța poștală. Era un singur mesaj primit. „Doamne, te rog, fă să fie lista FBI!” Spre dezamăgirea lui, era un alt mesaj de la prietenul ei de la Universitatea din Minnesota:

> *Ai primit mesajul meu de ieri? Voi fi în Baltimore mâine şi aş vrea cu adevărat să te revăd, chiar şi pentru câteva minute. Sună-mă, te rog. Cu dragoste, Will.*

Ea n-a primit mesajul din ziua anterioară deoarece Berrington l-a șters. Nici pe acesta nu-l va primi. Totuși unde era lista FBI? Probabil că ea a descărcat-o în dimineața precedentă, înainte ca agenții de pază s-o încuie pe din afară.

Oare unde a salvat ea acea listă? Dădu *Search* pe hard-diskul computerului folosind cuvinte-cheie precum „FBI”, „F.B.I.” și „Biroul Federal de Investigații”. Nu găsi nimic. Căută printr-o cutie cu dischete din sertarul biroului, însă acestea erau doar copii de rezervă ale fișierelor din computer.

— Femeia asta păstrează o copie de rezervă și pentru nenorocita ei de listă de cumpărături, mormăi el.

Îl sună pe Jim de pe telefonul lui Jeannie.

— Nimic, rosti el sec.

— Trebuie să aflăm cine e pe lista aceea! se răsti Jim.

— Și ce să fac, Jim, s-o răpesc și s-o torturez? replică Berrington sarcastic.

— Ea trebuie să aibă lista, corect?

— Nu e în Inbox, așa că trebuie s-o fi descărcat.

— Deci dacă nu e în biroul ei, atunci trebuie s-o aibă acasă.

— Logic, consimți Berrington și-și dădu seama ce insinua Jim. Poți face ca apartamentul ei… începu el, apoi se opri ezitând să spună la telefon „să fie cercetat de FBI”. Poți face să fie verificat?

— Cred că da. David Creane n-a obținut rezultate, așa că încă îmi datorează o favoare. O să-l sun.

— Mâine-dimineață ar fi bine. Audierea e la ora zece și ea va sta acolo vreo două ore.

— Perfect. O să dau ordinul. Dar dacă păstrează lista în nenorocita ei de geantă? Ce facem, atunci?

— Nu știu. Noapte bună, Jim.

— Noapte bună.

După ce închise, Berrington rămase locului o vreme, uitându-se la cămăruța îngustă și adusă la viață de culorile strălucitoare și îndrăznețe ale lui

Jeannie. Dacă lucrurile mergeau prost a doua zi, ea s-ar fi putut întoarce la birou până la prânz, cu lista de la FBI, ca să-și continue investigația, totul având ca rezultat ruinarea a trei oameni buni.

„Nu trebuie să se întâmple, chibzui el îmboldit de un sentiment acut de încrâncenare, nu trebuie să se întâmple.”

VINERI

38

Jeannie se trezi în living, pe canapea, în brațele lui Steve, îmbrăcată doar cu halatul de baie de culoare roz fucsia.

„Cum am ajuns aici?”

Au petrecut o jumătate de noapte repetând pentru audiere. Inima lui Jeannie bătea cu putere: soarta ei avea să se decidă în acea dimineață.

„Totuși cum de am ajuns întinsă în poala lui?”

Pe la trei noaptea, ea a căscat și a închis ochii o clipă.

„Și după aceea…?”

Probabil că a adormit.

La un moment dat, el s-a dus în dormitor și a luat pledul cu dungi bleu și roșii de pe pat și a acoperit-o.

Dar nu Steve putea să fie responsabil pentru felul în care stătea întinsă în poala lui. Probabil că a făcut asta chiar ea, în somn. Era cam stânjenitor: fața ei se găsea foarte aproape de organele lui genitale. Se întrebă ce credea el despre ea. Comportamentul ei a fost total neadecvat. S-a dezbrăcat în fața lui, apoi a adormit în poala lui; se comporta ca și cum Steve era un iubit de demult.

„Ei bine, am o scuză pentru comportamentul meu ciudat: am avut o săptămână ciudată.”

Polițistul McHenty s-a comportat grosolan cu ea, a fost jefuită de propriul tată, acuzată de *New York Times,* amenințată cu cuțitul de Dennis Pinker, concediată de universitate și apoi atacată în propria mașină. Se simțea rănită.

Fața îi zvâcnea ușor acolo unde a fost lovită, însă rănile nu erau doar de natură fizică. Atacul a afectat-o și psihic. Când își amintea de lupta din mașină, furia îi revenea și ar fi vrut să-l strângă pe individ de gât. Chiar și atunci când nu-și aducea aminte, se simțea puțin dezamăgită, ca și cum viața ei era mai puțin valoroasă din pricina atacului.

O surprindea că mai putea avea încredere în vreun bărbat. O uluia că putea adormi pe o canapea alături de un bărbat care arăta exact la fel cu cei doi bărbați care au atacat-o. Dar în acel moment era mult mai sigură în privința lui Steve. Niciunul din ceilalți doi nu și-ar fi petrecut o noapte singur cu o femeie fără să forțeze o relație sexuală cu ea.

Se încruntă. Își aminti vag că în timpul nopții Steve a făcut ceva. Ceva drăguț. Da: își amintea ca prin vis de niște mâini mari mângâindu-i ritmic părul, parcă pentru o veșnicie, în vreme ce ea moțăia, simțindu-se la fel de confortabil ca o pisică alintată.

Zâmbi și se înfioră.

— Te-ai trezit?

Jeannie căscă și se întinse.

— Îmi cer scuze că am adormit pe tine. Ești bine?

— Pe la cinci dimineața mi-a amorțit piciorul stâng, însă după ce m-am obișnuit cu senzația, a fost în regulă.

Jeannie se ridică în capul oaselor ca să-l vadă mai bine. Hainele lui erau boțite, părul nearanjat și pe față îi apăruseră fire de păr, dar, per ansamblu, arăta suficient de bine ca să fie dorit de orice femeie.

— Ai apucat să dormi?

El clătină din cap.

— Mă bucuram prea tare stând și uitându-mă la tine.

— Să nu-mi spui că sforăi.

— Nu sforăi. Salivezi puțin, asta e tot.

Steve arătă înspre o pată umedă de pe pantalonii lui.

— Of, ce scârbos! exclamă Jeannie și se ridică.

Ceasul de pe perete îi atrase atenția; arăta ora opt și jumătate.

— Nu prea mai avem timp, rosti ea alarmată. Audierea începe la zece.

— Tu fă un duș și eu fac cafeaua, propuse, generos, Steve.

Jeannie se uită fix la el. Părea ireal.

— Ai venit din țara lui Moș Crăciun?

— Conform teoriei tale, am venit dintr-o eprubetă, răspunse el râzând, apoi chipul îi redeveni serios. La naiba, cine mai știe?

Optimismul lui contrasta cu dispoziția ei sufletească. Se duse în dormitor, își lăsă hainele pe podea și intră în duș. În vreme ce se spăla pe păr, își aminti cu amărăciune cât de mult s-a chinuit în ultimii zece ani: concursul pentru burse; tenisul intensiv combinat cu orele îndelungate de studiu; șicanele gratuite venite din partea supervizorului de la doctorat. A muncit ca un robot ca să ajungă unde era în prezent, fiindcă și-a dorit să ajungă om de știință pentru a descifra tainele structurii genetice a rasei omenești. Și iată că Berrington Jones era pe cale să-i arunce toată munca la gunoi.

Apa dușului o făcu să se simtă mai bine. Pe când își ștergea părul, sună telefonul. Răspunse din dormitor.

— Da.

— Jeannie, aici e Patty.

— Bună, surioară, ce se petrece?

— A apărut tata.

Jeannie se așeză pe pat.

— Cum mai e?

— Falit, însă sănătos.

— A venit la mine mai întâi, replică Jeannie. A sosit luni. Marți și-a cam ieșit din fire pentru că nu i-am gătit cina. Miercuri a plecat, luând cu el computerul, televizorul și combina stereo. Probabil că a cheltuit sau pariat deja la jocuri de noroc banii luați pe ele.

— Of, Jeannie, e groaznic!

— E nedrept. Așa că ai grijă de lucrurile tale de valoare.

— Să furi de la propria familie! Oh, Doamne, dacă află Zip, îl dă afară pe ușă.

— Patty, am probleme mai mari acum pe cap. E posibil ca azi să fiu concediată de la locul de muncă.

— Jeannie, de ce?

— N-am timp să-ți explic, dar te sun mai târziu.

— Bine.

— Ai vorbit cu mama?

— Zilnic.

— A, OK, asta mă face să mă simt mai bine. Am vorbit cu ea o dată, iar ulterior când am sunat era la masa de prânz.

— Oamenii care răspund acolo la telefon nu te ajută deloc. Trebuie s-o scoatem pe mami de acolo în curând.

„O să mai stea acolo mult și bine dacă sunt concediată azi."

— Vorbim mai târziu.

— Multă baftă!

Jeannie închise. Observă o cană cu cafea fierbinte pe noptieră. Clătină uimită din cap. Era doar o cană cu cafea, însă ceea ce o uimea era modul în care Steve știa de ce anume avea ea nevoie. Părea că lui îi venea firesc să fie atent cu cei din jur. Și nu dorea nimic în schimb. Din experiența ei de până atunci, în rarele ocazii când punea nevoile unei femei înaintea nevoilor proprii, un bărbat se aștepta ca ea să se comporte ca o gheișă timp de o lună în semn de recunoștință.

Steve era altfel. „Dacă aș fi știut că există și o astfel de versiune de bărbați, aș fi comandat un exemplar cu ani de zile în urmă."

Jeannie a realizat totul singură, ca adult. Tatăl nu i-a fost niciodată alături ca s-o sprijine. Mama a fost mereu puternică, însă, în cele din urmă, puterea ei a devenit o problemă aproape la fel de mare precum slăbiciunea tatălui. Ea avea planuri pentru Jeannie, la care nu era dispusă să renunțe. Voia ca fata ei mare să devină coafeză. I-a găsit chiar și o slujbă, cu două săptămâni înainte ca Jeannie să împlinească șaisprezece ani, la spălat

părul și măturat podelele la Salon Alexis din Adams-Morgan. N-a înțeles însă deloc dorința ei de a se face om de știință. „Ai putea să devii coafeză calificată înainte ca alte fete să termine colegiul!”, i-a spus ea. Totodată, n-a înțeles niciodată de ce Jeannie s-a răzvrătit și nici măcar nu s-a dus să arunce o privire acelui salon de coafură.

În acel moment, nu mai era singură. Îl avea pe Steve ca sprijin. Nu conta că el nu era calificat – un avocat din Washington nu reprezenta neapărat cea mai bună șansă a ei de a impresiona cinci profesori. Cel mai important lucru era că el avea să fie acolo.

Își îmbrăcă halatul de baie și-l strigă:

— Vrei să faci un duș?

— Sigur, răspunse Steve și veni în dormitor. Aș vrea să fi avut o cămașă curată.

— N-am cămăși de bărbați – stai așa, am.

Și-a amintit de cămașa albă Ralph Lauren împrumutată de Lisa după incendiu de la cineva din Departamentul de Matematică. Jeannie a dus-o la curățătorie și în acel moment se afla în dulap, învelită în celofan. I-o dădu lui Steve.

— Mărimea mea, zise el. Perfect.

— Nu mă întreba de unde provine, povestea e lungă, spuse Jeannie. Cred că am și o cravată pe undeva pe aici.

Deschise un sertar și scoase o cravată albastră cu picățele pe care ea o purta uneori la o bluză albă, când avea chef să aibă un aer mai masculin.

— Uite.

— Mulțumesc.

Steve intră în baia minusculă.

Jeannie se simți ușor dezamăgită. Abia așteptase să-l vadă scoțându-și cămașa. „Bărbații sunt ciudați, medită ea. Monștrii se expun singuri fără să li se ceară, iar cei chipeși sunt timizi ca niște fecioare.”

— Pot să împrumut aparatul tău de ras? întrebă el cu voce tare.

— Sigur.

„Memo pentru mine însămi: fă sex cu Steve înainte de a deveni ca un frate.”

Jeannie căută cel mai bun costum negru și-și aminti că-l aruncase la gunoi cu o zi înainte.

— Proasta naibii! se admonestă ea cu voce joasă.

Probabil că-l putea scoate de acolo, dar cel mai sigur costumul era pătat și boțit. Mai avea un sacou elegant albastru; îl putea purta cu un tricou alb și pantaloni negri. Deși era un pic prea țipătoare, ținuta se potrivea.

Se așeză la oglindă și se machie. Steve ieși din baie, purtând cămașa și cravata.

— În congelator sunt niște chifle cu scorțișoară, anunță ea. Le poți decongela în cuptorul cu microunde dacă ți-e foame.

— Excelent, replică el. Tu vrei ceva?

— Sunt prea încordată ca să mănânc. Dar aș mai bea o cană cu cafea.

Steve aduse cafeaua în vreme ce ea termina de machiat. Jeannie o bău repede și se îmbrăcă. Se duse în living. El ședea la tejgheaua de bucătărie.

— Ai găsit chiflele?

— Sigur.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Ai spus că nu ți-e foame, așa că le-am mâncat pe toate.

— Pe toate patru?

— Ăăă… de fapt, erau două pachețele.

— Ai mâncat *opt* chifle cu scorțișoară?

Steve părea stânjenit.

— Mi-era foame.

Ea râse.

— Haide să mergem.

Ea se răsuci pe călcâie, însă el o prinse de braț.

— O clipă.

— Ce e?

— Jeannie, e amuzant să fim prieteni și-mi place mult să pierd vremea alături de tine, să știi, dar trebuie să înțelegi că vreau mai mult.

— Știu asta.

— M-am îndrăgostit de tine.

Se uită în ochii lui. Steve era extrem de sincer.

— Și eu încep să mă atașez de tine, mărturisi ea.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

„Aș putea asculta toată ziua genul ăsta de discurs", își zise ea.

— Ascultă, spuse Jeannie, dacă regulezi așa cum mănânci, sunt a ta.

Steve rămase cu gura căscată și Jeannie își dădu seama că a rostit ceva nepotrivit.

— Îmi cer scuze. N-am avut intenția să pară că glumesc pe tema asta.

El ridică din umeri într-un gest de „Nu contează".

Ea îi luă mâna.

— Ascultă. Mai întâi vreau să fiu sigură că voi ieși cu bine din situația asta. Pe urmă o să ne asigurăm că și tu vei scăpa. După aceea ne distrăm un pic.

El îi mângâie mâna.

— Bine.

Ieșiră din clădire.

— Haide să mergem împreună, propuse ea. Te aduc eu mai târziu la mașina ta.

Se urcară în Mercedesul ei. Imediat ce ea porni motorul și pătrunse în traficul de pe 4Ist Street, se auzi la radio crainica menționând numele Genetico, așa că dădu volumul mai tare. „Senatorul Jim Proust, fost director CIA, este așteptat să confirme azi că va încerca să obțină nominalizarea din partea republicanilor pentru alegerile prezidențiale de anul viitor. Promisiunile lui de campanie: impozit pe venit de zece la sută și tăierea ajutorului social. Analiștii spun că finanțarea campaniei nu va fi o problemă, deoarece Jim Proust este pe cale să obțină șaizeci de

milioane de dolari de pe urma preluării companiei sale de cercetări medicale Genetico. Trecând la sport, Philadelphia Phillies…”

Jeannie închise radioul.

— Ce zici de asta?

Steve clătină din cap neîncrezător.

— Miza devine tot mai ridicată, răspunse el. Dacă dezvăluim adevărata poveste Genetico, iar preluarea se anulează, Jim Proust nu-și va putea plăti campania prezidențială. Iar Proust este un mahăr dintr-ăia răi: un spion, fost CIA, care se opune controlului armelor, tot tacâmul. Te confrunți cu niște oameni periculoși, Jeannie.

Ea scrâșni din dinți.

— Asta face lupta și mai captivantă. Și eu am fost asistată social, Steve. Dacă Proust devine președinte, fetele ca mine vor ajunge întotdeauna doar coafeze.

39

În fața Hillside Hall, clădirea administrativă a Universității Jones Falls, se desfășura o mică demonstrație. Vreo patruzeci de studenți, în majoritate fete, stăteau grupați în fața treptelor de acces. Era un protest tăcut și disciplinat. Apropiindu-se, Steve citi un banner:

Repuneți-o în drepturi pe Ferrami acum!

Lui Steve i se părea un semn bun.

— Te sprijină, îi spuse el lui Jeannie.

Ea miji ochii mai bine și se îmbujoră de plăcere.

— Așa se pare. Doamne, mă iubește și pe mine cineva până la urmă.

Pe o altă pancartă se putea citi:

Nu
puteți
face
asta
JFU!

Când Jeannie fu zărită, un val de chiote se auzi dinspre grup. Jeannie se duse la studenți, zâmbind. Steve o urmă, mândru de ea. Nu oricare profesor ar fi primit asemenea dovezi de susținere spontană de la studenții săi. Jeannie le strânse mâinile băieților și le sărută pe fete. Steve observă o fată blondă holbându-se la el.

Jeannie îmbrățișă apoi o femeie mai în vârstă din mulțime.

— Sophie! exclamă ea. Ce pot să mai spun?

— Baftă multă înăuntru, replică femeia.

Jeannie se desprinse de mulțime, cu chipul luminos, și porni alături de Steve spre clădire.

— Știi, *ei* cred că ar trebui să-ți păstrezi slujba.

— Nu-ți pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine, zise Jeannie. Femeia aceea mai în vârstă este Sophie Chapple, profesoară la Departamentul de Psihologie. Credeam că mă ura. Nu-mi vine să cred că-mi ia apărarea.

— Cine era fata aia drăguță din față?

Jeannie îi aruncă o privire curioasă.

— N-o recunoști?

— Sunt sigur că n-am mai văzut-o, dar nu-și putea lua privirea de la mine, spuse el, apoi ghici. Oh, Doamne, trebuie să fie victima.

— Da, Lisa Hoxton.

— Nu-i de mirare că se holba.

Steve nu se putu abține să nu arunce o privire înapoi. Fata era drăguță și plină de viață, mică de statură și cu forme pline. Dennis, fratele lui geamăn, a atacat-o, a trântit-o la pământ și a violat-o. Steve se simți dezgustat. Era doar o femeie obișnuită, bântuită de un coșmar care o va urmări întreaga viață.

Jeannie îl conduse pe Steve în clădirea administrativă, o construcție mare și veche. Din holul de marmură, pătrunseră printr-o ușă pe care scria Sufrageria Veche într-o încăpere întunecoasă în stil aristocratic: tavan înalt, ferestre înguste în stil gotic și mobilier din stejar. În fața unui cămin din piatră sculptată se vedea o masă lungă.

De-a lungul unei laturi a acesteia ședeau patru bărbați și o femeie de vârstă mijlocie. Steve îl recunoscu în individul chel din mijloc pe adversarul de la tenis al lui Jeannie, Jack Budgen. Presupuse că avea în față comitetul: grupul care ținea în mâinile lui soarta lui Jeannie. Inspiră adânc.

Aplecându-se peste masă, strânse mâna lui Jack Budgen și zise:

— Bună dimineața, doctor Budgen. Sunt Steven Logan. Am vorbit ieri la telefon.

Brusc, atitudinea lui deveni încrezătoare, adică exact opusul a ceea ce simțea în suflet. Strânse

mâinile tuturor celor din comitet și fiecare dintre aceștia se recomandă.

În capătul îndepărtat al mesei, pe latura opusă comitetului, ședeau alți doi bărbați. Mărunțelul în costum bleumarin cu vestă era Berrington Jones, pe care Steve l-a cunoscut lunea anterioară. Bărbatul zvelt, cu părul de culoarea nisipului, îmbrăcat într-un costum gri-petrol trebuia să fie Henry Quinn. Steve le strânse amândurora mâinile.

Quinn se uită de sus la el și întrebă:

— Ce pregătire juridică ai, tinere?

Steve îi zâmbi amical și răspunse cu o voce joasă:

— Du-te dracului, Henry!

Quinn se strâmbă ca și cum ar fi fost lovit, iar Steve reflectă: „Va fi ultima dată când nemernicul ăsta bătrân mă ia de sus”.

Trase un scaun pentru Jeannie, apoi se așezară amândoi.

— Păi, poate ar fi bine să începem, zise Jack. Aceste proceduri sunt informale. Cred că toată lumea a primit o copie, așa că știm regulile. Acuzația a fost depusă de profesorul Berrington Jones, care propune ca doctorița Jeannie Ferrami să fie concediată, deoarece a adus atingere reputației Universității Jones Falls.

În vreme ce Budgen vorbea, Steve se uită cu atenție la membrii comitetului, căutând indicii de simpatie cu acuzata. Nu se simți deloc liniștit. Singura care o privi pe Jeannie fu femeia, Jane Edelsborough; ceilalți nici nu întoarseră capul spre ea. „Patru împotrivă, unul pentru, încă de la început”, chibzui el. Nu era deloc bine.

— Berrington este reprezentat de domnul Quinn, precizează Jack.

Quinn se ridică în picioare și-și deschise geanta diplomat. Steve observă că omul avea degetele pătate cu nicotină. Avocatul scoase un teanc de fotocopii după articolul din *New York Times* despre Jeannie și dădu una fiecărei persoane din încăpere.

Imediat, masa se umplu de foi de hârtie pe care scria CERCETAREA GENETICĂ ȘI ETICA: ÎNDOIELI, TEMERI ȘI UN SCANDAL. Erau dovezi grăitoare despre necazurile generate de Jeannie. Steve ar fi vrut să fi adus și el niște hârtii pe care să le distribuie, pentru a acoperi imaginile lui Quinn.

O astfel de mutare de deschidere simplă și eficientă îl intimidă. Cum ar fi putut să facă față unui individ care avea, probabil, treizeci de ani de experiență în tribunale? „N-am cum să câștig”, se gândi el, cuprins brusc de panică.

Quinn începu să vorbească. Avea o voce seacă și precisă, fără nicio urmă de accent local. Vorbea rar și pedant. Steve spera ca asta să fie o greșeală în fața unui asemenea juriu compus din intelectuali care n-aveau nevoie de cuvinte silabisite ca să înțeleagă. Quinn sintetiză istoricul comitetului disciplinar și explică poziția acestuia în ierarhia universitară. Defini termenul de „proastă reputație” și scoase o copie a contractului de angajare al lui Jeannie. Steve începea să se simtă mai bine pe măsură ce Quinn își continua pledoaria.

În cele din urmă, Quinn își încheie preambulul și începu să-l interogheze pe Berrington, întrebându-l când a auzit prima dată despre programul de căutare pe computer al lui Jeannie.

— Lunea trecută, după-amiază, răspunse Berrington și relată conversația dintre el și Jeannie.

Expunerea lui se potrivea cu ceea ce i-a povestit Jeannie lui Steve.

— Imediat ce am înțeles limpede care era tehnica folosită, i-am spus că, în opinia mea, ceea ce făcea era ilegal, adăugă Berrington.

— *Ce?* izbucni Jeannie.

Quinn o ignoră și-l întrebă pe Berrington:

— Și care a fost reacția ei?

— A devenit foarte furioasă…

— Mincinos nenorocit! șuieră Jeannie.

Berrington se înroși auzind acuzația.

— Te rog, fără întreruperi, interveni Jack Budgen.

Steve se uită la membrii comitetului. Toți au întors capul spre Jeannie: nu s-au putut abține. Îi prinse mâna lui Jeannie, ca și cum ar fi vrut s-o oprească.

— Rostește doar minciuni sfruntate! protestă ea.

— La ce te așteptai? spuse Steve încet. Joacă tare.

— Îmi cer scuze, șopti ea.

— Nu-ți cere, îi spuse el la ureche. Ține-o așa. Văd cu toții că furia ta e autentică.

— A devenit violentă, așa cum se comportă și acum, continuă Berrington. Mi-a spus că face ce vrea ea, deoarece are un contract.

Unul dintre bărbații din comitet, Tenniel Biddenham, se încruntă, dezavuând în mod evident ideea unui membru junior al corpului didactic care se agață de prevederile contractului în disputa cu șeful ei. Steve își dădu seama că Berrington e foarte isteț. Știe cum să întoarcă jocul în favoarea lui.

— Și ce ați făcut? îl întrebă Quinn pe Berrington.

— Păi, mi-am dat seama că aș putea să greșesc. Nu sunt avocat, așa că am decis să consult un jurist. Dacă mi se confirmau temerile, îi puteam arăta niște dovezi. Dar dacă se dovedea că demersurile ei nu generau daune, puteam lăsa baltă întreaga chestiune fără o confruntare.

— Și ați obținut acea consiliere juridică?

— Așa cum au decurs lucrurile, evenimentele mi-au luat-o înainte. Înainte de a apuca să mă văd cu un avocat, a intrat pe fir reportera de la *New York Times*.

— Prostii, șopti Jeannie.

— Ești sigură? o întrebă Steve.

— Categoric.

Steve își făcu o notă.

— Spuneți-ne ce s-a întâmplat miercuri, vă rog, îi ceru Quinn lui Berrington.

— Mi s-au adeverit cele mai negre temeri. Președintele universității, Maurice Obell, m-a chemat la el în birou și mi-a cerut să-i explic de ce primea telefoane din partea jurnaliștilor referitoare la cercetările efectuate în departamentul meu. Am schițat un comunicat de presă ca bază de discuție și am chemat-o pe doctorița Ferrami.

— Iisuse Hristoase! mormăi Jeannie.

— A refuzat să discutăm despre comunicatul de presă, adăugă Berrington. A devenit din nou irascibilă, insistând că putea face ce voia, și a plecat trântind ușa.

Steve se uită întrebător la Jeannie.

— O minciună inteligentă, șopti ea. Mi-au arătat comunicatul de presă ca pe un fapt deja împlinit.

Steve încuviință, însă decise să nu se agațe de acest detaliu când va fi interogat. Oricum, membrii comitetului aveau, probabil, impresia că Jeannie n-ar fi trebuit să plece trântind ușa.

— Reportera ne-a spus că avea termen-limită pentru predarea articolului la prânz în acea zi, continuă Berrington. Doctorul Obell simțea că punctul de vedere al conducerii universității trebuia să fie unul clar și mărturisesc că am fost sută la sută de acord cu el.

— Și anunțul dumneavoastră a avut efectul scontat?

— Nu. A fost un eșec total. Dar asta s-a întâmplat deoarece a fost subminat de doctorița Ferrami. I-a spus reporterei că intenționa să ne ignore și că noi nu puteam face nimic în privința asta.

— A comentat cineva din afara universității pe marginea articolului?

— Cu siguranță.

Ceva din felul în care Berrington a răspuns la acea întrebare l-a făcut să tresară pe Steve, așa că-și mai făcu o notă.

— Am primit un telefon de la Preston Barck, președintele Genetico. Această firmă e un sponsor important pentru universitate și în particular finanțează întreg programul de cercetare a gemenilor, adăugă Berrington. Firește, era îngrijorat în legătură cu felul în care îi erau cheltuiți banii. Articolul dădea impresia că autoritățile universitare nu se implicau. Preston m-a întrebat: „Cine naiba conduce acel colegiu?” M-am simțit foarte stingherit.

— Ăsta a fost principalul dumneavoastră motiv de îngrijorare? Stinghereala în urma sfidării din partea unui membru junior al corpului didactic?

— Cu siguranță că nu. Principala problemă consta în daunele provocate Universității Jones Falls de munca doctoriței Ferrami.

„Bună mutare”, își zise Steve. În sufletele lor, membrii comitetului ar fi urât să fie sfidați de un profesor asistent, iar Berrington și-a atras astfel simpatia lor. Dar Quinn a înaintat repede plângerea la un nivel superior, ca membrii comitetului să-și spună că prin concedierea lui Jeannie își protejau universitatea și nu se mulțumeau doar să pedepsească un subordonat recalcitrant.

— O universitate ar trebui să fie sensibilă la chestiuni de confidențialitate, precizează Berrington. Sponsorii ne dau bani, iar studenții concurează pentru un loc aici, deoarece aici avem una dintre cele mai venerabile instituții educaționale din țară. Impresia că suntem neglijenți cu drepturile civile ale oamenilor este extrem de dăunătoare.

Era o formulare discretă și elocventă, pe care comitetul trebuia s-o aprobe. Steve consimți pentru a arăta că și el era de acord, sperând ca membrii comitetului să observe și să tragă concluzia că nu aceasta era problema.

— Așadar, ce opțiuni aveați în acel moment? îl întrebă Quinn pe Berrington.

— Doar una singură. Trebuia să arătăm că nu toleram încălcarea vieții private de către

cercetătorii universității. De asemenea, trebuia să demonstrăm că aveam autoritatea de a pune în aplicare propriile noastre reguli. Iar calea de urmat era s-o concediem pe doctorița Ferrami. Nu exista alternativă.

— Mulțumesc, domnule profesor, rosti Quinn, așezându-se.

Steve era pesimist. Quinn și-a arătat profesionalismul, așa cum era de așteptat. Berrington a fost plauzibil. A prezentat imaginea unui om rezonabil, îngrijorat, străduindu-se din răsputeri să facă față unui subordonat neglijent și violent. A fost cu atât mai credibil cu cât s-a bazat pe realitate: Jeannie *chiar avea* un temperament pasional.

Însă adevărul era altul și Steve îl cunoștea. Jeannie avea dreptate. Iar el trebuia doar să demonstreze asta.

— Aveți întrebări, domnule Logan? spuse Jack Budgen.

— Desigur, răspunse Steve.

Făcu o pauză de câteva clipe, ca să-și adune gândurile.

Aceasta a fost fantezia lui dintotdeauna. Nu se găsea într-o instanță de judecată și nici măcar nu era avocat adevărat, dar apăra o ființă neajutorată împotriva nedreptății comise de o instituție puternică. Șansele de reușită erau mici, dar avea de partea lui adevărul. La așa ceva a visat mereu.

Se ridică și se uită cu asprime la Berrington. Dacă teoria lui Jeannie era corectă, individul trebuia să se simtă ciudat în situația aceea. Ca și cum doctorul Frankenstein ar fi fost interogat de monstrul creat de el. Steve dorea să se joace un pic pe tema asta, ca să zdruncine convingerile lui Berrington, înainte de a trece la întrebările concrete.

— Mă cunoașteți, nu-i așa, domnule profesor? întrebă el.

Berrington părea netulburat.

— Ah… cred că ne-am cunoscut luni, da.

— Și știți totul despre mine.

— Eu… nu vă urmăresc.

— Am trecut printr-o zi de testări în laboratorul dumneavoastră, așa că aveți multe informații despre mine.

— Înțeleg ce afirmați, da, așa e.

Berrington părea foarte stânjenit.

Steve se duse în spatele scaunului lui Jeannie, astfel ca toată lumea să fie obligată să se uite la ea. Era mai greu să gândești cu răutate despre cineva care-ți răspundea la privire cu o expresie deschisă și netemătoare pe chip.

— Domnule profesor, dați-mi voie să încep cu prima pretenție exprimată de dumneavoastră, anume aceea că ați intenționat să găsiți consiliere juridică după conversația de luni cu doctorița Ferrami.

— Da.

— De fapt, nu v-ați întâlnit cu un avocat.

— Nu, evenimentele m-au luat prin surprindere.

— N-ați stabilit o întâlnire cu un avocat.

— N-a fost timp…

— În cele două zile scurse între discuția avută cu doctorița Ferrami și conversația cu doctorul Obell despre articolul din *New York Times,* nici măcar nu i-ați cerut secretarei dumneavoastră să vă stabilească o întâlnire cu un avocat.

— Nu.

— Și nici n-ați întrebat în jur sau n-ați vorbit cu vreunul dintre colegii dumneavoastră ca să aflați numele unui avocat potrivit.

— Nu.

— De fapt, nu sunteți deloc în stare să susțineți această pretenție.

Berrington zâmbi plin de încredere.

— În orice caz, am reputația de a fi un om cinstit.

— Doctorița Ferrami își aduce aminte foarte bine de acea conversație.

— Bine.

— Ea a afirmat că n-ați menționat nimic despre probleme legale sau îngrijorări legate de confidențialitate; singura dumneavoastră preocupare era să aflați dacă motorul de căutare funcționa.

— Poate că a uitat.

— Sau poate că v-ați amintit dumneavoastră eronat.

Steve simți că e pe drumul cel bun, așa că schimbă brusc tactica.

— Domnișoara Freelander, reportera de la *New York Times,* v-a spus cum a aflat de munca depusă de doctorița Ferrami?

— Dacă a făcut-o, doctorul Obell nu mi-a zis niciodată.

— Așadar, n-ați întrebat.

— Nu.

— V-a trecut prin minte să vă *întrebați* de unde știa?

— Cred că am presupus că reporterii au sursele lor.

— De vreme ce doctorița Ferrami n-a publicat nimic despre acest proiect, sursa trebuie să fi fost o persoană.

Berrington ezită și se uită la Quinn pentru îndrumare. Quinn se ridică.

— Domnule, se adresă el lui Jack Budgen, martorul n-ar trebui obligat să facă speculații.

Budgen încuviință.

— Însă asta este o audiere informală, nu trebuie să fim constrânși de proceduri rigide specifice unui tribunal, precizează Steve.

— Jack, întrebările mi se par interesante și relevante, vorbi pentru prima oară Jane Edelsborough.

Berrington îi aruncă o privire mustrătoare, iar ea ridică ușor din umeri în semn de scuze. Era un semn de legătură intimă și Steve se întrebă ce relație exista între cei doi.

Budgen așteptă, poate sperând ca un alt membru al comitetului să exprime o opinie contrară, ca el să decidă în calitate de președinte, dar nu mai interveni nimeni.

— Bine, rosti el după o pauză. Continuați, domnule Logan.

Lui Steve nu-i venea să creadă că a învins în prima lor dispută procedurală. Profesorilor nu le plăcea ca un mahăr în avocatură să le spună care întrebări din interogatoriu erau corecte și care nu. Își simțea gâtul uscat de încordare. Turnă cu mână tremurândă apă dintr-o carafă într-un pahar.

Luă o înghițitură, apoi reveni la Berrington și întrebă:

— Domnișoara Freelander știa mai multe despre munca doctoriței Ferrami, nu-i așa?

— Da.

— Știa exact cum căuta doctorița Ferrami gemeni crescuți separat prin inspectarea bazelor de date. Este o tehnică nouă, dezvoltată de doctorița Ferrami, pe care o cunoșteați doar dumneavoastră și alți câțiva colegi de la Departamentul de Psihologie.

— Dacă așa afirmați dumneavoastră…

— Pare că informațiile au provenit din interiorul departamentului doctoriței Ferrami, nu?

— Posibil.

— Ce motiv ar fi putut avea vreun coleg de-al ei să genereze publicitate negativă în legătură cu doctorița Ferrami și munca ei?

— Chiar nu știu.

— Însă totul pare opera unui rival malefic, poate gelos – sunteți de acord?

— Poate că da.

Steve încuviință satisfăcut. Simțea că intra într-un ritm anume al interogatoriului. Începu să creadă că era *posibil* să câștige în cele din urmă.

„Nu te lăsa pe tânjeală, se admonestă el în gând. Câștigarea de puncte nu e același lucru cu câștigarea procesului.”

— Dați-mi voie să trec la a doua pretenție susținută de dumneavoastră. Când domnul Quinn v-a întrebat dacă oameni din afara universității au comentat pe tema articolului din ziar, ați răspuns: „Cu siguranță da”. Vă mențineți afirmația?

— Da.

— Mai exact, câte apeluri telefonice ați primit de la sponsori, cu excepția aceluia de la Preston Barck?

— Păi, am vorbit cu Herb Abrahams…

Steve își dădea seama că Berrington divaga.

— Scuzați-mă că vă întrerup, domnule profesor.

Berrington păru surprins, dar se opri.

— Ați fost sunat de domnul Abrahams sau viceversa?

— Ăă, cred că eu l-am sunat pe Herb.

— Ajungem la asta imediat. Mai întâi, spuneți-ne doar câți sponsori importanți v-au sunat *personal* ca să-și exprime îngrijorarea în legătură cu afirmațiile din ziar.

Berrington părea confuz.

— Nu sunt sigur că m-a sunat cineva special pentru asta.

— Câte apeluri ați primit de la studenți?

— Niciunul.

— V-a sunat până la urmă cineva ca să discute despre articol?

— Cred că nu.

— Ați primit vreun mesaj pe această temă?

— Nu încă.

— Atunci, nu mi se pare că articolul a stârnit *cine știe ce* agitație.

— Nu cred că puteți trage această concluzie.

Era un răspuns slab și Steve făcu o pauză, pentru a-i lăsa pe membrii comitetului să evalueze ultima afirmație a profesorului Jones. Acesta părea stingherit. Cei din comitet erau în stare de alertă, urmărind fiecare replică. Steve se uită la Jeannie. Pe fața ei se citea speranța.

— Haideți să vorbim despre apelul pe care l-ați primit, cel de la Preston Barck, președintele Genetico. L-ați prezentat ca și cum ar fi fost un simplu sponsor îngrijorat de modul în care erau folosiți banii lui, însă e mai mult decât așa ceva, nu? Când l-ați cunoscut?

— Când eram la Harvard, cu patruzeci de ani în urmă.

— Trebuie să fie unul dintre cei mai vechi prieteni ai dumneavoastră.

— Da.

— Iar în ultima vreme cred că dumneavoastră și cu el ați înființat Genetico împreună.

— Da.

— Compania este în plin proces de preluare de către Landsmann, o corporație germană din domeniul farmaceutic.

— Da.

— Fără îndoială că domnul Barck va câștiga mulți bani din preluare.

— Desigur.

— Câți?

— Cred că suma e confidențială.

Steve decise să nu insiste asupra sumei. Era suficient faptul că Berrington a evitat răspunsul.

— Un alt prieten de-al dumneavoastră se pregătește să sărbătorească: senatorul Proust. Conform știrilor de azi, o să-și folosească banii obținuți ca să-și finanțeze campania prezidențială.

— N-am urmărit știrile de dimineață.

— Dar Jim Proust vă e prieten, nu e așa? Trebuie să fi știut că avea de gând să candideze la președinție.

— Cred că toată lumea știa că el *se gândea* la asta.

— Dumneavoastră o să câștigați bani din preluare?

— Da.

Steve se îndepărtă de Jeannie și se apropie de Berrington, astfel încât toate privirile să se

aţintească asupra acestuia.

— Aşadar, sunteţi şi acţionar, nu doar consultant.

— E o situaţie des întâlnită.

— Domnule profesor, cât veţi câştiga dumneavoastră din preluare?

— Cred că e o chestiune privată.

Steve nu intenţiona să-l lase să scape de data asta.

— În orice caz, preţul plătit pentru companie este de o sută optzeci de milioane de dolari, conform *The Wall Street Journal.*

— Da.

— O sută optzeci de milioane de dolari, repetă Steve şi făcu o pauză suficient de îndelungată ca tăcerea să aibă impactul scontat.

Era o avere pe care profesorii n-o vor câştiga niciodată şi Steve dorea să lase membrilor comitetului impresia că Berrington nu făcea parte dintre ei, ci dintr-o cu totul altă categorie.

— Sunteţi unul dintre cei trei oameni care vor împărţi o sută optzeci de milioane de dolari.

Berrington încuviinţă.

— Deci aveaţi multe motive de iritare când aţi aflat de articolul din *New York Times.* Prietenul dumneavoastră, Preston, îşi vinde compania, prietenul Jim candidează la preşedinţie, iar dumneavoastră sunteţi pe cale să faceţi avere. Sunteţi convins că vă gândeaţi la reputaţia Universităţii Jones Falls atunci când aţi concediat-o pe doctoriţa Ferrami? Sau era vorba despre celelalte griji? Să fim sinceri, domnule profesor, aţi intrat în panică.

— Cu siguranţă…

— Aţi citit un articol ostil de ziar, v-aţi imaginat preluarea ducându-se pe copcă şi aţi reacţionat în pripă. Aţi permis ca *New York Times* să vă sperie.

— E nevoie de mult mai mult decât un articol în *New York Times* ca să fiu speriat, tinere. Am acţionat repede şi decisiv, însă nu în grabă.

— N-ați încercat deloc să descoperiți sursa informațiilor din ziar.

— Nu.

— Câte zile ați petrecut investigând adevărul sau minciuna afirmațiilor din ziar?

— N-a durat mult…

— Mai degrabă ore decât zile?

— Da…

— Sau a fost vorba, de fapt, de *mai puțin de o oră* înainte să aprobați un comunicat de presă în care se anunța că programul doctoriței Ferrami a fost anulat?

— Sunt destul de sigur că a durat mai mult de o oră.

Steve dădu din umeri cu emfază.

— Haideți să fim generoși și să spunem două ore. E suficient de mult? întrebă el, apoi se răsuci și făcu un gest spre Jeannie, ca toți să se uite la ea. După două ore, ați decis să puneți pe butuci programul de cercetare al unui tânăr om de știință?

Durerea era vizibilă pe fața lui Jeannie. Steve simți o milă profundă pentru ea. Totuși, spre binele ei, trebuia să speculeze starea ei emoțională. Răsuci cuțitul în rană.

— După două ore, știați atât de multe încât să luați decizia de a distruge o muncă de ani de zile? Atât de multe ca să puneți capăt unei cariere promițătoare? Ca să distrugeți viața unei femei?

— I-am cerut să se apere, rosti Berrington cu indignare. Și-a pierdut cumpătul și a ieșit furioasă din încăpere!

Steve ezită, pe urmă decise să adopte o atitudine teatrală.

— A ieșit furioasă din încăpere! spuse el ironic, prefăcându-se uimit. A ieșit furioasă din încăpere! I-ați arătat un comunicat de presă anunțând sistarea programului ei. Fără nicio investigare a surselor articolului de ziar, fără nicio apreciere asupra valabilității afirmațiilor, fără un răgaz de discuții, fără niciun fel de proces – pur și simplu, i-

ați declarat acestui tânăr om de știință că întreaga lui viață era distrusă – și tot ce a făcut ea a fost să *iasă furioasă din încăpere*?

Berrington deschise gura să replice, dar Steve i-o luă înainte.

— Când mă gândesc la nedreptatea, ilegalitatea, *neghiobia* faptelor comise de dumneavoastră miercuri dimineață, domnule profesor, nu-mi pot imagina cum doctorița Ferrami a mai avut tăria și autocontrolul de a se stăpâni și de a recurge la o formă atât de simplă și de elocventă de protest.

Se întoarse la locul lui în tăcere, apoi se răsuci spre comitet și zise:

— Nu mai am întrebări.

Jeannie își ținea ochii plecați, însă îl mângâie pe braț. El se aplecă spre ea și șopti:

— Cum te simți?

— Bine.

O bătu ușor peste mână. Ar fi vrut să spună: „Cred că am câștigat”, dar asta ar fi însemnat să se bucure prea repede.

Henry Quinn se ridică în picioare. Părea netulburat. Ar fi trebuit să arate mai îngrijorat după ce Steve l-a făcut arșice pe clientul lui. Însă fără îndoială că afișarea unei atitudini neutre, indiferent cât de prost se desfășura cazul lui, era rodul unei experiențe îndelungate în instanță.

— Domnule profesor, dacă universitatea n-ar fi pus capăt programului de cercetare al doctoriței Ferrami și n-ar fi concediat-o, ar fi afectat asta preluarea Genetico de către Landsmann?

— Absolut deloc, răspunse Berrington.

— Vă mulțumesc. Nu mai am întrebări.

Steve își zise morocănos că pledoaria lui a fost eficientă, chiar dacă i-a dat peste cap interogatoriul. Încercă să n-o lase pe Jeannie să-i vadă dezamăgirea de pe chip.

Veni rândul lui Jeannie și Steve se ridică și-i adresă mai multe întrebări referitoare la dovezile ei. Jeannie era calmă și senină în vreme ce-și

descria programul de cercetare și explica importanța descoperirii de gemeni crescuți separat care erau infractori. Rezumă precauțiile luate ca să se asigure că detaliile medicale ale persoanelor implicate nu deveneau cunoscute înainte ca ele să semneze un acord.

Steve se aștepta ca Henry Quinn s-o interogheze pentru a încerca să arate că era posibil ca informații confidențiale să fie dezvăluite accidental. Steve și Jeannie au repetat interogatoriul toată noaptea, cu el jucând rolul avocatului acuzării. Însă, spre surprinderea lui, Quinn n-avea întrebări. Oare se temea că apărarea ei era bine construită? Sau era încrezător că verdictul era deja dat?

Quinn își ținu primul pledoaria de final. Deși repetă multe dintre afirmațiile lui Berrington, ceea ce Steve consideră mai degrabă plictisitor decât înțelept, avocatul fu scurt și concis.

— Avem de-a face cu o criză care n-ar fi trebuit să se întâmple, zise el. Autoritățile universitare s-au comportat corect pe durata procesului. Drama a fost provocată de impetuozitatea și intransigența doctoriței Ferrami. Bineînțeles că Domnia Sa are un contract care specifică relația ei cu angajatorul. Dar, la urma urmei, membrilor seniori ai corpului didactic li se cere să supervizeze membrii juniori; și dacă au vreo urmă de bun-simț, acești membri juniori vor asculta sfatul înțelept al celor mai în vârstă și mai experimentați ca ei. Sfidarea încăpățânată practicată de doctorița Ferrami a transformat o problemă într-o criză și singura soluție la această criză este ca ea să plece din universitate.

Quinn se așeză.

Urma pledoaria lui Steve. A repetat-o toată noaptea. Se ridică în picioare.

— Ce susține conducerea Universității Jones Falls?

Făcu o pauză de efect dramatic.

— Răspunsul poate fi dat printr-un singur cuvânt: cunoaștere. Dacă ne doream o definiție concisă a rolului universității în societatea americană, am putea afirma că atribuția ei este de a *căuta* și de a *răspândi* cunoașterea.

Se uită la fiecare dintre membrii comitetului, invitându-i să-și dea acordul. Jane Edelsborough încuviință. Ceilalți rămaseră impasibili.

— Din când în când, o astfel de atribuție este atacată, continuă Steve. Există mereu oameni care vor să ascundă adevărul, dintr-un motiv sau altul: rațiuni politice, prejudecăți religioase – se uită la Berrington – sau avantaje comerciale. Cred că toată lumea de aici ar fi de acord că independența intelectuală a acestui colegiu este crucială pentru reputația lui. Această independență trebuie contrabalansată cu alte obligații, evident, așa cum ar fi nevoia de a respecta drepturile civile ale indivizilor. În orice caz, o apărare viguroasă a dreptului universității de a căuta cunoașterea i-ar întări reputația în rândul tuturor oamenilor.

Flutură o mână ca să arate înspre universitate.

— Jones Falls este o instituție importantă pentru toată lumea de aici. Reputația unui profesor universitar poate fi consolidată sau afectată împreună cu cea a instituției pentru care lucrează. Vă cer să vă gândiți la efectele asupra reputației JFU de instituție academică liberă și independentă în urma verdictului pe care-l veți da. Conducerea universității nu va lua nicio măsură împotriva unor informații apărute într-un cotidian, care fac publicitate negativă instituției? Va fi anulat un program de cercetare științifică doar de dragul unei preluări comerciale de firmă? Sper că nu. Sper, totodată, că membrii acestui comitet vor consolida reputația JFU, arătând că doar adevărul contează.

Se uită la ei și lăsă vorbele să plutească în aer. Nu-și dădea seama, din expresiile de pe chipurile lor, dacă pledoaria lui a atins o coardă sensibilă sau nu. După câteva clipe, se așeză.

— Mulțumesc, spuse Jack Budgen. Cu excepția membrilor comitetului, rog toată lumea prezentă să iasă afară pe durata deliberărilor.

Steve îi ținu ușa lui Jeannie și o urmă pe hol. Ieșiră din clădire și se postară la umbra unui copac. Jeannie era palidă de încordare.

— Ce crezi? întrebă ea.

— Trebuie să câștigăm, răspunse el. Avem dreptate.

— Ce voi face eu dacă pierdem? se tângui ea. Plec în Nebraska? Îmi iau o slujbă de profesor de școală? Mă fac stewardesă, ca Penny Watermeadow?

— Cine e Penny Watermeadow?

Jeannie se uită peste umărul lui și ezită să răspundă. Steve se răsuci și-l văzu pe Henry Quinn fumând.

— Ai fost foarte isteț înăuntru, zise Quinn. Sper să nu mă crezi binevoitor dacă spun că mi-a plăcut să mă confrunt cu tine.

Jeannie mârâi dezgustată și se îndepărtă.

Steve putea fi mai detașat. Se presupunea că așa erau avocații, amiabili cu adversarii lor în afara instanței de judecată. În plus, era posibil ca într-o zi să fie nevoit să-i ceară lui Quinn o slujbă.

— Mulțumesc, rosti el politicos.

— Cu siguranță, ai avut cele mai bune argumente, continuă Quinn, surprinzându-l pe Steve prin franchețe. Pe de altă parte, într-un astfel de caz, oamenii votează conform propriului interes și toți membrii comitetului sunt profesori titulari. O să le vină greu să sprijine o tânără împotriva cuiva din propria lor gașcă, indiferent de argumentele aduse.

— Sunt cu toții intelectuali și raționali, replică Steve.

Quinn încuviință.

— Poate că ai dreptate, zise el privindu-l întrebător. Ai idee la ce se referă *cu adevărat* povestea asta?

— Cum adică? întrebă Steve cu prudență.

— În mod cert, Berrington este îngrozit de *ceva,* și nu e vorba despre publicitatea negativă. Mă întrebam dacă doctorița Ferrami și cu tine aveți idee despre ce e vorba.

— Cred că da. Doar că nu putem dovedi, încă.

— Nu trebuie să vă dați bătuți, zise Quinn, apoi își aruncă țigara și o stinse cu piciorul. Doamne ferește să ajungă Jim Proust președinte.

Pe urmă, avocatul se îndepărtă.

„Ce zici de asta? se miră Steve în gând. Un democrat cu vederi liberale."

Jack Budgen se ivi în pragul ușii și le făcu un gest să intre. Steve o luă pe Jeannie de braț și pătrunseră împreună în clădire.

Steve studie chipurile membrilor comitetului. Jack Budgen se uită în ochii lui. Jane Edelsborough îi zâmbi ușor.

Un semn bun. Speranța lui Steve renăscu.

Se așezară cu toții pe scaune.

Jack Budgen răsfoi absent hârtiile din fața lui.

— Le mulțumim ambelor părți pentru că au permis ca audierea aceasta să se desfășoare demn, spuse el și făcu, solemn, o pauză. Decizia la care am ajuns este unanimă. Recomandăm senatului acestei universități concedierea doctoriței Ferrami. Vă mulțumesc.

Jeannie își îngropă fața în palme.

40

Când rămase, în sfârșit, singură, Jeannie se aruncă pe pat și plânse îndelung.

Se apucă să lovească pernele cu pumnii, strigă la perete, rosti cele mai murdare cuvinte pe care le cunoștea; apoi își îngropă fața în cearceaf și continuă să plângă. Cearceaful era ud de lacrimi și brăzdat de dungi negre de mascara.

După o vreme, se ridică de pe pat, se spălă pe față și puse de cafea.

— Doar n-ai aflat că ai cancer, își spuse ea în oglindă. Haide, revino-ți!

Însă îi venea greu. Bun, n-avea să moară, dar pierduse orice rațiune de a trăi.

Se gândi la cum a fost la douăzeci și unu de ani. A absolvit summa cum laude și a câștigat turneul Mayfair Lites Challenge în același an. Se revăzu pe terenul de tenis, ținând sus trofeul în gestul tradițional de triumf. Lumea era la picioarele ei. Când privea în urmă, avea impresia că o altă persoană ridicase acel trofeu în aer.

Se așeză pe canapea ca să-și bea cafeaua. Tatăl ei, nemernicul ăla bătrân, i-a furat televizorul, așa că nu mai putea nici măcar să se uite la telenovele ca să nu se mai gândească la nenorocirea care s-a abătut asupra ei. Ar fi înfulecat o ciocolată dacă ar fi avut vreuna. Se gândi la băutură, însă hotărî că așa s-ar fi deprimat și mai tare. Să plece la cumpărături? Probabil că ar fi izbucnit în lacrimi în cabina de probă și, oricum, în acel moment era lefteră.

Pe la ora două sună telefonul.

Nu-l luă în seamă.

Totuși persoana care apela era insistentă, iar ea se sătură să asculte soneria sunând, așa că ridică receptorul.

Era Steve. După audiere s-a întors la Washington pentru o întâlnire cu avocatul lui.

— Acum sunt în biroul avocatului, o anunță el. Amândoi vrem să intentezi acțiune legală împotriva Jones Falls pentru recuperarea listei FBI. Familia mea va plăti costurile. Ei cred că merită efortul pentru a-l descoperi pe cel de-al treilea geamăn.

— Nu dau doi bani pe cel de-al treilea geamăn.

Urmă o pauză, apoi el adăugă:

— Pentru mine e important.

Jeannie oftă. „Cu toate necazurile de pe capul meu, ar trebui să-mi fac griji în privința lui Steve?" Apoi își veni în fire. „El și-a făcut griji pentru mine, nu?" Se simți rușinată.

— Iartă-mă, Steve. Îmi plâng singură de milă. Bineînțeles că te ajut. Ce trebuie să fac?

— Nimic. Avocatul se va duce la tribunal dacă-i dai voie.

Ea se gândi puțin.

— Nu e un pic periculos? Vreau să spun că JFU va trebui notificată de cererea noastră. Atunci, Berrington va ști unde se află lista. Și va ajunge la ea înaintea noastră.

— La naiba, ai dreptate! Lasă-mă să-i spun asta.

O clipă mai târziu, la telefon vorbi altcineva:

— Doctoriță Ferrami, aici e Runciman Brewer, suntem în teleconferință cu Steve chiar acum. Unde sunt aceste date mai exact?

— În sertarul biroului meu, pe o dischetă etichetată LST. CUMPĂRĂTURI.

— Putem face o cerere de acces în biroul dumneavoastră fără să specificăm ce anume căutăm.

— În acest caz, sunt de părere că ei vor șterge tot de pe computerul și dischetele mele.

— Nu-mi vine o idee mai bună în minte.

— Cred că avem nevoie de un spărgător, interveni Steve.

— Oh, Doamne! exclamă Jeannie.

— Ce e?

„Tată", reflectă ea.

— Ce s-a întâmplat, doctoriță Ferrami? întrebă avocatul.

— Puteți amâna această cerere?

— Da. Oricum, probabil că n-o vom înainta înainte de ziua de luni. De ce?

— Tocmai mi-a venit o idee. Lăsați-mă să văd dacă pot rezolva ceva. Dacă nu, o luăm pe calea legală de săptămâna viitoare. Steve?

— Încă sunt aici.

— Sună-mă mai târziu.

— Desigur.

Jeannie închise.

Pete putea pătrunde în biroul ei. El se afla acasă la Patty. Era lefter, așa că nu pleca nicăieri. Și îi era dator. Oh, Doamne, și cât de dator îi era!

Dacă l-ar fi găsit pe cel de-al treilea geamăn, Steve ar fi fost absolvit de orice vină. Iar dacă putea dovedi întregii lumi ce au făcut Berrington și amicii lui în anii ’70, poate că reușea să-și primească slujba înapoi.

Oare putea să-i ceară tatălui ei să facă așa ceva? Era o ilegalitate. Dacă lucrurile mergeau prost, el putea sfârși în închisoare. Bineînțeles că el își asuma constant un astfel de risc, însă de data asta ar fi fost din vina ei.

Își spuse singură că n-aveau să fie prinși.

Se auzi soneria de la ușă. Jeannie ridică receptorul interfonului.

— Da.

— Jeannie?

Era o voce cunoscută.

— Da, răspunse ea. Cine e?

— Will Temple.

— *Will?*

— Ți-am trimis două mesaje prin e-mail. Nu le-ai primit?

Ce naiba căuta Will Temple acolo?

— Intră, zise ea, apăsând pe buton.

Will urcă scările în grabă. Purta pantaloni de vară și o cămașă bleumarin fără guler. Se tunsese

și, deși continua să aibă barba blondă pe care ea o iubise atât de mult, în loc să crească sălbatică și deasă, aceasta era atent îngrijită în stil țap. Georgina Tinkerton Ross îl civilizase.

Jeannie n-avu puterea să-l lase s-o sărute pe obraz; o rănise prea tare. Întinse doar mâna.

— Ce surpriză, zise ea. Nu mi-am citit mesajele de câteva zile.

— Particip la o conferință în Washington, o informă el. Am închiriat o mașină și am venit până aici.

— Vrei niște cafea?

— Sigur.

— Ia loc.

Jeannie dădu din nou drumul la cafetieră.

El privi în jurul lui.

— Drăguț apartament.

— Mulțumesc.

— E altfel.

— Adică altfel decât cel vechi.

Sufrageria apartamentului lor din Minneapolis era mare, dar dezordonată, plină cu canapele supraîncărcate, roți de bicicletă, rachete de tenis și chitare. Ca o comparație, camera din prezent era foarte ordonată.

— Cred că am amenajat-o așa ca reacție față de dezordinea de acolo.

— Pe atunci părea să-ți placă.

— Mi-a plăcut. Lucrurile se mai schimbă.

El consimți și schimbă subiectul.

— Am citit despre tine în *New York Times.* Articolul acela a fost o porcărie.

— Pentru mine a fost decisiv însă. Am fost dată afară azi.

— Nu!

Jeannie turnă cafea și se așeză vizavi de el, pe urmă îi povesti despre audiere. După ce termină de vorbit, el întrebă:

— Ai gânduri serioase cu Steve?

— Nu știu. Am mintea deschisă.

— Îți dai întâlnire cu el?

— Nu, însă vrea asta și adevărul e că-mi place de el. Cu tine cum mai e? Ești tot cu Georgina Tinkerton Ross?

— Nu, răspunse el și clătină din cap cu regret. Jeannie, de fapt, am venit aici ca să-ți spun că despărțirea de tine a fost cea mai mare greșeală a vieții mele.

Jeannie era vădit emoționată de tristețea pe care o afișa el. În parte era mulțumită că el regreta pierderea ei, dar pe de altă parte nu-și dorea ca el să fie nefericit.

— Ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, adăugă el. Ești puternică, însă și bună la suflet. Și ești inteligentă: trebuie să am lângă mine pe cineva inteligent. Am fost potriviți. Ne-am iubit.

— Am fost extrem de rănită atunci. Dar am trecut peste asta.

— Nu sunt sigur că am reușit.

Jeannie îl măsură cu privirea. Era un tip solid, nu înalt, zvelt și simpatic ca Steve, însă atrăgător tocmai prin trăsăturile lui aspre. Își testă atracția față de el, ca un doctor care atinge o cicatrice, dar nu simți nimic, nicio urmă din dorința fizică intensă pe care a simțit-o odinioară pentru trupul lui puternic.

Will a venit să-i ceară să se întoarcă la el, era limpede. Iar ea știa care era răspunsul. Nu-l mai dorea. Will a ajuns cam cu o săptămână prea târziu.

Cel mai bine ar fi fost să nu-l supună la umilința de a o ruga și de a fi respins. Așa că se ridică în picioare.

— Will, am ceva important de făcut și trebuie să fug. Poate că trebuia să-ți citesc mesajele, ca să petrecem mai mult timp împreună.

El pricepu aluzia din vorbele ei și păru și mai trist.

— Ce păcat, zise Will, ridicându-se.

Jeannie întinse din nou mâna.

— Mulțumesc că ai trecut pe la mine.

El o trase ca s-o sărute. Ea îi oferi obrazul. El îl sărută ușor, apoi îi dădu drumul.

— Mi-aș fi dorit să rescriu scenariul nostru, spuse Will, și să-i fi dat un final mai fericit.

— La revedere, Will.

— La revedere, Jeannie.

Îl urmări coborând scara și ieșind pe ușa de la intrare.

În acea clipă sună telefonul. Ridică receptorul.

— Alo?

— Să fii concediată nu e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla.

Era un bărbat, cu o voce vag camuflată, ca și cum individul vorbea printr-un dispozitiv special.

— Cine e? întrebă Jeannie.

— Nu-ți mai băga nasul în lucruri care nu te privesc.

Cine naiba era și ăsta?

— Ce lucruri?

— Tipul pe care l-ai întâlnit în Philadelphia ar fi trebuit să te omoare.

Lui Jeannie i se opri respirația. Brusc, se simți foarte speriată.

— S-a lăsat luat de val și a stricat totul, adăugă individul de la celălalt capăt. Dar te-ar putea vizita din nou.

— Oh, Doamne… șopti Jeannie.

— Așa că ai grijă! o atenționă individul, apoi închise.

Jeannie puse receptorul în furcă și rămase cu privirea pironită asupra telefonului.

N-a amenințat-o nimeni vreodată cu moartea. Era groaznic să știe că un asasin plătit voia s-o omoare. Se simțea paralizată. „Ce-ar trebui să fac în continuare?”

Se așeză pe canapea, chinuindu-se să-și revină în fire. Ar fi vrut să renunțe. Era prea rănită ca să continue să se bată cu acești dușmani puternici din

umbră. Erau prea tari. Puteau s-o concedieze, s-o atace, să-i cerceteze biroul, să-i citească e-mailurile; păreau capabili să facă orice doreau. Poate că o și puteau ucide.

Era strigător la cer. Ce drept aveau? Ea era un bun om de știință, iar ei i-au distrus cariera. Erau dispuși să-l vadă pe Steve trimis la închisoare pentru violul asupra Lisei. O amenințau pe ea cu moartea. Se înfurie. Cine credeau că erau? N-avea de gând să-și lase viața distrusă de acești nenorociți aroganți care credeau că puteau manipula pe oricine în propriul beneficiu, fără să țină cont de cineva. Cu cât se gândea mai bine, cu atât devenea mai furioasă. „Nu-i voi lăsa să câștige, reflectă ea. Sunt destul de puternică pentru a le face rău – trebuie să fie așa, altfel ei n-ar simți nevoia să mă avertizeze și să mă amenințe cu moartea. O să-mi folosesc această forță. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine câtă vreme le pot strica planurile. Sunt inteligentă, hotărâtă și mă numesc Jeannie Nemernica Ferrami, așa că aveți grijă, ticăloșilor, că vin după voi.”

41

Tatăl lui Jeannie ședea pe canapea în livingul dezordonat al lui Patty, cu o ceașcă de cafea în poală, și urmărea serialul *General Hospital,* mâncând o felie de prăjitură cu morcovi.

Când intră și dădu de el, Jeannie își pierdu cumpătul.

— Cum ai putut face asta? țipă ea. Cum ți-ai putut jefui propria fiică?

El sări în picioare, vărsă cafeaua și scăpă prăjitura pe jos.

Patty venea în urma lui Jeannie.

— Te rog, nu te enerva, zise ea. Zip o să vină în curând acasă.

— Îmi pare rău, Jeannie. Mi-e rușine, rosti tatăl ei.

Patty se lăsă în genunchi și începu să șteargă urmele de cafea cu niște șervețele. Pe ecranul televizorului, un doctor chipeș în halat de chirurg săruta o femeie drăguță.

— Știi că sunt falită, continuă să țipe Jeannie. Știi că încerc să obțin bani suficienți ca să plătesc cazarea într-un azil decent pentru mama – soția ta! Și cu toate acestea ai fost în stare să-mi furi nenorocitul de televizor!

— N-ar trebui să înjuri…

— Iisuse, dă-mi putere!

— Îmi pare rău.

— Nu pricep. Pur și simplu, nu pricep.

— Lasă-l în pace, Jeannie, interveni sora ei.

— Însă trebuie să știu. Cum ai putut să faci așa ceva?

— Bine, îți spun, replică Pete, cu o vioiciune care o surprinse pe Jeannie. Îți spun de ce am făcut-o. Deoarece mi-am pierdut nenorocita de îndemânare.

În ochii lui se iviră lacrimi.

— Mi-am jefuit propria fiică pentru că sunt prea bătrân și prea speriat ca să mai jefuiesc pe altcineva, ăsta-i adevărul.

Era atât de jalnic, încât lui Jeannie îi dispăru furia într-o secundă.

— Of, tată, îmi cer scuze. Stai jos, mă duc să aduc aspiratorul.

Ridică de jos ceașca răsturnată și o duse în bucătărie. Se întoarse de acolo cu un aspirator și curăță firimiturile de tort. Patty termină de șters urmele de cafea.

— Nu vă merit, fetelor, știu asta, spuse tatăl lor așezându-se la loc.

— Îți aduc o altă ceașcă de cafea, zise Patty.

Pe ecranul televizorului, chirurgul spunea: „Haide să plecăm undeva, doar noi doi, undeva unde e minunat”. Iar femeia îi răspunse: „Dar cum rămâne cu soția ta?” Doctorul se posomorî. Jeannie închise televizorul și se așeză lângă tatăl ei.

— Cum adică ți-ai pierdut îndemânarea? întrebă ea curioasă. Ce s-a întâmplat?

El oftă.

— Când am ieșit din închisoare, am dat o spargere într-o clădire din Georgetown. Era o firmă mică de arhitectură și patronii tocmai achiziționaseră pentru personal vreo douăzeci de computere noi și alte câteva echipamente – imprimante și faxuri. Tipul care a furnizat echipamentele la firma respectivă mi-a dat pontul: el urma să le cumpere de la mine și să le revândă firmei după ce aceasta obținea banii de despăgubiri din asigurări. Aș fi obținut zece mii de dolari.

— Nu vreau ca băieții mei să audă așa ceva, zise Patty.

Verifică dacă băieții stăteau pe hol, după care închise ușa.

— Și ce a mers prost? întrebă Jeannie.

— Am dus dubița până în spatele clădirii, am dezactivat alarma și am descuiat ușa de acces către

depozitul de încărcare. Apoi am început să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă ar veni un polițist pe acolo. Nu mi-a păsat niciodată de asta pe vremuri, însă cred că au trecut zece ani de când n-am mai făcut o asemenea ispravă. În fine, am fost atât de speriat, că am început să tremur. Am intrat, am scos un computer din priză, l-am dus afară, l-am băgat în dubiță și am plecat. A doua zi am venit la tine acasă.

— Și m-ai jefuit.

— N-am avut nicio clipă această intenție, dulceață. Credeam că mă vei ajuta să mă pun pe picioare și să-mi găsesc o slujbă. Apoi, când ai plecat, în timp ce stăteam acolo și mă uitam la combină, m-am gândit că aș putea obține vreo două sutare pe ea, și poate un sutar pe televizor, așa că am trecut la treabă. După ce le-am vândut, am vrut să mă omor, jur.

— Dar n-ai făcut-o.

— Jeannie! interveni Patty.

— Am băut ceva și am jucat poker, iar până dimineață eram lefter din nou.

— Și ai venit s-o vezi pe Patty.

— Nu voi face la fel cu tine, Patty. Nu voi mai jefui pe nimeni. O să mă îndrept.

— Ar fi bine s-o faci! spuse Patty.

— Trebuie, n-am de ales.

— Doar că mai ai de așteptat puțin, chicoti Jeannie.

Se uitară amândoi la ea.

— Ce tot spui acolo, Jeannie? întrebă nervoasă Patty.

— Trebuie să mai faci ceva pentru mine, îi zise Jeannie tatălui ei. O spargere. La noapte.

42

Începea să se întunece atunci când pătrunseră în campusul de la Jones Falls.

— Păcat că nu mergem cu o mașină mai discretă, zise tatăl ei pe când Jeannie conducea Mercedesul roșu către parcarea studenților. Un Ford Taurus ar fi bun sau un Buick Regal. Vezi câte cincizeci dintr-astea pe zi, nimeni nu le ține minte.

Se dădu jos din mașină, luând cu el o geantă veche din piele. Îmbrăcat cu cămașa în carouri și pantalonii boțiți, cu părul nearanjat și pantofii scâlciați, arăta exact ca un profesor.

Jeannie se simțea ciudat. Știa de ani de zile că tatăl ei era hoț, deci tăinuise un infractor, în schimb, singura ei ilegalitate era că a condus cu puțin peste 100 de kilometri pe oră. În acel moment era pe cale să pătrundă prin efracție într-o clădire. Nu credea că făcea ceva rău, însă, în același timp, imaginea ei despre sine era zdruncinată din temelii. S-a considerat întotdeauna un cetățean care respecta legea și a crezut mereu că infractorii, inclusiv tatăl ei, aparțineau unei alte specii omenești. Iar în acel moment ea li se alătura.

Deși cei mai mulți studenți și profesori au plecat acasă, se mai vedeau oameni prin preajmă: profesori care lucrau târziu, studenți care se duceau la evenimente sociale, oameni de serviciu care încuiau și agenți de pază care patrulau. Jeannie spera să nu vadă pe nimeni cunoscut.

Era încordată, dar se temea mai mult pentru tatăl ei decât pentru ea. Dacă erau prinși, s-ar fi simțit umilită, și atât; tribunalele nu te trimiteau la închisoare pentru că intrai prin efracție în propriul birou și furai o dischetă. Însă pentru tatăl ei, cu cazierul lui, ar fi însemnat alți ani grei de închisoare. Când ar fi ieșit de acolo, ar fi fost un biet bătrân terminat.

Începeau să se aprindă felinarele de pe străzile și aleile campusului și luminile exterioare ale clădirilor. Trecură pe lângă terenul de tenis, unde două femei jucau o partidă la lumina farurilor. Jeannie și-l aminti pe Steve vorbind cu ea după meciul de duminică. Ea l-a respins ferm, în vreme ce el a părut încrezător și mulțumit de sine, deși ulterior și-a dat seama că l-a apreciat greșit.

Făcu un semn din cap spre clădirea Facultății de Psihologie „Ruth W. Acorn”.

— Acolo e, zise ea. Toată lumea îi spune Casa de Nebuni.

— Continuă să mergi în același ritm, o instrui el. Cum pătrundem pe ușa aia de la intrare?

— Cu un card din plastic, la fel ca în biroul meu. Dar cardul meu nu mai e valabil. Poate că reușesc să împrumut unul.

— Nu-i nevoie. Urăsc complicii. Cum ajungem prin spate?

— O să-ți arăt.

O cărare peste o pajiște ducea dincolo de capătul Casei de Nebuni către parcarea vizitatorilor. Jeannie o străbătu, apoi coti într-o curte pavată din spatele clădirii. Tatăl ei evaluă profesionist din privire locul.

— Ce e cu ușa aia? întrebă el arătând într-acolo.

— Cred că e ieșirea de incendiu.

El încuviință.

— Pe acolo o să intrăm?

— Da.

Jeannie își aduse aminte de un indicator pe interiorul ușii pe care scria UȘA ACEASTA ESTE PREVĂZUTĂ CU SISTEM DE ALARMĂ.

— O să declanșezi alarma, zise ea.

— Nu, replică el privind în jur. Ies mulți oameni pe aici prin spate?

— Nu. Mai ales noaptea.

— Bun. Haide să trecem la treabă.

Își lăsă geanta jos, o deschise și scoase o cutie mică și neagră din plastic cu un afișaj digital.

Apăsă pe un buton și plimbă cutia de jur împrejurul cadrului ușii, urmărind afișajul. Indicatorul arătă spre colțul din dreapta, sus. Pete scoase un mormăit de satisfacție.

Băgă cutia la loc în geantă și scoase un alt instrument similar, plus o rolă de bandă izolatoare. Lipi instrumentul de colțul din dreapta sus al ușii și roti un comutator. Se auzi un bâzâit slab.

— Asta ar trebui să bruieze alarma contra spargerilor, explică el.

Scoase o bucată lungă de sârmă, o îndoi, apoi introduse capătul ca un cârlig în spațiul dintre ușă și toc. Agită sârma câteva secunde, pe urmă trase.

Ușa se deschise. Alarma nu porni. Își luă geanta și intră în clădire.

— Stai așa, zise Jeannie. Nu e bine ce facem. Închide ușa, vreau să mergem acasă.

— Haide, nu te speria tocmai acum.

— Nu-ți pot face așa ceva. Dacă ești prins, o să ieși din pușcărie la șaptezeci de ani.

— *Vreau* să fac asta, Jeannie. Am fost prea multă vreme un tată de nimic pentru tine. Asta e șansa mea să te ajut cu adevărat. E important pentru mine. Haide, te rog!

Jeannie păși înăuntru. El închise ușa.

— Ia-o înainte.

Jeannie urcă în grabă scara de incendiu până la etajul doi și porni în fugă pe coridor până la biroul ei. Pete o urmă îndeaproape. Jeannie arătă înspre ușă.

El scoase un alt dispozitiv electronic din geantă, prevăzut cu o plăcuță metalică de dimensiunile unui cârd, atașată cu fire. Introduse plăcuța în cititorul de carduri și porni dispozitivul.

— Acum dispozitivul încearcă toate combinațiile posibile, zise el.

Jeannie era uimită de cât de simplu a pătruns el într-o clădire securizată cu tehnologie modernă.

— Știi ceva? rosti el. Eu nu-s speriat!

— Iisuse, eu sunt, mărturisi Jeannie.

— Nu, serios vorbind, mi-am recăpătat îndemânarea, poate pentru că ești cu mine, adăugă el și zâmbi. Hei, am putea face echipă.

Jeannie clătină din cap.

— Las-o moartă! N-aș suporta încordarea.

Îi trecu prin minte că era posibil ca Berrington Jones să fi fost acolo și să-i fi luat computerul și toate dischetele. Ar fi fost groaznic să-și fi asumat asemenea riscuri pentru nimic.

— Cât va dura? întrebă ea nerăbdătoare.

— Câteva secunde.

O clipă mai târziu, ușa se deschise.

— Nu vrei să intri? întrebă el, mândru de realizarea lui.

Jeannie se conformă și aprinse lumina. Computerul era încă pe birou. Deschise sertarul biroului. Văzu cutia cu dischete. Le frunzări cu înfrigurare. Discheta căutată era acolo. O luă.

— Slavă Domnului! șopti ea.

Abia aștepta să citească informațiile de pe ea. Chiar dacă voia să fugă cât mai repede din Casa de Nebuni, era tentată să se uite pe fișier chiar atunci și chiar acolo. Acasă nu mai avea computer; l-a vândut Pete. Ca să citească discheta, trebuia să împrumute un computer. Iar asta însemna timp pierdut și explicații.

Decise să riște, așa că porni computerul de pe birou.

— Ce faci?

— Vreau să citesc fișierul.

— N-o poți face de acasă?

— Nu mai am computer acasă, tată. A fost furat.

Lui îi scăpă ironia.

— Atunci, grăbește-te, zise el, ducându-se la fereastră ca să se uite afară.

Ecranul pâlpâi și ea apăsă iconița Wordpress;. Strecură discheta în unitatea de citire și porni imprimanta.

Alarmele din clădire se declanșară brusc.

Jeannie avu impresia că-i stă inima în loc. Zgomotul era asurzitor.

— Ce s-a întâmplat? țipă ea.

Tatăl ei se albise de frică.

— Probabil că emițătorul ăla blestemat a căzut sau poate că l-a scos cineva din ușă, țipă el la rândul lui. Suntem terminați, Jeannie. Fugi!

Jeannie vru să smulgă discheta și s-o ia la fugă, însă se forță să fie calmă și să gândească logic. Dacă era prinsă și -i era luată discheta, ar fi pierdut totul. Trebuia să se uite la lista aceea. Îl prinse pe tatăl ei de braț.

— Așteaptă câteva secunde!

El aruncă o privire pe fereastră.

— La naiba, ăla arată a agent de pază!

— Trebuie doar să tipăresc asta! Așteaptă-mă!

El tremura.

— Nu pot, Jeannie, nu pot! Îmi pare rău!

Înșfăcă geanta și se făcu nevăzut.

I se făcu milă de el, dar nu putea renunța. Dădu click pe My Computer, apoi pe A, unitatea pentru dischete, duse mouse-ul pe fișierul FBI și apăsă pe Tipărire.

Nu se întâmplă nimic. Imprimanta era încă în procesul de inițializare. Jeannie înjură.

Se duse la fereastră. Doi agenți de pază intrau în clădire.

Închise ușa biroului.

Se uită fix la imprimanta cu jet de cerneală.

— Haide, haide!

În fine, imprimanta porni și patru coli apărură în tăvița cu hârtie, după aceea se opri.

Scoase discheta și o strecură în buzunarul hainei albastre.

Cu inima bătându-i tare, înșfăcă paginile și se apucă să le citească.

Se vedeau vreo patruzeci de nume. Cele mai multe erau nume de bărbați, dar așa ceva n-o surprindea: aproape toate infracțiunile erau comise de bărbați. În unele cazuri, adresa corespundea

unei închisori. Lista era exact ceea ce spera ea să fie. Însă în acel moment avea nevoie de ceva special. Căută în listă după numele „Steve Logan” sau „Dennis Pinker”.

Le găsi pe amândouă. Și acestea erau legate de un al treilea: „Wayne Stattner”.

Se mai vedea o adresă din New York City și un număr de telefon cu prefixul 212.

Se uită fix la nume. *Wayne Stattner.* Individul care a violat-o pe Lisa chiar acolo, în sala de sport, și care a atacat-o pe ea în Philadelphia.

— Nenorocitule, șopti ea, dornică de răzbunare. O să punem noi laba pe tine.

Dar mai întâi trebuia să scape de acolo cu informațiile. Vârî hârtiile în buzunar, stinse luminile și deschise ușa.

Auzi voci pe coridor, probabil agenții de pază vorbind tare pe fundalul alarmei care continua să sune. Jeannie a întârziat prea mult. Cu grijă, închise ușa la loc. Îi tremurau picioarele și se sprijini de ușă, ascultând.

Îl auzi pe unul strigând:

— Sunt sigur că am văzut o lumină într-una dintre camerele astea.

— Mai bine le-am verifica pe fiecare, spuse celălalt.

Jeannie privi în jur prin încăpere, la lumina slabă care venea din afară. Niciun loc unde să se ascundă.

Întredeschise ușa. Nu vedea nimic și nici n-auzea ceva. Privi pe coridor. În capăt se zărea o dâră de lumină printr-o ușă deschisă. Așteptă și urmări cu atenție ce se întâmpla. Paznicii ieșiră, stinseră lumina, închiseră ușa, apoi intrară în camera următoare, laboratorul. Le va lua un minut sau două ca să verifice încăperea. Oare avea timp să se furișeze nevăzută și să ajungă la scară?

Ieși pe coridor. Printr-un efort suprem de voință, se stăpâni să n-o ia la goană.

Trecu de ușa laboratorului. Nu rezistă tentației de a arunca o privire înăuntru. Agenții de pază erau cu spatele la ea; unul se uita într-un dulap metalic, celălalt privea curios un șir de filme test ADN de pe un stativ luminat din interior. Niciunul n-o zări.

Ajunse în capătul coridorului și deschise ușa rotativă.

Era pe punctul să treacă prin aceasta, când unul din agenții de pază strigă din spate:

— Hei! Tu! Stai pe loc!

Deși instinctul îi spunea s-o ia la fugă, reuși să se controleze. Lăsă ușa rotativă închisă, se întoarse și zâmbi.

Cei doi agenți de pază alergau spre ea. Erau trecuți bine de cincizeci de ani, probabil polițiști ieșiți la pensie.

Jeannie își simțea gâtul încordat și respira sacadat.

— Bună seara, rosti ea. Vă pot ajuta cu ceva, domnilor?

Zgomotul alarmei îi acoperea tremurul din glas.

— S-a declanșat o alarmă în clădire, spuse unul din agenții de pază.

— Credeți că e un intrus? întrebă ea, cu toate că era o stupiditate.

— E posibil. Ați văzut sau auzit ceva neobișnuit, doamnă profesoară?

Agenții de pază presupuneau că Jeannie era unul dintre membrii corpului didactic, iar asta era bine.

— De fapt, cred că am auzit un zgomot de sticlă spartă. Părea să vină dinspre etajul de deasupra, deși nu sunt sigură de asta.

Cei doi agenți de pază se uitară unul la celălalt.

— O să verificăm, zis unul din ei.

Celălalt fu mai curios.

— Pot să vă întreb ce aveți în buzunar?

— Niște hârtii.

— Evident. Pot să le văd?

Jeannie n-avea de gând să dea hârtiile cuiva; erau prea prețioase. Așa că improviză.

— Desigur, zise ea pretinzând că e de acord și le scoase din buzunar, pe urmă păru că se răzgândește, le împături și le băgă înapoi. Dacă mă gândesc mai bine, nu, nu puteți. Sunt informații personale.

— Mă văd nevoit să insist. La instruire ni s-a spus că într-un astfel de loc hârtiile pot fi foarte valoroase.

— Mă tem că n-am să vă las să-mi citiți corespondența privată doar pentru că s-a declanșat o alarmă într-o clădire.

— În cazul ăsta, trebuie să vă cer să veniți cu mine până la biroul nostru de pază, ca să vorbiți cu șeful meu.

— În regulă, acceptă ea. Ne vedem afară.

Trecu repede prin ușa rotativă și coborî în fugă scările.

Agenții de pază alergară după ea.

— Stați așa!

Jeannie se opri în holul de la parter. Unul din ei o prinse de braț, iar celălalt deschise ușa. Ieșiră toți trei afară.

— Nu-i nevoie să mă țineți, protestă ea.

— Prefer s-o fac, replică gâfâind bărbatul care o ținea.

Jeannie a mai trecut prin așa ceva. Prinse încheietura brațului agentului de pază și strânse tare.

— Auu! țipă omul de durere.

După aceea îi dădu drumul și o luă la fugă.

— Hei! Ticăloaso, oprește-te!

Cei doi porniră în urmărire.

N-aveau nicio șansă. Jeannie era cu douăzeci și cinci de ani mai tânără ca ei și cu forma sportivă a unui cal de curse. Îndepărtându-se de cei doi bărbați, nu-i mai fu frică. Goni ca vântul, râzând. Indivizii o urmăriră câțiva pași, apoi renunțară. Se uită în urmă și-i văzu pe amândoi aplecați de mijloc și icnind.

Continuă să alerge până în parcare.

Tatăl ei o aștepta lângă mașină. Jeannie descuie vehiculul, se urcară amândoi, pe urmă ieși din parcare cu farurile stinse.

— Îmi pare rău, Jeannie. Am crezut că pot face asta pentru tine, însă mi-am pierdut îndemânarea. N-o să mai dau spargeri niciodată.

— Ce veste bună! În plus, am obținut ce am vrut!

— Mi-aș dori să fiu un tată bun pentru tine. Cred că e prea târziu să încep acum.

Jeannie ieși din campus pe șoseaua de acces și aprinse farurile.

— Nu e prea târziu, tată. Chiar nu e.

— Poate. Însă am încercat ceva pentru tine, nu?

— Ai încercat și ai reușit! M-ai băgat înăuntru! N-aș fi reușit singură.

— Mda, cred că ai dreptate.

Jeannie conduse cu viteză spre casă. Era nerăbdătoare să verifice numărul de telefon din listă. Dacă nu mai era de actualitate, atunci avea o problemă. Și mai dorea să audă vocea lui Wayne Stattner.

Imediat ce intrară în apartament, Jeannie ridică receptorul și formă numărul.

Îi răspunse un bărbat:

— Alo?

Nu-și dădea seama de nimic dintr-un singur cuvânt.

— Aș putea să vorbesc cu Wayne Stattner, vă rog?

— Mda, Wayne aici, cine sună?

Semăna cu vocea lui Steve. „Nemernicule, de ce mi-ai rupt chiloții?” Își reprimă dezgustul și zise:

— Domnule Stattner, vă sun din partea unei firme de cercetare a pieței, care v-a ales să primiți o ofertă specială…

— Du-te naibii și mori, șuieră Wayne și închise.

— El e, se adresă Jeannie tatălui ei. Chiar are o voce asemănătoare cu a lui Steve, doar că Steve e mai politicos.

Îi povesti pe scurt despre ce era vorba. Tatăl își făcu o idee generală, deși consideră că putea fi vorba despre scenariul unui film.

— Și ce o să faci acum?

— O să sun la poliție.

Formă numărul Diviziei de Infracțiuni de Natură Sexuală și ceru cu sergentul Delaware.

Tatăl ei clătină uimit din cap.

— Uite ceva cu care-mi vine greu să mă obișnuiesc: ideea de a colabora cu poliția. Sper doar ca femeia aceasta sergent să fie diferită de toți ceilalți detectivi pe care i-am cunoscut.

— Cred că probabil și este.

Nu se aștepta s-o găsească pe Mish la birou – era ora nouă seara. Intenționa să le ceară celor de acolo să-i transmită un mesaj urgent. Din fericire, Mish era încă la lucru.

— Îmi completez hârțogăria, îi explică polițista. Ce s-a întâmplat?

— Steve Logan și Dennis Pinker nu sunt gemeni.

— Dar credeam că…

— Sunt tripleți.

Urmă o pauză lungă. Când Mish vorbi din nou, fu mai prudentă.

— De unde știi?

— Îți amintești că ți-am povestit cum am dat de Steve și de Dennis, cercetând o bază de date cu amprente dentare pentru perechi de înregistrări similare?

— Da.

— Săptămâna asta am cercetat fișierul FBI de amprente digitale în căutarea de amprente similare. Programul mi i-a dat pe Steve, Dennis și un al treilea individ în grup.

— Au aceleași amprente digitale?

— Nu chiar identice. Însă tocmai l-am sunat pe cel de-al treilea tip. Are vocea ca a lui Steve. Sunt foarte sigură că seamănă fizic. Trebuie să mă crezi, Mish.

— Ai și o adresă?

— Da. În New York.

— Dă-o încoace.

— Cu o condiție.

Tonul lui Misii se înăspri.

— Jeannie, vorbești cu o polițistă. Nu pui condiții, ci doar răspunzi la blestematele de întrebări. Și acum dă-mi adresa.

— Trebuie să-mi satisfac curiozitatea. Vreau să-l văd.

— Vrei să mergi la închisoare? Asta e întrebarea pentru tine în clipa asta. Dacă nu, ai face mai bine să-mi dai adresa.

— Vreau să-l vedem împreună amândouă. Mâine.

Urmă o nouă pauză.

— Ar trebui să te bag în spatele gratiilor pentru tăinuirea unui infractor.

— Am putea prinde primul avion spre New York, dimineață.

— Bine.

SÂMBĂTĂ

43

Prinseră cursa US Airways către New York de la ora 6:40 dimineața.

Jeannie era plină de speranță. Acel drum putea însemna sfârșitul coșmarului pentru Steve. L-a sunat cu o noapte în urmă ca să-l pună la curent cu noutățile și el a fost entuziasmat. Ar fi vrut să vină la New York cu ele, dar Jeannie știa că Mish n-ar fi acceptat. În schimb, i-a promis că-l va suna de îndată ce avea alte noutăți.

Mish era sceptică. Îi venea greu să creadă povestea lui Jeannie, însă trebuia s-o verifice.

Datele primite de Jeannie nu dezvăluiau de ce amprentele lui Wayne Stattner se găseau pe lista FBI, dar Mish a efectuat niște verificări de-a lungul nopții și, în acel moment, în vreme ce decolau de pe aeroportul internațional Washington din Baltimore, îi relată lui Jeannie cazul. Cu trei ani înainte, părinții disperați ai unei fete de paisprezece ani au descoperit-o în apartamentul din New York al lui Stattner. L-au acuzat de răpire. El a negat fapta, argumentând că fata n-a fost forțată să vină acolo. Iar ea a declarat că era îndrăgostită de el. Pe atunci, Wayne avea doar nouăsprezece ani, așa că, în cele din urmă, nu s-a depus plângere oficială.

Povestea sugera că Stattner simțea nevoia să domine femeile, însă așa ceva nu prea se potrivea, în opinia lui Jeannie, cu profilul psihologic al unui violator. În orice caz, Mish îi zise că nu existau reguli stricte din acest punct de vedere.

Jeannie nu i-a povestit lui Mish despre bărbatul care a atacat-o în Philadelphia. Știa că Mish n-ar fi crezut-o că bărbatul acela n-a fost Steve. Mish ar fi dorit să-l interogheze ea însăși pe Steve, iar acesta n-avea nevoie de asta. În consecință, Jeannie se văzu nevoită să păstreze tăcerea și asupra individului care a sunat-o cu o zi înainte și a

amenințat-o cu moartea. N-a relatat nimănui despre întâmplare, nici măcar lui Steve; n-avea chef să-l îngrijoreze și mai mult.

Jeannie și-ar fi dorit s-o placă pe Mish, dar între ele exista permanent un soi de tensiune. Ca polițist, Mish se aștepta ca oamenii să se conformeze cu ceea ce cerea ea, iar Jeannie ura o astfel de atitudine la o ființă omenească. În încercarea de a se apropia de ea, o întrebă cum a devenit polițist.

— Eram secretară și am obținut o slujbă la FBI, îi răspunse Mish. Am stat acolo zece ani. Începusem să cred că pot face treburile mai bine decât agentul pentru care lucram. Așa că am aplicat la programul de instruire pentru polițiști. M-am dus la Academia de Poliție, am devenit polițist de patrulă, apoi m-am oferit voluntar pentru munca de ofițer acoperit din cadrul Diviziei de narcotice. A fost înfricoșător, însă am dovedit că eram dură.

Pentru o secundă, Jeannie se simți înstrăinată de însoțitoarea ei. Și asta deoarece ea mai fuma marijuana din când în când. În plus, ura oamenii care ar fi vrut s-o arunce în închisoare pentru asta.

— După aceea am trecut la Departamentul de Abuzuri împotriva Copiilor, continuă Mish. Acolo n-am rezistat multă vreme. Nimeni nu rezistă. E vorba despre o muncă importantă, dar nimeni nu poate vedea astfel de grozăvii la nesfârșit. Înnebunești, pur și simplu. Așa că, în cele din urmă, am ajuns la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală.

— Nu pare cine știe ce progres.

— Cel puțin aici victimele sunt adulți. Iar după câțiva ani m-au avansat la gradul de sergent și mi-au dat comanda departamentului.

— Cred că toți detectivii care anchetează violuri ar trebui să fie femei, zise Jeannie.

— Nu sunt convinsă că aș fi de acord.

Jeannie era surprinsă.

— Nu crezi că victimele ar vorbi mai ușor cu o femeie?

— Poate că victimele mai în vârstă; să spunem femeile peste șaptezeci de ani.

Pe Jeannie o trecu un fior la gândul unor femei fragile și bătrâne violate.

— Totuși, ca să fiu sinceră, cele mai multe victime ar fi în stare să-și spună povestea și unui zid.

— Bărbații cred întotdeauna că femeile au cerut să fie violate.

— Doar că raportul legat de viol trebuie să fie contestat la un moment dat, dacă e să fie vorba despre un proces corect. Iar când se pune problema unui asemenea gen de interogatoriu, femeile pot fi mai brutale decât bărbații, mai ales față de alte femei.

Lui Jeannie îi venea greu să creadă și se întreba dacă nu cumva Mish își apăra, pur și simplu, colegii de sex masculin în fața unei străine.

Rămase fără subiecte despre care să vorbească, Jeannie căzu într-un soi de reverie, întrebându-se ce-i rezerva viitorul. Nu se putea obișnui cu ideea că era posibil să nu mai continue ca om de știință pentru tot restul vieții. În visurile ei legate de viitor se vedea bătrână și recunoscută la nivel mondial pentru munca ei, cu părul albit și cu degete zbârcite, în vreme ce studenților li se spunea la cursuri: „N-am înțeles comportamentul infracțional al oamenilor până la publicarea cărții revoluționare a lui Jeannie Ferrami din anul 2000”. Însă în acel moment așa ceva n-avea să se mai petreacă. Îi trebuia o nouă fantezie.

Aterizară pe aeroportul La Guardia la câteva minute după ora opt și luară un taxi rablagit către oraș. Mașina avea suspensiile uzate și se bălăngănea încoace și încolo cât a străbătut cartierul Queens, apoi tunelul Midtown către Manhattan. Jeannie s-ar fi simțit inconfortabil într-un Cadillac: se ducea să-l vadă pe individul care a

atacat-o în propria mașină și simțea un nod în stomac.

Wayne Stattner locuia într-o clădire joasă din centru, la sud de Houston Street. Era o dimineață însorită de duminică și pe străzi ieșiseră deja tineri ca să cumpere brioșe și să bea cappucino pe terasele cafenelelor de pe trotuare sau să privească vitrinele galeriilor de artă.

Erau așteptate de un detectiv de la Secția 1 de poliție locală, într-un Ford Escort parcat în fața clădirii unde locuia Stattner. Bărbatul le strânse mâinile și se prezentă ursuz ca fiind Herb Reitz. Jeannie bănui imediat că a fi escortă pentru niște oaspeți din afara orașului constituia o corvoadă pentru detectivi.

— Apreciem că ați venit, aici într-o zi de duminică pentru a ne ajuta, zise Mish și-i zâmbi cald și amabil colegului de breaslă.

Omul se mai înmuie.

— Nicio problemă.

— Când veți avea nevoie de ajutor în Baltimore, vreau să mă sunați personal.

— Așa voi face.

Jeannie ar fi vrut să exclame: „Pentru numele lui Dumnezeu, haideți să trecem la treabă!”

Intrară în clădire și luară un ascensor până la ultimul etaj.

— Câte un apartament pe etaj, explică Herb. Suspectul ăsta e un om bogat. Ce a comis?

— Viol, răspunse Mish.

Ascensorul se opri și ușa se deschise direct în fața apartamentului. Mish sună la sonerie. Urmă o lungă tăcere. Herb ținea deschisă ușa ascensorului. Jeannie se ruga în gând ca Wayne să nu fi plecat din oraș în weekend; nu mai suporta să aștepte. Mish sună din nou și ținu degetul apăsat pe buton.

— Cine mama dracului e? întrebă în cele din urmă un bărbat dinăuntru.

El era. Vocea o îngrozi pe Jeannie.

— Poliția, cine naiba să fie. Deschide ușa!

Tonul se schimbă.

— Vă rog să vă ridicați legitimația până la vizorul din fața dumneavoastră.

Herb arătă insigna de detectiv.

— Bine, așteptați puțin.

„Asta e, reflectă Jeannie. Acum o să-l văd."

Ușa fu deschisă de un tânăr cu părul vâlvoi și în picioarele goale, îmbrăcat cu un halat de baie de un negru spălăcit.

Jeannie se holbă la el, dezorientată.

Individul era dublura lui Steve – doar că avea părul negru.

— Wayne Stattner? întrebă Herb.

— Da.

„Probabil că și l-a vopsit, chibzui Jeannie. Și l-a vopsit ieri sau joi seara."

— Sunt detectivul Herb Reitz de la Secția 1.

— Sunt întotdeauna dornic să colaborez cu poliția, Herb, spuse Wayne.

Aruncă o privire scurtă spre Mish și Jeannie. Doctorița nu zări pe fața lui niciun semn că ar fi recunoscut-o.

— Nu vreți să intrați?

Păși înăuntru. Holul fără ferestre era zugrăvit în negru și avea trei uși vopsite în roșu. Într-un colț stătea o imitație de schelet omenesc de genul celor folosite în facultățile de medicină, dar acesta purta o eșarfă roșie și avea cătușe de poliție pe încheieturile osoase.

Wayne îi conduse prin una dintre ușile roșii către o încăpere mare, cu tavan înalt. Draperiile din catifea neagră erau trase, iar încăperea era luminată de aplice. Pe unul dintre pereți se vedea un steag nazist de mari dimensiuni. Într-un coș pentru umbrele se găsea o colecție de bice, sub o lumină încastrată în tavan. Pe un șevalet era o pictură mare în ulei ilustrând crucificarea; uitându-se mai de aproape, Jeannie văzu că silueta crucificată nu era Iisus Hristos, ci o femeie

voluptuoasă cu păr blond și lung. Se cutremură plină de dezgust.

Asta era casa unui sadic: n-ar fi fost mai evident nici dacă individul ar fi montat un indicator special.

Herb privea uimit în jurul lui.

— Din ce trăiți, domnule Stattner?

— Dețin două cluburi de noapte în New York. Sincer, tocmai de aceea sunt dornic să colaborez cu poliția. M-am ferit de probleme din rațiuni de afaceri.

Herb pocni din degete.

— Bineînțeles, Wayne Stattner. Am citit despre dumneata într-un articol din revista *New York:* „Tinerii milionari ai Manhattanului". Ar fi trebuit să recunosc numele.

— Nu vreți să luați loc?

Jeannie se îndreptă spre un scaun, apoi constată că era un scaun electric de genul celor întrebuințate la execuții. Ezită, se strâmbă, pe urmă se așeză altundeva.

— Ea este sergentul Michelle Delaware de la poliția orașului Baltimore, zise Herb.

— Baltimore? se miră Wayne.

Jeannie îi urmărea fața în căutarea unor semne de frică, însă el părea un bun actor.

— Există infracțiuni în Baltimore? rosti el sarcastic.

— Părul tău e vopsit, nu-i așa? întrebă Jeannie.

Mish îi aruncă o privire iritată: Jeannie trebuia doar să-l observe pe suspect, nu să-i pună întrebări.

În orice caz, Wayne nu păru deranjat.

— Inteligent din partea ta că ai observat.

„Am avut dreptate, se gândi Jeannie, triumfând în sinea ei. El este. Da, mâinile lui… îmi amintesc cum mi-a rupt hainele. Te-am prins, ticălosule", se gândi ea.

— Când ți l-ai vopsit? îl iscodi ea în continuare.

— Când aveam cincisprezece ani, răspunse el.

„Mincinosule!"

— Negrul a fost la modă de când mă știu.

„Părul tău era deschis la culoare joi, când ți-ai strecurat mâinile alea mari pe sub fusta mea, și duminică, atunci când ai violat-o pe prietena mea, Lisa, în sala de sport de la JFU.”

Dar de ce mințea? Oare știa că aveau deja un suspect cu păr deschis la culoare?

— Despre ce e vorba? întrebă el. Culoarea părului meu este un *indiciul* îmi plac misterele.

— Nu vă vom reține mult, interveni Mish. Trebuie să știm unde ați fost duminica trecută la ora opt seara.

Jeannie se întrebă dacă Stattner avea alibi. I-ar fi fost ușor să pretindă că la ora aia juca poker cu niște indivizi dubioși, plătiți pentru a-i susține declarația, sau să spună că era în pat cu o prostituată care era în stare să rostească orice minciună pentru o sumă de bani.

Însă tipul o surprinse.

— E ușor de răspuns, zise el. Eram în California.

— Poate confirma cineva afirmația?

El râse.

— Cred că doar vreo sută de milioane de oameni.

Jeannie începea să aibă o presimțire rea. Tipul n-avea un alibi real. *Trebuia* să fie violatorul.

— Cum adică? întrebă Mish.

— Am fost la gala Premiilor Emmy.

Jeannie își aminti de festivitatea de decernare a Premiilor Emmy care era transmisă la televizor în salonul de spital al Lisei. Cum era posibil ca Wayne să fi fost la ceremonie? Abia dacă ar fi reușit să ajungă la aeroport în răstimpul în care Jeannie s-a dus la spital.

— Bineînțeles că n-am câștigat nimic, adăugă Wayne. Nu activez în branșă. Dar Salina Jones activează și este o veche prietenă de-a mea.

Aruncă o privire spre tabloul în ulei și Jeannie își dădu seama că femeia din pictură semăna cu

actrița care o juca pe Babe, fiica morocănosului Brian din telenovela *Too Many Cooks*. Probabil că femeia îi pozase pentru tablou.

— Salina a câștigat premiul pentru cea mai bună actriță de comedie, iar eu am sărutat-o pe ambii obraji când a coborât de pe scenă cu trofeul în mână, precizează Wayne. A fost un moment frumos, surprins de camerele de televiziune pentru eternitate și transmis în întreaga lume. Îl am înregistrat pe video. Și a mai apărut o fotografie în revista *People* de săptămâna asta.

Arătă înspre o revistă aruncată pe covor.

Cu inima frântă, Jeannie ridică revista de jos. Văzu o fotografie cu Wayne. Arăta nemaipomenit în smoching, sărutând-o pe Selina în vreme ce aceasta ținea strâns statueta Emmy.

Iar el avea părul negru.

Sub fotografie scria: „Wayne Stattner, impresarul de cluburi de noapte din New York, o felicită pe cunoscuta vedetă Salina Jones cu ocazia primirii Premiului Emmy pentru rolul din *Too Many Cooks* în cadrul ceremoniei de duminică noaptea de la Hollywood”.

Era un alibi cât se poate de veridic.

Însă cum era posibil așa ceva?

— Ei bine, domnule Stattner, nu vă mai răpim din timpul dumneavoastră, zise Mish.

— Ce credeați că aș fi putut face?

— Anchetăm un viol care s-a petrecut în Baltimore în noaptea de duminică.

— N-am fost eu, spuse Wayne.

Mish se uită la tabloul cu scena crucificării și el îi urmări privirea.

— Toate victimele mele se oferă voluntare, explică el, uitându-se la ea lung și sugestiv.

Mish se îmbujoră și se întoarse cu spatele.

Jeannie era dezolată. Își pierduse orice urmă de speranță. Totuși era lucidă și când se ridicară să plece i se adresă lui Stattner:

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur, răspunse Wayne cu aceeași amabilitate.

— Ai frați sau surori?

— Sunt copil singur la părinți.

— La data nașterii tale, tatăl tău era în armată, am dreptate?

— Da, era instructor de piloți de elicopter la Fort Bragg. De unde ai știut?

— Știi cumva dacă mama ta a avut probleme cu concepția?

— Sunt întrebări ciudate pentru un polițist.

— Doctorița Ferrami este om de știință la Universitatea Jones Falls, precizează Mish. Cercetările ei sunt strâns legate de cazul la care lucrez.

— A menționat vreodată ceva mama ta despre vreun tratament pentru infertilitate? întrebă Jeannie.

— Mie, nu.

— Te deranjează dacă o întrebăm?

— A murit.

— Îmi pare rău. Dar tatăl tău?

Wayne ridică din umeri.

— Îl puteți suna.

— Mi-ar face plăcere.

— Locuiește în Miami. Vă dau numărul lui.

Jeannie îi oferi un pix. Wayne scrise un număr pe o pagină din revista *People,* rupse colțul și i-l dădu.

Se duseră spre ușă.

— Vă mulțumesc pentru colaborare, domnule Stattner, spuse Herb.

— Oricând.

În vreme ce coborau cu ascensorul, Jeannie rosti deznădăjduită:

— Ce credeți despre alibiul lui?

— O să verific, răspunse Mish. Însă pare veridic.

Jeannie clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că e nevinovat.

— Oh, e mai mult ca sigur vinovat, draga mea, ai încredere în mine!

44

Steve stătea lângă telefon în bucătăria mare a casei părinților din Georgetown, urmărindu-și mama cum pregătea niște chiftele și așteptând să sune Jeannie. Se întreba dacă Wayne Stattner era cu adevărat dublura lui. Se mai întreba dacă Jeannie și sergentul Delaware îl vor găsi la adresa din New York. Se întreba, totodată, dacă Wayne va mărturisi violul comis asupra Lisei Hoxton.

Mama lui tăia ceapă. A fost uluită și năucită când a aflat ce i s-a făcut la clinica Aventine în decembrie 1972. N-a crezut chiar totul, dar a acceptat cu inima strânsă, în vreme ce discutau cu avocatul. Cu o seară înainte, Steve a stat până târziu cu părinții lui, vorbind despre povestea lor ciudată. Atunci, mama lui s-a înfuriat; ideea că doctorii puteau face experimente pe pacienți fără acordul lor era de neconceput. În rubrica ei de revistă scria mult despre dreptul femeilor de a-și controla propriul trup.

Surprinzător, tatăl a fost mai calm. Steve s-ar fi așteptat ca un bărbat să reacționeze mai violent la aspectele legate de intimitate ale întregii povești. Însă a fost rațional. Acceptând logica lui Jeannie, a speculat despre alte explicații posibile ale fenomenului tripleților și a tras în final concluzia că Jeannie avea, probabil, dreptate. În orice caz, reacția calmă făcea parte din codul de conduită al tatălui său. Cu toate acestea, nimeni nu știa ce gândea cu adevărat. În acea clipă, tatăl se afla în curte și uda apatic cu furtunul un strat de flori, dar pe dinăuntru era posibil să fiarbă.

Mama lui începu să prăjească ceapa, iar mirosul degajat îi lăsa gura apă lui Steve.

— Chiftele cu piure de cartofi și ketchup, zise el. Unul dintre felurile mele preferate.

— Când aveai cinci ani, asta doreai să mănânci zilnic, îi spuse mama lui zâmbind.

— Țin minte. În bucătăria aia mică din Hoover Tower.

— Ții minte asta?

— Vag. Îmi aduc aminte că ne-am mutat și că pe urmă mă simțeam foarte ciudat să stau într-o casă în loc de un apartament.

— Cam pe atunci am început să scot bani de pe urma primei mele cărți, *Ce să faci când nu poți rămâne gravidă,* replică ea, oftând. Dacă va ieși la iveală vreodată adevărul despre cum am rămas gravidă, cartea aia o să pară o idioțenie.

— Sper ca oamenii care au cumpărat-o să nu-și ceară banii înapoi.

Mama lui puse carnea tocată și ceapa în tigaie și se șterse pe mâini.

— M-am gândit la asta toată noaptea, și știi ceva? Mă bucur că mi-au făcut așa ceva în clinica Aventine.

— De ce? Noaptea trecută erai furioasă.

— Și într-un fel încă sunt, pentru că am fost folosită drept cobai de laborator. Însă mi-am dat seama de un lucru simplu: dacă n-ar fi efectuat experimente pe mine, nu te-aș fi avut pe tine. Altceva nu mai contează.

— Nu te deranjează că nu sunt, de fapt, al tău?

Ea îl cuprinse cu brațele.

— Ești al meu, Steve. Nimic nu poate schimba asta.

Sună telefonul și Steve smulse receptorul.

— Alo?

— Aici e Jeannie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Steve dintr-o suflare. Era acasă?

— Da, și e copia ta fidelă, doar că-și vopsește părul negru.

— Dumnezeule, *chiar suntem* trei!

— Da. Mama lui Wayne a murit, dar tocmai am vorbit cu tatăl lui în Florida, iar el a confirmat că ea a fost tratată la clinica Aventine.

Vestea era bună, însă Jeannie părea dezamăgită, așa că entuziasmul lui Steve se mai domoli.

— Nu pari la fel de mulțumită pe cât ar trebui să fii.

— Are un alibi pentru duminică.

— La naiba! exclamă Steve simțind cum i se năruiau speranțele. Cum se poate? Ce fel de alibi?

— Beton. A fost la gala Premiilor Emmy din Los Angeles. Există și fotografii.

— E băgat în filme?

— Deține cluburi de noapte. E un soi de celebritate minoră.

Steve își dădea seama de ce era ea atât de dezamăgită. L-a descoperit pe Wayne, însă asta nu i-a ajutat pe niciunul să progreseze. Pe lângă dărâmat sufletește, Steve era și nedumerit.

— Atunci, cine a violat-o pe Lisa?

— Ții minte ce spune, de obicei, Sherlock Holmes? „Când ai eliminat imposibilul, ce rămâne trebuie – oricât ar fi de improbabil – să fie adevărul.” Sau poate că asta zicea Hercule Poirot.

Steve simți un fior de gheață. Doar nu credea Jeannie că *el* o violase pe Lisa?

— *Și care* e adevărul?

— Sunt patru gemeni.

— *Cvadrupleți*? Jeannie, asta e o nebunie.

— Nu cvadrupleți. Nu cred că embrionul ăsta s-a divizat în patru din *întâmplare.* Trebuie să fi fost o procedură deliberată, parte a unui experiment.

— E posibil?

— Astăzi este. Ai auzit de clonare. În anii ’70 era doar o idee. Dar se pare că Genetico era cu ani mulți înaintea celorlalți din domeniu – poate deoarece operau în secret și puteau face experimente pe oameni.

— Susții deci că sunt o clonă.

— Trebuie să fii. Îmi pare rău, Steve. Îți tot dau vești dramatice. E bine că ai părinții pe care-i ai.

— Mda. Și cum e Wayne ăsta?

— Te sperie. Are o pictură care o arată pe Salina Jones crucificată goală. Abia așteptam să ies din apartamentul lui.

Steve tăcu. „Una dintre clonele mele este ucigaș, alta este sadic, iar cea de-a patra, ipotetică, este violator. Oare eu ce sunt?”

— Ideea cu clonele explică și de ce aveți cu toții zile de naștere diferite, continuă Jeannie. Embrionii au fost ținuți în laborator pe perioade diferite de timp înainte de a fi implantate în utere de femei.

„De ce mi s-a întâmplat așa ceva tocmai mie? De ce n-am putut să fiu ca toți ceilalți?”

— Trebuie să ne îmbarcăm în avion, așa că am să închid.

— Vreau să te văd. O să vin cu mașina în Baltimore.

— Bine. La revedere.

Steve închise.

— Ai auzit, îi zise el mamei lui.

— Mda. Arată ca tine, însă are un alibi, deci ea crede că trebuie să fiți patru și sunteți toți clone.

— Dacă suntem clone, atunci trebuie să fiu ca ei.

— Nu. Tu doar semeni fizic cu ei, dar ești altfel pentru că ești al meu.

— Și totuși nu sunt, spuse Steve și zări tresărirea de durere pe chipul mamei sale, cu toate că și pe el îl durea cumplit. Sunt copilul a doi străini aleși de cercetătorii angajați de Genetico. Asta e moștenirea mea.

— Trebuie să fii altfel decât ceilalți deoarece te *comporți* altfel.

— Oare asta dovedește că structura mea e diferită de a lor? Sau doar că am învățat s-o ascund, ca un animal domesticit? Tu m-ai făcut ce sunt acum? Sau Genetico?

— Nu știu, fiule. Pur și simplu, nu știu.

45

Jeannie făcu un duș și-și spălă părul, apoi se machie cu mare atenție. Decise să nu folosească ruj sau fard. Îmbrăcă o bluză largă decoltată purpurie și pantaloni gri strânși pe coapse, fără lenjerie intimă sau pantofi. Își puse bijuteria de nas favorită, un mic safir în montură din argint. În oglindă arăta ca o bombă sexy.

— Pleci la biserică, dom'șoară? zise ea cu voce tare.

După aceea își făcu singură cu ochiul și se duse în living.

Tatăl ei plecase din nou. Prefera să stea la Patty, unde îi avea pe cei trei nepoți cu care să se distreze. Patty venise să-l ia în vreme ce Jeannie se afla în New York.

N-avea altceva de făcut decât să stea și să-l aștepte pe Steve. Încercă să nu se gândească la marea dezamăgire din acea zi. Se săturase. Îi era foame; băuse doar cafea toată ziua. Se întrebă dacă să mănânce sau să aștepte până ce venea și el. Zâmbi când își aminti cum el mâncase opt gogoși cu scorțișoară la micul dejun. Oare asta se întâmplase doar cu o zi în urmă? I se părea că trecuse o săptămână.

Brusc, își dădu seama că frigiderul era gol. Ar fi fost oribil ca el să vină înfometat și să nu aibă ce să-i dea să mănânce! Se încălță rapid cu o pereche de ghete Dr. Martens și ieși din casă. Se urcă în mașină și conduse până la 7-Eleven, la intersecția dintre Falls Road și 36th Street, de unde cumpără ouă, șuncă, lapte, o pâine cu semințe, salată, bere Dos Equis, înghețată Ben & Jerry's Rainforest Crunch și alte patru pachete de gogoși cu scorțișoară, congelate.

În vreme ce aștepta să plătească își dădu seama că el putea să fi ajuns între timp. Era posibil chiar să plece din nou! Ieși în fugă din magazin cu

brațele pline și conduse până acasă ca o nebună, imaginându-și-l așteptând pe pragul casei.

Când ajunse nu văzu pe nimeni în fața reședinței și nici Datsunul lui ruginit. Intră și băgă alimentele în frigider. Scoase ouăle din carton și le așeză în tava specială, desfăcu baxul de bere și introduse o capsulă în aparatul de cafea. După care se trezi din nou că n-are nimic de făcut.

O fulgeră ideea că se comporta cu totul nefiresc. Niciodată până atunci nu-și mai făcuse griji că unui bărbat i-ar fi putut fi foame. Când era în relație cu Will Temple, avea un comportament mai libertin față de nevoile lui. Dacă lui îi era foame, își pregătea singur ceva de mâncare. Dacă frigiderul era gol, atunci se ducea la magazin, și dacă magazinul era închis, el își lua ceva de la un fast-food. Dar, în acel moment, Jeannie simțea că se schimbase. Steve avea un impact mai mare asupra ei decât alți bărbați, chiar dacă-l cunoștea doar de câteva zile…

Soneria de la ușă răsună ca o explozie.

Sări în picioare, cu inima bătându-i tare în piept, și vorbi la interfon:

— Da?

— Jeannie? Aici e Steve.

Atinse butonul care descuia ușa de la intrare. Rămase nemișcată câteva clipe, simțindu-se rușinată. Se comporta ca o adolescentă. Îl urmări pe Steve urcând scările îmbrăcat cu un tricou gri și blugi largi. Pe chip i se citea durerea și dezamăgirea ultimelor douăzeci și patru de ore. Îl luă în brațe. Trupul lui puternic părea încordat.

Îl conduse în living. Steve se așeză pe canapea, iar Jeannie se duse în bucătărie și apăsă butonul de pornire al aparatului de cafea. Se simțea extrem de apropiată de el. Nu procedaseră așa cum fac toți oamenii în general, adică nu-și dăduseră întâlniri, nu se duseseră la restaurante și la filme împreună, așa cum obișnuise Jeannie să facă înainte. În schimb, se bătuseră împreună umăr la umăr,

dezlegaseră câteva mistere și se treziseră persecutați de dușmani ascunși în umbră. Așa ceva îi transformase rapid în prieteni.

— Vrei niște cafea?

Steve clătină din cap.

— Aș prefera să ne ținem de mână.

Se așeză lângă el pe canapea și-l luă de mână. El se aplecă spre ea și o sărută pe buze. Era primul lor sărut adevărat. Ea îi strânse tare mâna și-și desfăcu buzele. Gustul gurii lui o făcu să se gândească la fumul generat de lemnul ars. Brusc, pasiunea i se stinse, întrebându-se dacă se spălase pe dinți; apoi își aminti că o făcuse și se liniști. El îi atinse sânii prin lâna moale a bluzei, cu niște mâini mari surprinzător de blânde. Ea procedă la fel, trecându-și palmele peste pieptul lui.

El se trase înapoi ca să se uite la ea. O privi țintă, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească trăsăturile ei în memorie. Cu buricele degetelor îi atinse sprâncenele, obrajii, vârful nasului și buzele, cu gesturi blânde, de parcă i-ar fi fost teamă să nu spargă ceva. Clătină din cap ușor, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea.

În privirea lui pătimașă, ea zări dorința. Omul acela o dorea cu toată ființa lui. Iar asta o excita. Pasiunea ei explodă brusc, ca o lavă curgând pe pantele unui vulcan. Nu mai simțise acei fluturi în stomac de un an și jumătate. Vru totul dintr-odată, trupul lui peste al ei, limba lui în gura ei și mâinile lui frământându-i întreg corpul.

Îi cuprinse fața și o trase spre ea, apoi îl sărută din nou, de această dată cu gura larg deschisă. Se lăsă pe spate pe canapea, până când el ajunse pe jumătate peste ea, cu greutatea trupului zdrobindu-i pieptul. Într-un final, îl împinse de pe ea, icnind, și zise:

— În dormitor.

Se desprinse de el și o luă înaintea lui. Își trase bluza peste cap și o aruncă pe jos. El veni în încăpere și închise ușa în urma lui cu călcâiul.

Văzând-o că se dezbracă, își scoase și el repede tricoul.

„Toți procedează așa, își zise ea. Toți închid ușa cu călcâiul.”

Steve își scoase pantofii, își desfăcu cureaua și-și dădu jos blugii. Avea un corp perfect, cu umeri largi, piept musculos și șolduri înguste.

„Dar care dintre ei este?”

El veni spre ea și Jeannie se dădu cu doi pași în spate.

„Individul de la telefon a zis: «Te-ar putea vizita din nou.»”

Steve se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

Jeannie era speriată.

— Nu pot face asta, zise ea.

Steve inspiră adânc și expiră cu putere.

— Uau! exclamă el, privind în altă direcție. Uau!

Ea își încrucișă brațele peste piept, acoperindu-și sânii.

— Nu știu cine ești.

El înțelese imediat.

— Oh, Doamne!

Se așeză pe pat cu spatele la ea, dezamăgit. Însă putea fi doar un gest actoricesc.

— Crezi să sunt cel pe care l-ai întâlnit în Philadelphia.

— Am crezut că erai tu.

— Dar de ce ar fi pretins el că eram eu?

— Nu contează.

— N-ar fi făcut-o doar în speranța unei partide rapide de sex. Dublurile mele au moduri aparte de a-și satisface poftele, însă nu așa. Dacă ar fi vrut să ți-o tragă, ți-ar fi pus un cuțit la gât sau ți-ar fi rupt ciorapii, sau ar fi dat foc la clădire, nu?

— M-a sunat cineva, zise Jeannie, tremurând. Un apel anonim. Mi-a spus: „Nu-ți mai băga nasul în lucruri care nu te privesc. Tipul pe care l-ai întâlnit în Philadelphia ar fi trebuit să te omoare.

S-a lăsat luat de val și a stricat totul. Dar te-ar putea vizita din nou. Așa că ai grijă!” De aceea trebuie să pleci, acum.

Își luă bluza de pe jos și și-o trase în grabă pe ea. N-o făcu să se simtă mai în siguranță.

În privirea lui se citea compătimire.

— Biata de Jeannie! Nemernicii te-au speriat rău de tot. Îmi pare rău.

Se ridică și-și trase blugii pe el.

Deodată, ea fu sigură că se înșală. Clona din Philadelphia, violatorul, n-ar fi făcut așa. Ar fi aruncat-o pe pat, i-ar fi rupt hainele de pe ea și ar fi încercat s-o aibă cu forța. Cel din încăpere era altfel. Era Steve. Simți o dorință aproape irezistibilă de a-l îmbrățișa și de a face dragoste cu el.

— Steve…

El zâmbi.

— Eu sunt.

Dar, oare, aceasta era strategia lui? După ce-i câștiga încrederea și ajungeau amândoi goi în pat, iar el stătea întins deasupra ei, oare nu cumva avea să se schimbe și să-și dezvăluie adevărata fire, cu acea dorință obsesivă de a vedea femeile înfricoșate și îndurerate? Se înfioră de groază doar la acest gând.

Nu era deloc bine. Își feri privirea.

— Ar fi mai bine să pleci, zise ea.

— Ai putea să mă întrebi ceva, propuse Steve.

— Bine. Unde l-am întâlnit pe Steve pentru prima dată?

— La terenul de tenis.

Răspuns corect.

— Doar că atât Steve, cât și violatorul erau acolo în ziua aia.

— Întreabă-mă altceva.

— Câte gogoși cu scorțișoară a mâncat Steve vineri dimineață?

El zâmbi.

— Opt, și mi-e rușine de asta.

Ea clătină cap, cuprinsă de disperare.

— Locul ăsta putea fi înțesat cu microfoane. Mi-au spionat biroul și mi-au descărcat mesajele, așa că ne-ar putea asculta chiar acum. Nu-l cunosc pe Steve Logan chiar așa de bine, iar ceea ce știu ar putea ști și alții.

— Cred că ai dreptate, zise el, trăgându-și tricoul.

Steve se așeză pe pat și se încălță. Jeannie se duse în living, deoarece nu dorea să stea în dormitor ca să se uite la el cum se îmbracă. Oare comitea o mare greșeală? Sau era cea mai isteață mișcare pe care o făcuse vreodată? Simți un junghi în inimă; dorea enorm să facă dragoste cu Steve. Cu toate acestea, ideea că s-ar fi putut trezi în pat cu cineva precum Wayne Stattner o făcea să tremure de frică.

Steve își făcu apariția, îmbrăcat. Jeannie se uită în ochii lui, căutând un semn care să-i alunge îndoielile, dar nu zări nimic. „Nu știu cine ești, pur și simplu, nu știu!”

Steve îi citi gândurile.

— Îmi dau seama că e inutil. Încrederea e încredere, iar când dispare, dispare, spuse el și o fracțiune de secundă lăsă să i se vadă frustrarea. Ce porcărie, ce nenorocită de porcărie!

Izbucnirea lui de furie o sperie. Jeannie era puternică, însă el era și mai puternic. Dorea ca el să plece din apartament, și încă repede.

El îi înțelese starea de spirit.

— Bine, plec, o asigură Steve, ducându-se spre ușă. Îți dai seama, sper, că *el* n-ar pleca.

Jeannie încuviință.

— Dar nu poți fi sigură până când nu plec de-a binelea. Iar dacă plec și mă întorc imediat, n-am rezolvat nimic. Ca tu să știi că sunt eu, trebuie *cu adevărat* să plec.

— Da.

Jeannie era sigură în acel moment că bărbatul acela era Steve, însă îndoielile aveau să-i revină

dacă el nu pleca de-a binelea.

— Avem nevoie de un cod secret, ca să știi că sunt eu.

— Bine.

— O să mă gândesc la ceva.

— Bine.

— La revedere, zise el. N-o să încerc să te sărut.

Steve coborî scara.

— Sună-mă, strigă el de jos.

Rămase nemișcată, încremenită pe loc, până când îl auzi trântind ușa de la intrarea în clădire.

Își mușcă buzele. Îi venea să plângă. Se duse la tejgheaua din bucătărie și-și turnă cafea într-o cană. O duse la buze, dar îi alunecă printre degete și se sparse de gresie.

— La naiba! exclamă ea.

I se înmuiară picioarele și se prăbuși pe canapea. Tocmai a trecut printr-un mare pericol. În acel moment știa că primejdia a fost în imaginația ei, totuși continua să se simtă recunoscătoare că a trecut. Avea senzația că i s-a umflat trupul din pricina dorinței nesatisfăcute. Își atinse zona pubiană: părțile intime îi erau umede.

— În curând, rosti ea cu voce scăzută. Curând.

Își imagină cum avea să fie data următoare când ei doi se vor întâlni, cum îl va îmbrățișa și săruta, cum își va cere iertare și cum el o va ierta cu gingășie. În vreme ce-și imagina toate astea, se atinse în cele mai intime locuri, iar după câteva clipe o inundă un spasm de plăcere.

Pe urmă, Jeannie adormi liniștită.

46

Berrington se simțea umilit și asta îl necăjea foarte mult.

A învins-o de mai multe ori pe Jeannie Ferrami, dar asta nu-i dădea nicio satisfacție. Ea l-a forțat să se furișeze ca un hoț. El a trimis o poveste unui ziar, s-a strecurat în biroul ei și i-a căutat prin sertare, iar în acel moment îi supraveghea casa. Însă frica îl copleșea. Simțea că Universul era pe cale să se destrame în jurul lui. Era disperat.

Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că avea să facă așa ceva cu doar câteva săptămâni înainte să împlinească șaizeci de ani: să stea în mașină, parcată lângă trotuar, și să urmărească ușa de la intrare a unui om de știință, ca un amărât de detectiv particular. Ce-ar zice mama lui? O femeie de optzeci și patru de ani, zveltă și bine îmbrăcată, care locuia într-un orășel din Maine, scriind scrisori îndrăznețe ziarului local și dedicându-se cu obstinație slujbei onorifice de responsabilă cu aranjamentele florale pentru biserica episcopală. S-ar fi înfiorat toată de rușine aflând ce făcuse fiul ei.

Doamne ferește ca el să fie văzut de cineva cunoscut. Era atent să nu se uite în ochii trecătorilor. Din nefericire, mașina lui era prea stridentă. Berrington o socotea elegantă și discretă, dar pe strada aceea nu se prea vedeau alte mașini Lincoln Town Car parcate: cele mai multe erau modele japoneze vechi și Pontiac Firebird. Berrington însuși era genul de persoană care ieșea în evidență datorită părului cărunt și elegant îngrijit. O vreme a ținut o hartă deschisă în față, pe volan, drept camuflaj, însă cartierul părea plin de locuitori săritori, așa că doi oameni i-au bătut în geam și s-au oferit să-i dea îndrumări. Prin urmare, a fost nevoit să ascundă harta. Se consola cu gândul că oricine ar fi locuit într-o asemenea zonă cu chirii mici nu putea fi o persoană importantă.

În acel moment nu mai știa ce avea Jeannie de gând. FBI-ul n-a găsit acea listă în apartamentul ei. Berrington trebuia să presupună ce era mai rău: lista a condus-o către o altă clonă. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci dezastrul nu putea să fie departe. Berrington, Jim și Preston se aflau periculos de aproape de momentul expunerii publice, dizgrației și ruinei.

Jim a fost cel care a sugerat ca Berrington să supravegheze casa lui Jeannie.

— Trebuie să știm ce are de gând, cine intră și cine iese de la ea, spusese Jim, iar Berrington îi dăduse dreptate, nu fără ezitări.

A ajuns acolo devreme și n-a observat nimic până pe la prânz, când Jeannie a fost lăsată în fața casei de o negresă. El a recunoscut-o drept unul dintre anchetatorii care investigau cazul de viol. Negresa l-a interogat și pe el luni, pentru scurt timp. O găsea atrăgătoare. Ba chiar și-a amintit și numele ei: sergent Mish Delaware.

L-a sunat pe Proust de la telefonul public din fața restaurantului McDonald's de la colț și senatorul a promis să-i ceară amicului de la FBI să afle pe cine au vizitat cele două. Berrington și l-a imaginat pe tipul de la FBI anunțând: „Sergentul Delaware a luat astăzi contact cu un suspect pe care-l supraveghem. Din motive de securitate, nu pot dezvălui mai mult de atât, însă ne-ar fi de mare ajutor dacă am ști exact ce a făcut în această dimineață și la ce caz lucrează".

O oră și ceva mai târziu, Jeannie a părăsit domiciliul în fugă, arătând izbitor de sexy într-o bluză purpurie. Berrington n-a urmărit mașina ei; în ciuda temerilor sale, nu se putea decide să comită un asemenea act lipsit de orice demnitate. Dar ea s-a întors câteva minute mai târziu cu brațele încărcate cu sacoșe din hârtie de la o băcănie. După aceea s-a ivit una dintre clone, probabil Steve Logan.

Care n-a stat mult. „Dacă aș fi fost în locul lui, reflectă Berrington, cu Jeannie așa îmbrăcată, aș fi rămas acolo toată noaptea și mare parte din ziua de duminică.”

Se uită la ceasul de la bordul mașinii pentru a douăzecea oară și decise să-l sune iarăși pe Jim. Poate că a aflat noutăți de la FBI.

Coborî din mașină și se duse până la colțul străzii. Mirosul cartofilor prăjiți îi stârni foamea, însă nu-i plăcea să mănânce hamburgeri în caserole din plastic. Își luă o cafea neagră și merse la telefonul public.

— Au plecat la New York, îl informă Jim.

De-asta se temuse Berrington.

— Wayne Stattner, zise el.

— Da.

— La naiba! Ce l-au întrebat?

— Ce a făcut duminica trecută și chestii de genul ăsta. A fost la gala Premiilor Emmy. Avea și o fotografie cu el în revista *People.* Sfârșitul poveștii.

— Vreun indiciu legat de următoarea mișcare a lui Jeannie?

— Nu. Pe acolo ce se petrece?

— Mai nimic. Văd ușa ei de aici. A cumpărat câte ceva, Steve Logan a vizitat-o și a plecat, nimic altceva. Poate că nu mai au idei.

— Sau poate că pun la cale ceva. Tot ce știm e că stratagema ta de a o concedia nu i-a închis gura.

— Bine, Jim, haide să nu mai insistăm pe tema asta. Stai așa – iese din casă.

Jeannie își schimbase hainele: era îmbrăcată cu blugi albi și o bluză fără mâneci de un albastru regal, care-i lăsa dezgolite brațele puternice.

— Urmărește-o! îi ceru Jim.

— La naiba cu asta! Se urcă în mașină.

— Berry, trebuie să știm unde se duce.

— Nu sunt copoi, la naiba!

— Bărbatul ăla a țipat, mami, spuse o fetiță în drum spre toaleta femeilor împreună cu mama ei.

— Taci, draga mea, o potoli mama ei.

Berrington își coborî tonul vocii.

— Pleacă.

— Urcă-te naibii în mașină!

— Lua-te-ar dracu, Jim!

— Urmărește-o!

Jim închise.

Berrington puse receptorul în furcă.

Mercedesul roșu al lui Jeannie trecu pe lângă el și coti la stânga pe Falls Road.

Berrington o luă la fugă spre mașina lui.

47

Jeannie îl analiză din priviri pe tatăl lui Steve. Charles avea părul negru și o barbă deasă. Afișa o expresie aspră și se purta rigid. Deși era sâmbătă și se ocupa cu grădinăritul, era îmbrăcat cu pantaloni închiși la culoare și perfect călcați și cu o cămașă cu guler și mâneci scurte. Nu semăna deloc cu Steve. Singurul lucru pe care Steve îl moștenise de la el era gustul pentru haine conservatoare. Cei mai mulți dintre studenții lui Jeannie purtau blugi rupți și veșminte din piele neagră, dar Steve prefera pantalonii lejeri și cămăși cu nasturi.

Steve nu ajunsese încă acasă, iar Charles bănuia că era posibil să fi trecut pe la biblioteca Facultății de Drept ca să citească diverse lucrări despre procese de viol. Mama lui Steve se odihnea în pat. Charles pregăti două pahare cu limonadă, pe urmă el și Jeannie ieșiră în curtea casei din Georgetown și se așezară pe niște scaune pliante.

Jeannie s-a gândit înainte să adoarmă la o cale de a descoperi a patra clonă. S-a trezit cu această idee încă vie în minte, însă a conștientizat că avea nevoie de ajutorul lui Charles. Și nu era deloc sigură că era dispus s-o ajute.

Charles îi dădu lui Jeannie un pahar, iar el îl luă pe celălalt.

— Pot să-ți spun pe numele mic? întrebă el.

— Vă rog.

— Și sper să faci și tu la fel.

— Desigur.

Sorbiră din limonadă, apoi el zise:

— Jeannie, despre ce e vorba în toată povestea asta?

Ea își lăsă paharul jos.

— Cred că a fost vorba de un experiment. Berrington și Proust au fost amândoi în armată înainte de a înființa Genetico. Bănuiesc că, inițial, firma a fost un paravan pentru un proiect militar.

— Am fost militar și sunt dispus să cred aproape orice nebunie despre armată. Totuși ce interes ar fi putut avea în problemele de fertilitate ale femeilor?

— Gândește-te la ceva. Steve și dublurile lui sunt înalți, puternici și chipeși. De asemenea, sunt foarte inteligenți, deși înclinația lor spre violență îi împiedică să obțină rezultate bune. Însă Steve și Dennis au un IQ mult peste medie și cred că și la ceilalți doi ar fi același rezultat: Wayne este deja milionar la vârsta de douăzeci și doi de ani, iar cel de-al patrulea a fost suficient de inteligent ca să nu fie depistat.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu știu. Mă întreb dacă nu cumva armata dorea să creeze soldatul perfect.

Nu era decât o pură speculație, iar Jeannie a rostit-o ca din întâmplare, dar presupunerea îl făcu pe Charles să tresară.

— Oh, Doamne! exclamă el șocat. Cred că am auzit de așa ceva.

— Cum adică?

— A circulat un zvon prin anii ’70 care s-a răspândit în toată armata. Se spunea că rușii aveau un program experimental de reproducere, prin care încercau să obțină supraoameni. Creau soldați perfecți, atleți perfecți, jucători de șah perfecți, tot felul de oameni perfecți. Unii afirmau că și noi ar fi trebuit să procedăm la fel. Alți spuneau că se lucra deja la asta.

— Păi, asta e! exclamă Jeannie, care pricepu, în sfârșit, despre ce era vorba. Au selectat un bărbat și o femeie sănătoși, agresivi, inteligenți, blonzi și i-au convins să doneze spermă și ovule pentru a forma embrionul. Dar ceea ce interesa cu adevărat era posibilitatea de a *duplica* soldatul perfect după ce-l creau. Partea crucială a experimentului a fost legată de divizarea multiplă a embrionului și implantarea clonelor în mamele-gazdă. Și a

funcționat. Mă întreb ce a urmat după aceea, adăugă Jeannie și se încruntă.

— Îți răspund eu la asta, zise Charles. Watergate. După asta, toate schemele alea nebunești și secrete au fost anulate.

— Însă Genetico a funcționat legitim, ca și mafia. Și deoarece ei chiar au descoperit cum să conceapă copii în eprubetă, compania a fost profitabilă. Profiturile au finanțat cercetările de inginerie genetică pe care cei de acolo le efectuează încă de atunci. Bănuiesc că și proiectul meu face parte din marea lor schemă.

— Care se referă la ce anume?

— Crearea de americani perfecți: inteligenți, agresivi și blonzi. O rasă de stăpâni, răspunse Jeannie ridicând din umeri. Ideea e veche, însă în prezent e posibil de transpus în practică datorită geneticii moderne.

— Și atunci, de ce să vândă compania? N-are sens.

— Poate că are, replică Jeannie, căzută pe gânduri. Când au primit oferta de preluare, poate că au văzut-o ca pe o oportunitate de a accelera cercetările. Banii vor finanța campania lui Proust la prezidențiale. Dacă ei ajung la Casa Albă, ar putea efectua orice fel de cercetări – *și* și-ar pune ideile în practică.

Charles încuviință.

— A apărut azi un articol în *Washington Post* despre ideile lui Proust. Nu cred că aș vrea să trăiesc în genul lui de lume. Dacă devenim cu toții niște soldați inteligenți și obedienți, cine va mai scrie poezii sau compune blues, sau va ieși la marșuri de protest antirăzboi?

Jeannie ridică din sprâncene. Ideea era ciudată venind de la un militar de carieră.

— Lucrurile sunt mai complexe chiar de atât, zise ea. Varietatea umană are un scop. Există un motiv pentru care ne naștem diferiți de ambii noștri părinți. Evoluția este o poveste bazată pe

testare și eroare. Nu poți împiedica experimentele eșuate ale naturii fără să elimini și succesele ei.

Charles oftă.

— Iar toate astea înseamnă că nu sunt tatăl lui Steve.

— Nu spune asta.

Charles își scoase portofelul și extrase o fotografie.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Jeannie. N-am avut niciodată vreo bănuială în legătură cu povestea asta cu clonele, dar m-am uitat adesea la Steve și m-am întrebat dacă există ceva din mine în el.

— N-o poți vedea? întrebă ea.

— O asemănare?

— Nu o asemănare fizică. Însă Steve are un profund simț al datoriei. Niciuna dintre celelalte clone nu dă doi bani pe datorie. De la tine a moștenit asta!

Charles continua să pară sumbru.

— Există și o parte malefică în el. O știu.

Ea îi atinse brațul.

— Ascultă-mă. Steve a fost ceea ce numesc un copil sălbatic – neascultător, impulsiv, fără frică, debordând de energie – nu?

Charles zâmbi trist.

— Așa e.

— La fel au fost și Dennis Pinker și Wayne Stattner. Astfel de copii sunt aproape imposibil de crescut cum trebuie. De aceea Dennis e un ucigaș și Wayne un sadic. Dar *Steve nu e ca ei* – și tu ești responsabil pentru asta. Doar părinții cei mai răbdători, înțelegători și dedicați pot crește astfel de copii ca să ajungă ființe omenești normale la vârstă adultă. Iar Steve *este* normal.

— Mă rog să ai dreptate.

Charles își redeschise portofelul ca să bage poza înapoi.

Jeannie îl opri.

— Pot să mă uit la ea?

— Sigur.

Jeannie o studie. Fusese făcută destul de recent. Steve era îmbrăcat cu o cămașă albastră în carouri, iar părul era lăsat un pic prea lung. Zâmbea sfios la aparatul de fotografiat.

— N-am o poză cu el, rosti Jeannie cu regret dând poza înapoi.

— Păstreaz-o pe asta.

— N-aș putea. O ții lângă inimă.

— Am un milion de poze cu Steve. O să pun alta în portofel.

— Mulțumesc. Apreciez enorm gestul.

— Pari să ții mult la el.

— Îl iubesc, Charles.

— Zău?

Jeannie încuviință.

— Când mă gândesc că ar putea fi trimis la închisoare pentru violul ăsta, aș vrea să mă ofer să intru eu în locul lui.

Charles zâmbi din nou trist.

— Și eu.

— Asta înseamnă iubire, nu?

— Categoric.

Se simțea foarte rușinată. N-a intenționat să-i spună acele lucruri tatălui lui Steve. Totul a izvorât, pur și simplu, dinăuntrul ei, apoi ea și-a dat seama că era adevărat.

— Și ce simte Steve pentru tine?

Ea zâmbi.

— Aș putea să fiu modestă…

— Nu te deranja.

— E nebun după mine.

— Nu mă surprinde. Nu doar pentru că ești frumoasă, deși ești. Ești și puternică, iar asta se vede de la o poștă. Are nevoie de cineva puternic – mai ales când asupra lui planează astfel de acuzații.

Jeannie îl scrută atentă. Venise vremea să-l întrebe.

— Să știi că ai putea face și tu ceva.

— Spune-mi ce anume.

Jeannie a repetat în mașină ce anume să-i ceară, în drum spre Washington.

— Dacă aș cerceta o altă bază de date, probabil că l-aș găsi pe adevăratul violator. Însă după publicitatea negativă în urma articolului din *New York Times,* nicio agenție guvernamentală și nicio companie de asigurări nu și-ar mai asuma riscul de a lucra cu mine. În afara cazului în care…

— Continuă!

Jeannie se lăsă în față pe scaunul pliant.

— …Genetico a efectuat la clinică experimente pe soții de militari trimise de spitalele armatei. Ca atare, probabil că multe clone, dacă nu chiar toate, s-au născut în spitale ale armatei.

El consimți cu un gest ușor din cap.

— Bebelușilor trebuia să li se fi întocmit fișe medicale în cadrul armatei, în urmă cu douăzeci și doi de ani. Iar aceste fișe ar putea să mai existe, continuă ea.

— Sunt convins că există. Armata nu aruncă niciodată nimic.

Jeannie simți cum reînvie speranța. Dar mai era o problemă.

— Cu atâta vreme în urmă fișele ar fi fost, probabil, completate pe hârtie. Puteau să fie transferate pe computer?

— Sunt sigur că da. E singura cale de a fi stocate pe termen lung.

— Atunci, e posibil, zise Jeannie, stăpânindu-și emoțiile.

El păru gânditor. Jeannie se uită fix la el.

— Charles, îmi poți facilita accesul?

— Ce anume trebuie să faci, mai exact?

— Trebuie să-mi încarc programul în computer, apoi să-l las să caute printre fișiere.

— Cât timp o să ia?

— Habar n-am. Depinde de mărimea bazei de date și de puterea computerului.

— Ar interfera cu extragerea normală de date?

— E posibil s-o încetinească.

Charles se încruntă.

— O vei face? întrebă ea nerăbdătoare.

— Dacă suntem prinși, pot să-mi iau adio de la carieră.

— O vei face?

— La naiba, da!

48

Steve era entuziasmat s-o vadă pe Jeannie stând în curte, bând limonadă și discutând deschis cu tatăl lui ca și cum ar fi fost prieteni vechi. „Asta îmi doresc, își zise el. O vreau pe Jeannie în viața mea. Așa aș putea să fac față la orice."

Traversă pajiștea dinspre garaj, zâmbind, și o sărută ușor pe buze.

— Arătați ca niște conspiratori, spuse el.

Jeannie îl lămuri ceea ce aveau de gând să facă, iar Steve se simți din nou plin de speranță.

— Nu mă pricep la computere, zise Charles. O să am nevoie de ajutor ca să-ți încarc programul.

— Vin cu tine, se oferi Jeannie.

— Sunt sigur că nu ți-ai luat pașaportul.

— Evident că nu.

— Nu te pot băga în centrul de date fără identificare.

— M-aș putea duce acasă să-l iau.

— Vin eu cu tine, îi zise Steve. Pașaportul meu e sus. Sunt sigur că pot să încarc programul.

Charles se uită întrebător la Jeannie.

Ea încuviință.

— Procedura e simplă. Dacă apar probleme, sunați-mă din centrul de date și o să vă ghidez.

— Bine.

Charles se duse în bucătărie și se înapoie cu un telefon. Formă un număr.

— Don, aici e Charlie. Cine a câștigat partida de golf?… Știam eu că poți s-o faci. Dar fii atent că te bat săptămâna viitoare. Ascultă, am nevoie de o favoare mai neobișnuită. Vreau să verific fișa medicală a fiului meu de când… Mda, are un soi de boală rară, nu mortală, însă serioasă și ar putea exista niște indicii despre debutul ei. Poți să aranjezi accesul în centrul de date pentru mine?

Urmă o pauză lungă. Steve nu citea nimic pe chipul tatălui său. În cele din urmă, acesta spuse:

— Mulțumesc, Don, apreciez enorm.

Steve ridică pumnul în aer și exclamă:

— Da!

Tatăl lui Steve își duse un deget la buze, după care continuă să vorbească la telefon:

— Vine și Steve cu mine. Ajungem acolo în vreo douăzeci de minute, dacă e în regulă… Mulțumesc din nou.

Închise telefonul.

Steve fugi până în camera lui și se întoarse cu pașaportul.

Jeannie avea dischetele cu ea într-o cutiuță din plastic. I le dădu lui Steve.

— Introdu discheta etichetată cu numărul unu și pe ecran vor apărea instrucțiuni pentru continuare.

Steve se uită la tatăl lui.

— Gata?

— Să mergem.

— Multă baftă! le ură Jeannie.

Se urcară în automobilul Lincoln Mark VIII al lui Charles și porniră spre Pentagon. Acolo se opriră în cea mai mare parcare din lume. În zona Midwest a Statelor Unite erau *orășele* mai mici decât parcarea Pentagonului. Urcară câteva trepte până la o intrare de la etajul doi.

Când avea treisprezece ani, Steve a făcut un tur al acelui loc împreună cu un tânăr înalt cu o tunsoare imposibil de scurtă. Clădirea avea cinci inele concentrice legate de zece coridoare ca niște spițe de roată. Erau cinci etaje și nu existau ascensoare.

Steve s-a pierdut acolo în câteva secunde. Principalul lucru pe care și-l amintea era că în mijlocul curții interioare se găsea o altă clădire denumită Ground Zero, care în prezent găzduia un stand unde se servea hotdog.

Tatăl lui mergea înaintea lui. Trecură pe lângă o frizerie închisă, un restaurant, apoi o intrare de tip tunel către un punct de securitate. Steve scoase

pașaportul, fu înregistrat ca vizitator și primi un permis de acces pe care să și-l prindă de cămașă.

În clădire se găseau relativ puțini oameni într-o seară de sâmbătă, iar coridoarele erau pustii, cu excepția câtorva lucrători care munceau până târziu, cei mai mulți dintre ei în uniformă, și a unuia sau două dintre cărucioarele de golf folosite pentru transportul obiectelor masive sau al persoanelor importante. Ultima dată când Steve a fost aici, a primit asigurări în privința rezistenței clădirii, menită ca să-l protejeze. În acel moment simțea altceva. Undeva în acel labirint de coridoare și inele a existat un complot în urma căruia au fost creați el și clonele lui. Acea imensitate birocratică ascundea adevărul căutat de el, iar bărbații și femeile în uniforme apretate de armată, marină și aviație erau dușmanii lui.

Străbătură un coridor, urcară o altă scară și ocoliră puțin până la un alt punct de securitate. Acolo, lucrurile durară ceva mai mult. Trebuiau introduse numele complet și adresa lui Steve în computer, așa că așteptară câteva minute până când obținură accesul. Pentru prima dată în viața lui, Steve simți că o verificare de securitate îl viza direct; el era cel pe care ei îl căutau. Se simțea vinovat ca un hoț, deși nu greșise cu nimic. Senzația era foarte ciudată. „Probabil că infractorii se simt așa mereu, reflectă el. Și spionii, hoții de buzunare și soții necredincioși.”

Trecură de punctul de control, mai cotiră de câteva ori și ajunseră la niște uși din sticlă. Dincolo de ele, vreo zece militari tineri ședeau în fața ecranelor de computer, introducând date sau scanând documente. Un paznic din fața ușii verifică din nou pașaportul lui Steve, pe urmă îl lăsă să intre.

Încăperea era mochetată și tăcută, lipsită de ferestre și luminată slab. Întreaga operațiune de acolo era condusă de un colonel cu păr cărunt și o mustață tunsă scurt. Individul nu-l cunoștea pe

tatăl lui Steve, dar îi aștepta. Le vorbi cu un ton precis în vreme ce îi îndrumă către terminalul pe care aveau să-l folosească: poate că socotea vizita lor drept o pacoste.

— Trebuie să căutăm prin fișele medicale ale nou-născuților din spitale militare din urmă cu vreo douăzeci și doi de ani, îi spuse Charles colonelului.

— Fișele alea nu sunt ținute aici.

Steve simți un junghi în inimă. Doar n-aveau să fie înfrânți așa de ușor?

— Unde sunt ținute?

— În St. Louis.

— Le poți accesa de aici?

— E nevoie de autorizație specială ca să folosești conexiunea de date. Iar dumneata n-ai așa ceva.

— N-am anticipat o asemenea problemă, domnule colonel, zise Charles ca să testeze apele. Vrei să-l sun din nou pe generalul Krohner? E posibil să nu fie foarte recunoscător că-l deranjăm inutil într-o seară de sâmbătă, însă o voi face dacă insiști.

Colonelul cântări câteva clipe mica încălcare a regulilor față de riscul de a irita un general.

— Cred că e în regulă. Conexiunea aia nu e întrebuințată și oricum trebuia s-o testăm în weekendul ăsta.

— Mulțumesc.

Colonelul chemă o femeie îmbrăcată în uniformă de locotenent, pe care o prezentă sub numele de Caroline Gambol. Femeia avea vreo cincizeci de ani, era supraponderală și strânsă într-un corset, având manierele unei patroane de bordel. Charles îi repetă ceea ce-i spusese colonelului.

— Sunteți conștient că înregistrările acelea intră sub incidența legii privind confidențialitatea datelor, domnule? întrebă locotenentul Gambol.

— Da, și avem autorizație în acest sens.

Femeia se așeză la terminal și atinse tastatura.

— Ce fel de căutare vreți să efectuați? întrebă ea după câteva minute.

— Avem propriul nostru program de căutare.

— Da, domnule. Vi-l încarc bucuroasă.

Charles se uită la Steve. Acesta ridică din umeri și dădu dischetele femeii.

În vreme ce încărca programul, aceasta se uită curioasă la Steve.

— Cine a scris acest software?

— O profesoară de la Jones Falls.

— E foarte deștept, n-am mai văzut ceva asemănător, zise ea, apoi se uită la colonel, care privea peste umărul ei. Dumneavoastră ați mai văzut așa ceva, domnule?

Charles clătină din cap.

— S-a încărcat. Să rulez căutarea?

— Dă-i drumul!

Locotenentul Gambol apăsă tasta *Enter*.

49

Având o bănuială, Berrington urmări automobilul Lincoln Mark VIII negru al colonelului Logan după ce acesta ieși de pe aleea casei din Georgetown. Nu era sigur dacă Jeannie se afla în mașină; îi vedea doar pe colonel și pe Steve în față, dar mașina era un coupe, așa că doctorița se putea afla pe bancheta din spate.

Se bucura să aibă ceva de făcut. Inactivitatea și anxietatea erau extrem de obositoare. Îl durea spatele și-i înțepeniseră picioarele. Ar fi vrut să renunțe la tot și să plece. Să stea într-un restaurant cu o sticlă de vin bun în față, sau acasă ascultând un CD cu *Simfonia a 9-a* de Mahler, sau dezbrăcând-o pe Pippa Harpenden. Însă apoi se gândi la câștigul obținut în urma preluării. În primul rând erau banii: partea lui era de șaizeci de milioane de dolari. Pe urmă exista ocazia de a căpăta putere politică, odată ce Jim Proust ajungea la Casa Albă, iar el era numit ministrul Sănătății. În fine, dacă reușeau, avea să apară o Americă nouă și diferită pentru secolul XXI, o Americă așa cum ar trebui să fie, curajoasă și puternică. Prin urmare, strânse din dinți și-și continuă filajul.

O vreme i se păru relativ ușor să-l urmărească pe Logan prin traficul lent din Washington. Rămase la două mașini distanță în spate, așa cum văzuse în filmele cu detectivi. Automobilul Mark VIII era elegant. „Poate că ar trebui să-mi schimb mașina cu unul ca ăsta”, își zise el. Sedanul avea un design aparte, dar coupe-ul era mai modern. Se întrebă cât ar fi obținut dacă și-ar fi vândut mașina. Apoi își aduse aminte că lunea următoare avea să fie bogat. Își putea cumpăra un Ferrari dacă avea chef să pară modern.

La un moment dat, mașina urmărită trecu pe culoarea verde a unui semafor și coti. Pe urmă se făcu roșu, mașina din fața lui Berrington se opri și

el pierdu din vedere vehiculul lui Logan. Înjură și apăsă claxonul. Fusese neglijent și visător. Clătină din cap ca să-și limpezească mintea. Încordarea datorată supravegherii începea să-i afecteze concentrarea. Când culoarea semaforului se făcu din nou verde, demară în viteză.

Câteva clipe mai târziu zări coupe-ul negru așteptând la un alt semafor și răsuflă ușurat.

Înconjurară monumentul Lincoln Memorial, apoi traversară fluviul Potomac pe podul Arlington. Oare se îndreptau către Aeroportul Internațional Washington Dulles? O luară pe Washington Boulevard și Berrington își dădu seama că destinația finală trebuia să fie Pentagonul.

Îi urmări pe rampa de ieșire de pe autostradă până în imensa parcare a Pentagonului. Găsi un loc, opri motorul și se uită în jur. Steve și tatăl lui se dădură jos din mașină și se îndreptară spre clădire.

Berrington verifică automobilul celor doi. Nu se vedea nimeni înăuntru. Probabil că Jeannie rămăsese în casa din Georgetown. Oare ce urmăreau Steve și tatăl acestuia? Și Jeannie?

O luă pe jos la o distanță de aproximativ 30 de metri în urma celor doi. Ura povestea asta. Ura să fie depistat. Ce-ar fi spus dacă cei doi l-ar fi înfruntat? S-ar fi simțit extrem de umilit.

Din fericire, niciunul din cei doi nu se uită în spate. Urcară un șir de trepte și intrară în clădire. Berrington rămase în urma lor până când îi văzu trecând de o barieră de securitate, după care fu nevoit să se întoarcă.

Găsi un telefon public și-l sună pe Jim Proust.

— Sunt la Pentagon. Am urmărit-o pe Jeannie până la casa lui Logan, apoi m-am luat după Steve Logan și tatăl lui până aici. Sunt îngrijorat, Jim.

— Colonelul lucrează la Pentagon, nu?

— Mda.

— S-ar putea să fie nevinovat.

— Și totuși, de ce să se ducă la birou sâmbăta seara?

— Pentru o partidă de poker în biroul generalului, dacă e să-mi amintesc de zilele mele din armată.

— Nu-ți iei copilul la o partidă de poker, indiferent ce vârstă are.

— Ce se găsește în Pentagon care să ne poată face rău?

— Înregistrări.

— Nu, replică Jim. Armata n-are înregistrări cu ce am făcut noi. Sunt sigur de asta.

— Trebuie să aflăm ce caută ei aici. Există vreo cale prin care să te interesezi?

— Cred că da. Dacă nici la Pentagon n-am prieteni, atunci n-am niciunde. O să dau niște telefoane. Păstrăm legătura.

Berrington închise și rămase cu privirea ațintită asupra telefonului. Frustrarea îl înnebunea. Tot ceea ce realizase în viața lui era în acel moment în pericol, iar el ce făcea? Urmărea oameni de colo colo ca un nenorocit de detectiv particular. Însă nici nu *putea* face altceva. Scrâșnind din dinți din pricina nerăbdării, se răsuci pe călcâie și se întoarse la mașină ca să aștepte.

50

Steve era optimist. Dacă lucrurile ieșeau bine, ceea ce obținea avea să-i dezvăluie cine o violase pe Lisa Hoxton și astfel și-ar fi dovedit nevinovăția. Dar dacă lucrurile mergeau prost? Poate că nu va descoperi nimic în acele înregistrări sau poate că fișele medicale s-au pierdut sau au fost șterse din baza de date. Computerele dădeau mereu mesaje idioate de genul: „Negăsit” sau „Memorie insuficientă” sau „Eroare generală de protecție”.

Auzi un *beep.* Steve se uită la ecran. Căutarea se încheiase. Pe ecran se vedea o listă de nume și adrese în perechi. Programul lui Jeannie dăduse roade. Dar se găseau clonele pe acea listă?

Steve era nerăbdător. Totuși prioritar era copierea listei.

Găsi o cutie cu dischete noi într-un sertar și strecură o dischetă în unitatea de disc. Copie lista pe dischetă, scoase discheta din unitate și o strecură în buzunarul din spate al blugilor.

Abia după aceea începu să studieze numele.

Nu recunoștea niciunul. Mută cursorul mai jos: părea să fie mai multe pagini. I-ar fi fost mai ușor să citească un print. O chemă pe locotenentul Gambol.

— Pot să printez de la acest terminal?

— Desigur, răspunse ea. Puteți folosi imprimanta aia laser.

Veni lângă el și-i arătă cum să procedeze.

Steve se postă lângă imprimantă, urmărind cu nerăbdare cum apăreau paginile. Spera să-și vadă propriul nume listat alături de alte trei: Dennis Pinker, Wayne Stattner și individul care o violase pe Lisa Hoxton. În spatele său, tatăl lui privea atent.

Prima pagină conținea doar perechi, fără grupuri de trei sau patru.

Numele „Steven Logan” apăru la jumătatea celei de-a doua pagini. Tatăl lui îl zări în aceeași clipă cu el.

— Uită-te! zise el cu emoție.

Dar ceva nu era în regulă. Erau prea multe nume grupate laolaltă. Alături de „Steven Logan”, „Dennis Pinker” și „Wayne Stattner” apăreau „Henry Irwin King”, „Per Ericson”, „Murray Claud”, „Harvey John Jones” și „George Dassault”. Bucuria lui Steve se transformă în nedumerire.

Tatăl lui Steve se încruntă.

— Cine sunt toți ăștia?

Steve numără.

— Sunt opt nume.

— Opt? se miră Charles. Opt?

Atunci, Steve își dădu seama.

— Atâtea clone a creat Genetico, spuse el. Suntem opt.

— Opt clone! exclamă Charles uluit. Ce mama dracului credeau ăștia că fac?

— Mă întreb cum i-a găsit programul de căutare, zise Steve.

Se uită la ultima foaie scoasă de imprimantă. În josul paginii scria: „Caracteristică obișnuită: Electrocardiograma”.

— Corect, acum îmi amintesc, spuse Charles. Ți s-a făcut o electrocardiogramă când ai împlinit o săptămână. N-am știut niciodată de ce ți-au făcut-o.

— Ni s-a făcut tuturor. Gemenii identici au inimi cu o configurație similară.

— Încă nu-mi vine să cred, rosti Charles. Există opt băieți în lume exact ca tine.

— Uită-te la adresele astea, zise Steve. Toate sunt baze ale armatei.

— Cei mai mulți și-au schimbat adresa până acum. Programul nu extrage și alte informații?

— Nu. Așa au susținut că nu încălcau viața privată a persoanelor implicate.

— Și atunci, cum dă Jeannie de ei?

— Am întrebat-o și eu. La universitate au un fișier cu o carte de telefoane pe CD-ROM. Dacă nu merge așa, folosesc cataloage cu permise de înmatriculare, agenții de creditare și alte surse.

— La naiba cu confidențialitatea! exclamă Charles. O să scot dosarele medicale complete ale acestor oameni ca să văd dacă obțin ceva indicii.

— Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea, replică Steve. Găsesc așa ceva pe aici?

— În centrul de date nu sunt permise băuturi. Orice picătură de lichid vărsat poate arde computerele. După colț se află o cămăruță de odihnă cu un aparat de făcut cafea și unul de Coca-Cola.

— Mă întorc imediat.

Steve ieși din centrul de date salutându-l din cap pe paznicul de la ușă. Încăperea pe care o căuta avea câteva mese și scaune, precum și aparate de unde se puteau cumpăra dulciuri și sucuri carbogazoase. Mâncă rapid două batoane de Snickers și bău o ceașcă cu cafea, pe urmă porni înapoi spre centrul de date.

Se opri în fața ușilor din sticlă. Înăuntru se vedeau mai mulți indivizi abia sosiți, printre care un general și doi membri înarmați din Poliția Militară. Generalul se certa cu Charles, iar colonelul cu mustață părea să participe și el. Steve intră în alertă. Se petrecea ceva rău. Pătrunse în sală și rămase la ușă. Instinctul îi spunea să n-atragă atenția asupra lui.

— Am ordinele mele, colonele Logan, iar dumneata ești arestat, spuse generalul.

Steve încremeni.

Cum se putuse întâmpla așa ceva? Oare descoperiseră că tatăl său a tras cu ochiul în dosarele medicale ale oamenilor? Asta ar fi fost o chestiune serioasă, deși nu putea constitui un motiv de arestare. Era vorba clar de altceva. Genetico își vârâse coada.

Ce să facă?

— N-aveți dreptul! se răți tatăl lui.

— Nu-mi ține predici despre blestematele mele de *drepturi*, colonele, replică dur generalul.

Steve nu trebuia să se implice în dispută. Avea discheta cu lista de nume ascunsă în buzunar. Tatăl lui dăduse de belea, însă putea să-și poarte de grijă. Steve trebuia să plece de acolo cu informațiile obținute.

Se răsuci pe călcâie și ieși prin ușile din sticlă.

Merse grăbit, încercând să pară că știe unde se duce. Se simțea ca un evadat. Se chinui să găsească drumul spre ieșire prin acel labirint. Coti pe coridor de câteva ori și trecu printr-un punct de securitate.

— O clipă, domnule! rosti soldatul de pază.

Steve se opri și se întoarse, cu inima bătându-i nebunește în piept.

— Da? rosti el, încercând să arate ca un om ocupat care e nerăbdător să-și vadă de treabă.

— Trebuie să vă scot din computer. Îmi dați actul de identitate?

— Bineînțeles.

Steve îi dădu pașaportul.

Soldatul verifică poza, apoi tastă numele lui Steve în computer.

— Mulțumesc, domnule, spuse el, înapoindu-i pașaportul.

Steve își continuă drumul de-a lungul coridorului. Încă un punct de verificare și ajungea afară.

Auzi în urma lui vocea lui Caroline Gambol.

— Domnule Logan! O clipă, vă rog!

Aruncă o privire peste umăr. Femeia alerga pe coridor în urma lui, roșie la față și gâfâind.

— Oh, la dracu! exclamă el.

Se furișă pe după un colț și găsi o scară. Coborî în fugă treptele la etajul următor. Avea numele care-l puteau salva de acuzația de viol și nu intenționa să lase pe cineva să-l împiedice să iasă

de acolo cu informațiile, nici măcar armata Statelor Unite.

Ca să iasă din clădire, trebuia să ajungă pe inelul exterior E. Alergă de-a lungul unui culoar de legătură, trecu de inelul C și aproape se ciocni de un lucrător care venea din direcție opusă împingând un cărucior de golf încărcat cu materiale de curățenie. Când ajunse la jumătatea drumului spre inelul D, o auzi din nou pe locotenentul Gambol:

— Domnule Logan! striga femeia în lungul coridorului lung și lat, continuând să vină după el. Generalul dorește să discute cu dumneata!

Un bărbat îmbrăcat în uniformă de aviație privi curios prin deschizătura unui birou. Din fericire, într-o seară de sâmbătă erau puțini oameni la lucru. Steve găsi o scară și urcă, gândindu-se că treptele o vor încetini pe femeia corpolentă.

La etajul următor alergă pe un coridor către inelul D, apoi coborî din nou. Nu se mai vedea nici urmă de locotenentul Gambol. Răsuflă ușurat că a scăpat de ea.

Era destul de sigur că a ajuns aproape de ieșire. Străbătu inelul D în sensul acelor de ceasornic către următorul coridor. Locul i se părea cunoscut: pe acolo intrase. Urmă coridorul spre ieșire și ajunse la punctul de verificare pe unde intrase. Aproape că era liber.

Atunci o văzu pe doamna locotenent Gambol.

Femeia stătea în dreptul punctului de acces împreună cu militarul de pază, roșie în obraji și gâfâind.

Steve înjură în gând. Nu scăpase de ea. Pur și simplu, ea ajunsese la ieșire înaintea lui.

Decise să forțeze ieșirea.

Se duse la militarul de pază și-și scoase ecusonul de vizitator.

— Puteți să-l păstrați, zise locotenentul Gambol. Generalul dorește să discute cu dumneata.

Steve lăsă ecusonul jos pe tejgheaua de acces.

— Mă tem că n-am timp, spuse el încrezător, ca să-și ascundă teama. La revedere, doamnă locotenent, și vă mulțumesc pentru colaborare.

— Trebuie să insist, zise ea.

— Nu aveți calitatea de a putea insista, replică el, mimând nerăbdarea. Sunt civil, nu-mi puteți da ordine. N-am comis nimic rău, așa că nu mă puteți aresta. N-am la mine nimic care să aparțină armatei, după cum puteți vedea, adăugă Steve, sperând ca discheta din buzunar să nu fie vizibilă. Dacă ați încerca să mă rețineți, ați comite o ilegalitate.

Femeia vorbi cu militarul de gardă, un individ de vreo treizeci de ani, mai scund decât Steve.

— Nu-i permite să plece, îi ordonă ea.

Steve îi zâmbi pazniculuí.

— Dacă mă atingi, soldat, înseamnă atac asupra mea. Deci am tot dreptul să te pocnesc, și, crede-mă, o voi face.

Locotenentul Gambol se uită în jur după întăriri, dar în preajmă erau doar doi oameni de serviciu și un electrician care înlocuia un bec ars.

Steve se duse spre intrare.

— Oprește-l! țipă locotenentul Gambol.

În spatele lui, Steve îl auzi pe militar răcnind:

— Stai pe loc sau trag!

Steve se întoarse. Militarul scosese un pistol și-l ațintí asupra lui.

Oamenii de serviciu și electricianul încremeniră urmărind întreaga scenă.

Steve își simțíi mușchii încordându-se în vreme ce se uita fix la țeava armei. Cu un mare efort, reuși să se relaxeze. Era convins că un militar de pază de la Pentagon n-avea să tragă într-un civil neînarmat.

— Nu vei trage în mine, rosti el. Ai comite o crimă.

Se răsuci la loc pe călcâie și porni spre ușă.

Avea impresia că era cea mai lungă distanță de străbătut din viața lui și parcurgerea celor câțiva

metri păru să dureze ani de zile.

Când puse mâna pe ușă se auzi o împușcătură.

Cineva țipă.

„A tras pe deasupra capului meu”, chibzui Steve, fără să privească însă în urmă. Trecu iute de ușă și coborî în fugă treptele de afară. Se făcuse noapte, iar parcarea era luminată de felinare. Auzi strigăte în urma lui, apoi un nou foc de armă. La baza scării, ieși imediat de pe aleea de acces și o luă prin tufișurile de pe margine.

Ajunse pe un drum și continuă să fugă până la o stație de autobuze. Un autobuz tocmai intra în stație. Din el se dădură jos doi soldați, iar în el se urcă o femeie în civil. Steve se urcă imediat în urma ei.

Autobuzul porni din stație.

Vehiculul ieși din imensa parcare către autostrada de acces, lăsând clădirea Pentagonului în urmă.

51

În doar câteva ore, Jeannie se împrieteni cu Lorraine Logan.

Era mult mai solidă decât părea în fotografia care apărea în ziare, în rubrica ei despre persoane singure. Zâmbea mult, ceea ce-i încrețea fața plină. Ca să abată gândurile lui Jeannie și propriile ei gânduri de la problemele cu care se confruntau, vorbea despre problemele despre care-i scriau cititorii: rude abuzive, soți violenți, iubiți impotenți, șefi cărora nu le stăteau mâinile la locul lor, fete care se drogau. În acest timp, Jeannie se gândea: „Evident, oare cum de n-am văzut asta până acum?”

Stăteau afară și vremea se mai răcorise. Așteptau cu încordare întoarcerea lui Steve și a tatălui său. Jeannie îi povesti lui Lorraine despre violul comis asupra Lisei.

— O să încerce să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, zise Lorraine.

— Da, exact așa se comportă acum.

— Faza asta poate dura și șase luni. Dar, mai devreme sau mai târziu, își va da seama că trebuie să înceteze cu negarea celor petrecute și să le accepte. Etapa asta începe adesea atunci când o femeie încearcă să reia relațiile sexuale normale și descoperă că nu mai simte ce simțea. Atunci, mi se adresează în scris.

— Și ce sfaturi le dai?

— Consiliere psihologică. Nu există o soluție ușoară. Violul o marchează psihic pe o femeie, și în acest sens trebuie acționat.

— Detectivul a recomandat consiliere psihologică.

Lorraine ridică din sprâncene.

— Atunci, e un copoi isteț.

Jeannie zâmbi.

— E o ea.

Lorraine râse.

— Le reproșăm bărbaților că fac presupuneri sexiste. Te implor, nu povesti nimănui ceea ce tocmai am zis.

— Promit.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Lorraine adăugă:

— Steve te iubește.

Jeannie consimți.

— Mda, cred că da.

— O mamă își dă seama.

— Deci a mai fost îndrăgostit până acum.

— Nu-ți scapă nimic, nu? spuse Lorraine zâmbind. Da, a mai fost. O singură dată.

— Povestește-mi, dacă socotești că nu-l deranjează.

— Bine. Ea se numea Fanny Gallaher. Avea ochi verzi și păr negru-roșcat ondulat. Era vivace și nepăsătoare și era singura fată din liceu care *nu* era interesată de Steve. El a curtat-o și ea i-a rezistat luni de zile. Însă, în cele din urmă, a cucerit-o și de atunci s-au întâlnit cam un an de zile.

— Crezi că s-au culcat împreună.

— Da, și chiar știu asta. Petreceau nopți împreună aici. Nu sunt adepta ideii de a obliga tinerii să facă sex prin parcări.

— Dar părinții ei ce ziceau?

— Am discutat cu mama lui Fanny. Și ea avea aceeași părere.

— Mi-am pierdut virginitatea pe o alee din spatele unui club de rock punk la vârsta de paisprezece ani. A fost o experiență atât de deprimantă, încât n-am mai avut niciun contact sexual până la douăzeci și unu de ani. Mi-aș fi dorit ca mama să fi semănat mai mult cu tine.

— Nu cred că, în realitate, contează prea mult dacă părinții sunt stricți sau îngăduitori, câtă vreme sunt constanți. Tinerii pot accepta mai ușor sau mai greu orice set de reguli câtă vreme știu care

sunt acestea. Tirania arbitrară este cea care-i dă peste cap.

— De ce s-au despărțit Steve și Fanny?

— A avut o problemă… Probabil că despre asta ar fi mai bine să-ți povestească el.

— Te referi la bătaia cu Tip Hendricks?

Lorraine ridică din sprâncene.

— Ți-a spus! Doamne, *chiar* are încredere în tine!

Auziră o mașină venind spre casă. Lorraine se ridică și se duse până la colțul casei ca să se uite pe stradă.

— E Steve, a venit cu un taxi, anunță ea, nedumerită. Jeannie se ridică.

— Cum arată?

Înainte ca Lorraine să răspundă, Steve apăru pe alee.

— Unde e tatăl tău? întrebă Lorraine.

— Tata a fost arestat.

— Oh, Doamne! exclamă Jeannie. De ce?

— Nu sunt sigur. Cred că indivizii de la Genetico au aflat cumva sau au ghicit ce avem noi de gând și au tras niște sfori. Au trimis doi membri ai Poliției Militare ca să pună laba pe el. Dar eu am reușit să fug.

— Steve, e ceva ce-mi ascunzi, rosti Lorraine, suspicioasă.

— Un paznic a tras două focuri de armă.

Lorraine scoase un strigăt înăbușit.

— Cred că țintea pe deasupra capului meu. În fine, n-am pățit nimic.

Jeannie își simți brusc gura uscată. O oripila gândul că asupra lui Steve s-a tras cu arma. Putea să fie ucis!

— Însă căutarea a dat rezultate, spuse Steve și scoase o dischetă din buzunarul de la spate al pantalonilor. Aici e lista. O să fii foarte uimită de ce e pe ea.

Jeannie înghiți în sec.

— Ce e?

— Nu sunt patru clone.

— Cum adică?

— Sunt opt.

Jeannie făcu ochii mari.

— Sunteți opt?

— Am dat peste patru electrocardiograme identice. Genetico a divizat embrionul de șapte ori și a inseminat opt femei cu copii ai unor străini, fără ca ele să aibă habar. Aroganța unui asemenea act este incredibilă.

Dar suspiciunile lui Jeannie erau de-acum dovedite. Asta încerca să ascundă Berrington cu atâta disperare. Când vestea va deveni publică, Genetico va intra în dizgrație și Jeannie va fi răzbunată.

Iar Steve va fi exonerat de orice acuzație.

— Ai reușit! exclamă ea, îl îmbrățișă pe Steve, apoi o fulgeră un gând. Și totuși, care dintre cei opt a comis violul?

— Asta va trebui să descoperim, răspunse Steve. Și nu va fi ușor. Adresele de care dispunem sunt cele unde locuiau părinții lor la momentul nașterii. Aproape sigur nu mai sunt actuale.

— Putem încerca să le luăm urma. Asta e specialitatea Lisei, zise Jeannie și se ridică. Ar fi mai bine să mă întorc în Baltimore. Munca asta o să ne ia aproape întreaga noapte.

— Vin cu tine.

— Cum rămâne cu tatăl tău? Trebuie să-l scoți din arestul Poliției Militare.

— E nevoie de tine aici, Steve, interveni Lorraine. O să-l sun pe avocatul nostru chiar acum, fiindcă am numărul lui de acasă, însă va trebui să-i povestești ce s-a întâmplat.

— Bine, acceptă Steve, nu fără ezitări.

— Ar trebui s-o sun pe Lisa înainte de a pleca, pentru a se pregăti, spuse Jeannie. Pot să-l folosesc? întrebă ea arătând spre telefonul aflat pe măsuța din curte.

— Bineînțeles.

Formă numărul Lisei. Telefonul sună de patru ori, apoi se auzi robotul.

— La naiba! exclamă Jeannie, ascultând mesajul înregistrat de Lisa, pe urmă, după ce acesta se termină, zise: Lisa, te rog să mă suni. Plec din Washington chiar acum și ajung acasă pe la zece. S-a întâmplat ceva cu adevărat important.

Puse receptorul în furcă.

— Te duc la mașină, se oferi Steve.

Jeannie își luă rămas-bun de la Lorraine, care o îmbrățișă cu căldură.

Ajunși pe alee, Steve îi dădu discheta.

— Ai grijă de ea. Nu există copii și n-o să mai avem altă șansă.

Jeannie băgă discheta în poșetă.

— Nu-ți face griji. Aici e și viitorul meu.

Îl sărută apăsat.

— Oh, Doamne, rosti el după o vreme. Am putea să repetăm chestia asta pentru mai mult timp, cât de curând?

— Da. Dar ferește-te de pericole între timp. Nu vreau să te pierd. Fii prudent!

El zâmbi.

— Îmi place la nebunie că-ți faci griji pentru mine. Asta mă face să cred că ții la mine.

Ea îl sărută din nou, de această dată mai ușor.

— Te sun.

Intră în mașină și demară.

Conduse cu viteză și ajunse acasă în mai puțin de o oră.

Fu dezamăgită să descopere că n-a primit niciun mesaj de la Lisa pe robotul telefonic. Se întrebă dacă nu cumva Lisa dormea sau se uita la televizor și nu-și asculta mesajele telefonice. „Nu intra în panică, gândește!” Ieși și se duse cu mașina până acasă la Lisa, un bloc de apartamente din Charles Village. Sună îndelung la interfon, dar nu primi răspuns. „Unde naiba a plecat? N-are un iubit care s-o scoată în oraș sâmbăta seara. Te rog, Doamne,

fă să nu fi plecat în vizită la mama ei în Pittsburgh,”

Lisa locuia în apartamentul 12B. Jeannie apăsă butonul de la 12A. Iarăși niciun răspuns. Poate că nenorocitul de interfon nu funcționa. Clocotind de frustrare, încercă la 12C.

Îi răspunse bărbat cu o voce morocănoasă:

— Mda, cine e?

— Îmi cer scuze că vă deranjez, sunt prietenă cu Lisa Hoxton, vecina de lângă dumneavoastră, și trebuie să dau urgent de ea. Știți cumva unde e?

— Unde te crezi, cucoană, în Hicksville, Statele Unite? Nici măcar nu știu cum *arată* această vecină a mea.

Click.

— Da tu de unde ești, din New York? replică Jeannie cu furie în difuzor, chiar dacă omul închisese.

Se duse acasă, conducând ca la curse, și o sună din nou pe Lisa pe robot.

— Lisa, te rog să mă suni *în secunda în care intri, indiferent de oră.* O să stau să aștept lângă telefon.

După aceea nu mai avu ce să facă. Fără Lisa, nici măcar nu putea să intre în Casa de Nebuni.

Făcu un duș și se înfășură în halatul de baie roz. I se făcu foame și-și încălzi în cuptorul de microunde o gogoașă cu scorțișoară, însă când începu să mănânce îi veni să vomite, așa că o aruncă și bău o cafea cu lapte. Și-ar fi dorit să mai aibă televizor ca să fie atentă la altceva în afara propriilor gânduri.

Scoase fotografia lui Steve pe care i-o dăduse Charles. O lipi de ușa frigiderului cu un magnet.

Îi veni o idee și începu să caute propriile albume cu fotografii. Zâmbi când își văzu tatăl într-un costum maroniu cu dungi albe, cu guler mare și pantaloni evazați, stând lângă Fordul Thunderbird turcoaz. Erau acolo câteva pagini de album cu Jeannie în șort alb de tenis, ținând triumfătoare

mai multe cupe argintii și plachete. Își văzu mama împingând-o pe Patty într-un cărucior demodat, apoi pe Will Temple cu o pălărie de cowboy, făcând-o pe Jeannie să râdă…

Sună telefonul.

Țâșni brusc, lăsând albumul să cadă pe podea, și aproape că smulse receptorul din furcă.

— Lisa?

— Bună, Jeannie, care e urgența asta mare?

Jeannie se prăbuși pe canapea, ușurată.

— Slavă Domnului! Te-am sunat cu câteva ore în urmă, unde ai fost?

— M-am dus la un film cu Catherine și Bill. Am comis o crimă cumva?

— Îmi pare rău, n-am niciun drept să te interoghez…

— E-n regulă. Sunt prietena ta. Poți face pe nebuna cu mine. O să ți-o plătesc într-o bună zi și eu.

Jeannie râse.

— Mulțumesc. Ascultă, am o listă cu cinci nume de oameni care ar putea fi dublura lui Steve, spuse ea omițând deliberat numărul exact de nume, ca să n-o sperie. Trebuie să dau de urma lor în noaptea asta. Mă ajuți?

Urmă o pauză.

— Jeannie, a fost cât pe-aci să dau de belele mari când am încercat să intru în biroul tău. Și eu, și paznicul puteam fi concediați. Vreau să te ajut, dar am nevoie de slujba asta.

Pe Jeannie o cuprinse teama. „Nu, nu mă poți lăsa baltă, nu când sunt atât de aproape.”

— Te rog!

Teama fu înlocuită de hotărâre. „La naiba, n-am să te las să scapi așa de ușor.”

— Lisa, aproape s-a făcut duminică.

„Nu-mi place să-ți fac așa ceva, însă trebuie”, reflectă ea, apoi continuă:

— În urmă cu o săptămână am intrat într-o clădire în flăcări ca să te caut.

— Știu. Știu.

— Mi-a fost teamă atunci.

Se lăsă o tăcere prelungă.

— Ai dreptate, rosti Lisa într-un târziu. Bine, te ajut.

Jeannie își suprimă un chiot victorios.

— Cât de repede poți ajunge la birou?

— În cincisprezece minute.

— Ne întâlnim în față.

Jeannie închise. Se duse în dormitor, își lăsă halatul pe podea și-și trase blugii negri și un tricou turcoaz. Îmbrăcă pe deasupra o geacă Levi's și coborî în grabă scările.

Ieși din casă fix la miezul nopții.

DUMINICĂ

52

Ajunse la universitate înaintea Lisei. Lăsă mașina în parcarea vizitatorilor, deoarece nu dorea ca Mercedesul ei roșu să fie văzut în fața Casei de Nebuni, apoi străbătu pe jos campusul pustiu și întunecat. În vreme ce aștepta nerăbdătoare în fața clădirii laboratoarelor, își dori să se fi oprit undeva ca să ia ceva de ciugulit. Nu mâncase nimic toată ziua. Își imagină un cheeseburger cu cartofi prăjiți, o felie de pizza cu pepperoni, o plăcintă cu mere și o înghețată de vanilie, sau chiar o porție mare de salată Caesar, cu mult usturoi. În fine, apăru și Lisa la volanul Hondei sale albe.

Se dădu jos din mașină și o luă pe Jeannie de mâini.

— Mi-e rușine, zise ea. N-ar fi trebuit să-mi aduci aminte ce bună prietenă îmi ești.

— Și totuși, înțeleg reticența, spuse Jeannie.

— Îmi cer scuze.

Jeannie o îmbrățișă.

Intrară în clădire și aprinseră luminile din laborator. Jeannie apăsă butonul de pornire al aparatului de cafea, iar Lisa deschise computerul. Se simțeau ciudat să se afle în laborator în toiul nopții. Decorul de un alb sordid, luminile puternice și mașinăriile tăcute din jur o făceau pe Jeannie să se gândească la o morgă.

Își spuse că, mai devreme sau mai târziu, aveau să primească vizita unui paznic. După spargerea dată de ea, probabil că firma de securitate ținea Casa de Nebuni sub supraveghere, așa că luminile aveau să fie imediat remarcate. Însă nu era ceva neobișnuit ca oamenii de știință să lucreze până la ore târzii din noapte în laboratoare, deci n-aveau cum să apară necazuri, cu excepția situației în care un paznic o recunoștea pe Jeannie după întâmplarea din noaptea precedentă.

— Dacă vine să ne verifice vreun paznic, mă ascund în magazia de birotică, îi zise ea Lisei. Asta în caz că paznicul știe că n-ar trebui să mă aflu aici.

— Sper să fim avertizate de apropierea lui, rosti Lisa cu nervozitate.

— Ar trebui să încropim un soi de alarmă.

Jeannie era nerăbdătoare să continue cu căutarea clonelor, dar își stăpâni febrilitatea; precauția de a stabili un sistem de alarmare era o măsură de bun-simț. Privi gânditoare prin laborator și zări un mic aranjament floral de pe biroul Lisei.

— Cât de mult ții la vaza aia? întrebă ea.

Lisa ridică din umeri.

— Am luat-o de la Kmart. Pot să iau alta.

Jeannie scoase florile și aruncă apa la chiuvetă. Luă de pe un raft un exemplar al cărții *Gemenii identici crescuți separat*, de Susan L. Farber. Se duse în capătul coridorului, unde niște uși batante dădeau înspre casa scării. Trase ușile un pic spre interior, le fixă cu cartea, apoi puse vaza pe marginea de sus a ușilor, acoperind mica deschizătură dintre ele. Dacă intra cineva pe coridor, vaza cădea și se făcea cioburi.

— Ce voi spune dacă mă întreabă de ce am făcut asta? zise Lisa.

— N-ai vrut să se furișeze cineva până la tine, răspunse Jeannie.

Lisa încuviință, satisfăcută.

— Dumnezeu știe câte motive am să fiu paranoică.

— Haide să dăm drumul la treabă, zise Jeannie.

Se întoarseră în laborator, lăsând ușa de acces spre coridor deschisă, ca să fie sigure că vor auzi vaza spărgându-se. Jeannie introduse discheta în unitatea de disc din computerul Lisei și scoase la imprimantă lista de la Pentagon cu numele celor opt bebeluși. Electrocardiogramele acestora semănau foarte mult, de parcă ar fi provenit de la o singură persoană. Opt inimi micuțe bătând exact la

fel. Se pare că Berrington a aranjat ca spitalele armatei să le efectueze aceste teste bebelușilor. Fără îndoială că au fost trimise copii după rezultate la clinica Aventine și distruse cu două zile în urmă. Doar că Berrington a uitat, sau poate nu și-a dat niciodată seama, că armata a păstrat electrocardiogramele originale.

— Haide să începem cu Henry King, propuse ea. Numele complet este Henry Irwin King.

Pe biroul ei, Lisa avea două unități CD-ROM, una deasupra celeilalte. Scoase două CD-uri din sertarul biroului și puse câte un disc în fiecare unitate.

— Pe discurile astea avem toate numerele de telefon ale persoanelor fizice din Statele Unite, zise ea, plus o aplicație software care ne permite să căutăm pe ambele discuri în același timp.

Pe monitor apăru o fereastră Windows.

— Din nefericire, oamenii nu-și înscriu întotdeauna numele complet în cărțile de telefon, adăugă ea. Să vedem cât de mulți H. King sunt în Statele Unite.

Lisa tastă

*H * King*

Pe urmă apăsă pe tasta *Count* (Numărare). După o clipă apăru o nouă fereastră *Count* cu numărul 1 129.

Jeannie era descurajată.

— Ne va lua toată noaptea să sunăm la atâtea numere de telefon.

— Stai o clipă, putem încerca altfel, replică Lisa și tastă

Henry I. King SAU Henry Irwin King

Apoi apăsă pe iconița *Retrieve* (Extrage), cu imaginea unui câine. După o secundă, pe ecran apăru o listă.

— Avem trei Henry Irwin King și șaptesprezece Henry I. King. Care e ultima lui adresă cunoscută?

Jeannie se uită pe lista de la Pentagon.

— Fort Devens, Massachusetts.

— OK, avem un Henry Irwin King în Amherst și patru Henry I. King în Boston.

— Haide să-i sunăm.

— Cred că-ți dai seama că e ora unu noaptea.

— Nu pot aștepta până mâine-dimineață.

— Oamenii îți vor închide telefonul în nas la o asemenea oră.

— Ba nu, o contrazise Jeannie.

Știa că era o bravadă și că avea să întâmpine probleme, însă nu era pregătită să aștepte până dimineață. Chestiunea era prea importantă.

— O să spun că sunt de la poliție și că urmăresc un criminal în serie.

— Asta cred că e ilegal.

— Dă-mi numărul din Amherst.

Lisa selectă lista și apăsă pe tasta F2. Se auzi un șir rapid de *beep*-uri provenind de la modemul computerului. Jeannie ridică receptorul.

Auzi soneria sunând de șapte ori, apoi un bărbat răspunse cu o voce somnoroasă:

— Da?

— Aici e detectivul Susan Farber de la Departamentul de Poliție din Amherst, se prezentă ea, aproape așteptându-se ca omul de la celălalt capăt să spună: „Pe naiba!”, dar nu primi niciun răspuns, așa că adăugă repede: Îmi cer scuze că vă sun în toiul nopții, însă este o problemă urgentă. Vorbesc cumva cu Henry Irwin King?

— Da, ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul, care, după voce, era de vârstă mijlocie.

— Este vorba doar de o anchetă de rutină.

Fusese o greșeală.

— De rutină? se arătă mirat individul, devenit atent. La ora asta din noapte?

Improvizând în grabă, Jeannie explică:

— Anchetăm o infracțiune serioasă și trebuie să vă eliminăm de pe lista suspecților, domnule. Îmi puteți spune data și locul nașterii?

— M-am născut în Greenfield, Massachusetts, la data de 4 mai 1945. În regulă?

— Aveți cumva un fiu cu același nume?

— Nu, am trei fete. Mă pot întoarce la somn acum?

— Nu mai e nevoie să vă deranjăm. Vă mulțumesc că ați colaborat cu poliția și vă urez odihnă plăcută în continuare, spuse Jeannie, închise și o privi triumfător pe Lisa. Vezi? A vorbit cu mine. Nu i-a plăcut, dar a vorbit.

Lisa râse.

— Doctoriță Ferrami, ai un talent nativ să păcălești oamenii.

Jeannie zâmbi.

— Nu e nevoie decât de un pic de *chutzpah*[14]. Haide să trecem la lista de Henry I. King. Eu îi sun pe primii doi, tu îi iei pe ultimii doi.

Doar una din ele putea folosi opțiunea de formare automată a numărului. Jeannie găsi un carnețel și un pix și-și scrise cele două numere, pe urmă ridică receptorul unui alt telefon și formă manual numărul. Îi răspunse tot un bărbat și ea întrebuință aceeași stratagemă, schimbând doar localitatea.

— Aici este detectiv Susan Farber de la Departamentul de Poliție din Boston…

— Ce mama naibii vrei de mă suni la ora asta din noapte? izbucni imediat bărbatul. Știi cine sunt eu?

— Presupun că sunteți Henry King…

— Presupune că ți-ai pierdut slujba aia de rahat, curvă tâmpită ce ești, urlă individul. Susan și cum ai mai zis?

— Trebuie doar să verific data dumneavoastră de naștere, domnule King…

— Dă-mi-l imediat pe locotenentul tău.

— Domnule King…

— Fă ce-ți spun!

— Gorilă nenorocită, zise Jeannie, după care închise, decepționată. Sper ca asemenea discuții să

nu continue toată noaptea.

Lisa închisese deja.

— Al meu era jamaican și accentul dovedea asta. Cred că al tău a fost cam dur.

— Foarte.

— Ne-am putea opri acum și să continuăm de dimineață.

Jeannie n-avea de gând să se lase bătută de un necioplit.

— La naiba, nu! rosti ea. Pot suporta niște injurii.

— Cum zici.

— Părea mult mai bătrân de douăzeci și doi de ani, așa că putem uita de el. Haide să-i încercăm pe ceilalți doi.

Îmbărbătându-se pentru ce putea să fie mai rău, Jeannie formă un nou număr.

Cel de-al treilea Henry King încă nu se dusese la culcare; se auzeau muzică în fundal și alte voci în încăpere.

— Mda, cine e acolo? întrebă individul.

După voce părea să fie de o vârstă apropiată durului din Boston. Jeannie se prefăcu iarăși că e polițistă, însă tipul era suspicios.

— De unde știu că sunteți de la poliție?

Era exact ca Steve, iar Jeannie simți un fior rece. Individul putea fi una dintre clone. Dar cum să se descurce cu suspiciunea lui? Decise să braveze.

— Vreți să mă sunați înapoi aici, la sediul poliției? propuse ea cu îndrăzneală.

Urmă o pauză.

— Nu, las-o baltă, zise el.

Jeannie respiră ușurată.

— Sunt Henry King, spuse tipul. Mi se spune Hank. Ce doriți?

— Aș putea mai întâi să verific data și locul nașterii dumneavoastră?

— M-am născut în Fort Devens exact în urmă cu douăzeci și doi de ani. Azi e ziua mea, de fapt.

Mă rog, a fost ieri, sâmbătă.

El era! Jeannie a găsit, în sfârșit, o clonă. Mai trebuia să afle dacă individul a fost în Baltimore duminica precedentă, încercă să-și ascundă emoția din voce când continuă:

— Mi-ați putea spune când ați călătorit ultima dată în afara statului?

— Să vedem, a fost în august. M-am dus la New York.

Instinctul îi spunea lui Jeannie că tipul spunea adevărul, dar continuă cu întrebările:

— Ce ați făcut duminica trecută?

— Am muncit.

— Cu ce anume vă ocupați?

— Păi, sunt absolvent al MIT[15], însă am o slujbă de duminică la un bar, Blue Note Cafe, din Cambridge.

Jeannie își notă pe carnețel.

— Și acolo ați fost și duminica trecută?

— Da. Am servit cel puțin o sută de oameni.

— Vă mulțumesc, domnule King.

Dacă era adevărat, nu el a violat-o pe Lisa.

— Vreți să-mi dați numărul de telefon al barului, ca să vă pot confirma alibiul?

— Nu țin minte numărul pe dinafară, dar e în cartea de telefon. Ce se presupune că aș fi făcut?

— Anchetăm un caz de incendiere premeditată.

— Mă bucur că am un alibi.

Jeannie găsea extrem de iritant faptul că asculta vocea lui Steve, deși discuta, de fapt, cu un străin. Și-ar fi dorit să-l vadă în acel moment pe Henry King, ca să verifice asemănarea cu ochii ei. Ezitând, încheie conversația:

— Vă mulțumesc din nou, domnule. Noapte bună.

Închise și expiră cu putere aerul din plămâni, epuizată de efortul depus pentru a păcăli pe altcineva.

— Uau!

Lisa ascultase discuția.

— L-ai găsit?

— Da, s-a născut în Fort Devens și a împlinit douăzeci și doi de ani chiar azi. El este Henry King pe care-l căutăm, asta e sigur.

— Bună treabă!

— Însă se pare că are un alibi. Spune că muncește într-un bar din Cambridge, zise Jeannie și se uită în carnețel. Barul Blue Note Cafe.

— Să verificăm?

Lisa simțea că se trezise instinctul de vânător în ea și era dornică să participe.

Jeannie încuviință.

— E târziu, dar cred că un bar ar trebui să fie încă deschis la ora asta, mai ales într-o noapte de sâmbătă. Poți obține numărul de pe discurile tale?

— N-avem acolo decât numere de persoane fizice. Numerele pentru companii înseamnă alt set de discuri.

Jeannie sună la informații, obținu numărul și-l formă. I se răspunse imediat.

— Aici este detectivul Susan Farber de la Departamentul de Poliție din Boston. Aș dori să vorbesc cu patronul, vă rog.

— La telefon. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul avea accent hispanic și părea îngrijorat.

— Aveți un angajat pe nume Henry King?

— Hank, da, ce a mai făcut?

Se pare că Henry King mai intrase în conflict cu legea până atunci.

— Poate că n-a făcut nimic. Când l-ați văzut ultima dată?

— Azi, adică ieri, sâmbătă. A lucrat în schimbul de zi.

— Și înainte de asta?

— Să văd… duminica trecută… Da, a lucrat de la patru după-amiaza până la miezul nopții.

— Puteți depune jurământ în privința asta dacă va fi nevoie, domnule?

— Sigur, de ce nu? Oricine a fost ucis, nu Hank a făcut-o.

— Vă mulțumesc pentru colaborare, domnule.

— Hei, nicio problemă.

Patronul părea ușurat că a scăpat ieftin. „Dacă aș fi, într-adevăr, polițist, reflectă Jeannie, aș zice că individul are conștiința încărcată.”

— Puteți să mă sunați oricând, mai zise individul, după care închise.

— Alibiul se susține, rosti Jeannie dezamăgită.

— Nu fi supărată, îi replică Lisa. Am procedat foarte bine că l-am eliminat atât de rapid, mai ales că are un nume comun. Haide să încercăm la Per Ericson. Dintr-ăștia n-au cum să fie mulți.

În lista de la Pentagon scria că Per Ericson s-a născut în Fort Rucker, dar într-o perioadă de douăzeci și doi de ani nu exista niciun Per Ericson în Alabama. Lisa încercă o combinație

*P * Erics?on*

Asta dacă numele avea un s dublu, pe urmă tastă

*P * Erics$n*

A doua combinație o folosi ca să includă variantele „Ericsen” și „Ericsan”, însă computerul nu găsi nimic.

— Încearcă în Philadelphia, sugeră Jeannie. Acolo am fost atacată.

Erau trei persoane cu numele de Ericson în Philadelphia. Prima se numea Peder, a doua avea înregistrată o voce fragilă și bătrână pe un robot telefonic, iar cea de-a treia era o femeie, Petra. Trecură atunci la toți cei cu numele P. Ericson de pe întreg teritoriul Statelor Unite și dădură peste treizeci și trei de rezultate.

Cel de-al doilea P. Ericson contactat de Lisa fu un ins mitocan și abuziv. Lisa termină conversația albă la față, dar bău o ceașcă cu cafea și reveni hotărâtă la treabă.

Fiecare apel telefonic era o mică dramă. Jeannie se văzu nevoită să apeleze la toată tăria ei de caracter pretinzând că era polițistă. De fiecare dată când suna era chinuită de gândul că putea răspunde bărbatul care-i șuierase „Și acum freacă-mi-o! Altfel te bat de te las latăˮ. În plus, era chinuită de efortul de a întruchipa un detectiv de poliție care se confrunta cu scepticismul sau lipsa de maniere a oamenilor care răspundeau la telefon. Iar cele mai multe apeluri se încheiau prin dezamăgiri.

După ce efectuă cel de-al șaselea apel lipsit de rezultate, o auzi pe Lisa spunând:

— Oh, îmi pare teribil de rău. Probabil că informațiile noastre n-au fost actualizate. Vă rog să mă scuzați, doamnă Ericson. La revedere, încheie ea și închise telefonul, părând devastată. Ăsta e omul nostru, rosti Lisa solemn. Numai că a murit iarna trecută. Mi-a răspuns mama lui. A izbucnit în plâns când am întrebat de el.

Jeannie se întrebă cum era Per Ericson: un psihopat ca Dennis sau o ființă normală ca Steve?

— Cum a murit?

— Se pare că era campion de schi și și-a frânt gâtul încercând ceva riscant.

Deci unul care sfida riscurile, fără teamă.

— Pare să fi fost omul nostru.

Lui Jeannie nu i-a trecut prin minte că era posibil ca toți cei opt să nu mai trăiască. În acel moment își dădea seama că numărul de embrioni implantați a fost mai mare de opt. Chiar și în zilele noastre, când tehnica este avansată, multe implanturi eșuează să se „prindăˮ. De asemenea, era probabil ca unele dintre mame să fi avortat. Era posibil ca Genetico să fi experimentat procedura pe mai mult de douăzeci de femei.

— E greu cu apelurile astea, zise Lisa.

— Vrei să iei o pauză?

— Nu, răspunse Lisa. Ne descurcăm. Am eliminat două nume din cinci și încă nu s-a făcut trei dimineața. Cine urmează?

— George Dassault.

Jeannie începea să creadă că-l vor găsi pe violator, dar cu următorul nume de pe listă nu prea avură mare noroc. Existau doar șapte persoane cu numele de George Dassault în Statele Unite, însă la trei dintre apeluri nu primiră niciun răspuns. Niciuna dintre persoanele descoperite n-avea legătură cu Baltimore sau Philadelphia – una se găsea în Buffalo, alta în Sacramento și o alta în Houston, dar asta nu dovedea nimic. Trebuiau să continue. Lisa scoase la imprimantă lista cu numere de telefon, ca să încerce din nou mai târziu.

Apăru o nouă idee.

— Cred că omul pe care-l căutăm nu se află în listele de pe discuri, zise Jeannie.

— Adevărat. Poate că n-are telefon. Sau poate că numărul lui e secret.

— Poate că e listat cu o poreclă, cum ar fi Spike Dassault sau Flip Jones.

Lisa chicoti.

— Poate că s-a făcut cântăreț de rap și și-a schimbat numele în Icey Creamo Creamy.

— Sau poate că e un wrestler și se numește Iron Billy.

— Ar putea să scrie scenarii de filme western sub numele de Buck Remington.

— Sau de filme porno sub numele de Heidi Whiplash.

— Dick Swiftly.

— Henrietta Pussy.

Râsul lor fu curmat brusc de zgomot de sticlă spartă. Jeannie sări speriată de pe scaun și se furișă în magazia de birotică. Închise ușa în urma ei și rămase în întuneric, ascultând.

O auzi pe Lisa întrebând nervoasă:

— Cine e acolo?

— Paza, replică un bărbat. Dumneavoastră ați pus vaza aia acolo?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce?

— Ca să nu se furișeze nimeni până la mine. Devin nervoasă când lucrez până noaptea târziu aici.

— Ei bine, n-am de gând să mătur cioburile. Nu sunt om de serviciu.

— Bine, lăsați-le așa.

— Sunteți singură, domnișoară?

— Da.

— O să arunc o privire pe aici.

— Vă rog.

Jeannie se prinse de mânerul ușii cu ambele mâini. Dacă agentul de pază încerca s-o deschidă, avea să-l împiedice.

Îl auzi plimbându-se prin laborator.

— Și ce fel de muncă faceți pe aici?

Vocea bărbatului părea foarte aproape.

Lisa era ceva mai departe.

— Mi-ar plăcea să discut cu dumneavoastră, însă chiar n-am timp. Sunt extrem de ocupată.

„Dacă n-ar fi fost ocupată, tâmpitule, n-ar mai fi fost aici în toiul nopții, așa că ce-ar fi să-ți iei hoitul și să te cari?”

— Bine, nicio problemă, spuse bărbatul care, aparent, se afla chiar în dreptul ușii. Și aici ce e?

Jeannie prinse tare mânerul și trase în sus, gata să opună rezistență.

— Acolo ținem cromozomii virusurilor radioactivi, răspunse Lisa. Probabil că sunt securizați acolo, așa că puteți încerca să vedeți dacă totul e încuiat.

Jeannie se abținu să nu izbucnească într-un hohot de râs. Nu existau cromozomi ai virusurilor radioactivi.

— Cred că o să trec peste asta, zise agentul de pază.

Jeannie era pe punctul să mai slăbească din strânsoare, când simți brusc cum e apăsat mânerul. Trase în sus cu toată forța.

— Oricum, e încuiat, continuă paznicul.

Urmă o pauză. Când individul vorbi din nou, vocea lui se auzea în depărtare, iar Jeannie se relaxa.

— Dacă vi se face frică, veniți la ghereta agenților de pază. Vă pregătesc o ceașcă de cafea.

— Mulțumesc, spuse Lisa în urma lui.

Jeannie începu să se liniștească, dar rămase prudentă unde se găsea, așteptând semnalul că totul e în regulă. După câteva minute, Lisa deschise ușa.

— A ieșit din clădire, anunță ea.

Reveniră la telefoane.

Murray Claud era un alt nume neobișnuit, pe care-l depistară repede. Jeannie efectuă apelul telefonic. Murray Claud Senior îi explică, plin de amărăciune și uimire, că fiul lui a fost întemnițat în orașul Atena cu trei ani în urmă, după o luptă cu cuțite într-o tavernă, și urma să fie eliberat în ianuarie anul următor, cel mai devreme.

— Băiatul ăla putea fi orice, zise omul. Astronaut. Câștigător de Premiu Nobel. Vedetă de film. Președintele Statelor Unite. Are creier, farmec și e chipeș. Și a aruncat totul la gunoi. Pur și simplu, a dat cu piciorul la toate astea.

Jeannie înțelegea durerea tatălui. Se considera responsabil. Era tentată să-i spună adevărul, dar nu era pregătită de așa ceva și, oricum, n-avea timp. Hotărî să-l sune din nou într-o zi ca să-i ofere cât de cât o consolare. Apoi puse capăt discuției.

L-au lăsat pe Harvey Jones la urmă, deoarece știau amândouă că le va fi cel mai dificil. Jeannie află cu durere în suflet că existau aproape un milion de Jones în America, iar H. Era o inițială comună. Al doilea nume al individului era John. S-a născut la spitalul Walter Reed din Washington, D.C., așa că începură să-i sune pe toți cei numiți Harvey Jones, pe toți cei numiți H.J. Jones și pe toți cei numiți H. Jones din cartea de telefoane pentru Washington. Nu găsiră pe nimeni care să se fi născut cu aproximativ douăzeci și doi de ani în

urmă la spitalul Walter Reed. Mai rău, adunară o listă lungă de persoane care nu le răspunseseră la apeluri.

Jeannie începu din nou să se îndoiască de reușita demersului ei. Aveau trei George Dassault și vreo treizeci de H. Jones nerezolvați. Teoretic, metoda folosită de ea era corectă, însă doctorița nu putea discuta cu oamenii dacă ei nu răspundeau la telefon. Privirea începea să i se împăienjenească și se simțea ca pe ace din pricina cafelei consumate și a lipsei de somn.

La ora patru dimineața, verificară lista celor numiți Jones din Philadelphia.

La patru și jumătate, Jeannie dădu peste cel căutat.

Credea că o să fie doar un alt „posibil" suspect. Telefonul sună de patru ori, apoi se auzi pauza tipică și clinchetul de intrare în funcțiune a unui robot telefonic. Doar că vocea de pe robot i se păru ciudat de cunoscută. „Ați sunat acasă la Harvey Jones", se auzea în mesajul înregistrat, moment în care Jeannie simți că i se face părul măciucă. Parcă îl asculta pe Steve: tonul vocii, dicția, frazarea, toate îi aparțineau. „Nu pot răspunde la apel în clipa asta, așa că vă rog să lăsați un mesaj după tonul prelung."

Închise și verifică adresa. Era un apartament de pe Spruce Street, în University City, nu departe de clinica Aventine. Observă că-i tremurau mâinile de furie. Asta deoarece ar fi vrut să-l strângă de gât.

— L-am găsit, o anunță ea pe Lisa.

— Oh, Doamne!

— Și-a înregistrat vocea pe robotul telefonic și locuiește în Philadelphia, aproape de locul unde am fost atacată.

— Lasă-mă să ascult și eu.

Lisa formă numărul. Cum auzi mesajul, se făcu albă la față.

— El e, zise ea, după care închise. Îl aud și acum spunând „Scoate-ți chiloțeii ăia frumoși".

Oh, Doamne!

Jeannie apucă receptorul și sună la poliție.

53

Berrington Jones nu dormi deloc în noaptea de sâmbătă.

Rămase în parcarea Pentagonului, uitându-se la Lincolnul Mark VIII negru al colonelului Logan până la miezul nopții, când îl sună pe Proust și află că Logan a fost arestat, însă Steve a fugit, probabil cu metroul sau autobuzul, deoarece n-a luat mașina tatălui său.

— Ce căutau în Pentagon? îl întrebă el pe Jim.

— S-au dus în centrul de date. O să aflu în curând exact ce aveau de gând. Vezi dacă poți să iei urma băiatului sau a tipei ăleia, Ferrami.

Berrington a renunțat să mai vocifereze împotriva muncii de supraveghere. Nu era momentul să insiste pe tema demnității proprii; dacă n-o oprea pe Jeannie, oricum nu i-ar mai fi rămas nicio urmă de demnitate.

Când se întoarse la reședința familiei Logan, casa era întunecată și pustie, iar Mercedesul roșu al lui Jeannie dispăruse. Așteptă acolo cam o oră, dar nu-și făcu nimeni apariția. Presupunând că ea s-a întors acasă, plecă spre Baltimore și se plimbă cu mașina în sus și în jos pe strada ei, însă Mercedesul nu era nici acolo.

Afară mijeau zorii când ajunse, în sfârșit, în fața casei sale din Roland Park. Intră și-l sună pe Jim, dar nu primi răspuns nici de la numărul de acasă, nici de la cel de serviciu. Se întinse pe pat îmbrăcat, închise ochii, însă, deși era epuizat, rămase treaz, făcându-și griji.

La ora șapte se dădu jos din pat și sună din nou, dar tot nu reuși să dea de Jim. Făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă în pantaloni negri din bumbac și un tricou. Își făcu un pahar mare de suc de portocale la storcător și-l bău stând în picioare în bucătărie. Se uită la ediția de duminică a ziarului *Baltimore Sun,* însă titlurile ediției nu-i

spuneau nimic. Ca și cum ar fi fost scrise în finlandeză, nu în engleză.

Proust îl sună la ora opt.

Jim a petrecut o jumătate de noapte la Pentagon cu un prieten care era general, chestionând personalul centrului de date sub pretextul anchetării unei breșe de securitate. Generalul, un amic din zilele în care Jim activa în CIA, știa doar că Logan încerca să dezvăluie o operațiune secretă din anii ’70, iar Jim dorea să-l împiedice.

Aflat încă sub arest, colonelul Logan nu spunea nimic în afară de „Vreau un avocat”. În orice caz, rezultatele căutării lui Jeannie au rămas pe monitorul computerului folosit de Steve, așa că Jim a aflat ce au descoperit ei.

— Cred că ai cerut electrocardiograme pentru toți bebelușii, zise Jim.

Berrington uitase, dar în acel moment își aduse aminte.

— Da, așa e.

— Logan le-a găsit.

— Pe toate?

— Pe toate opt.

Era o veste foarte proastă. Electrocardiogramele unor gemeni identici erau atât de similare, încât păreau să fi fost luate aceleiași persoane în zile diferite. Așadar, Steve, tatăl lui și, probabil, Jeannie știau că Steve era una dintre cele opt clone.

— La naiba! exclamă Berrington. Am ținut povestea asta secretă douăzeci și trei de ani, iar acum blestemata asta de femeie a descoperit totul.

— Ți-am spus că ar fi trebuit s-o facem să dispară.

Când era sub tensiune, Jim devenea foarte ofensator. Însă după o noapte de nesomn, Berrington nu mai avea răbdare.

— Dacă mai spui o dată „Ți-am spus eu”, îți retez nenorocita aia de țeastă, jur pe ce am mai sfânt.

— Bine, bine!

— Preston știe?

— Da. Spune că suntem terminați, dar el mereu spune asta.

— De această dată s-ar putea să aibă dreptate.

— Poate că tu ești pe punctul de a ceda, Berry, însă eu nu sunt, replică Jim tăios. Nu trebuie decât să păstrăm situația secretă până după conferința de presă de mâine. Dacă reușim asta, preluarea se va finaliza.

— Și ce se întâmplă după aceea?

— Vom avea o sută și optzeci de milioane de dolari, iar banii ăștia ne asigură cumpărarea tăcerii.

Berrington dorea să-l creadă.

— Dacă ești atât de isteț, care crezi că ar trebui să fie pasul următor?

— Trebuie să aflăm cât de multe știu ei. Nimeni nu e sigur dacă Steve Logan avea o copie după lista cu nume și adrese în buzunar atunci când a fugit. Femeia locotenent din centrul de date jură că n-avea nimic la el, dar cuvântul ei nu e suficient pentru mine. Acum, adresele pe care le are el sunt vechi de douăzeci și doi de ani. Dar uite care e întrebarea mea. Având doar numele, poate Jeannie Ferrami să afle unde se găsesc ei?

— Răspunsul e da, zise Berrington. Noi, cei de la Departamentul de Psihologie, suntem experți în așa ceva. Trebuie să luăm permanent urma gemenilor identici. Dacă noaptea trecută ea a pus mâna pe lista aia, până acum este posibil să fi dat peste câțiva dintre ei.

— Mă temeam de asta. Există vreo cale de a verifica asta?

— Cred că i-aș putea suna ca să aflu dacă au fost contactați de ea.

— Va trebui să fii discret.

— Mă insulți, Jim. Uneori te comporți de parcă ai fi singura ființă inteligentă din America. Bineînțeles că voi fi discret. Te voi suna mai târziu.

Berrington închise trântind receptorul în furcă.

În decursul anilor i-a supravegheat discret pe cei opt băieți. Se simțea mai aproape părintește de ei decât Preston sau Jim. La început le-a trimis ocazional scrisori din partea clinicii Aventine, cerând informații sub pretextul unor studii de urmărire a rezultatelor tratamentelor hormonale. Ceva mai târziu, când metoda a devenit neverosimilă, s-a folosit de diverse subterfugii, pretextând că era agent imobiliar care suna ca să întrebe dacă nu cumva familia se gândea să-și vândă casa sau dacă părinții nu erau interesați de cumpărarea unei cărți care prezenta bursele disponibile pentru copiii de foști membri ai corpului militar. A urmărit cu mare interes cum cei mai mulți dintre ei avansau de la stadiul de copii deștepți, dar neascultători la cel de adolescenți lipsiți de teamă și apoi la cel de adulți strălucitori, însă instabili emoțional. Erau produsele secundare nefericite ale unui experiment istoric. N-a regretat niciodată acel experiment, dar se simțea vinovat față de băieți. A plâns când Per Ericson a murit executând salturi periculoase pe o pârtie de schi din Vail.

Se uită la lista cu numele lor în vreme ce se gândea la un pretext pentru a suna. Apoi apucă receptorul și-l sună pe tatăl lui Murray Claud. Telefonul sună prelung, dar nu răspunse nimeni. În cele din urmă, își zise că, probabil, plecase să-și viziteze fiul la închisoare.

Îl sună pe urmă pe George Dassault. De această dată avu mai mult noroc. La telefon auzi o voce tânără cunoscută.

— Alo, cine e acolo?

— Vă sun din partea companiei Bell Telephone, domnule, zise Berrington. Verificăm existența unor posibile apeluri telefonice frauduloase. Ați primit vreun apel ciudat sau neobișnuit în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Nu, nu pot afirma că am primit așa ceva. Însă am fost plecat din oraș de vineri, așa că n-am fost acasă.

— Vă mulțumesc că ați răspuns studiului nostru, domnule. La revedere.

Poate că Jeannie avea numele lui George, dar nu a ajuns la el. Însă nu era concludent.

Încercă apoi numărul lui Hank King din Boston.

— Mda, cine e acolo?

„E uimitor că toți răspund la telefon atât de lipsiți de amabilitate", reflectă Berrington. Doar că nu exista și gená pentru maniere la telefon. Totuși cercetările legate de gemeni erau pline cu astfel de fenomene bizare.

— Vă sun din partea AT&T, spuse Berrington. Cercetăm modul în care se utilizează abuziv telefoanele și am dori să știm dacă ați primit vreun apel ciudat sau suspect în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Doamne, am petrecut atât de mult, încât nu-mi amintesc, răspunse Hank cu o voce adormită.

Berrington își dădu ochii peste cap. Bineînțeles, cu o zi înainte a fost ziua de naștere a lui Hank. Cu siguranță că era beat, drogat sau ambele.

— Nu, stați așa! A fost ceva. Îmi amintesc. Pe la mijlocul nopții. Tipa a zis că era de la poliția din Boston.

— Tipa?

„Era posibil să fi fost Jeannie", își zise Berrington, presimțind vești proaste.

— Mda, era o femeie.

— Și-a dat numele? Asta ne-ar permite să verificăm dacă, într-adevăr, era polițistă.

— Sigur, dar nu-mi amintesc. Sarah, sau Carol, sau Margaret, sau… Susan. Asta e. Detectiv Susan Farber.

Asta lămurea situația. Susan Farber era autoarea lucrării *Gemenii identici crescuți separat,* singura carte publicată pe această temă. Jeannie a folosit primul nume care i-a venit în minte. Asta însemna

că avea lista de clone. Berrington era îngrozit. Sumbru la chip, continuă cu întrebările:

— Și ce v-a cerut, domnule?

— M-a întrebat care e data și locul nașterii mele.

Prin asta ea căuta să stabilească dacă discuta cu Harvey King pe care-l căuta, de fapt.

— Mi-am zis că era puțin cam, în fine, ciudat, zise Hank. A fost un soi de farsă?

Berrington inventă ceva pe moment.

— Căuta posibili clienți pentru o firmă de asigurări. Este o procedură ilegală, însă se practică. AT&T își cere scuze că ați fost deranjat, domnule King, și vă mulțumește pentru colaborare.

— Sigur.

Berrington închise, simțindu-se complet debusolat. Jeannie avea numele. Era doar o chestiune de timp până când ajungea să discute cu toți.

Iată-l deci intrat în cel mai mare bucluc din viața lui.

54

Mish Delaware refuză să vină până în Philadelphia ca să-l interogheze pe Harvey Jones.

— Am făcut asta ieri, dragă, zise ea când Jeannie o contactă, în sfârșit, la ora șapte și jumătate dimineața. Azi e ziua de naștere a nepoatei mele. Am și eu o viață.

— Dar *știi* că am dreptate! protestă Jeannie. Am avut dreptate cu Wayne Stattner – chiar *era* o dublură a lui Steve.

— Cu excepția părului. Și mai avea și alibi.

— Și ce ai de gând să faci?

— O să-mi sun colegii de la Divizia de Infracțiuni de Natură Sexuală de la poliția din Philadelphia și o să-i rog să se ducă până la el. O să le trimit prin fax portretul-robot. Ei o să verifice dacă Harvey Jones seamănă cu cel din poză și o să-i ceară să-și aducă aminte ce a făcut în după-amiaza duminicii precedente. Dacă răspunsurile sunt „Da” și „Nu”, atunci avem un suspect.

Jeannie trânti furioasă receptorul în furcă. După toate prin câte a trecut! După ce a stat trează o noapte întreagă ca să ia urma clonelor!

În mod cert, n-avea de gând să aștepte ca poliția să facă ceva. Decise să se ducă până în Philadelphia ca să-l verifice chiar ea pe Harvey. N-avea de gând să-l acosteze și nici măcar să-i vorbească. Însă putea parca mașina în fața casei lui, ca să vadă când ieșea. Dacă planul ăsta nu funcționa, putea discuta cu vecinii arătându-le poza lui Steve pe care i-a dat-o Charles. Într-un fel sau altul, avea să stabilească limpede dacă individul *era* dublura lui Steve.

Ajunse în Philadelphia în jurul orei zece și jumătate. În University City, familiile de negri, îmbrăcate de sărbătoare, erau adunate în fața bisericilor, iar adolescenții fumau pe verandele caselor îmbătrânite. Studenții se aflau încă în

paturi, deoarece mașinile lor ruginite Toyota sau părăginitele Chevroleturi, cu abțibildurile de pe barele de protecție cu mesaje ale echipelor sportive din facultăți și ale posturilor de radio locale, erau parcate în fața caselor unde locuiau.

Clădirea lui Harvey Jones era o reședință victoriană imensă, cu apartamente de locuit. Jeannie găsi un loc de parcare de cealaltă parte a străzii și se apucă să supravegheze intrarea în clădire.

La ora unsprezece, decise să intre.

Clădirea avea un aspect demodat. Scările șubrede erau mărginite de o balustradă veche, iar pe pervazurile ferestrelor dintre etaje se vedeau flori prăfuite din plastic așezate în vaze ieftine. Mesaje scrise ordonat și cursiv de mână de o femeie în vârstă, pe hârtie, cereau locatarilor să-și închidă ușile fără să le trântească, să-și pună gunoiul în saci din plastic bine închiși și să nu lase copiii să se joace pe holuri.

„Locuiește aici, își zise Jeannie, simțind că i se face pielea găină de groază. Mă întreb dacă e acasă acum.”

Conform adresei pe care o avea, Harvey locuia la numărul 5B, care trebuia să fie la ultimul etaj. Ciocăni în prima ușă de la parter. Îi deschise un bărbat cu ochii adormiți, păr lung și o barbă încâlcită, care venise la ușă în picioarele goale. Jeannie îi arătă poza. Omul clătină din cap și trânti ușa. Ea își aduse aminte de locatarul din clădirea Lisei care a apostrofat-o cu cuvintele: „Unde te crezi, cucoană, în Hicksville, Statele Unite? Nici măcar nu știu cum *arată* această vecină a mea”.

Strânse din dinți și urcă până la ultimul etaj. De ușa apartamentului 5B era prinsă doar o etichetă într-un mic cadru metalic pe care se citea „Jones”.

Se postă în fața ușii și ascultă cu atenție. N-auzi nimic altceva în afara bătăilor propriei inimi înfricoșate. Dinăuntru nu răzbătea niciun zgomot. Probabil că individul nu era acasă.

Bătu în ușa de la apartamentul 5A. O clipă mai târziu, în cadrul ei se ivi un bărbat mai vârstnic. Era îmbrăcat cu un costum cu dungi subțiri, care odinioară fusese la mare modă, iar părul era atât de roșcat la culoare, că mai mult ca sigur era vopsit. Omul părea prietenos.

— Bună, zise el.

— Bună. Vecinul dumneavoastră e acasă?

— Nu.

Se simți ușurată și dezamăgită în același timp. Scoase poza lui Steve pe care i-a dat-o Charles.

— Arată așa?

Vecinul luă poza și se uită cu atenție la ea.

— Mda, el e.

„Am avut dreptate! Sunt răzbunată din nou! Programul meu de căutare funcționează."

— Chipeș, nu-i așa?

Bănui că vecinul era homosexual. Un homosexual bătrân și elegant. Zâmbi.

— Așa cred și eu. Aveți idee unde ar putea fi?

— Pleacă de cele mai multe ori duminica, pe la zece dimineața, și revine după cină.

— Duminica trecută a fost plecat?

— Da, domniță, cred că a fost.

„El e, trebuie să fie el."

— Știți unde se duce?

— Nu.

„Însă eu știu. Se duce în Baltimore."

— Nu vorbește prea mult, continuă bărbatul. De fapt, nu vorbește deloc. Sunteți detectiv?

— Nu, deși mă simt așa.

— Ce a făcut?

Jeannie ezită, apoi se gândi: „De ce să nu spun adevărul?"

— Cred că e violator, răspunse ea.

Bărbatul nu se arătă surprins.

— Cred asta. E un tip ciudat. Am văzut fete plecând de aici în lacrimi. S-a întâmplat de două ori.

— Mi-aș dori să pot arunca o privire înăuntru.

Poate așa descoperea ceva care să-l lege pe individ de viol.

Bărbatul îi aruncă o privire vicleană.

— Am o cheie.

— Aveți?

— Mi-a dat-o locatarul de dinainte. Eram amici. Nu i-am înapoiat-o după plecarea lui. Iar tipul cel nou n-a schimbat broaștele după ce s-a mutat. Bănuiesc că are impresia că e prea mare și prea puternic ca să fie jefuit.

— Ați fi dispus să mă lăsați să intru?

Omul ezită.

— Și eu sunt curios să arunc o privire înăuntru. Dar dacă se întoarce cât timp suntem acolo? E cam mare – nu mi-ar plăcea să se înfurie pe mine.

Ideea o speria și pe Jeannie, însă curiozitatea era mai puternică.

— Îmi asum riscul dacă vi-l asumați și dumneavoastră, zise ea.

— Așteptați aici. Revin imediat.

Oare ce avea să descopere înăuntru? Un templu de sadism ca în casa lui Wayne Stattner? O hrubă plină cu mâncare pe jumătate consumată și haine murdare? Un loc curat ca lacrima, semn al unei personalități obsesive?

Vecinul reapăru.

— Mă numesc Maldwyn, apropo.

— Jeannie.

— De fapt, numele meu real este Bert, dar e atât de lipsit de glorie, nu credeți? Mi-am spus întotdeauna Maldwyn.

Omul răsuci o cheie în broasca de la 5B și intră.

Jeannie îl urmă.

Era un apartament tipic de student, cu o încăpere care servea drept sufragerie și dormitor, o chicinetă și o baie mică. Era mobilat cu tot felul de obiecte ieftine: un dulap pentru haine, din lemn de pin, o masă vopsită, trei scaune, o canapea desfundată și un televizor mare. Locul nu mai

văzuse curățenie de ceva vreme, iar patul era nefăcut. Dezamăgitor de tipic.

Jeannie închise ușa apartamentului în urma ei.

— Vă rog să n-atingeți nimic, doar uitați-vă, zise Maldwyn. Nu vreau să mă bănuiască de ceva.

Jeannie se întrebă ce s-ar fi așteptat să găsească în apartament. Un plan al clădirii sălii de sport, cu camera tehnică a piscinei marcată „Aici o violezi”? Individul n-a luat lenjeria intimă a Lisei pe post de suvenir grotesc. Poate că a spionat-o și a fotografiat-o câteva săptămâni înainte de a o ataca. Poate că avea o colecție mică de obiecte furate: un ruj, o notă de plată de la restaurant, ambalajul aruncat de la o acadea, scrisori neexpediate cu adresa ei pe ele.

Privind în jur, începu să-și dea seama de personalitatea lui Harvey din detalii. Pe un perete se găsea un afiș, rupt dintr-o revistă pentru bărbați, cu o femeie goală cu părul pubian ras și un inel petrecut prin carnea labiilor. Imaginea o făcu să se înfioare.

Cercetă biblioteca. Văzu acolo cartea *Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei sau Școala libertinajului,* a marchizului de Sade și o serie de casete video pentru adulți cu titluri precum *Durere* și *Senzații extreme.* Se mai vedeau niște manuale de economie și afaceri; Harvey se pare că urma cursurile unui MBA.

— Pot să mă uit la hainele lui? întrebă ea.

N-avea chef ca Maldwyn să se simtă ofensat.

— Sigur, de ce nu?

Deschise sertarele și dulapul de haine. Hainele lui Harvey semănau cu cele ale lui Steve, adică erau oarecum conservatoare pentru vârsta lui: pantaloni scurți și tricouri, haine sport din tweed și cămăși cu nasturi, pantofi din piele și teniși. În frigider nu se vedeau decât o cutie cu șase doze de bere și o sticlă cu lapte: Harvey mânca în oraș. Sub pat se găsea o geantă sport care conținea o rachetă de squash și un prosop murdar.

Era dezamăgită. Acolo locuia monstrul, însă acela nu era un sanctuar al perversiunilor, ci doar o încăpere mizerabilă cu unele elemente de pornografie în ea.

— Am terminat, îi spuse ea lui Maldwyn. Nu prea știu ce căutam, dar cu siguranță că n-am găsit nimic aici.

În acea clipă văzu.

O șapcă roșie de baseball atârna de un cârlig în dosul ușii de la intrarea în apartament.

Jeannie se însufleți subit. „Am avut dreptate și iată dovada!” Privi mai îndeaproape. Cuvântul „PAZĂ” era imprimat pe partea frontală cu litere albe. Nu rezistă tentației de a executa un dans triumfător de război în micul apartament al lui Harvey.

— Ați găsit ceva, nu?

— Nemernicul purta șapca aia când mi-a violat prietena. Haideți să ieșim de aici.

Părăsiră apartamentul, închizând ușa în urma lor. Îi strânse mâna lui Maldwyn.

— Nu vă pot mulțumi îndeajuns. Am descoperit ceva cu adevărat important.

— Și acum ce-o să faceți? întrebă el.

— Mă întorc în Baltimore și sun la poliție, răspunse ea.

Conducând înapoi spre casă pe autostrada I–95, se gândi la Harvey Jones. De ce se ducea duminicile în Baltimore? Pentru a vedea o prietenă? Poate că da, dar cea mai probabilă explicație era că părinții lui locuiau acolo. Mulți studenți își duceau rufele acasă la spălat la sfârșit de săptămână. Probabil că el era în oraș în acel moment, mâncând din friptura cu cartofi pregătită de mama lui sau uitându-se la televizor la vreun meci cu tatăl său. Oare avea să mai atace vreo fată pe drumul de întoarcere spre casă?

Oare câte familii cu numele Jones erau în Baltimore: o mie? Știa un asemenea nume,

desigur: fostul ei șef, profesorul Berrington Jones…

„Oh, Doamne! Jones.”

Fu atât de șocată, încât trase pe dreapta pe autostradă.

„Poate că Harvey Jones este fiul lui Berrington.”

Își aminti brusc micul gest făcut de Harvey în cafeneaua din Philadelphia, unde s-a întâlnit cu el. Și-a netezit sprâncenele cu vârful degetului drept. În acel moment, gestul a deranjat-o, deoarece știa că l-a mai văzut undeva. Nu și-a amintit cine anume îl mai făcea și s-a gândit într-o doară că trebuia să fi fost vorba despre Steve sau Dennis, întrucât clonele aveau gesturi identice. Însă în clipa aceea își aducea aminte. *Era vorba despre Berrington.* El își netezea sprâncenele cu vârful degetului drept. Ceva din acel gest o irita, ceva care exprima poate vanitate sau trufie deranjantă pentru alții. Nu era un gest comun tuturor clonelor, așa cum era cel de a închide ușa cu călcâiul atunci când intrau într-o încăpere. Harvey a moștenit gestul de la tatăl său, ca o expresie a satisfacției de sine.

Harvey se găsea în acel moment probabil chiar acasă la Berrington.

55

Preston Barck și Jim Proust au ajuns acasă la Berrington pe la amiază și s-au așezat în birou ca să bea bere. Niciunul nu prea a dormit, așa că arătau și se simțeau epuizați. Marianne, femeia care avea grijă de casă, pregătea prânzul de duminică, iar mirosul puternic al bucatelor preparate umplea camera dinspre bucătărie. Oricum, nimic nu-i putea înveseli pe cei trei parteneri de afaceri.

— Jeannie a vorbit cu Hank King și cu mama lui Per Ericson, spuse Berrington. N-am putut să verific și la alții, dar nu mai durează mult până ce dă de urma tuturor.

— Haideți să fim realiști: mai exact, ce poate face până mâine la ora asta? interveni Jim.

— Vă spun ce aș face eu în locul ei, zise Preston Barck cu o voce de om care se pregătește de sinucidere. Aș vrea să demonstrez public ceea ce am descoperit, deci dacă aș pune mâna pe doi sau trei dintre băieți, i-aș duce în New York, direct la emisiunea *Good Morning America.* Televiziunile adoră gemenii.

— Doamne ferește! exclamă Berrington.

Afară se auzi o mașină parcând. Jim privi pe fereastră și zise:

— Un Datsun vechi și ruginit.

— Începe să-mi placă ideea inițială a lui Jim, spuse Preston. Să-i fac pe toți să dispară.

— Nu voi admite nicio crimă! tună Berrington.

— Nu țipa, Berry, interveni Jim cu o blândețe surprinzătoare. Ca să vă spun adevărul, cred că m-am lăudat nițel când vorbeam despre a face oameni să dispară. Poate că a existat o vreme când aveam puterea să ordon uciderea de oameni, însă acum n-o mai am. Am cerut câteva favoruri unor vechi prieteni în ultimele zile; și deși ei m-au servit, mi-am dat seama că există niște limite.

„Slavă Domnului pentru asta”, chibzui Berrington.

— Dar mi-a venit o altă idee, adăugă Jim.

Ceilalți doi îl priviră fix, așteptând să continue.

— Abordăm cu discreție fiecare dintre cele opt familii. Le mărturisim că s-au făcut greșeli la clinică în acele zile de început. Le spunem că nu s-a comis niciun rău, dar că vrem să evităm publicitatea senzaționalistă. Oferim fiecărei familii un milion de dolari drept compensație. Dispunem ca plățile să fie efectuate eșalonat în decurs de zece ani, însă vor fi sistate dacă vorbesc cu presa, cu Jeannie Ferrami, cu oameni de știință, cu oricine.

Berrington încuviință.

— Doamne, s-ar putea să meargă! Cine ar refuza un milion de dolari?

— Lorraine Logan. Ea vrea să dovedească nevinovăția fiului ei, răspunse Preston.

— Corect. Dar n-ar face-o nici pentru zece milioane de dolari.

— Oricine are un preț, zise Jim, afișându-și fanfaronada caracteristică. Oricum, nu poate face prea multe lucruri fără cooperarea unuia sau a cel puțin doi dintre ceilalți.

Preston consimți. Și Berrington începea să nutrească noi speranțe. Poate că exista o cale de a face familia Logan să tacă. Dar mai exista o problemă serioasă.

— Dacă Jeannie iese în public în următoarele douăzeci și patru de ore? întrebă el. Probabil că Landsmann ar amâna preluarea până la anchetarea acuzațiilor. Iar atunci n-am avea milioane de dolari ca să-i facem să tacă.

— *Trebuie* să știm ce intenții are, spuse Jim. Cât a aflat deja și ce intenționează să facă în privința asta.

— Nu văd nicio cale de a afla asta, replică Berrington.

— Eu văd, zise Jim. Cunoaștem o persoană care i-ar putea câștiga lesne încrederea ca să afle exact ce plănuiește.

Berrington se înfurie.

— Știu la ce te gândești…

— Uite-l că vine, anunță Jim.

Se auziră pași pe hol, apoi fiul lui Berrington își făcu apariția în încăpere.

— Bună, tată! zise el. Hei, unchiule Jim, unchiule Preston, ce mai faceți?

Berrington se uită la el cu un amestec de mândrie și amărăciune. Băiatul arăta adorabil în pantalonii bleumarin și puloverul de culoare azurie. „În orice caz, mi-a furat gusturile la haine”, reflectă Berrington, apoi rosti cu voce tare:

— Trebuie să discutăm ceva, Harvey.

Jim se ridică în picioare.

— Vrei o bere, puștiule?

— Desigur, răspunse Harvey.

Jim avea tendința supărătoare de a-i încuraja obiceiurile proaste.

— Uită de bere, se opuse Berrington. Jim, ce-ar fi ca Preston și cu tine să vă duceți în cealaltă cameră și să ne lăsați pe noi doi să vorbim?

Cealaltă cameră era un salon oficial pentru oaspeți, pe care Berrington n-o folosea niciodată.

Preston și Jim plecară. Berrington se ridică și-l îmbrățișă pe Harvey.

— Te iubesc, fiule. Chiar dacă ești un pervers.

— Eu sunt pervers?

— Ce i-ai făcut fetei ăleia amărâte în subsolul sălii de sport a fost unul din cele mai perverse lucruri pe care le poate face un bărbat.

Harvey ridică din umeri.

„Doamne, n-am reușit să-l învăț ce e bine și ce e rău”, își zise Berrington. Însă era prea târziu pentru asemenea regrete.

— Stai jos și ascultă-mă bine un minut, zise el.

Harvey conformă.

— Mama ta și cu mine am încercat ani de zile să avem un copil, dar au existat probleme, precizează Berrington. La acea vreme, Preston lucra la fertilizarea în vitro, o tehnică în care ovule mature sunt preluate de la ovare și fertilizate de către spermatozoizi într-un laborator, apoi ovulul fecundat (embrionul) este implantat în uter.

— Vrei să spui că am fost un copil din eprubetă?

— Informația asta e secretă. Nu trebuie să povestești nimănui despre ea, niciodată. Nici măcar mamei tale.

— Ea *nu știe*? exclamă uluit Harvey.

— Povestea e mai complicată. Preston a luat un embrion viu și l-a divizat, obținând gemeni.

— Ăsta e individul arestat pentru viol?

— N-a existat o singură diviziune.

Harvey încuviință. Toate clonele aveau aceeași inteligență nativă.

— Câți au fost? întrebă el.

— Opt.

— Uau! Și bănuiesc că sperma n-a fost de la tine.

— Nu.

— De la cine?

— De la un locotenent de armată de la Fort Bragg: înalt, puternic, atletic, inteligent, agresiv și arătos.

— Și mama?

— O secretară civilă de la West Point, la fel de dotată fizic și intelectual.

Pe chipul chipeș al tânărului se ivi un zâmbet amar.

— Adevărații mei părinți.

Berrington se strâmbă.

— Nu, nu e așa, replică el. Ai crescut în pântecul mamei tale. Ea te-a născut și crede-mă că a durut-o. Te-am urmărit cum făceai primii pași, cum te chinuiai să duci la gură o linguriță cu piure de cartofi și cum gângureai primele cuvinte.

Uitându-se la chipul fiului său, Berrington nu-și dădu seama dacă Harvey îl credea sau nu.

— La naiba, te iubeam tot mai mult pe măsură ce deveneai tot mai afurisit. Primeam în fiecare an aceleași rapoarte nenorocite de la școală: „E foarte agresiv, încă n-a învățat să fie mărinimos, lovește alți copii, are probleme la jocurile de echipă, deranjează clasa, trebuie să învețe să respecte persoanele de sex opus”. De fiecare dată când erai dat afară dintr-o școală, ne milogeam și imploram să fii primit în alta. Am încercat să te pedepsim, să te batem, să-ți anulăm privilegiile. Te-am dus la trei psihologi pentru copii. Ne-ai făcut viețile mizerabile.

— Vrei să sugerezi că eu ți-am distrus căsnicia?

— Nu, fiule, pe asta mi-am distrus-o singur. Ce încerc să-ți spun e că te iubesc *indiferent ce ai făcut sau vei face,* ca oricare alt părinte.

Harvey continua să fie tulburat.

— Și de ce-mi spui asta acum?

— Steve Logan, una dintre dublurile tale, a fost subiect de studiu la departamentul meu. Am avut un șoc atunci când l-am văzut, după cum îți poți imagina. Apoi l-a arestat poliția pentru viol asupra Lisei Hoxton. Dar unul dintre profesori, Jeannie Ferrami, a intrat la bănuieli. Ca să n-o mai lungesc, ea te-a depistat. Vrea să dovedească nevinovăția lui Steve Logan. Și probabil că vrea să facă publică toată povestea cu clonele și să mă ruineze.

— E femeia pe care am întâlnit-o în Philadelphia.

Berrington era uluit.

— Ai cunoscut-o?

— M-a sunat unchiul Jim și mi-a spus s-o sperii puțin.

Berrington se înfurie.

— Nemernicul ăla, o să-i smulg țeasta aia nenorocită de pe umeri…

— Calmează-te, tată! Nu s-a întâmplat nimic. M-am plimbat cu mașina ei. E o femeie drăguță.

Berrington se controlă cu greu.

— Unchiul tău a fost întotdeauna iresponsabil față de tine. Îi place sălbăticia ta, fără îndoială deoarece este el însuși un sălbatic.

— Îmi place de el.

— Haide să discutăm despre ce avem de făcut. Trebuie să aflăm care sunt intențiile lui Jeannie Ferrami, mai ales pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Tu trebuie să afli dacă are vreo dovadă care să te lege de Lisa Hoxton. Nu ne-am putut imagina decât o singură cale de a ajunge la ea.

Harvey încuviință.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu ea, pretinzând că sunt Steve Logan.

— Da.

Harvey rânji.

— Sună distractiv.

Berrington gemu.

— Nu face nicio prostie, te rog! Doar vorbește cu ea.

— Vrei să plec chiar acum?

— Da, te rog. Urăsc să-ți cer așa ceva, dar e în folosul tău la fel de mult ca și în folosul meu.

— Stai liniștit, tată, ce s-ar putea întâmpla?

— Poate că-mi fac prea multe griji. Cred că a te duce în apartamentul unei fete nu înseamnă cine știe ce pericol.

— Și dacă adevăratul Steve e acolo?

— Verifică mașinile de pe stradă. Are un Datsun ca al tău; ăsta e un alt motiv pentru care poliția a fost atât de sigură că el e infractorul.

— Nu zău!

— Sunteți ca gemenii identici, așa că faceți aceleași alegeri. Dacă mașina lui e acolo, nu intra. Sună-mă și ne vom gândi la o cale de a-l scoate de acolo.

— Și dacă a venit pe jos până acolo?

— Locuiește în Washington.

— OK, zise Harvey și se ridică în picioare. Care e adresa tipei?

— Locuiește în Hampden, răspunse Berrington, apoi scrise adresa străzii pe un cartonaș și i-l dădu. Fii atent, bine?

— Sigur. Ne vedem în curând, Montezuma.

Berrington se forță să zâmbească.

— Într-o clipită, *succotash.*

56

Harvey parcurse în sus și în jos strada lui Jeannie, uitându-se după o mașină ca a lui. Se vedeau multe automobile mai vechi, dar niciun Datsun ruginit, deschis la culoare. Steve Logan nu era prin preajmă.

Parcă pe un loc în apropiere de casa ei și opri motorul. Rămase pe gânduri câteva clipe. Trebuia să fie perspicace. Se bucura că n-a băut berea pe care i-a oferit-o unchiul Jim.

Știa că ea avea să-l confunde cu Steve, deoarece l-a mai confundat o dată, în Philadelphia. Ei doi erau identici ca aspect, însă conversația cu doctorița putea să-l dea de gol. Ea avea să facă referiri la tot soiul de lucruri despre care el ar fi trebuit să aibă habar. Iar el trebuia să răspundă fără să-și trădeze ignoranța. Trebuia să-i câștige încrederea ca să afle ce dovezi avea împotriva lui și ce intenționa să facă mai departe. Era foarte simplu să se dea de gol în atari circumstanțe.

Dar chiar și în vreme ce se gândea serios cum să-l întruchipeze mai bine pe Steve, abia își mai putea stăpâni excitarea la gândul că avea s-o revadă. Experiența din mașina ei a fost cea mai încântătoare întâlnire erotică pe care a avut-o vreodată. A fost chiar mai incitant decât episodul din vestiarul femeilor din sala de sport în vreme ce ele intrau în panică. Se excita de fiecare dată când se gândea la cum i-a rupt hainele în vreme ce mașina se legăna dintr-o parte în cealaltă a autostrăzii.

Știa că în acel moment ar fi trebuit să se concentreze asupra misiunii, nu să se gândească la fața ei cuprinsă de spaimă și la picioarele puternice zbătându-se. Trebuia doar să obțină informații de la ea și să plece. Problema era că nu s-a putut abține niciodată în viața lui să facă doar ce era de bun-simț.

*

Jeannie sună la poliție imediat ce ajunse acasă. Știa că Mish nu era acolo, însă îi lăsă un mesaj rugând-o s-o contacteze urgent.

— Dar nu i-ați mai lăsat un mesaj urgent mai devreme astăzi? fu întrebată de persoana care-i răspunsese apelului.

— Ba da, însă acum e vorba de altceva, la fel de important.

— O să fac tot posibilul ca să transmit mesajul, îi zise persoana, sceptică.

După aceea sună acasă la Steve, dar nu primi răspuns. Bănuia că el și Lorraine s-au dus la avocat ca să încerce să-l elibereze pe Charles, iar Steve avea să sune când putea.

Era dezamăgită; ar fi vrut să spună cuiva vestea bună.

Emoția găsirii apartamentului lui Harvey pălise și se simțea deprimată. Gândurile îi reveniră la pericolul reprezentat de un viitor fără bani, fără slujbă și fără posibilitatea de a-și ajuta mama.

Ca să se mai înveselească, își pregăti ceva de mâncare. Prepară o omletă, pâine prăjită și fripse pe grătar șunca pe care a cumpărat-o cu o zi înainte pentru Steve. Apoi bău o cafea. În vreme ce punea vasele în mașina de spălat vase, auzi soneria de la ușă.

Ridică interfonul.

— Da?

— Jeannie? Aici e Steve.

— Intră! exclamă ea veselă.

El era îmbrăcat cu un pulover din bumbac de culoarea ochilor lui și arăta numai bun de mâncat. Îl sărută și-l îmbrățișă strâns, lăsându-l să-i simtă sânii lipiți de pieptul lui. El îi mângâie spatele și o îmbrățișă tare. În acea zi, el mirosea din nou altfel: se dăduse cu un aftershave cu arome de ierburi. Avea și un gust diferit, ca și cum băuse ceai.

După o vreme, ea se desprinse din îmbrățișare.

— Haide să nu ne grăbim, zise ea emoționată, dorind să savureze clipa. Intră și ia loc. Am atâtea să-ți spun!

El se așeză pe canapea, iar Jeannie se duse la frigider.

— Vin, bere, cafea?

— Vinul sună foarte bine.

— Crezi că va fi OK?

*

Ce naiba a vrut ea să spună cu fraza „Crezi că va fi OK?”

— Nu știu, răspunse el.

— În urmă cu câtă vreme am deschis sticla?

„OK, deci au împărțit o sticlă de vin, dar n-au terminat-o, așa că ea a pus dopul la loc și a băgat sticla în frigider, iar acum se întreabă dacă nu s-a oxidat. Însă vrea ca eu să decid.”

— Să vedem, ce zi era?

— Miercuri, deci cu patru zile în urmă.

Nu vedea nici măcar dacă era vin alb sau roșu. „La naiba!”

— Hei, toarnă un pahar și vedem noi ce gust are.

— Ce idee bună!

Ea turnă niște vin într-un pahar, pe care i-l dădu. El îl gustă.

— E bun, zise el.

Ea se lăsă pe spate pe canapea.

— Dă-mi și mie să gust, spuse ea și-l sărută pe buze. Deschide gura! Vreau să gust vinul.

El chicoti și se conformă. Ea își introduse vârful limbii în gura lui. „Dumnezeule! Femeia asta e foarte sexy.”

— Ai dreptate, zise ea. Este bun.

Râzând, îi umplu paharul și-și turnă și ei într-un alt pahar. El începea să se simtă bine.

— Pune niște muzică, sugeră el.

— Pe ce?

El habar n-avea la ce se referea ea. „Of, Iisuse, am comis o eroare.” Privi în jur prin apartament. Niciun aparat de înregistrare și redare a sunetelor. „Idiotule!”

— Tata mi-a furat combina stereo, îți amintești? zis ea. N-am nimic de redat muzică. Stai așa, ba am.

Se duse în camera alăturată – probabil dormitorul – și se întoarse cu un radio portabil, de genul celor folosite ca să stea atârnate în cuier când faci duș.

— E cam demodat. Mi l-a dat mama de un Crăciun, înainte de a începe s-o ia razna.

„Tatăl i-a furat combina, mama e nebună – din ce familie provine tipa asta?”

— Sunetul e groaznic, dar e tot ce am, spuse ea și porni radioul. Îl țin pe frecvența postului 92Q.

— Douăzeci de hituri muzicale la rând, rosti el automat.

— De unde știi de asta?

„Of, la naiba, Steve n-ar avea cum să cunoască posturile de radio din Baltimore.”

— L-am prins pe drum venind încoace.

— Ce gen de muzică îți place?

„Habar n-am ce-i place lui Steve, însă bănuiesc că nici eu n-am o preferință anume, așa că adevărul e cea mai bună cale.”

— Sunt un adept al Gangsta rap – Snoop Doggy Dogg, Ice Cube, ceva de genul ăsta.

— Oh, fir-ar să fie, mă faci să mă simt de vârstă mijlocie.

— Ție ce-ți place?

— The Ramones, Sex Pistols, Damned. Când eram *mică,* punk-ul era la modă, nu? Mama asculta doar muzica aia plictisitoare din anii ’60 care nu însemna niciodată nimic pentru mine. Apoi, când aveam cam unsprezece ani, brusc, bang! A apărut Talking Heads. Ții minte melodia *Psycho Killer*?

— Cu siguranță că nu!

— OK, mama ta avea dreptate, sunt prea bătrână pentru tine.

Jeannie se așeză lângă el. Își puse capul pe umărul lui și-și strecură mâna pe sub pulovărul de culoarea cerului senin. Îi mângâie pieptul, atingându-i sfârcurile cu buricele degetelor. Senzația era aparte.

— Mă bucur că ești aici, zise ea.

Harvey ar fi vrut să-i atingă și el sfârcurile, dar avea lucruri mai importante de făcut. Cu un imens efort de voință, spuse:

— Trebuie să discutăm serios.

— Ai dreptate, consimți Jeannie, se îndreptă de șale și luă o gură de vin. Tu primul. Tatăl tău e încă în arest?

„Iisuse, ce să răspund la asta?”

— Nu, tu prima, replică el. Spuneai că ai multe să-mi spui.

— Bine. În primul rând, știu cine a violat-o pe Lisa. Se numește Harvey Jones și locuiește în Philadelphia.

„Iisuse Hristoase! exclamă Harvey în gând, forțându-se să-și mențină o expresie impenetrabilă pe chip. Slavă Domnului că am venit până aici!”

— Există dovezi că el a comis fapta?

— M-am dus în apartamentul lui. Vecinul mi-a dat drumul înăuntru cu o cheie duplicat.

„O să-i frâng gâtul poponarului ăluia bătrân.”

— Am dat peste șapca roșie de baseball pe care o purta duminica trecută. Atârna într-un cuier în spatele ușii.

„Iisuse! Ar fi trebuit s-o arunc. Însă n-am crezut că-mi va lua cineva urma vreodată!”

— Te-ai descurcat uimitor de bine, zise el.

„Dacă ar auzi asta, Steve ar fi în al nouălea cer. Îl dezvinovățește complet.”

— Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Mă gândesc eu la ceva, spuse ea zâmbind sexy.

„Oare pot să ajung înapoi în Philadelphia ca să mă descotorosesc de șapcă înainte să ajungă poliția acolo?”

— Ai declarat și poliției toate astea, nu?

— Nu. Am lăsat un mesaj pentru Mish, dar ea nu m-a sunat încă.

„Aleluia! Încă mai am o șansă.”

— Nu-ți face griji, continuă Jeannie. Habar n-are că suntem pe urmele lui. Totuși încă n-ai auzit cea mai bună parte. Pe cine mai știm noi care se numește Jones?

„Oare să spun «Berrington»? Oare Steve s-ar gândi la asta?”

— Este un nume comun…

— Berrington, evident! Cred că Harvey a fost crescut ca fiul lui Berrington!

„Ar trebui să afișez o expresie de uimire.”

— Incredibil! exclamă el, reflectând: „Ce naiba să fac la pasul următor? Poate că are tata niște idei. Trebuie să-i spun despre toate astea. Am nevoie de un pretext ca să dau un telefon.”

Ea îl luă de mână.

— Hei, ia uită-te la unghiile tale!

„Oh, la naiba, ce mai e acum?”

— Ce-i cu ele?

— Cresc atât de repede! Când ai ieșit din pușcărie erau rupte și crestate. Acum arată excelent!

— Mă vindec repede.

*

Ea îi întoarse mâna și-i linse palma.

— Astăzi ești fierbinte, zise el.

— Oh, Doamne, m-am dat prea tare la tine, nu?

I s-a mai spus asta de către alți bărbați. De când a intrat, Steve a fost destul de reticent, iar în acel moment Jeannie înțelegea motivul.

— Știu la ce te referi. Săptămâna trecută n-am făcut decât să te resping, iar acum ți-am dat

senzația că vreau să te mănânc pe post de cină.

El încuviință.

— Mda, cam așa ceva.

— Așa sunt eu. Odată ce m-am hotărât pentru un tip, gata, spuse Jeannie și se ridică de pe canapea. Bine, mă retrag.

Se duse la chicinetă și scoase o tigaie mare pentru omletă. Era atât de grea, că avu nevoie de ambele mâini ca s-o ridice.

Tigaia era prăfuită – Jeannie nu prea gătea așa că o șterse cu o cârpă pentru vase.

— Ți-am luat de mâncare ieri. Ți-e foame? Vrei niște ouă?

— Nu prea. Deci, spune-mi, ai fost punkistă?

Ea lăsă tigaia jos.

— Mda, o vreme. Haine rupte, păr verde.

— Droguri?

— Luam speed[16] la școală de câte ori aveam bani.

— Ce parte a corpului îți găureai?

Jeannie își aminti brusc de afișul de pe peretele lui Harvey Jones, cu femeia cu pubisul ras și cu inelul trecut prin labii, și se înfioră.

— Doar nasul, răspunse ea. Am renunțat la punk pentru tenis când aveam cincisprezece ani.

— Știam o tipă care avea un inel în sfârc.

Jeannie simți o undă de gelozie.

— Te-ai culcat cu ea?

— Desigur.

— Nemernicule!

— Hei, credeai cumva că sunt virgin?

— Nu-mi cere să fiu rațională!

El își ridică mâinile într-un gest defensiv.

— Bine, n-o voi face.

— Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu tatăl tău. I-ai obținut eliberarea?

— Ce-ar fi să sun acasă și să aflu ultimele noutăți?

*

Dacă ea l-ar fi auzit formând un număr cu șapte cifre, ar fi știut că dădea un telefon local, în vreme ce tatăl lui i-a spus că Steven Logan locuia în Washington, D.C. Ținu furca apăsată cu un deget în vreme ce tastă trei cifre la întâmplare, ca și cum ar fi format un cod de zonă, apoi eliberă furca și formă numărul de acasă al tatălui său.

Îi răspunse chiar acesta, iar Harvey zise:

— Bună, mamă.

Strânse bine receptorul, sperând ca tatăl său să nu rostească ceva de genul: „Cine e acolo? Probabil că ați greșit numărul”.

Dar taică-său se prinse imediat.

— Ești cu Jeannie?

„Bine lucrat, tată.”

— Da. Am sunat ca să aflu dacă tata a ieșit din arest.

— Colonelul Logan este încă arestat, însă nu e în închisoare. E în custodia Poliției Militare.

— Păcat, speram să i se fi dat drumul până acum.

— Îmi poți spune… ceva? întrebă tatăl ezitând.

Harvey era tentat să se uite la Jeannie și să vadă dacă ea îi credea jocul. Însă știa că o asemenea privire i-ar fi conferit un aer de vinovăție, așa că se forță să se holbeze la perete.

— Jeannie a făcut minuni, mamă. L-a descoperit pe adevăratul violator, adăugă el încercând din răsputeri să adopte un ton de mulțumire în voce. Se numește Harvey Jones. Așteptăm ca polițista s-o sune ca să-i putem da vestea.

— Iisuse! E groaznic!

— Da, nu-i așa că e minunat?

„Nu mai fi atât de ironic, tembelule!”

— Cel puțin suntem avertizați. Poți s-o împiedici să discute cu poliția?

— Cred că va trebui.

— Cum rămâne cu Genetico? Are vreun plan să facă public ce a descoperit în legătură cu noi?

— Încă nu știu.

„Lasă-mă să închid înainte de a rosti ceva care să mă trădeze.”

— Asigură-te că afli. Și asta e important.

„În regulă!”

— Bine. Păi, atunci sper ca tata să iasă în curând. Sună-mă aici dacă ai ceva vești, da?

— E sigur?

— Doar cere-l pe Steve.

Râse, ca și cum spusese o glumă.

— Poate că Jeannie îmi va recunoaște vocea. Dar l-aș putea pune pe Preston să sune.

— Exact.

— Bine.

— La revedere.

Harvey închise.

— Ar trebui să sun din nou la poliție, zise Jeannie. Poate n-au înțeles cât de urgentă este problema asta.

Apucă receptorul.

El își dădu seama că trebuia s-o omoare.

— Mai întâi sărută-mă din nou, spuse Harvey.

*

Ea alunecă în brațele lui, sprijinindu-se de tejgheaua chicinetei. Deschise gura pentru sărutul lui. El o mângâie pe spate.

— Drăguță bluză, murmură el, apoi îi cuprinse sânul.

Sfârcul ei se întări, dar Jeannie nu se simțea atât de bine pe cât s-ar fi așteptat. Încercă să se relaxeze și să se bucure de momentul pe care-l așteptase. El își strecură mâinile pe sub bluză, iar ea își arcui ușor spatele în vreme ce el îi cuprinse ambii sâni. Ca întotdeauna, Jeannie trecu printr-un moment de stinghereală, temându-se ca el să nu fie dezamăgit de sânii ei. Toți bărbații cu care s-a culcat i-au iubit sânii, însă ea continua să creadă că erau prea mici. Ca și ceilalți, Steve nu dădea

niciun semn de insatisfacție. Îi ridică bluza, își coborî capul spre pieptul ei și începu să-i sugă sfârcurile.

Îl privi. Prima dată când i-a făcut un băiat așa ceva a crezut că era ceva absurd, copilăresc. Dar în scurt timp a ajuns să-i placă, ba chiar să-i placă să-i facă la fel unui bărbat. Însă în acel moment nu mergea nimic. Corpul îi răspundea, dar era cuprinsă de o urmă de îndoială, așa că nu se putea concentra pe plăcere. Era iritată de sine însăși. „Am stricat totul ieri cu paranoia mea, deci n-am să repet isprava azi."

El îi sesiză stinghereala.

— Nu te simți confortabil, zise el îndreptându-se de spate. Haide să ne așezăm pe canapea.

Ea îl urmă. El își netezi sprâncenele cu vârful degetului drept și se întinse după ea.

Jeannie se trase îndărăt.

— Ce e? se miră el.

„Nu! Nu se poate!"

— Tu… tu… ai făcut gestul ăla cu sprânceana.

— Ce gest?

Ea sări de pe canapea.

— Nemernicule! țipă Jeannie. Cum îndrăznești?

— Ce mama dracului se petrece? întrebă el, însă fără convingere.

Scrutându-i chipul, Jeannie își dădea seama că el știa exact ce se petrecea.

— Ieși afară din casa mea! urlă ea.

El încercă să păstreze aparențele.

— Mai întâi ești toată peste mine, după care faci scena asta!

— Știu cine ești, nemernicule. Ești Harvey!

Atunci, el renunță la orice joc.

— De unde ai știut?

— Ți-ai atins sprânceana cu vârful degetului drept, la fel ca Berrington.

— Și? Ce mai contează? rosti el, ridicându-se. Dacă suntem atât de asemănători, ai putea pretinde că sunt Steve.

— Ieși dracului de aici!

El își atinse partea din față a pantalonilor, arătându-i erecția.

— Acum, că am ajuns așa de departe, n-am de gând să plec cu coaiele pline.

„Of, Doamne, chiar că am dat de bucluc. Individul ăsta e un animal.”

— Stai departe de mine!

El veni spre ea, zâmbind.

— O să-ți scot blugii ăia strâmți ca să văd ce ai sub ei.

Ea își aminti că Mish i-a spus că violatorii sunt atrași de frica victimei.

— Nu mă tem de tine, zise ea, încercând să fie calmă. Dar dacă mă atingi, jur că te omor.

El se mișcă rapid. Într-o fracțiune de secundă o prinse, o ridică în aer și o aruncă pe jos.

În aceeași clipă începu să sune telefonul.

— Ajutor! Domnule Oliver! Ajutor! țipă Jeannie.

Harvey luă cârpa de șters vase de pe tejgheaua chicinetei și i-o îndesă cu brutalitate în gură, învinețindu-i buzele. Ea se înecă și începu să tușească. El o ținu de încheieturi ca să nu-și scoată cârpa din gură. Jeannie încercă s-o scoată din gură cu limba, dar nu reuși. Cârpa era prea mare. Oare a auzit domnul Oliver țipătul ei? Era un om bătrân și obișnuia să dea volumul foarte tare la televizor când era pornit.

Telefonul continua să sune.

Harvey îi prinse blugii de betelie. Jeannie se zbătu să stea departe de el. Atunci, el o plesni peste față cu o asemenea forță, că Jeannie văzu stele verzi. Câtă vreme rămase amețită, el îi eliberă încheieturile și-i trase cu o smucitură blugii și lenjeria intimă.

— Uau, ce bucățică păroasă avem aici, zise el.

Jeannie reuși să-și smulgă cârpa din gură și urlă:

— Ajutați-mă, ajutor!

Harvey îi acoperi gura cu palma, estompându-i țipetele, pe urmă se lăsă peste ea cu toată greutatea, lăsând-o fără aer.

Câteva clipe, ea rămase așa, neajutorată, luptându-se să respire. Îi desfăcu picioarele cu genunchii și chinuindu-se cu o mână să-și deschidă fermoarul la pantaloni. După aceea Jeannie simți cum el se pregătea s-o penetreze. Se zbătu cu și mai mare disperare, încercând să-l arunce de pe ea, însă el era prea greu.

Telefonul continua să sune. Apoi se auzi și soneria interfonului.

Harvey nu se opri.

Jeannie deschise gura. Degetele lui Harvey alunecară printre dinții ei. Mușcă puternic, fără să-i pese că-și va rupe dinții în oasele lui. Gura i se umplu de sânge cald și-l auzi urlând de durere pe când își retrăgea mâna.

Soneria interfonului sună iar lung și insistent.

Jeannie scuipă sângele lui Harvey și strigă din nou:

— Ajutor! Ajutor, ajutor, ajutor!

Din josul scărilor se auzi un zgomot puternic, pe urmă un alt zgomot, după care ceva trosni cumplit și apoi se auzi zgomot de lemn crăpat.

Harvey se ridică în picioare, strângându-și mâna rănită.

Jeannie se rostogoli de sub el, sări în picioare și se îndepărtă trei pași.

Ușa se prăbuși, spartă. Harvey se întoarse cu spatele la Jeannie.

Steve se năpusti înăuntru.

Steve și Harvey se holbară uluiți unul la celălalt câteva secunde.

Erau exact la fel. Ce s-ar fi întâmplat dacă se băteau? Erau egali în greutate, înălțime, forță și formă fizică. Lupta dintre ei ar fi putut dura la nesfârșit.

Acționând dintr-un impuls, Jeannie apucă tigaia pentru omletă cu ambele mâini și-l lovi în ceafa pe

Harvey.

Se auzi o bufnitură surdă. Picioarele lui Harvey se înmuiară și căzu în genunchi, legănându-se.

Jeannie ridică sus tigaia cu mână dreaptă și-l mai izbi o dată în creștet.

Harvey își dădu ochii peste cap și se prăbuși lat pe podea.

— Mamă, ce mă bucur că ai lovit geamănul nepotrivit, zise Steve.

Jeannie începu să tremure. Lăsă tigaia să cadă pe jos și se așeză pe un scaun de bucătărie. Steve o îmbrățișă.

— S-a terminat, zise el.

— Nu, nu s-a terminat, răspunse ea. Abia a început.

Telefonul continua să sune.

57

— L-ai lăsat lat pe nemernic. Cine e?

— Ăsta este Harvey Jones, răspunse Jeannie, fiul lui Berrington Jones.

Steve era uluit.

— Berrington a crescut una dintre cele opt clone ca pe propriul fiu? Să fiu al naibii!

Jeannie se uită la silueta nemișcată de pe podea.

— Ce o să facem?

— Pentru început, ce-ar fi să răspunzi la telefon?

Jeannie ridică receptorul cu un gest automat. Era Lisa.

— Aproape că am pățit-o și eu ca tine, o anunță Jeannie fără niciun preambul.

— Oh, nu!

— Același individ.

— Nu-mi vine să cred! Să vin acolo?

— Mulțumesc, mi-ar plăcea.

Jeannie închise. O durea tot corpul și gura acolo unde a fost introdus călușul cu forța. Încă simțea gustul sângelui de la degetele rănite ale lui Harvey, când îl mușcase. Își turnă apă într-un pahar, își clăti gura și scuipă apa în chiuvetă.

— Am ajuns într-o fază periculoasă, Steve. Oamenii cu care ne confruntăm au prieteni puternici.

— Știu.

— Ar putea încerca să ne omoare.

— Mie îmi spui?

Ideea că putea fi omorâtă o făcea să gândească greu. „Trebuie să nu mă las paralizată de frică”, chibzui ea.

— Crezi că dacă promit să nu spun niciodată, nimănui, ceea ce știu, ei m-ar putea lăsa în pace?

Steve se gândi la asta pentru o clipă, apoi răspunse:

— Nu, nu cred.

— Nici eu. Așa că n-am de ales decât să lupt.

Se auziră pași pe scară și domnul Oliver își îți capul pe după canatul ușii.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? exclamă el uitându-se la silueta nemișcată de pe podea, apoi la Steve. Măi să fie!

Steve îi dădu lui Jeannie blugii negri ca să-și acopere goliciunea, iar ea îi îmbrăcă iute. Chiar dacă observase, domnul Oliver era un om prea plin de tact ca să spună ceva. Arătând înspre Harvey, zise:

— Ăsta trebuie să fie individul ăla din Philadelphia. Nu-i de mirare că ai crezut că e prietenul tău. Trebuie să fie gemeni!

— O să-l leg înainte de a-și veni în fire, zise Steve. Ai vreun cablu pe aici, Jeannie?

— Am eu niște cablu electric, răspunse domnul Oliver. Mă duc să-mi aduc trusa de scule.

După care ieși.

Jeannie îl îmbrățișă recunoscătoare pe Steve. Se simțea ca și cum se trezise dintr-un coșmar.

— Am crezut că ești tu, zise ea. A fost la fel ca ieri, dar de data aceasta n-am mai fost paranoică, ci am avut dreptate.

— Am hotărât să stabilim un cod al nostru, însă n-am făcut nimic pentru asta.

— Haide s-o rezolvăm acum. Duminica trecută, când te-ai apropiat de mine pe terenul de tenis ai zis: „Știi, și eu joc puțin tenis…”

— Iar tu m-ai întrerupt și ai replicat cu modestie: „Dacă joci tenis doar *puțin,* probabil că nu ești pe măsura mea”.

— Ăsta e codul. Dacă unul din noi rostește prima replică, celălalt trebuie s-o spună pe a doua.

— S-a făcut.

Domnul Oliver se întoarse cu trusa de scule. Îl rostogoli pe Harvey cu fața în sus și începu să-i lege mâinile în față, lipind palmele una de alta, dar lăsând libere degetele mari.

— De ce nu-i legați mâinile la spate? se miră Steve.

Domnul Oliver păru rușinat.

— Dacă mă scuzați pentru exprimare, așa își poate ține singur scula când trebuie să se pișe. Am învățat asta în Europa în timpul războiului, spuse el, apoi îi legă și picioarele lui Harvey. Individul ăsta n-o să mai provoace necazuri. Și acum ce vreți să faceți în privința ușii de la intrare?

Jeannie se uită la Steve, care zise:

— Am stricat-o rău.

— Mai bine aș chema un tâmplar, spuse Jeannie.

— Am niște cherestea în curte, precizăă domnul Oliver. Aș putea s-o aranjez ca să încuiem broasca la noapte. Apoi putem chema pe cineva mâine ca să facă o treabă ca lumea.

Jeannie îl privi profund recunoscătoare.

— Vă mulțumesc, sunteți foarte amabil.

— Nu-i nevoie de asta. Este cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace.

— Vă ajut, se oferi Steve.

Domnul Oliver clătină din cap.

— Voi doi aveți multe de discutat, îmi dau seama. Mai bine ați chema poliția pentru individul ăsta pe care l-am legat pe covor.

Fără a aștepta o replică, își luă trusa de scule și se duse jos.

Jeannie își adună gândurile.

— Mâine, Genetico va fi vândută pentru o sută optzeci de milioane de dolari, iar Proust își va începe campania prezidențială. Între timp, n-am slujbă și reputația mea e ferfeniță. Nu voi mai lucra niciodată ca om de știință. Însă cu ceea ce știu aș putea schimba lucrurile.

— Și cum o să faci asta?

— Păi… Aș emite un comunicat de presă despre experimentele efectuate.

— Dar nu-ți trebuie dovezi?

— Harvey și cu tine sunteți o dovadă destul de concludentă. Mai ales dacă v-am putea aduce împreună la televizor.

— Mda, la emisiunea *Șaizeci de minute*[17]. sau ceva de genul ăsta. Mi-ar plăcea, spuse el și se posomorî. Doar că Harvey nu va coopera.

— Îl pot filma legat. Apoi chemăm poliția și pot filma și asta.

Steve încuviință.

— Problema e că va trebui, probabil, să acționezi înainte ca Landsmann și Genetico să finalizeze preluarea. Odată ce ăia pun mâna pe bani, e posibil să contracareze orice publicitate negativă generată de noi. Însă nu-mi dau seama cum ai putea ajunge la vreo televiziune în următoarele câteva ore. Iar conferința lor de presă este mâine-dimineață, după cum se arată în *Wall Street Journal.*

— Poate că ar trebui să ținem propria noastră conferință de presă.

Steve plesni din degete.

— M-am prins! Spargem conferința *lor* de presă.

— La naiba, da! Atunci, poate că tipii de la Landsmann se vor decide să nu semneze hârtiile și preluarea va fi anulată.

— Iar Berrington nu-și va primi milioanele de dolari.

— Și Jim Proust nu va candida pentru președinție.

— Probabil că am înnebunit amândoi, zise Steve. Ăștia se numără printre cei mai puternici oameni din America, iar noi vrem să le stricăm petrecerea.

De jos începură să se audă zgomote de ciocan. Domnul Oliver se apucase să repare ușa.

— Să știi că ăia urăsc negrii, spuse Jeannie. Tot rahatul ăsta despre gene bune și americani de mâna a doua este doar de fațadă. Ăștia sunt doar niște rasiști albi îmbrăcați în hainele științei moderne.

Dorința lor este să-i transforme pe toți domnii Oliver în cetățeni de rang inferior. La dracu' cu ei, n-am de gând să stau deoparte și să privesc.

— Avem nevoie de un plan, replică Steve.

— OK, uite cum facem. Mai întâi trebuie să aflăm unde se ține conferința de presă Genetico.

— Probabil că la un hotel din Baltimore.

— O să sunăm la toate dacă va fi nevoie.

— Poate că ar trebui să ne luăm o cameră la hotel.

— Bună idee. După aia mă strecor la conferința de presă, mă ridic în mijlocul ei și țin un discurs în fața ziariștilor.

— O să-ți închidă gura.

— Ar trebui să am un comunicat de presă gata de distribuit. Dar după aceea o să intri tu cu Harvey. Gemenii sunt atât de fotogenici, că toate camerele video se vor fixa asupra voastră.

Steve se încruntă.

— Și ce dovedești avându-ne pe mine și pe Harvey acolo?

— Sunteți identici și ăsta este un impact mediatic care o să-i motiveze pe ziariști să pună întrebări. Nu le va lua mult ca să verifice că aveți mame diferite. Odată ce vor afla asta, vor ști că un mister e pe cale să fie dezvăluit, așa cum am descoperit și eu. Și știi cum cercetează ei candidații la președinție.

— Ar fi mai bine totuși să fie mai mulți decât doi, replică Steve. Crezi că am putea aduce pe vreuna dintre celelalte clone acolo?

— Putem încerca. Le-am putea invita pe toate, sperând ca măcar una să apară.

Întins pe podea, Harvey deschise ochii și gemu.

Jeannie aproape că uitase de el. Privindu-l, își dorea din tot sufletul ca țeasta să-l doară îngrozitor. Imediat însă se simți vinovată pentru că a nutrit astfel de gânduri de răzbunare.

— După cum l-am lovit, probabil că ar trebui să se ducă la un doctor.

Harvey își reveni destul de rapid.

— Dezleagă-mă, nenorocita! șuieră el.

— Uită de doctor, zise Jeannie.

— Dezleagă-mă acum sau jur că-ți retez țâțele cu o lamă imediat ce mă eliberez.

Jeannie îi vâri cârpa de vase în gură.

— Taci naibii, Harvey! zise ea.

— O să fie interesantă tentativa de a-l strecura în hotel așa cum e, legat, opină Steve, căzut pe gânduri.

De jos se auzi Lisa, salutându-l pe domnul Oliver. O clipă mai târziu, ea își făcu apariția în apartament, îmbrăcată cu blugi și încălțată cu ghete Dr. Martens. Se uită la Steve și la Harvey și zise:

— Doamne, e adevărat!

Steve se ridică.

— Eu sunt cel pe care l-ai identificat la poliție. Dar el e cel care te-a atacat.

— Harvey a încercat să-mi facă și mie ce ți-a făcut ție, interveni Jeannie. Steve a apărut la timp și a spart ușa.

Lisa se duse spre locul unde zăcea Harvey. Se uită la el câteva clipe, apoi își trase cu grijă piciorul înapoi și-l lovi puternic cu vârful ghetei în coaste. Harvey gemu și se zvârcoli pe jos de durere.

Lisa îl lovi încă o dată.

— Frate, rosti ea, clătinând din cap. Ce bine a fost!

Jeannie o informă rapid pe Lisa despre cele petrecute.

— S-au întâmplat multe în vreme ce dormeam, spuse uimită Lisa la sfârșit.

— Lisa, ești în JFU de un an, zise Steve. Mă surprinde că nu l-ai întâlnit niciodată pe fiul lui Berrington.

— Berrington nu socializează niciodată cu colegii lui din mediul academic, replică ea. E o

celebritate prea mare. E posibil ca *nimeni* din JFU să nu-l fi întâlnit pe Harvey.

Jeannie le descrise planul de întrerupere a conferinței de presă.

— Spuneam că ar fi mai bine dacă are să fie acolo și una dintre celelalte clone.

— Păi, Per Ericson e mort, iar Dennis Pinker și Murray Claud sunt la închisoare, totuși mai rămân Henry King din Boston, Wayne Stattner din New York și George Dassault. Ar putea fi în Buffalo, Sacramento sau Houston, nu știm exact unde, însă am putea încerca din nou să-i sunăm. Am păstrat toate numerele de telefon.

— Și eu, zise Jeannie.

— Ar putea ajunge aici în timp util? întrebă Steve.

— Am putea verifica zborurile disponibile pe CompuServe, zise Lisa. Jeannie, unde e computerul tău?

— Furat.

— Am laptopul PowerBook în portbagajul mașinii, spuse Lisa. Mă duc să-l aduc.

Câtă vreme Lisa lipsi, Jeannie zise:

— Va trebui să ne gândim foarte bine cum să-i convingem pe tipii ăștia să vină în Baltimore așa de urgent. Și va trebui să le plătim biletele de avion. Nu sunt sigură că am destui bani pe cardul meu de credit.

— Am eu un card American Express pe care mi l-a dat mama pentru urgențe. Știu că ar considera situația de acum drept o urgență.

— Ce mamă minunată! rosti Jeannie cu invidie.

— Ăsta e adevărul.

Lisa reveni și-și conectă laptopul la linia de telefon a lui Jeannie.

— Stai un pic, spuse Jeannie. Să ne organizăm eficient.

58

Jeannie se apucă să scrie comunicatul de presă. Lisa accesă aplicația WorldSpan Travelshopper și verifică zborurile, iar Steve luă *Pagini Aurii* și începu să sune la toate hotelurile importante întrebând:

— Aveți cumva programată o conferință de presă mâine pentru Genetico Inc. Sau Landsmann?

După șase tentative, îi trecu prin minte ideea că o asemenea conferință de presă nu trebuia în mod obligatoriu să aibă loc într-un hotel. Putea fi ținută la un restaurant sau într-un loc mai exotic, cum ar fi fost la bordul unei nave de croazieră; sau poate că aveau o încăpere suficient de mare la sediul Genetico, în nordul orașului. La al șaptelea apel, un recepționer plin de solicitudine răspunse:

— Da, va fi la amiază în Regency Room, domnule.

— Minunat! exclamă Steve.

Jeannie îl privi întrebătoare, iar Steve zâmbi și ridică degetul mare în semn de victorie.

— Aș putea rezerva o cameră pentru noaptea asta, vă rog?

— Vă fac legătura la rezervări. Vă rog să așteptați o clipă.

Steve rezervă o cameră, plătind cu cardul American Express al mamei sale. După ce închise, Lisa zise:

— Sunt trei zboruri ale USAir cu care Henry King ar putea ajunge aici la timp. Pleacă la șase douăzeci, șapte patruzeci și nouă patruzeci și cinci. Toate au locuri disponibile.

— Rezervă un loc la cel de nouă patruzeci și cinci, zise Jeannie.

Steve îi dădu cardul de credit Lisei și aceasta tastă detaliile de plată.

— Încă nu știu cum să-l conving să vină, rosti dezamăgită Jeannie.

— Spuneai că e student și lucrează într-un bar? întrebă Steve.

— Mda.

— Deci are nevoie de bani. Lasă-mă să încerc ceva. Ce număr are?

Jeannie îi dădu numărul.

— I se spune Hank, precizează ea.

Steve formă numărul. Nu-i răspunse nimeni la apel. Clătină din cap, decepționat.

— Nu-i nimeni acasă, anunță el.

Jeannie păru descumpănită o clipă, apoi pocni din degete.

— Poate că lucrează la barul ăla.

Îi dădu numărul lui Steve și acesta îl formă.

La telefon răspunse un bărbat cu accent hispanic.

— Blue Note.

— Aș putea să vorbesc cu Hank?

— Se presupune că lucrează, știți? replică iritat bărbatul.

Steve îi zâmbi lui Jeannie și-i spuse din vârful buzelor: „E acolo!”

— E foarte important, n-o să-l rețin mult.

Un minut mai târziu, pe fir se auzi o voce asemănătoare cu cea a lui Steve.

— Da, cine e acolo?

— Bună, Hank, mă numesc Steve Logan și noi doi avem ceva în comun.

— Vinzi ceva?

— Mama ta și mama mea au urmat un tratament medical într-un loc numit clinica Aventine înainte de nașterea noastră. Poți verifica povestea asta cu ea.

— Mda, și?

— Ca să n-o mai lungesc, dau în judecată clinica pentru suma de zece milioane de dolari și mi-ar plăcea să iei parte la proces alături de mine.

Urmă o pauză.

— Nu știu dacă spui adevărul sau nu, amice, însă oricum n-am bani de un proces.

— Plătesc eu taxele. Nu vreau banii tăi.

— Și atunci, de ce mă suni?

— Deoarece cazul meu ar avea șanse de câștig în instanță cu tine alături.

— Mai bine mi-ai scrie niște detalii…

— Aici e problema. Am nevoie să vii aici, în Baltimore, la hotelul Stouffer, mâine la amiază. Țin o conferință de presă înainte de proces și vreau să apari și tu.

— Cine ar vrea să vină în Baltimore? Doar nu e Honolulu.

„Fii serios, idiotule!”

— Ai o rezervare la zborul USAir care pleacă de pe Logan la nouă patruzeci și cinci. Biletul e plătit deja, poți verifica la compania aeriană. Doar ridici biletul de la aeroport.

— Te oferi să împărți zece milioane cu mine?

— Oh, nu. Îți iei partea din zece milioane.

— Dar pentru ce îi dai în judecată?

— Încălcarea contractului prin fraudă.

— Sunt student la Managementul Afacerilor. Nu există cumva prevederi limitative în privința asta? Ceva care s-a petrecut cu douăzeci și trei de ani în urmă…

— Există prevederi limitative, însă ele decurg din momentul descoperirii fraudei. Care în acest caz s-a petrecut săptămâna trecută.

În fundal, bărbatul cu accent hispanic strigă:

— Hei, Hank, te așteaptă vreo sută de clienți!

— Începi să pari ceva mai convingător, rosti Hank la telefon.

— Asta înseamnă că vei veni?

— Pe naiba, nu. Înseamnă că mă voi gândi la asta după ce scap de la muncă diseară. Acum trebuie să servesc băuturi.

— Poți da de mine la hotel, mai zise Steve, dar va fi prea târziu.

Hank închisese deja.

Jeannie și Lisa se uitau fix la el.

Steve ridică din umeri.

— Nu știu dacă l-am convins sau nu, spuse el cu năduf.

— Va trebui să așteptăm și să vedem dacă apare, zise Lisa.

— Wayne Stattner cu ce se ocupă?

— Deține cluburi de noapte. Probabil că are deja zece milioane de dolari.

— Atunci, va trebui să-i stârnim curiozitatea. Ai un număr pentru el?

— Da.

Steve formă numărul și răspunse robotul telefonic.

— Bună, Wayne, mă numesc Steve Logan și poate ai observat deja că vocea mea sună exact ca a ta. Asta deoarece, poți să crezi sau nu, noi doi suntem identici. Am 1,80 metri, 95 de kilograme și arăt exact ca tine, cu excepția culorii părului. Alte câteva lucruri pe care, probabil, le avem în comun: sunt alergic la nuci de Macadamia, n-am unghii la degetele mici de la picioare, iar când gândesc îmi scarpin dosul mâinii stângi cu degetele de la dreapta. Și-acum vine partea trăsnet: noi nu suntem gemeni. Suntem mai mulți la fel. Unul a comis o infracțiune la Universitatea Jones Falls duminica trecută – de-aia ai fost vizitat de poliția din Baltimore ieri. Și ne întâlnim mâine la hotelul Stouffer din Baltimore la amiază. Ce-ți spun e ciudat, Wayne, dar jur că e adevărat. Sună-mă pe mine sau pe doctorița Jeannie Ferrami la hotel, sau, pur și simplu, apari acolo. O să fie interesant.

Închise și se uită la Jeannie.

— Ce crezi?

Jeannie ridică din umeri.

— E un om care-și permite să aibă capricii. Poate că va fi intrigat. Iar un proprietar de club de noapte probabil că n-are nimic presant de făcut lunea dimineața. Pe de altă parte, nu m-aș îmbarca în avion doar pe baza unui mesaj telefonic ca ăsta.

Telefonul sună și Steve îl ridică din reflex.

— Alo?

— Aș putea vorbi cu Steve?

Vocea era necunoscută.

— La telefon.

— Aici e unchiul Preston. Ți-l dau pe taică-tău.

Steve n-avea niciun unchi Preston. Se încruntă, nedumerit. O clipă mai târziu, pe fir se auzi o altă voce:

— E cineva cu tine, ea te ascultă?

Brusc, Steve înțelese. Nedumerirea făcu loc șocului. Nu mai știa ce să facă.

— Stai o clipă, zise el, apoi acoperi receptorul cu palma. Cred că e Berrington Jones! îi zise el în șoaptă lui Jeannie. Iar el crede că sunt Harvey. Ce naiba fac?

Jeannie își desfăcu brațele într-un gest de neputință.

— Improvizează, răspunse ea.

— Mda, mulțumesc, zise Steve și duse din nou receptorul la ureche. Ăă, da, aici e Steve.

— Ce se întâmplă? Stai acolo de trei ore!

— Cred că da…

— Ai aflat ce are de gând să facă Jeannie?

— Ăă… da, am aflat.

— Atunci, întoarce-te aici și spune-ne!

— Bine.

— Nu cumva ești prins în vreo capcană?

— Nu.

— Presupun că ai regulat-o.

— Se poate spune și așa.

— Pune-ți pantalonii ăia pe tine și vino acasă! Suntem cu toții vârâți în belele!

— Bine.

— Acum, după ce închizi, o să anunți că era cineva care lucrează pentru avocatul părinților tăi, sunând ca să-ți transmită că ești chemat în D.C. cât se poate de repede posibil. Asta va fi acoperirea ta și-ți oferă un motiv să te grăbești. Bine?

— OK. Vin acolo cât mai repede posibil.

Berrington închise și Steve îl imită.

— Cred că l-am păcălit, oftă ușurat Steve.

— Ce a spus? întrebă Jeannie.

— A fost foarte interesant. Se pare că Harvey a fost trimis aici ca să afle ce intenții ai. Sunt îngrijorați în privința modului în care ai putea folosi ceea ce ai aflat.

— *Sunt îngrijorați*? Cine?

— Berrington și cineva pe nume unchiul Preston.

— Preston Barck, președintele Genetico. Deci de ce au sunat?

— De nerăbdare. Berrington s-a săturat să aștepte. Cred că el și amicii lui așteaptă să afle ce vrei să faci, ca să-și facă un plan de acțiune. Mi-a zis să mă prefac că trebuie să plec la Washington pentru a mă întâlni cu avocatul, apoi să mă duc cât mai repede acasă la el.

Jeannie părea îngrijorată.

— Asta e foarte rău. Când Harvey nu va apărea, Berrington își va da seama că ceva a mers prost. Oamenii de la Genetico vor fi avertizați. Nu se poate ști ce sunt în stare să facă: să mute conferința de presă în alt loc, să întărească paza, ca noi să nu intrăm, sau poate chiar să anuleze evenimentul și să semneze actele în biroul unui avocat.

Steve se încruntă, uitându-se în podea. Avea o idee, însă ezita s-o dezvăluie cu glas tare. Într-un târziu, zise:

— Atunci, Harvey trebuie să meargă acasă.

Jeannie clătină din cap.

— A zăcut aici pe podea și ne-a ascultat. O să le spună totul.

— Nu și dacă mă duc eu în locul lui.

Jeannie și Lisa se holbară la el, îngrozite de idee.

Steve nu-și făcuse un plan în minte; lucra la el pe măsură ce gândea cu voce tare.

— Mă duc la Berrington acasă și mă dau drept Harvey. Îi asigur că totul e în regulă.

— Steve, este extrem de periculos. Nu cunoști nimic despre viața lor. Nici măcar n-ai știi unde e

baia.

— Dacă Harvey te-a prostit pe tine, cred că și eu îl pot prosti pe Berrington.

Steve încerca să fie mai încrezător decât se simțea în realitate.

— Harvey nu m-a prostit. L-am dibuit până la urmă.

— Te-a prostit o vreme.

— Mai puțin de o oră. Tu va trebui să stai mai mult acolo.

— Nu chiar așa de mult. În mod normal, Harvey trebuie să se întoarcă la Philadelphia duminică seara. Știm asta. O să fiu înapoi aici până la miezul nopții.

— Dar Berrington este *tatăl* lui Harvey. E imposibil!

Steve știa că Jeannie avea dreptate.

— Ai o idee mai bună?

Jeannie se gândi câteva secunde, apoi răspunse:

— Nu.

59

Steve îmbrăcă hainele lui Harvey și se urcă la volanul Datsunului acestuia ca să ajungă în Roland Park. Sosit în fața casei lui Berrington, parcă în spatele unei limuzine Lincoln Town Car și rămase locului câteva minute, adunându-și curajul. Afară era deja întuneric.

Trebuia să procedeze ca la carte. Dacă era descoperit, Jeannie era terminată. Însă nu se putea agăța de nimic, fiindcă n-avea nicio informație pe care să se bazeze. Trebuia să fie atent la fiecare indiciu, să se aștepte la orice, și relaxat în privința erorilor. Și-ar fi dorit în acea clipă să fie actor.

„Oare care e dispoziția lui Harvey? se întrebă el în gând. A fost chemat urgent acasă de către tatăl lui. Poate că s-a distrat pe cinste cu Jeannie. Așa că în acest moment ar trebui să fie într-o dispoziție proastă."

Oftă. Nu mai putea amâna momentul decisiv al adevărului. Se dădu jos din mașină și se duse la ușa de la intrare.

Pe inelul de chei al lui Harvey se aflau mai multe chei. Se zgâi la încuietoarea ușii lui Berrington. Avu impresia că s-ar potrivi o cheie Yale. Căută pe inel o astfel de cheie. Înainte de a găsi vreuna, Berrington deschise ușa.

— De ce stai aici? îl repezi el iritat. Intră odată!

Steve se conformă.

— Du-te în birou! îi spuse Berrington.

„Unde naiba e biroul?" Steve fu cuprins de panică. Reședința era una tipică de periferie, împărțită pe etaje, construită în anii '70. În stânga lui, pe sub o arcadă, vedea un living mobilat cu mobilă clasică și nimeni înăuntru. Drept în față era un coridor cu mai multe uși care, bănuia Steve, duceau la dormitoare. În partea dreaptă erau două uși închise. Una din ele dădea, probabil, în birou – dar care?

— Du-te în birou! repetă Berrington, ca și cum Steve n-ar fi auzit de prima dată.

Steve alese o ușă la întâmplare, însă nimeri într-o baie.

Berrington îl privi cu o căutătură aspră.

Steve ezită o clipă, apoi își aminti că ar fi trebuit să fie pus pe hartă.

— Pot să mă piș mai întâi, nu? întrebă el.

Fără a aștepta un răspuns, intră și închise ușa.

Era o baie pentru oaspeți, prevăzută doar cu un vas de toaletă și o chiuvetă. Se sprijini de marginea chiuvetei și se uită în oglindă.

— Probabil că ai înnebunit, i se adresă el imaginii din oglindă.

Trase apa la toaletă, își spălă mâinile și ieși.

Auzea voci masculine din partea mai îndepărtată a casei. Deschise ușa de lângă baie: acolo era biroul. Intră, închise ușa în urma lui și privi rapid în jur. Văzu un birou, un fișet din lemn pentru documente, multe rafturi de bibliotecă, un televizor și câteva canapele. Pe birou trona o poză a unei blonde atrăgătoare de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în haine care păreau demodate, din urmă cu douăzeci de ani, și care ținea un bebeluș în brațe. „Fosta soție a lui Berrington? «Mama» mea?” Deschise sertarele biroului pe rând, aruncând o privire înăuntrul lor, apoi se uită în fișet. În sertarul de jos era o sticlă de scotch Springbank și niște pahare din cristal, ca și cum ar fi trebuit să stea ascunse. Poate că era o toană de-a lui Berrington. În vreme ce închidea fișetul, ușa încăperii se deschise și Berrington își făcu apariția, urmat de doi bărbați. Steve îl recunoscu pe senatorul Proust, a cărui țeastă mare, pleșuvă, și al cărui nas imens erau cunoscute de la știrile tv.

Steve presupuse că individul tăcut, cu păr negru, era „unchiul” Preston Barck, președintele Genetico.

Își aminti că trebuia să fie țâfnos.

— Nu era nevoie să mă aduceți înapoi aici într-o asemenea grabă.

Berrington adoptă un ton împăciuitor.

— Tocmai am terminat de luat cina, zise el. Vrei ceva? Marianne îți poate pregăti o tavă.

Steve simțea un nod în stomac din pricina tensiunii, dar Harvey ar fi vrut să mănânce, cu siguranță, iar Steve trebuia să se comporte cât mai firesc, așa că se prefăcu că o lasă mai moale.

— Sigur, o să iau ceva.

— Marianne! strigă Berrington.

După câteva secunde își făcu apariția în cadrul ușii o fată de culoare, drăguță și încordată.

— Adu-i lui Harvey ceva de mâncare pe o tavă, îi ceru Berrington.

— Imediat, *monsieur,* răspunse fata cu un glas stins.

Steve o urmări plecând și observă că a traversat livingul în drum spre bucătărie. Era de presupus că sufrageria era tot într-acolo, doar dacă nu mâncau, de obicei, în bucătărie.

Proust se aplecă înainte și întrebă:

— Ei bine, băiete, ce ai aflat?

Steve inventase un plan fictiv de acțiune pentru Jeannie.

— Cred că puteți sta liniștiți, cel puțin deocamdată, răspunse el. Jeannie Ferrami intenționează să dea în judecată Universitatea Jones Falls pentru concediere fără temei. Crede că va putea să citeze existența clonelor pe durata acelui proces. Până atunci n-are planuri legate de publicitate. Are fixată o întâlnire cu un avocat miercuri.

Cei trei bărbați în vârstă părură ușurați.

— Un proces pentru concediere fără temei, zise Proust. Ăsta durează cel puțin un an. Avem timp din belșug să facem ce vrem să facem.

„V-am păcălit, nemernici bătrâni și ticăloși!”

— Cum rămâne cu cazul Lisa Hoxton? întrebă Berrington.

— Știe cine sunt și crede că eu am atacat-o, dar n-are dovezi. Probabil că mă va acuza, însă cred că va fi socotită o acuzație neîntemeiată comisă de un fost angajat răzbunător.

Berrington încuviință.

— Asta e bine, dar tot vei avea nevoie de un avocat. Știi ce-o să facem? Vei sta aici în noaptea asta. Oricum, e prea târziu ca să te întorci la Philadelphia cu mașina.

„Însă nu vreau să petrec noaptea aici!”

— Nu știu…

— Vei veni cu mine de dimineață la conferința de presă, iar imediat după aceea mergem să ne întâlnim cu Henry Quinn.

„E prea riscant! Nu intra în panică, gândește! Dacă aș rămâne aici, aș ști exact ce vor nemernicii ăștia să facă. Asta merită asumarea unui oarecare risc. Cred că nu se pot întâmpla multe în vreme ce dorm. M-aș putea furișa s-o sun pe Jeannie ca să o pun la curent cu ce se petrece.” Luă decizia într-o fracțiune de secundă.

— Bine, conchise el.

— Ei bine, noi stăteam aici și ne făceam griji de pomană, zise Proust.

Barck nu era dispus să accepte așa de repede veștile bune.

— Fetei ăleia nu *i-a trecut prin minte* să încerce sabotarea preluării Genetico? întrebă el suspicios.

— E isteață, dar nu cred că îi stă mintea la afaceri, răspunse Steve.

Proust făcu un semn cu ochiul și adăugă:

— Și cum e în așternut, ei?

— Bătăioasă, răspunse Steve zâmbind, iar Proust izbucni într-un hohot de râs.

Marianne intră cu o tavă cu mâncare: pui feliat, o salată cu ceapă, pâine și o bere Budweiser. Steve îi zâmbi.

— Mulțumesc, spuse el. Arată excelent.

Ea îl privi uimită și Steve își dădu seama că Harvey, probabil, nu rostea prea des „mulțumesc”.

Surprinse privirea lui Preston Barck, care se încruntă. „Atenție, atenție! Nu strica totul acum. I-ai adus unde ai vrut. Nu mai trebuie decât să treci peste următoarea oră până te culci.”

Începu să mănânce.

— Îți amintești cum te duceam la hotelul Plaza din New York la prânz când aveai zece ani? întrebă Barck.

Steve vru să răspundă „Da”, însă surprinse fața perplexă a lui Berrington. „Oare e un test? Barck e suspicios?”

— Plaza? se miră el, mimând nedumerirea și concluzionând că, oricum, putea da un singur răspuns. Hei, unchiule Preston, nu țin minte.

— Poate că era vorba de băiatul surorii mele, zise Barck.

„Uau!”

Berrington se ridică.

— Berea asta mă face să mă piș ca un cal, zise el și ieși din încăpere.

— Am nevoie de un scotch, spuse Proust.

— Încearcă sertarul de jos al fișetului, opină Steve. Acolo îl ține, de obicei, tata.

Proust se duse la fișet și deschise sertarul.

— Bine lucrat, băiete! exclamă el.

Scoase sticla și câteva pahare.

— Știam de ascunzișul ăla de la doisprezece ani, spuse Steve. Atunci am început să fur din el.

Proust izbucni într-un hohot de râs puternic. Steve aruncă o privire spre Barck. Expresia de nedumerire dispăruse de pe chipul lui, fiind înlocuită de un zâmbet larg.

60

Domnul Oliver scoase un pistol pe care-l păstra din timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— L-am luat de la un prizonier german, zise el. În general, soldaților de culoare nu le era permis pe atunci să poarte arme de foc.

Se așeză pe canapeaua lui Jeannie, ațintind pistolul spre Harvey.

Lisa era la telefon, încercând să dea de George Dassault.

— O să mă duc la hotel ca să mă cazez și să fac o recunoaștere, spuse Jeannie.

Își puse câteva lucruri într-o geantă și plecă spre hotelul Stouffer, gândindu-se cum să-l aducă pe Harvey în camera de hotel fără să atragă atenția pazei hotelului.

Hotelul avea un garaj subteran; un aspect important pentru început. Jeannie își lăsă mașina acolo și luă liftul. Acesta ajungea doar în holul recepției, nu și la camere, după cum observă ea. Trebuia deci să ia un alt lift. Dar toate lifturile erau pe un coridor de lângă holul principal, fiind invizibile de la recepție, iar traversarea pasajului de la liftul dinspre garaj către cel spre camere dura doar câteva secunde. Oare aveau să-l care sau să-l tragă pe Harvey? Sau acesta va fi cooperant și va merge pe propriile picioare? Lui Jeannie îi venea greu să-și imagineze situația concretă.

Se duse la recepție, se cază, apoi urcă în camera ei, unde își lăsă jos geanta. După aceea plecă imediat din cameră și se întoarse la apartamentul ei.

— L-am găsit pe George Dassault! exclamă emoționată Lisa, imediat ce o văzu intrând.

— Excelent! Unde?

— Am descoperit-o pe mama lui în Buffalo, iar ea mi-a dat numărul lui de telefon din New York.

Este actor și joacă într-o piesă care a avut mai de mult premiera pe Broadway.

— Va veni mâine?

— Da. „Fac orice pentru publicitate”, a zis el. I-am rezervat zborul și i-am spus că-l aștept la aeroport.

— E minunat!

— O să avem trei clone. La televizor va arăta incredibil.

— Asta dacă reușim să-l băgăm pe Harvey în hotel, zise Jeannie, pe urmă se întoarse și se adresă domnului Oliver: Putem evita portarul hotelului intrând cu mașina în garajul subteran. Liftul din garaj duce doar până la parterul hotelului. Acolo trebuie să ieși și să iei alt lift către camere.

— Cu toate acestea, spuse domnul Oliver cuprins de îndoială, va trebui să-l facem să nu vorbească vreo zece minute cât îl ducem din mașină în cameră. Și dacă îl vede vreun oaspete al hotelului așa legat? Ar putea să pună întrebări sau să cheme paza hotelului.

Jeannie îl privi pe Harvey, care zăcea legat și cu căluș în gură pe podea. Se uita cu atenție la ei și asculta.

— M-am gândit la asta și am câteva idei, zise ea. Îi puteți lega din nou picioarele ca să poată merge, dar nu foarte repede?

— Sigur.

În vreme ce domnul Oliver se ocupa de asta, Jeannie se duse în dormitor. Scoase din dulap un sarong colorat pe care-l cumpărase pentru plajă, o eșarfă mare, o batistă și o mască având chipul lui Nancy Reagan pe care a primit-o la o petrecere și pe care a uitat s-o arunce.

Domnul Oliver îl ridică pe Harvey în picioare. Imediat, acesta încercă să-l lovească pe domnul Oliver cu mâinile legate. Jeannie fu șocată și Lisa țipă. Dar domnul Oliver părea să se fi așteptat la asta. Se feri cu ușurință, pe urmă îl lovi pe Harvey în stomac cu patul armei. Harvey gemu și se îndoi

de mijloc, iar domnul Oliver îl lovi din nou, de această dată în cap. Harvey se prăbuși în genunchi. Domnul Oliver îl trase din nou în sus. Harvey părea să se fi cuminţit.

— Vreau să-l costumez, zise Jeannie.

— Dă-i drumul, rosti domnul Oliver. O să stau aici ca să-l pocnesc dacă nu se arată cooperant.

Nervoasă, Jeannie înfășură sarongul în jurul mijlocului lui Harvey și legă bine fusta strâmtă. Mâinile îi tremurau; ura faptul că se afla atât de aproape de el. Fusta improvizată era lungă și acoperea gleznele lui Harvey, mascând cablul care-i ținea picioarele legate. Îi puse eșarfa peste umeri și o prinse cu un ac de siguranță de legăturile de la încheieturile mâinilor, astfel încât el arăta ca și cum ar fi ținut strâns marginile eșarfei ca o bătrână. Apoi rulă batista și o legă strâns peste gură, prinzând-o cu un nod la ceafă, ca bucata de cârpă de vase din gura lui să nu cadă. În fine, îi puse masca pe față pentru a ascunde călușul.

— A fost la un bal mascat, costumat ca Nancy Reagan, și e beat, explică ea.

— E o idee foarte bună, fu de părere domnul Oliver.

În acea clipă sună telefonul. Jeannie ridică receptorul.

— Alo?

— Mish Delaware aici.

Jeannie a uitat complet de ea. Au trecut cincisprezece ore de când a încercat s-o contacteze.

— Bună, zise ea.

— Aveai dreptate. Harvey Jones a comis violul.

— De unde știi?

— Poliția din Philadelphia s-a mișcat rapid. S-au dus la apartamentul lui. Nu era acasă, dar le-a dat drumul un vecin. Au găsit șapca roșie și și-au dat seama că era cea din descriere.

— Excelent!

— Sunt gata să-l arestez, însă nu știu unde e. Tu știi?

Jeannie se uită la Harvey, costumat ca o Nancy Reagan de doi metri înălțime.

— Habar n-am, răspunse ea. Dar îți pot spune unde o să fie la amiază mâine.

— Zi!

— Regency Room, hotelul Stouffer, la o conferință de presă.

— Mulțumesc.

— Mish, îmi faci o favoare?

— Ce anume?

— Nu-l aresta până la sfârșitul conferinței de presă. Pentru mine e foarte important ca el să fie acolo.

Mish ezită, apoi zise:

— Bine.

— Mulțumesc. Apreciez efortul, spuse Jeannie și închise. OK, haideți să-l ducem la mașină.

— Tu ia-o înainte și deschide portierele. Îl aduc eu, se oferi domnul Oliver.

Jeannie își luă cheile și coborî în fugă scările. Afară se lăsase noaptea, însă cerul era plin de stele, iar felinarele aruncau o lumină difuză. Se uită în susul și în josul străzii. Un băiat și o fată îmbrăcați cu blugi rupți se plimbau, mână în mână, în direcție opusă. Pe cealaltă parte a străzii, un bărbat cu pălărie de paie plimba un câine galben din rasa Labrador. Cu siguranță, puteau vedea clar ce se petrecea. Oare se vor uita? Oare le va păsa?

Jeannie descuie mașina și deschise portiera.

Harvey și domnul Oliver ieșiră din casă. Domnul Oliver își împingea prizonierul de la spate și Harvey mergea împiedicându-se. În urma lor, Lisa încuie ușa casei și veni și ea.

Preț de o clipă, scena i se păru absurdă lui Jeannie, care-și băgă pumnul în gură ca să nu izbucnească într-un râs isteric.

Harvey ajunse la mașină și domnul Oliver îl împinse înăuntru, pe bancheta din spate.

Momentul de amuzament trecu imediat pentru Jeannie. Ea se uită din nou la ceilalți oameni de pe stradă. Bărbatul cu pălăria de paie se uita la câine cum urina pe cauciucul unui Subaru. Cei doi tineri nu și-au întors capetele.

„Până aici e bine."

— O să stau eu în spate cu el, zise domnul Oliver.

— OK.

Lisa se urcă pe scaunul pasagerului din dreapta, iar Jeannie se așeză la volan.

Centrul orașului era tăcut duminica seara. Jeannie intră în garajul de sub hotel și parcă aproape de ușa liftului, ca să micșoreze distanța pe care aveau să-l tragă pe Harvey. Garajul nu era pustiu. Fură nevoiți să aștepte în mașină câtă vreme un cuplu bine îmbrăcat coborî dintr-un Lexus și urcă în hotel. Apoi, după ce nu se mai văzu nimeni prin preajmă, se dădură și ei jos din mașină.

Jeannie luă o cheie franceză din portbagaj, i-o arătă lui Harvey, pe urmă o îndesă în buzunarul blugilor. Domnul Oliver își ținea pistolul la centură, ascuns sub cămașă. Îl scoaseră pe Harvey din mașină. Jeannie se aștepta ca el să devină violent în orice clipă, dar Harvey merse liniștit către lift.

Dură mult până când liftul ajunse jos.

Îl înghesuiră pe Harvey înăuntru și Jeannie apăsă butonul pentru parter.

În vreme ce urcau, domnul Oliver îl lovi din nou pe Harvey în stomac.

Jeannie fu șocată: n-a remarcat nicio provocare.

Harvey gemu și se îndoi de mijloc exact când se deschideau ușile. Doi bărbați care așteptau liftul se uitară lung la Harvey. Domnul Oliver îl ținu în vreme ce mergea împiedicat, explicând:

— Scuzați-mă, domnilor, tânărul ăsta a băut un pic prea mult.

Cei doi se dădură imediat din calea lor.

Un alt lift aștepta. Îl urcară pe Harvey în el și Jeannie apăsă butonul pentru etajul opt. Oftă de ușurare când ușile se închiseră.

Ajunseră sus fără incidente. Harvey își revenea de la lovitura încasată. Jeannie o luă înainte spre camera închiriată. Sosiți acolo, Jeannie văzu cu surprindere că ușa era deschisă și de clanța ușii atârna un carton pe care scria „în cameră se face curățenie”. „Probabil că femeia de serviciu face patul sau ceva asemănător”, reflectă ea.

Brusc, Harvey începu să se zbată, scoțând sunete guturale și dând sălbatic din mâinile legate. Domnul Oliver încercă să-l lovească, dar Harvey se feri și făcu trei pași în lungul coridorului.

Jeannie se postă în fața lui, prinse cu ambele mâini cablul care-i lega gleznele și trase. Harvey se împiedică. Jeannie trase din nou, de această dată fără rezultat. „Doamne, da’ greu mai e.” Harvey ridică mâinile s-o lovească. Jeannie se propti în picioare și trase cu toată puterea. Harvey căzu cât era de lung cu un zgomot dur.

— Doamne, ce se petrece aici? întrebă o femeie cu o voce ascuțită.

Camerista, o negresă de vreo șaizeci de ani îmbrăcată cu o uniformă imaculată, ieșise din încăpere.

Domnul Oliver îngenunche lângă Harvey și-l ridică de umeri.

— Tânărul ăsta a petrecut prea mult, răspunse el. A vomitat peste capota mașinii mele.

„Am priceput. El e șoferul nostru, de ochii cameristei.”

— Petrecere? se miră camerista. Mi se pare mai degrabă că s-a bătut.

Adresându-se lui Jeannie, domnul Oliver continuă:

— Îi puteți ridica picioarele puțin, doa’nă?

Jeannie se conformă.

Îl ridicară pe Harvey. Acesta se zbătu și domnul Oliver îl scăpă, iar Harvey căzu pe el și rămase

fără suflare.

— Atenție, o să-l rănești! exclamă camerista.

— Încă o dată, doa'nă, insistă domnul Oliver.

Îl ridicară și-l cărară în cameră, unde îl lăsară pe cel mai apropiat pat.

Camerista îi urmă în încăpere.

— Sper că n-are să vomite pe aici.

Domnul Oliver îi zâmbi.

— Ia zi, cum se face că nu te-am văzut deloc pe aici? Am ochi pentru fete drăguțe, dar nu-mi amintesc să te fi observat.

— Lasă vrăjeala, rosti camerista, zâmbind. Nu mai sunt fetișcană.

— Eu am șaptezeci și unu, iar tu n-ai o zi mai mult de patruzeci și cinci.

— Am cincizeci și nouă și sunt prea bătrână ca să ascult balivernele tale.

El o luă de braț și o conduse cu blândețe afară din cameră, spunând:

— Hei, aproape că am terminat cu oamenii ăștia. Vrei să facem o plimbare cu limuzina mea?

— Cu borâtură peste tot? Imposibil! chicoti femeia.

— Aș putea s-o curăț.

— Am un soț care mă așteaptă acasă. Dacă te-ar auzi ce spui acum, pe capota aia a ta ar fi și altceva în afară de borâtură, domnule limuzină.

— Îmi pare rău, zise domnul Oliver și ridică mâinile într-un gest defensiv. N-am vrut să fac ceva rău.

Mimând teama, se dădu cu spatele înapoi în cameră și închise ușa.

Jeannie se prăbuși pe un scaun.

— Dumnezeule atotputernic! exclamă ea, am reușit.

61

Imediat ce termină de mâncat, Steve se ridică și zise:

— Trebuie să mă retrag.

Voia să ajungă cât mai repede în camera lui Harvey, ca să nu fie deconspirat.

Petrecerea se sparse. Proust își dădu peste cap restul de scotch, iar Berrington îi conduse pe cei doi musafiri la mașinile lor.

Era momentul oportun ca Steve s-o sune pe Jeannie pentru a-i spune ce se petrece. Apucă receptorul și formă numărul pentru Informații. Dură mult până când i se răspunse. „Haide odată!” În fine, primi răspuns și ceru numărul hotelului. Prima dată formă greșit și dădu peste un restaurant. Înnebunit, formă din nou și, în sfârșit, nimeri hotelul.

— Aș dori să vorbesc cu doctorița Jeannie Ferrami, ceru el.

Berrington reveni în birou exact în clipa în care Steve auzi vocea ei.

— Alo?

— Bună, Linda, aici e Harvey, zise el.

— Tu ești, Steve?

— Mda, am decis să rămân peste noapte acasă la tatăl meu; e cam târziu pentru un drum lung.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Steve, ai pățit ceva?

— Am o treabă de rezolvat, dar nimic cu care să nu mă descurc. Cum ți-ai petrecut ziua, iubito?

— L-am adus în camera de hotel. N-a fost ușor, însă am reușit. Lisa l-a contactat pe George Dassault. A promis că vine, așa că ar trebui să avem cel puțin trei clone.

— OK. Acum mă duc la culcare. Încă sper să te văd mâine, dragă, bine?

— Hei, multă baftă.

— Și ție. Noapte bună.

Berrington făcu un semn cu ochiul.

— O puicuță fierbinte?

— Călduță.

Berrington scoase niște pastile și înghiți una cu scotch. Surprinzând privirea aruncată de Steve flaconului, explică:

— Dalmane. Am nevoie de ceva care să mă ajute să dorm după toate astea.

— Noapte bună, tată.

Berrington îl cuprinse pe Steve pe după umeri.

— Noapte bună, fiule. Nu-ți face griji, o să trecem de toate cu bine.

„Chiar își iubește fiul degenerat”, reflectă Steve, simțindu-se pentru o clipă vinovat pentru că înșelase un tată iubitor.

Apoi își dădu seama că nu știa unde se afla dormitorul lui.

Ieși din birou și făcu câțiva pași pe coridorul care, credea el, ducea spre dormitoare. Habar n-avea care era ușa de la dormitorul lui Harvey. Uitându-se în urmă, văzu că Berrington nu-l putea vedea din birou. Deschise repede cea mai apropiată ușă, încercând să nu facă zgomot.

Dădu peste o baie mare, cu cadă și duș.

Închise ușa cu grijă.

Lângă ea se afla o debara plină cu prosoape și așternuturi.

Încercă ușa din partea opusă. Aceasta dădea într-un dormitor mare cu pat dublu și multe dulapuri. De o clanță atârna un costum ambalat într-un plastic subțire de spălătorie. Tocmai era pe punctul de a închide ușor ușa, când auzi vocea lui Berrington chiar în spatele lui.

— Ai nevoie de ceva din camera mea?

Tresări. Preț de o clipă rămase nemișcat. „Ce naiba să spun?” Apoi își găsi cuvintele.

— N-am nimic în care să dorm.

— De când ai început să porți pijamale?

Vocea lui Berrington putea să însemne la fel de bine atât suspiciune, cât și nedumerire. Steve nu-și

dădu seama.

Improvizând pe loc, răspunse:

— Mi-am zis că poate ai un tricou mărime mare.

— N-am nimic care să se potrivească umerilor ăstora, băiete, spuse Berrington, după care, spre ușurarea lui Steve, izbucni în râs.

Steve ridică din umeri.

— Nu contează.

Merse mai departe.

În capătul coridorului se vedeau două uși, deoparte și de cealaltă. Probabil că erau camera lui Harvey și odaia menajerei.

„Dar care e una și care e cealaltă?”

Steve ezită, sperând ca Berrington să dispară în camera lui înainte ca el să aleagă.

Când ajunse în capătul coridorului aruncă o privire înapoi. Berrington îl urmărea.

— Noapte bună, tată, zise el.

— Noapte bună.

„Stânga sau dreapta? Habar n-am. O să aleg la întâmplare.”

Deschise ușa din dreapta lui.

Un tricou de rugby pe spătarul unui scaun, un CD cu Snoop Doggy Dogg pe pat, o revistă *Playboy* pe birou.

„O cameră de băiat. Slavă Domnului!”

Intră și închise ușa în urma lui cu călcâiul.

Se sprijini de ușă, ușurat.

În câteva secunde se dezbrăcă și se băgă în pat, simțindu-se extrem de ciudat să stea pe patul lui Harvey, în camera lui Harvey și în casa tatălui lui Harvey. Stinse lumina și rămase treaz, ascultând zgomotele acelei case ciudate. O vreme auzi pași, uși închizându-se și apa curgând, apoi locul deveni tăcut.

Ațipi ușor și se trezi brusc. „Mai e cineva în cameră.”

Simți un miros aparte de parfum floral amestecat cu usturoi și condimente, apoi zări

silueta minusculă a menajerei traversând spațiul din fața ferestrei.

Înainte de a spune ceva, Marianne i se alătură în pat.

— Hei! șopti el.

— O să ți-o sug așa cum îți place, rosti ea.

Dar el percepu teamă în vocea ei.

— Nu, se opuse Steve, îndepărtând-o de el în vreme ce ea se înghesuia pe sub așternuturi către pântecul lui.

Marianne era goală.

— Te rog să nu-mi faci rău în noaptea asta, te rog, Arvey, zise ea, cu accent franțuzesc.

Steve își dădu seama cum stătea treaba. Marianne era imigrantă și Harvey o îngrozise în asemenea hal, că ea nu numai că făcea tot ce i se cerea, dar anticipa dorințe. Oare cum scăpa neauzit când o bătea pe biata fată și cu tatăl lui aflat în camera învecinată? Ea nu scotea niciun sunet? Atunci, Steve își aduse aminte de somnifer. Berrington dormea atât de profund, încât țipetele Mariannei nu-l trezeau.

— N-o să-ți fac rău, Marianne, o asigură Steve. Liniștește-te!

Ea începu să-l sărute pe față.

— Fii drăguț, te rog, fii drăguț. Fac tot ce-ți place, însă nu-mi face rău.

— Marianne, rosti el cu fermitate în voce. Stai cuminte.

Ea încremeni.

El îi cuprinse umerii mici. Pielea era moale și caldă.

— Stai așa o clipă și calmează-te, zise el, mângâind-o pe spate. Îți promit că nimeni n-o să-ți mai facă rău.

Marianne era încordată, așteptându-se la lovituri, dar treptat se relaxă. Se apropie și mai mult de el.

Steve era excitat. În privința asta n-avea ce să facă. Știa că ar fi putut face lesne dragoste cu ea.

Zăcând acolo și ținând în brațe corpul mic și tremurând al menajerei, era foarte tentat s-o facă. Nimeni n-ar fi aflat vreodată. Ce încântător ar fi fost s-o mângâie și să trezească dorința ascunsă în ea. Marianne ar fi fost extrem de surprinsă și de mulțumită să fie iubită cu blândețe și atenție. S-ar fi sărutat și s-ar fi atins întreaga noapte.

Oftă. Ar fi fost o greșeală. Ea n-a venit acolo din proprie dorință. A ajuns în patul lui din pricina nesiguranței și a fricii, nu din dorință. „Da, Steve, i-o poți trage – și atunci vei exploata o imigrantă înspăimântată care crede că n-are de ales. Iar așa ceva ar fi demn de dispreț. Tu disprețuiești un bărbat capabil de așa ceva."

— Te simți mai bine acum? întrebă el.

— Da…

— Atunci, întoarce-te în patul tău.

Ea îi atinse fața și-l sărută moale pe gură. El își ținu buzele strâns lipite, dar o atinse pe păr cu un gest amical.

Ea se uită fix la el în semiîntuneric.

— Tu nu ești el, nu?

— Nu, răspunse Steve. Nu sunt el.

O clipă mai târziu, ea dispăru.

Steve continua să aibă o erecție puternică.

„De ce nu sunt el? Din cauza felului în care am fost crescut?

La naiba, nu!

Aș fi putut s-o regulez. Puteam fi Harvey. Nu sunt el deoarece aleg să nu fiu. Nu părinții mei au luat această decizie acum: eu am luat-o. Mulțumesc de ajutor, mamă și tată, însă eu am fost cel care a trimis-o înapoi în camera ei, și nu voi.

Nu Berrington m-a creat și nici voi.

Eu singur m-am creat."

LUNI

62

Steve se trezi și tresări uimit.

„Unde mă aflu?”

Cineva îl scutura de umăr. Un bărbat îmbrăcat în pijama cu dungi. Berrington Jones. Fu dezorientat pe moment, apoi își aminti totul.

— Îmbracă-te elegant pentru conferința de presă, te rog, zise Berrington. În dulap găsești o cămașă pe care ai lăsat-o aici în urmă cu câteva săptămâni. Ți-a spălat-o Marianne. Vino la mine în cameră și alege o cravată de împrumut.

Pe urmă Berrington ieși.

În vreme ce se dădea jos din pat, Steve își spuse că Berrington îi vorbea fiului său ca unui copil dificil și neascultător. Și după fiecare cuvânt rostit era un îndemn nerostit: „Nu comenta, doar execută”. Totuși o asemenea atitudine dură ușura situația pentru Steve. Putea scăpa cu răspunsuri monosilabice prin care nu risca să-și trădeze neștiința.

Ceasul arăta ora opt. Îmbrăcat doar cu boxeri, traversă coridorul până la baie. Făcu un duș, apoi se bărbieri cu un aparat de ras pe care-l găsi în dulapul de baie. Se mișca încet, amânând cu bună știință momentul în care avea să se pună în calea pericolului discutând cu Berrington.

Înfășurându-și un prosop în jurul mijlocului, se duse în camera lui Berrington, conform ordinelor primite. Acesta nu se afla acolo. Steve deschise dulapul. Cravatele lui Berrington erau de mare domn de pe vremuri: dungi și picățele, toate din mătase strălucitoare, însă nimic actual. Alese una cu dungi largi, orizontale. Avea nevoie și de lenjerie. Se uită la stiva de boxeri a lui Berrington. Deși era mult mai înalt ca el, mărimea taliei era aceeași. Luă o pereche de un albastru simplu.

După ce se îmbrăcă, se îmbărbătă pentru un nou calvar de înșelăciuni. Doar câteva ore și totul avea

să se termine. Trebuia să elimine suspiciunile lui Berrington până la amiază, când Jeannie avea să întrerupă conferința de presă.

Inspiră adânc și ieși.

Se luă după mirosul de șuncă prăjită până în bucătărie. Marianne era la aragaz. Făcu ochii mari când îl văzu. Steve intră pe moment în panică: dacă Berrington observa expresia ei, ar fi putut întreba ce s-a întâmplat. Iar biata fată era atât de îngrozită, că probabil i-ar fi spus totul. Dar Berrington urmărea postul CNN la un televizor mic și nu părea genul de om interesat să privească știrile împreună cu alții.

Steve se așeză și Marianne îi turnă cafea și suc. El îi zâmbi ca s-o calmeze.

Berrington ridică o mână cerând tăcere – un gest inutil, fiindcă Steve n-avea de gând să spună ceva – și prezentatoarea citi un material despre preluarea Genetico. „Michael Madigan, directorul executiv al Landsmann North America, a declarat seara trecută că faza de evaluare a fost trecută în mod satisfăcător, așa că tranzacția va fi semnată în public la o conferință de presă azi, în Baltimore. Acțiunile Landsmann au crescut cu cincizeci de pfenigi la bursa de la Frankfurt, la deschiderea din dimineața aceasta. Cifrele General Motors pentru trimestrul trei…”

Se auzi soneria și Berrington apăsă tasta *Mute* de pe telecomandă. Se uită pe fereastra din bucătărie și zise:

— Afară e o mașină de poliție.

Lui Steve îi trecu prin minte un gând oribil. Dacă Jeannie a dat de Mish Delaware și i-a povestit ce a aflat despre Harvey, era posibil ca poliția să fi decis să-l aresteze pe Harvey. Iar Steve avea să întâmpine greutăți negând că era Harvey Jones, de vreme ce purta hainele lui Harvey, ședea în bucătăria tatălui lui Harvey și mânca brioșe cu afine preparate de bucătăreasa tatălui lui Harvey.

Nu dorea deloc să se întoarcă la închisoare.

Însă nu asta era partea cea mai rea. Dacă era arestat, rata conferința de presă. Iar dacă nu mai apărea nici o altă clonă, Jeannie s-ar fi bazat doar pe Harvey. Și o singură clonă nu dovedea nimic.

Berrington se ridică și porni spre ușă.

— Dacă mă caută pe mine? întrebă Steve.

Marianne era palidă.

— Le spun că nu ești aici, răspunse Berrington și ieși din încăpere.

Steve nu auzi conversația din pragul casei. Rămase încremenit pe scaun, fără să mănânce sau să bea. Marianne stătea ca o statuie lângă aragaz, cu o spatulă de bucătărie în mână.

Într-un târziu, Berrington se întoarse.

— Azi-noapte au fost jefuiți trei dintre vecinii noștri, zise el. Cred că noi am avut noroc.

*

Pe parcursul nopții, Jeannie și domnul Oliver îl păziră pe Harvey cu rândul, ca să se odihnească, dar niciunul nu reuși să doarmă cât de cât. Doar Harvey dormi pe săturate, sforăind cu călușul în gură.

De dimineață se duseră pe rând la baie. Jeannie își îmbrăcă hainele pe care și le adusese în geantă, o bluză albă și o fustă neagră, ca să fie confundată cu o chelneriță.

Comandară micul dejun prin room-service. Nu-l puteau lăsa pe chelner să intre, ca să nu-l vadă pe Harvey legat pe pat, prin urmare domnul Oliver semnă cecul în ușă, spunând:

— Soția mea e dezbrăcată, așa că iau eu căruciorul.

Domnul Oliver îi dădu lui Harvey să bea un pahar cu suc de portocale, ținându-i-l la gură, în vreme ce Jeannie se postă în spatele lui Harvey cu cheia franceză pregătită, gata să-l pocnească dacă făcea ceva nesăbuit.

Doctorița aștepta nerăbdătoare apelul lui Steve. Oare ce s-a întâmplat cu el? A petrecut noaptea în casa lui Berrington. A fost cumva deconspirat?

Lisa ajunse la ora nouă cu un teanc de copii ale comunicatului de presă, pe urmă plecă la aeroport ca să-l întâlnească pe George Dassault și pe celelalte clone care puteau apărea. Niciunul dintre cei trei n-a telefonat.

Steve sună la nouă și jumătate.

— Voi fi scurt, zise el. Berrington e la baie. Totul e bine, vin la conferința de presă cu el.

— Nu bănuiește nimic?

— Nu, deși am avut momente încordate. Cum se simte dublura mea?

— E supus.

— Trebuie să plec.

— Steve?

— Zi repede!

— Te iubesc.

Jeannie închise. „N-ar fi trebuit să spun asta; se presupune că o fată se lasă greu cucerită. În fine, la naiba cu toate astea.”

La ora zece, plecă să cerceteze Regency Room. Era o încăpere pe colț cu un mic hol de intrare și o ușă spre o anticameră. Un om ajunsese deja acolo și monta un fundal cu logoul Genetico pentru a apărea la televizor.

Aruncă o privire rapidă în jur, după care se întoarse în cameră.

Lisa sună de la aeroport.

— Vești proaste, zise ea. Zborul de la New York are întârziere.

— Of, Doamne! exclamă Jeannie. Vreun semn de la ceilalți, de la Hank sau Wayne?

— Nu.

— Cât întârzie avionul lui George?

— E așteptat la unsprezece treizeci.

— Ai putea să ajungi aici.

— O să conduc ca vântul.

*

La ora unsprezece, Berrington ieși din baie și-și îmbrăcă haina de la costumul albastru-deschis cu dungi și vesta peste o cămașă albă cu butoniere. De modă veche, dar elegant.

— Haide să mergem, zise el.

Steve își pusese haina sport din tweed a lui Harvey. I se potrivea perfect, evident, și arăta aproape la fel cu cea pe care o avea și Steve acasă.

Ieșiră. Erau prea bine îmbrăcați pentru o astfel de vreme. Se urcară în Lincolnul argintiu și dădură drumul la aerul condiționat. Berrington conduse cu viteză spre centru. Spre ușurarea lui Steve, nu vorbi prea mult pe drum. Parcă în garajul hotelului.

— Genetico a angajat o firmă de relații publice ca să organizeze evenimentul, spuse el în vreme ce intrau în lift. Departamentul nostru de publicitate n-a avut niciodată de-a face cu ceva atât de important.

Pe când se îndreptau spre salonul Regency, le ieși în cale o femeie elegant coafată, în costum negru.

— Sunt Caren Beamish de la Total Communications, anunță ea cu un ton vioi. Vreți să veniți în camera pentru VIP-uri?

Îi conduse într-o încăpere mică, unde se serveau gustări și băuturi.

Steve se simțea ușor deranjat; i-ar fi plăcut să arunce o privire la aranjamentul sălii conferinței de presă. Însă poate că nu mai conta. Câtă vreme Berrington continua să creadă că era Harvey până la apariția lui Jeannie, nimic nu mai conta.

În cameră se găseau deja vreo șapte oameni, inclusiv Proust și Barck. Alături de Proust stătea un tânăr musculos în costum negru, care semăna cu un bodyguard. Berrington i-l prezentă pe Steve lui Michael Madigan, șeful operațiunilor nord-americane ale companiei Landsmann.

Berrington bău nervos și în grabă un pahar cu vin alb. Lui Steve i-ar fi plăcut un Martini – avea mult mai multe motive să fie speriat decât Berrington –, dar trebuia să-și păstreze mintea limpede și nu-și permitea să se relaxeze nicio secundă. Se uită la ceasul pe care l-a luat de la Harvey. Douăsprezece fără cinci minute. „Mai sunt câteva minute. Iar după ce toate astea se termină, abia atunci am să beau un Martini."

Caren Beamish bătu din palme ca să atragă atenția și întrebă:

— Suntem gata, domnilor?

Se auziră răspunsuri mormăite și încuviințări.

— Atunci, îi rog pe toți invitații, în afara celor de pe podium, să-și ocupe locurile.

„Asta e. Am reușit. S-a terminat."

Berrington se întoarse spre Steve și zise:

— Ne vedem în curând, Montezuma.

Părea să aștepte ceva.

— Desigur, răspunse Steve.

Berrington rânji.

— Cum adică, *desigur*? Zi-mi replica!

Steve încremeni. Habar n-avea la ce se referea Berrington. Părea să fie o replică de genul „Salve ție, Cezar împărat", însă una personală. În mod clar exista o replică, însă nu era „Muritorii te salută". Care naiba putea fi replica? Steve înjură în sinea lui. Conferința de presă era pe punctul de a începe – trebuia să mai joace jocul ăsta doar câteva secunde!

Berrington se încruntă, uitându-se fix la el.

Steve simți broboane de sudoare pe frunte.

— Nu se poate s-o fi uitat, insistă Berrington, privindu-l suspicios.

— Bineînțeles că n-am uitat, îl asigură repede Steve, prea repede, fiindcă imediat își dădu seama că intrase în ceva periculos.

Senatorul Proust era deja atent.

— Păi, dă-mi replica, șuieră Berrington.

Steve îl văzu îndreptându-și privirea spre bodyguardul lui Proust, iar individul se încordă vizibil.

Disperat, Steve zise:

— Peste o oră, Eisenhower.

Urmă un moment de tăcere, pe urmă Berrington exclamă:

— Asta e bună!

Și izbucni în râs.

Steve se relaxă. Ăsta trebuia să fie jocul: trebuia să inventezi o nouă replică de fiecare dată. Mulțumi în gând proniei cerești. Ca să-și mascheze ușurarea, se întoarse cu spatele.

— Atenție toată lumea, e vremea spectacolului, spuse femeia de la agenție.

— Pe aici, îi zise Berrington lui Steve. Doar nu vrei să ieși direct pe scenă.

Deschise o ușă și Steve se trezi într-o baie. Răsucindu-se pe călcâie, zise:

— Nu, asta e…

Bodyguardul lui Proust venea imediat în urma lui. Înainte ca Steve să conștientizeze ce se petrece, individul îl imobiliză.

— Scoate un sunet și-ți rup brațele astea nenorocite.

*

Berrington intră în baie în urma bodyguardului. Jim Proust îl urmă și închise ușa.

Bodyguardul îl ținea strâns pe Steve. Berrington simțea că-i fierbea sângele în vene.

— Nenorocitule, șuieră el. Care dintre voi ești? Presupun că Steve Logan.

Tânărul își continuă misiunea sub acoperire.

— Ce faci, tată?

— Las-o baltă, jocul s-a terminat. Unde e fiul meu?

Tânărul nu răspunse.

— Berry, ce naiba se petrece? întrebă Jim.

Berrington încercă să se calmeze.

— Ăsta nu e Harvey, îi zise el lui Jim, ci unul dintre ceilalți, probabil băiatul Logan. De aseară s-a dat drept Harvey. Iar Harvey este ținut prizonier pe undeva.

Jim se albi.

— Asta înseamnă că tot ce ne-a spus despre intențiile lui Jeannie Ferrami a fost o cacealma!

Berrington consimți cu gravitate.

— Probabil că intenționează să protesteze cumva în timpul conferinței.

— La naiba, nu în fața tuturor camerelor de televiziune! exclamă Proust.

— Eu asta aș face în locul ei. Tu nu?

Proust se gândi câteva clipe.

— Madigan își va păstra cumpătul?

Berrington clătină din cap.

— N-am de unde să știu. Ar părea cam idiot dacă ar anula preluarea în ultima clipă. Pe de altă parte, ar părea un idiot și mai mare dacă ar plăti o sută optzeci de milioane de dolari ca să achiziționeze o companie care e pe punctul de a fi dată în judecată pentru fiecare cent primit. Orice e posibil.

— Atunci, trebuie s-o găsim pe Jeannie Ferrami și s-o oprim!

— Poate că s-a cazat în hotel, spuse Berrington și înșfăcă receptorul telefonului de lângă toaletă. Aici e profesorul Jones de la conferința de presă Genetico din Regency Room, rosti el cu un ton autoritar. O așteptăm pe doctorița Ferrami – în ce cameră e?

— Îmi pare rău, n-avem voie să dăm numărul camerelor, domnule. Vreți să vă fac legătura? adăugă femeia de la celălalt capăt și Berrington simți că explodează.

— Da, sigur.

Auzi tonul de apel. După o scurtă așteptare, răspunse un bărbat care părea în vârstă.

— Rufele dumneavoastră sunt gata, domnule Blenkinsop, zise Berrington improvizând.

— N-am dat nicio rufă la spălat.

— Oh, îmi cer scuze, domnule, în ce cameră sunteți?

Își ținu răsuflarea.

— Camera 821.

— Am vrut camera 812. Scuzele mele.

— Nicio problemă.

Berrington închise.

— Sunt în camera 821, anunță el cu înfrigurare. Pun pariu că Harvey e acolo.

— Conferința de presă e pe cale să înceapă, zise Proust.

— S-ar putea să fie prea târziu.

Berrington ezita, sfâșiat pe dinăuntru. Nu dorea să întârzie anunțul cu nicio secundă, însă trebuia să împiedice ceea ce avea de gând Jeannie să facă.

După câteva secunde, îi spuse lui Jim:

— Ce-ar fi să te duci pe scenă cu Madigan și Preston? O să încerc să-l găsesc pe Harvey și s-o opresc pe Jeannie Ferrami.

— Bine.

Berrington se uită la Steve.

— Aș fi mai fericit dacă l-aș lua pe omul tău de pază cu mine. Dar nu-l putem lăsa pe Steve să scape.

— Nicio problemă, domnule, replică bodyguardul. Îi prind mâinile de o țeavă.

— Excelent. Fă-o!

Berrington și Proust se întoarseră în camera VIP. Madigan se uită curios la ei.

— S-a întâmplat ceva, domnilor?

— O chestiune minoră de securitate, Mike, răspunse Proust. Berrington se va ocupa de ea câtă vreme noi mergem înainte cu anunțul nostru.

Madigan nu păru pe deplin satisfăcut.

— Securitate?

— În hotel e o femeie pe care am concediat-o săptămâna trecută, Jeannie Ferrami, zise

Berrington. Se pare că vrea să încerce o „cascadorie”. Intenționez s-o opresc la intrare.

Lui Madigan îi era suficientă informația.

— Bine, haide să-i dăm drumul.

Madigan, Barck și Proust se duseră în sala unde se ținea conferința de presă. Bodyguardul ieși din baie. El și Berrington merseră în grabă pe coridor și chemară liftul. Berrington era îngrijorat și sumbru. Nu era un om de acțiune, n-a fost niciodată. Luptele cu care era obișnuit se derulau în comitetele colegiilor. Spera doar să n-ajungă în toiul unei bătăi cu pumnii.

Urcară la etajul opt și o luară la fugă spre camera 821. Berrington ciocăni în ușă.

— Cine e? întrebă un bărbat.

— Curățenia, răspunse Berrington.

— Suntem bine, vă mulțumim, domnule.

— Trebuie să vă verific baia, vă rog.

— Veniți mai târziu.

— Avem o problemă, domnule.

— În clipa asta sunt ocupat. Veniți peste o oră.

Berrington se uită la bodyguard.

— Poți dărâma ușa?

Omul consimți. După aceea privi pe după umărul lui Berrington și ezită. Un cuplu în vârstă cu sacoșe de cumpărături ieși din lift. Cei doi străbătură încet coridorul spre camera 821. Berrington așteptă ca ei să treacă. Bătrâneii se opriră la numărul 830. Soțul lăsă jos sacoșele, căută cheia, se chinui un pic s-o potrivească în broască, apoi deschise ușa. În fine, cuplul dispăru în cameră.

Imediat, bodyguardul izbi cu putere ușa.

Cadrul ușii se crăpă, însă ușa rezistă. Dinăuntru se auzi un sunet de pași rapizi.

Omul izbi din nou și ușa se deschise larg.

Intră în grabă, cu Berrington pe urmele lui.

Se opriră brusc la vederea unui negru în vârstă care ațintea spre ei un pistol model vechi.

— Mâinile sus, închideți ușa, intrați aici și așezați-vă cu fața în jos sau vă omor pe amândoi, tună bătrânul. După felul în care ați dat buzna aici, niciun juriu din Baltimore n-o să mă condamne că v-am omorât.

Berrington ridică mâinile.

Brusc, o siluetă țâșni de pe pat. Berrington abia apucă să vadă că era Harvey, cu încheieturile mâinilor legate și cu un căluș în gură. Bătrânul răsuci arma spre el. Berrington fu îngrozit că fiul lui avea să fie împușcat.

— Nu! țipă el cu putere.

Bătrânul fu luat prin surprindere. Deși avea încheieturile legate, Harvey îi smulse arma din mâini. Bodyguardul sări după ea și o înșfăcă de pe mochetă. Apoi se ridică și o îndreptă către bătrân.

Berrington răsuflă ușurat.

Bătrânul ridică încet mâinile în sus.

Bodyguardul apucă receptorul telefonului din cameră.

— Paza hotelului la camera 821, zise el. E un oaspete aici cu o armă.

Berrington privi în jur. Nici urmă de Jeannie.

*

Jeannie ieși din lift, îmbrăcată cu bluza albă și fusta neagră. Ducea o tavă cu ceai pe care l-a comandat prin room-service. Inima îi bătea nebunește. Mergând cu un pas alert, de chelneriță, intră în Regency Room.

În micul hol, două femei verificau tabelele de prezență. În apropierea lor stătea un agent de pază de la hotel, sporovăind cu ele. Era de așteptat ca nimeni să nu intre acolo fără invitație, însă Jeannie era sigură că n-aveau să ia la întrebări o chelneriță cu o tavă. Se forță să zâmbească agentului de pază în vreme ce se îndrepta spre ușă.

— Hei! o strigă el.

Jeannie se întoarse.

— Sunt multe băuturi înăuntru, plus cafea.

— Ăsta e ceai de iasomie, o cerere specială.

— Pentru cine?

Jeannie gândi rapid.

— Senatorul Proust.

Spera doar ca Jim să fie înăuntru.

— În regulă, mergi mai departe.

Zâmbi din nou, deschise ușa și intră în sala în care urma avea loc conferința de presă.

În capătul îndepărtat, doi bărbați în costume erau așezați în spatele unei mese pe un piedestal înălțat. În fața lor se vedea un teanc de documente. Al treilea bărbat rostea un discurs oficial. Publicul consta din vreo patruzeci de oameni cu carnețele, reportofoane și camere de televiziune.

Jeannie se duse în față. Lângă piedestal se găsea o femeie îmbrăcată în costum negru, cu ochelari mari la nas, purtând un ecuson pe care scria

Caren Beamish
Total Communications

Ea era tipa de la agenție pe care Jeannie a zărit-o mai devreme pregătind conferința. Femeia se uită curioasă la Jeannie, dar nu încercă s-o oprească, presupunând – așa cum intenționase Jeannie – că cineva comandase ceva special prin room-service.

Bărbații de pe scena improvizată aveau cartoane cu nume în fața lor. Jeannie îl recunoscu pe senatorul Proust în dreapta, în stânga era Preston Barck. Cel din mijloc, care vorbea, era Michael Madigan.

— Genetico nu este doar o companie de biotehnologie, zicea el pe un ton plictisitor.

Jeannie zâmbi și lăsă tava în fața lor. Omul păru ușor surprins și se opri din discurs pentru o secundă.

Jeannie se întoarse cu fața către public.

— Am un anunț special de făcut, rosti ea cu voce tare.

*

Steve ședea pe podeaua băii cu mâna stângă prinsă de țeava căzii. Se simțea furios și disperat. Berrington l-a deconspirat. În acel moment o căuta pe Jeannie și putea să contracareze planul dacă o găsea. Steve trebuia s-o avertizeze.

Țeava era prinsă de capătul de sus al scurgerii căzii. Forma un S mare, după care dispărea în zid. Răsucindu-și trupul, izbi cu piciorul țeava. Vibră întreaga instalație din pricina loviturii. Lovi din nou. Mortarul din jurul țevii în locul în care aceasta pătrundea în zid începu să se sfărâme. Lovi de alte câteva ori. Mortarul căzu de tot, însă țeava rezista.

Furios, privi înspre locul unde țeava se unea cu cada. Poate că locul ăla era mai slab. Prinse țeava cu ambele mâini și o scutură cu putere. Instalația vibră din nou, dar nu se rupse.

Se uită la partea în formă de S. Țeava avea un guler în jurul ei chiar deasupra cotului. De obicei, instalatorii deșurubau cotul când aveau nevoie să curețe țeava, însă se foloseau de o unealtă. Își duse mâna stângă la acel guler, îl prinse tare și încercă să-l răsucească. Degetele îi alunecară și se lovi tare la încheietură.

Pipăi partea de dedesubt a căzii. Era confecționată din marmură artificială, destul de rezistentă. Se uită din nou la locul unde țeava se conecta la scurgere. Dacă rupea cotul ăla, scotea țeava, strecura cu ușurință cătușele cu care era prins peste capătul țevii și se elibera.

Își schimbă poziția și începu să lovească din nou cu piciorul.

*

— În urmă cu douăzeci și trei de ani, Genetico e efectuat experimente ilegale și iresponsabile pe opt

femei americane care nu bănuiau nimic, zise Jeannie.

Respira sacadat, chinuindu-se să vorbească normal și să-și țină vocea sub control.

— Toate acele femei erau soții de ofițeri de armată.

Se uită în public după Steve, însă nu-l văzu. Unde naiba era? Ar fi trebuit să fie acolo: el era dovada!

Caren Beamish spuse cu o voce tremurândă:

— Aici este o reuniune privată, vă rog să plecați imediat.

Jeannie o ignoră.

— Femeile s-au dus la clinica Genetico din Philadelphia ca să urmeze un tratament hormonal pentru probleme de fertilitate, continuă ea lăsând să i se vadă mânia. Fără permisiunea lor, au fost inseminate cu embrioni de la persoane străine.

Dinspre grupul de ziariști se auziră mai multe comentarii. Jeannie își dădu seama că erau interesați de subiect.

Își ridică vocea.

— Preston Barck, un om de știință presupus responsabil, era atât de obsedat de munca lui de pionierat în domeniul clonelor omenești, încât a divizat un embrion de șapte ori, producând opt embrioni identici, pe care i-a inseminat în opt femei care nu bănuiau nimic.

Jeannie o zări pe Mish Delaware în spate, urmărind totul cu o expresie vagă de amuzament. Dar Berrington nu se vedea nicăieri. Iar asta însemna o surpriză – îngrijorătoare.

Pe scenă, Preston Barck se ridică și vorbi:

— Doamnelor și domnilor, îmi cer scuze pentru incident. Am fost avertizați că am putea avea parte de așa ceva.

— Această acțiune a fost ținută secretă douăzeci și trei de ani, continuă Jeannie. Cei trei infractori – Preston Barck, senatorul Proust și profesorul Berrington Jones – erau pregătiți să meargă până la

capăt ca să păstreze secretul, așa cum am aflat și eu dintr-o experiență amară.

Caren Beamish vorbea la un telefon din hotel. Jeannie o auzi zicând:

— Trimiteți imediat niște agenți de pază aici, vă rog.

Sub tavă, Jeannie avea un teanc de copii ale comunicatului de presă scris de ea și copiat de Lisa.

— Toate amănuntele sunt în acest comunicat, adăugă ea, începând să distribuie foile în jurul ei. Cei opt embrioni s-au dezvoltat și s-au născut, iar șapte dintre ei trăiesc și azi. Vă veți da seama de asta imediat, deoarece arată cu toții la fel.

Din expresiile ziariștilor își dădea seama că le captase atenția, așa cum plănuise. Privi spre scenă și-i văzu pe Proust și pe Preston Barck cu fețele mânioase.

Domnul Oliver ar fi trebuit să-și facă apariția cu Harvey, ca toată lumea să constate că el arăta exact ca Steve și poate ca și George Dassault. Dar nu se vedea niciunul dintre ei. „Nu te opri! continuă să vorbești!”

— Ați putea crede că erau gemeni identici – și, de fapt, au ADN identic –, însă au fost născuți de opt mame. Studiez gemeni și tocmai misterul gemenilor cu mame diferite a fost cel care m-a motivat inițial să anchetez această poveste rușinoasă.

Ușa din spate se deschise cu putere. Jeannie privi într-acolo, sperând să vadă una dintre clone. Dar cel care intră ca o furtună era Berrington. Gâfâind, ca și cum ar fi alergat, Berrington izbucni:

— Doamnelor și domnilor, această doamnă suferă de o cădere nervoasă și a fost concediată de la locul de muncă. Era cercetător la un proiect finanțat de Genetico și nutrește resentimente față de companie. Paza hotelului tocmai a arestat un complice de-al ei la un alt etaj al clădirii. Vă

rugăm să aveți răbdare cu noi până când această persoană va fi escortată afară din clădire, după care conferința de presă poate continua.

Jeannie era nedumerită. Unde se aflau domnul Oliver și Harvey? Și ce s-a întâmplat cu Steve? Discursul și comunicatul ei nu însemnau nimic fără dovezi. Mai avea doar câteva secunde la dispoziție. Ceva îngrozitor a avut loc și se pare că Berrington i-a dat planul peste cap.

În încăpere se ivi un agent de pază în uniformă, care vorbi cu Berrington.

În disperare de cauză, Jeannie se întoarse către Michael Madigan. Acesta avea o expresie înghețată pe chip, iar Jeannie bănuia că el era genul de om care ura întreruperile micilor sale rutine bine organizate. Cu toate acestea, decise să încerce.

— Văd că aveți documentele în fața dumneavoastră, domnule Madigan. Nu credeți că ar trebui să verificați povestea asta înainte de a semna? Să presupunem că am dreptate – imaginați-vă pentru ce sume colosale de bani v-ar putea da în judecată acele opt femei!

— N-am obiceiul de a lua decizii de afaceri pe baza unor ponturi primite de la persoane sărite de pe fix, rosti Madigan cu blândețe.

Ziariștii râseră și Berrington deveni mai încrezător. Agentul de pază se apropie de Jeannie, care se adresă audienței:

— Speram să vă pot arăta două sau trei dintre clone ca dovadă. Însă… n-au apărut.

Reporterii râseră din nou și Jeannie constată cu amărăciune că a devenit subiect de râs. Totul s-a terminat și ea a pierdut.

Agentul de pază o prinse ferm de braț și o împinse către ușă. Jeannie ar fi putut opune rezistență, dar n-avea niciun sens.

Trecu pe lângă Berrington și-l văzu zâmbind. Simți că-i dau lacrimile, însă și le înghiți și merse

cu fruntea sus. „La naiba cu voi toți, se gândi ea. Într-o zi veți descoperi că am avut dreptate.”

În spatele ei o auzi pe Caren Beamish spunând:

— Domnule Madigan, poate doriți să vă reluați discursul?

Când Jeannie și agentul de pază ajunseră aproape de ușă, aceasta se deschise și intră Lisa, urmată de una dintre clone.

Trebuia să fie George Dassault. Venise! Dar o clonă nu era suficientă – avea nevoie de două ca să demonstreze cele spuse. Dacă ar mai fi apărut Steve sau domnul Oliver cu Harvey, lucrurile s-ar fi schimbat!

Apoi, cu o bucurie nețărmurită, văzu o a doua clonă intrând. Trebuia să fie Henry King. Se smulse din strânsoarea agentului de pază.

— Priviți! strigă ea. Priviți aici!

În vreme ce striga, intră a treia clonă, Wayne Stattner.

— Uitați-vă! țipă Jeannie. Sunt aici! Sunt identici!

Toate camerele de luat vederi se rotiră dinspre scenă și se ațintiră asupra nou-veniților, în vreme ce fotografii se repezeau să imortalizeze momentul, cu blițurile fulgerând.

— V-am spus eu! se adresă triumfătoare Jeannie ziariștilor. Și acum întrebați-i în legătură cu părinții lor. Nu sunt tripleți – mamele lor nu s-au cunoscut niciodată! Întrebați-i! Haideți, întrebați-i!

Conștientiză că era prea emoționată și făcu un efort să se calmeze, deși îi venea greu din pricina bucuriei. Mai mulți reporteri săriră în picioare și se apropiară de cele trei clone, dornici să pună întrebări. Agentul de pază o apucă din nou de braț, dar ea se afla în mijlocul mulțimii și nu putea fi scoasă de acolo.

În fundal îl auzi pe Berrington ridicând glasul peste zgomotele scoase de ziariști.

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să ne acordați atenția dumneavoastră!

Începuse pe un ton mânios, însă în scurt timp deveni rugător.

— *Am vrea* să continuăm conferința de presă!

Inutil. Haita a simțit miros de sânge și și-a pierdut interesul pentru discursuri.

Cu colțul ochiului, Jeannie îl zări pe senatorul Proust strecurându-se discret afară din încăpere.

Un tânăr îi vârî un microfon în față și întrebă:

— Cum ați aflat de aceste experimente?

— Mă numesc Jeannie Ferrami și sunt doctoriță și om de știință la Universitatea Jones Falls, la Departamentul de Psihologie, rosti ea în microfon. În cursul activității mele am dat peste câțiva oameni care par să fie gemeni identici, dar care nu sunt înrudiți. Am început să cercetez. Berrington Jones m-a concediat ca să mă împiedice să aflu adevărul. În ciuda acestui fapt, am descoperit că, de fapt, aceste clone sunt rezultatul unui experiment militar condus de Genetico.

Privi în jurul ei prin încăpere.

Unde era Steve?

*

Steve lovi încă o dată țeava, care se desprinse, în sfârșit, de partea inferioară a căzii într-o ploaie de mortar și așchii din marmură. Trăgând de țeavă, o detașă de cadă și-și strecură cătușele prin spărtură. Eliberat, se ridică în picioare.

Își băgă mâna stângă în buzunar ca să ascundă cătușele care-i atârnau de încheietură, apoi ieși din baie.

Camera pentru VIP-uri era pustie.

Nefiind sigur ce avea să găsească în sala de conferințe, ieși pe coridor.

Lângă camera VIP se vedea o ușă pe care scria „Regency Room”. Mai departe în lungul coridorului se găsea una dintre dublurile lui, care aștepta liftul.

Cine era? Omul își freca încheieturile, ca și cum îl dureau; în plus, avea o urmă roșie pe ambii obraji, care părea făcută de un căluș strâns. Era Harvey, care și-a petrecut noaptea legat.

Acesta își înălță privirea și zări expresia de uimire a lui Steve.

Se uitară câteva clipe unul la celălalt. Ca și cum ar fi privit fiecare într-o oglindă. Steve încercă să vadă dincolo de aparențe, să deslușească trăsăturile de pe fața lui Harvey și să-i privească în suflet ca să observe mutația nenorocită care-l făcea un om rău. Însă nu reuși. Nu văzu decât un tânăr ca și el, care a mers pe același drum ca și el, dar care, la un moment dat, a cotit greșit.

Își luă privirea de la Harvey și intră în sala unde se ținea conferința de presă.

Înăuntru era o nebunie totală. Jeannie și Lisa se găseau în mijlocul unei mulțimi de reporteri. Zări una – nu, două, chiar *trei* clone alături de ele. Își croi drum spre doctoriță.

— Jeannie! exclamă el.

Ea îl privi cu o expresie indiferentă.

— Sunt Steve! rosti el.

Mish Delaware se afla alături de ea.

— Dacă-l căutați pe Harvey, e afară și așteaptă liftul, se adresă Steve lui Mish.

— Îți poți da seama cine e ăsta? o întrebă Mish pe Jeannie.

— Desigur, răspunse Jeannie uitându-se la el. Joc și eu puțin tenis.

El râse forțat.

— Dacă joci tenis doar *puțin,* probabil că nu ești pe măsura mea.

— Slavă Domnului! exclamă Jeannie.

Îl îmbrățișă cu putere. El zâmbi și se aplecă s-o sărute.

Camerele de filmat se întoarseră spre ei, blițurile luciră într-o mare de fulgere și asta fu imaginea de pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume a doua zi de dimineață.

IUNIE, ANUL URMĂTOR

63

Forest Lawns semăna cu un hotel de pe vremuri. Avea tapet cu flori și bibelouri chinezești, precum și mese cu picioare lungi. Mirosea a plante uscate și presate, nu a dezinfectant, iar personalul se adresa mamei lui Jeannie cu „Doamna Ferrami”, și nu cu „Maria” sau cu „drăguțo”. Mama sa avea la dispoziție un mic apartament, cu un mic salon unde oaspeții puteau bea un ceai.

— Mamă, el e soțul meu, zise Jeannie, iar Steve abordă cel mai fermecător zâmbet și-i strânse mâna.

— Ce băiat chipeș, spuse mama lui Jeannie. Cu ce te ocupi, Steve?

— Sunt student la Drept.

— Drept. E o carieră bună.

Maria avea momente de luciditate intercalate cu perioade mai lungi de confuzie.

— Tata a venit la nunta noastră, zise Jeannie.

— Ce mai face tatăl tău?

— Bine. E prea bătrân ca să mai jefuiască oameni, așa că-i protejează. Și-a deschis propria firmă de pază și protecție. Îi merge bine.

— Nu l-am văzut de douăzeci de ani.

— Ba da, l-ai văzut, mamă. Te vizitează. Dar tu uiți, spuse Jeannie, apoi schimbă subiectul. Arăți bine.

Maria era îmbrăcată cu o rochie drăguță din bumbac cu dungi. Părul era făcut permanent și unghiile date cu lac.

— Îți place aici? E mai bine ca la Bella Vista, nu crezi?

Mama ei începu să pară îngrijorată.

— Cum o să plătim pentru asta, Jeannie? N-am bani.

— Am o slujbă nouă, mamă. Îmi pot permite.

— Ce slujbă?

Jeannie știa că ea nu va pricepe, însă îi spuse oricum.

— Sunt director de cercetări în genetică la o companie care se numește Landsmann.

Michael Madigan a angajat-o după ce cineva i-a explicat cum funcționa motorul ei de căutare. Salariul era de trei ori mai mare decât cel de la universitate.

— Asta e bine, zise Maria. A! Să nu uit – am văzut o poză a voastră în ziar. Am decupat-o.

Căută în poșetă și scoase o bucată împăturită de hârtie. O îndreptă și i-o dădu.

Jeannie a mai văzut articolul, dar îl studie ca și cum era o noutate. Poza o arăta la audierile din Congres legate de experimentele de la clinica Aventine. Ancheta n-a ajuns la concluzii, însă nu încăpea îndoială asupra lor. Anchetarea lui Jim Proust, televizată la nivel național, a reprezentat o umilire în public cum nu s-a mai văzut până atunci. Proust s-a înfuriat, a țipat și a mințit, iar cu fiecare cuvânt scos vinovăția lui devenea tot mai evidentă. După ce spectacolul s-a încheiat, a renunțat la poziția din Senat.

Lui Berrington Jones nu i s-a permis să demisioneze, ci a fost concediat de la Jones Falls de comitetul disciplinar. Jeannie a auzit că s-a mutat în California, unde trăia dintr-o mică pensie primită de la fosta lui soție.

Preston Barck a demisionat din calitatea de președinte Genetico, companie care a fost lichidată pentru a se plăti despăgubirile convenite cu cele opt mame ale clonelor. O mică sumă de bani a fost pusă deoparte pentru plata psihologilor, care să consilieze clonele să se împace cu trecutul lor.

Iar Harvey Jones ispășea o sentință de 5 ani pentru incendiere și viol.

— În ziar se arată că ai fost nevoită să *depui mărturie,* zise Maria. Doar n-ai intrat în vreun bucluc, nu?

Jeannie schimbă un zâmbet cu Steve.

— Timp de o săptămână, în septembrie anul trecut, am cam avut necazuri, mamă. Dar până la urmă totul s-a sfârșit cu bine.

— Asta e bine.

Jeannie se ridică.

— Trebuie să plecăm. E luna noastră de miere. Avem un avion de prins.

— Unde vă duceți?

— Într-o mică stațiune din Antile. Lumea spune că e cel mai frumos loc din lume.

Steve strânse mâna soacrei lui, iar Jeannie o sărută în semn de rămas-bun.

— Să te odihnești bine, dragă, zise Maria la plecarea lor. O meriți.

Mulțumiri

Le sunt profund recunoscător următorilor pentru ajutorul și amabilitatea dovedită în cursul documentării pentru acest roman:

De la Departamentul de Poliție al orașului Baltimore: locotenenților Frederic Tabor și Larry Leeson, sergentului Sue Young, detectivilor Alexis Russell, Aaron Stewart, Andrea Noian și Leonard Douglas;

De la Departamentul de Poliție al districtului Baltimore: sergentului David Moxely și detectivului Karen Gentry;

Cheryl Alston, emisar al Curții, Barbara Baer Waxman, judecătoare, Mark Cohen, asistent procuror;

Carole Kimmel, asistent medical la spitalul Mercy; profesorului Trish Van Zandt și colegilor ei de la Universitatea John Hopkins; doamnei Bonnie Ariano, director executiv al Centrului pentru combaterea atacurilor de natură sexuală și a violenței domestice din Baltimore.

De la Universitatea din Minnesota: profesorilor Thomas Bouchard, Matthew McGue și David Lykken;

De la Pentagon: locotenent-colonelului Letwich, căpitanului Regenor;

De la Fort Detrick din Frederick, Md.: doamnei Eileen Mitchell, domnului Chuck Dasey, colonelului David Franz;

Lui Peter D. Martin de la Laboratorul de criminalistică al Poliției Metropolitane;

Experților în computere Wade Chambers, Rob Cook și Alan Gold;

și în special cercetătorului Dan Starer, de la Research for Writers, New York City, care m-a pus în contact cu majoritatea oamenilor de mai sus.

Sunt, de asemenea, recunoscător editorilor mei, Suzanne Baboneau, Marjorie Chapman și Ann Patty; prietenilor și familiei care au citit variante ale cărții și au comentat pe marginea ei, incluzându-i aici pe Barbara Follett, Emanuele Follett, Katya Foiled, Jann Turner, Kim Turner, John Evans, George Brennan și Ken Burrows; agenților Amy Berkower, Bob Bookman și – mai presus de orice – vechiului meu colaborator și cel mai dur critic, Al Zuckerman.

Cercetătoarea Jeannie Ferrami, de la Universitatea Jones Falls, a făcut o descoperire derutantă: Steve și Dennis par să fie gemeni, dar născuți în zile diferite, din două mame. Unul este student la Drept, iar celălalt, un condamnat pentru crimă. Când Jeannie se îndrăgostește de Steve, cariera și viitorul ei sunt în pericol. După ce Steve este condamnat, pe nedrept, pentru viol, Jeannie începe să se întrebe cine sunt cu adevărat cei doi gemeni și pornește o investigație care scoate la lumină secrete ascunse…

„O conspirație implicând experimente genetice și câțiva dintre cei mai puternici oameni din America, bărbați care n-au de gând să-și dezvăluie secretele."
The New York Times

„Follett știe, într-adevăr, cum să scrie o poveste."
The Atlanta Journal & Constitution

„Ken Follett este unul dintre cei mai subtili scriitori de suspans din lume, iar *Al treilea geamăn* nu face decât să confirme acest talent."
Chicago Tribune

ISBN: 978-606-006-126-7
9 786060 061267
www.raobooks.com

{1} Liga Iederei, grup academic din care fac parte cele mai cunoscute facultăți din Statele Unite (n.red.)

{2} Sex Crime Unit (în orig.) (n. red.)

{3} Sexual Assault Forensic Examination (în orig.) (n.red.)

{4} E-FIT - Electronic Facial Identification Technique (în orig.) (n.red.)

{5} Massachusetts Institute of Technology (n.red.)

{6} Logica fuzzy (în engleză. fuzzy înseamnă „vag“, „neclar“, „estompat“) este definită ca un supraset al logicii convenționale boolene, logică ce a fost extinsă pentru a cuprinde adevărul parțial, valori ale adevărului cuprinse între „complet adevărat“ și „complet fals“. A fost definită în 1965 de către prof. Lotfi Zadeh de la Universitatea California, din Berkeley. (n.red.)

{7} Să ucizi o pasăre căutătoare, roman al scriitoarei americane Nelle Harper Lee, publicat în 1960. (n.tr.)

{8} Roman ilustrativ pentru mișcarea feministă americană, scris de Marilyn French și apărut în 1977. (n.tr.)

{9} Roman scris de scriitorul englez George Elliot și publicat în 1871-1872, în opt volume. (n.tr.)

{10} Jurnal autobiografic scris de James D. Watson despre descoperirea dublei elice a ADN-ului uman și publicat în 1968. (n.tr.)

{11} Salată ușoară de vară, iar printre ingredientele principale se găsesc boabe de fasole și porumb (n.red.)

{12} White Anglo-Saxon Protestant (WASP) este un termen pentru elita americană formată din albi bogați cu strămoși proveniți din britanici protestanți, (n.tr.).

{13} Aluzie la filmul Free, White and 21, din 1963, în care un negru e acuzat că a violat o femeie albă în Dallas, Texas, în 1960. (n.red.)

{14} Tupeu, nerușinare, aroganță, obrăznicie, dispreț pentru tot ce ține de pudoare, de bun-simț, de decență, de rațiune. Cuvântul are originea în idiș si provine din ebraica târzie (n.red.).

{15} Massachusetts Institute of Technology - Institutul Tehnologic Massachusetts (n.red.)

{16} Metamfetamina (metilamfetamină), numele popular fiind „meth“, este un drog psihostimulent cunoscut sub diverse denumiri argotice, precum: Meth, Crank, Speed, Ice, Crystal, Glass, Tweak, Poor Mans Cocaine, Yaba sau Snot, (n.red.)

{17}. *Sixty Minutes*, cunoscut show de televiziune din America. (n.tr.)

Table of Contents

DUMINICĂ 5
1 6
2 15
3 48
4 55
LUNI 66
5 67
6 79
7 91
8 103
9 120
10 129
11 134
12 138
13 145
14 151
MARȚI 153
15 154
16 163
17 171
18 182
19 192
20 199
MIERCURI 216
21 217
22 229
23 240
24 249
25 259
26 265

27 269
28 276
29 283
JOI 285
30 286
31 293
32 304
33 311
34 319
35 324
36 333
37 350
VINERI 356
38 357
39 365
40 385
41 392
42 395
SÂMBĂTĂ 406
43 407
44 417
45 421
46 428
47 432
48 439
49 444
50 447
51 454
DUMINICĂ 462
52 463
53 478
54 484
55 491
56 498

57 511
58 518
59 525
60 530
61 537
LUNI 542
62 543
IUNIE, ANUL URMĂTOR 562
63 563
Mulțumiri 566